

வரலாற்றின் அறிமுகம்

நூலாசிரியர்

முனைவர் . போ. ரமேஷ்

உதவிப் பேராசிரியர் , (த) வரலாற்றுத் துறை,
மனோன்மணியம் சுந்தரனார் பல்கலைக்கழகம்.



வரலாற்றுத் துறை

மனோன்மணியம் சுந்தரனார் பல்கலைக்கழகம்

(தொலைநெறி தொடர்கல்வி இயக்கம்)

திருநெல்வேலி - தமிழ்நாடு.

டிசம்பர் - 2023

பாடத்திட்டம்

வ.எ	இயல்	உள்ளடக்கம்	ப.எண்
1	முதல்	வரலாறு பொருள் -& வரையறை வரலாற்றின் தன்மை - வரலாற்றின் பயன்பாடுகள் மற்றும் - மற்றும் நோக்கம் வரலாற்றில் பாடங்கள் - துஷ்பிரயோகங்கள்	1-15
2	இரண்டு	வரலாறு வகை - வரலாறு மற்றும் தொடர்புடைய துறைகள் - வரலாறு பற்றிய விவாதங்கள் அறிவியல் அல்லது கலை :	16-34
3	மூன்று	ஹீரோடோடஸ் - டாசிடஸ் - லிவி - துசைடைட்ஸ் - St. அகஸ்டின் - இபின்கல்துன் - அல்பெருனி - வோல்டேர்- தரவரிசை - ஹெகல் -காரல் மார்க்ஸ் - அன்டோனியோ கிராம்ஸ்கி - மைக்கேல் :பூக்கோ -E.H.கார் ..	35-87
4	நான்கு	ஜாதுநாத் சர்க்கார் கோசாம்பி .டி.டி - மஜும்தார் .சி.ஆர் - இர்பான் ஹபீப் - சர்மா .எஸ்.ஆர் - ரொமிலா தாபர் - ஸ்ரீநிவாச .டி.பி - ரனாஜித் குஹா - பிபன் சந்திரா நீலகண்ட .ஏ.கே - ஸ்ரீநிவாச்சாரி .எஸ்.சி - ஜயங்கார் .ஏ.கே - சுப்ரமணியம் .என் - பிள்ளை .கே.கே - சாஸ்திரி வெங்கடேசன்.ஜி - ராஜய்யன்	88-164
5	ஐந்து	ஆதாரங்களின் களஞ்சியங்கள்: தொல்பொருள் - கல்வெட்டு - வாய்வழி - இலக்கிய - பொருள் எச்சங்கள் - நாணயவியல் எழுதும் - காப்பகம் மற்றும் அரசாங்க பதிவுகள் - ஆதாரங்கள் பணிகளில் அடிக்குறிப்புகள் மற்றும் புத்தகஅட்டவணையைப் பயன்படுத்துதல்.	165-211
கூடுதல் வாசிப்பு நூல்கள்			213

இயல் - ஒன்று

வரலாறு - பொருள் & வரையறை - வரலாற்றின் தன்மை மற்றும் நோக்கம் - வரலாற்றின் பயன்பாடுகள் மற்றும் துஷ்பிரயோகங்கள் - வரலாற்றில் பாடங்கள்

குறிக்கோள்கள்

- வரலாற்றில் நிகழ்ச்சிகள் அல்லது நிகழ்வுகள் ஏற்படும் காரணமங்களை கூறுக
- வரலாற்றில் நடந்துள்ள நிகழ்ச்சிகள், சரித்திரங்கள், போர்கள் அல்லது நாடுகளுடன் உள்ள உறவுகள்..
- வரலாற்றில் உள்ள கலைமுகங்கள், புராணங்கள் அல்லது கீர்த்தனைகள்

வரலாறு எனும் சொல் கிரேக்க மொழியிலிருந்து வந்ததாகும். அதன் பொருள் ஆராய்தல் என்பதாகும். வரலாறு என்பது மனிதனின் கடந்த காலத்தைப் பற்றிக் கற்பதாகும். என்று கிரிஸ்ஹேஸ்ட் குறிப்பிட்டுள்ளார். வரலாறு என்பது தேசங்களின் எழுச்சியையும், வீழ்ச்சியையும் மனிதர்களின் அரசியல் நிலையில் செல்வாக்குச் செலுத்திய ஏனைய முக்கியமான மாற்றங்களையும் உள்ளடக்கிய மனித வர்க்கத்திளரிடையே ஏற்பட்ட சம்பவங்களின் கதை. என்று ஜோன் ஜே குறிப்பிட்டுள்ளார்.

வரலாறு என்பது மனிதனைப் பற்றிய கற்கை என்று ஆர்.பி கொலின்வுட் குறிப்பிடுகிறார். இவ்வரைவிலக்கணங்களுக்கு அமைவாக வரலாற்றுப்பாடத்தின் மூலம் மனித இனத்தின் ஆரம்பத்திலிருந்து இன்றுவரையான தகவல்கள் விளக்கப்படுகின்றன. பல்வேறு காலகட்டங்களில் மனிதனின் சமய, அரசியல், சமூக, பொருளியல் பற்றிய தகவல்களை விவரித்தல் இப்பாடத்தினூடாக மேற்கொள்ளப்படுகின்றது.

வரலாற்றின் விளக்கம்

வரலாற்றாசிரியர்கள் தங்கள் வாழும் காலத்தின் பின்னணியில் கடந்த காலத்தின் நிகழ்வுகளை விளக்கி வரலாறாக எழுதுகின்றனர். மற்றும் சில சமயங்களில் தங்களின் சொந்த சமுதாயத்திற்கான பாடங்களாகவும் இவர்கள் வரலாற்றை எழுதுகின்றனர். பெனிதெட்டோவின் வார்த்தைகளில் சொல்வதென்றால், அனைத்து வரலாறும் சமகால வரலாறு எனலாம். மனித இனம்

தொடர்பான முந்தைய நிகழ்வுகளின் கதை மற்றும் பகுப்பாய்வை உண்மையான விளக்கத்தை உருவாக்குவதன் மூலம் வரலாறு எளிதாக்கப்படுகிறது. வரலாற்றின் நவீன விளக்கமானது இவ்விளக்கத்தின் அடிப்படையில் பல புதிய கோணங்களை உருவாக்குகிறது.

சில உண்மையான நினைவில் வைத்து பாதுகாக்கப்படுகிற அனைத்து நிகழ்வுகளும் வரலாற்றுப் பதிவுகள் எனப்படுகின்றன. கடந்த காலத்தின் துல்லியத்திற்கு மிகவும் பயனுள்ள வகையில் பங்களிப்பு செய்யும் ஆதாரங்களை அடையாளம் காண்பதே வரலாற்று ஆய்வின் பணியாகும். எனவே, வரலாற்றாளரின் காப்பகம் சில நூல்கள் மற்றும் ஆவணங்கள் ஆகியவற்றை மிகச் சாதாரணமாகப் பயன்படுத்துவதை செல்லாததாக்குதல் மூலம் உருவாக்கப்படுகிறது. வரலாற்று ஆய்வு சில நேரங்களில் சமூக அறிவியல் பகுதியாகவும் மற்ற நேரங்களில் மானுடவியலின் ஒரு பகுதியாகவும் வகைப்படுத்தப்படுகிறது.

இந்த இரு பரந்த துறைகளுக்கும் இடையே ஒரு பாலமாகவும், இரண்டின் வழிமுறைகளையும் உள்ளடக்கியும் வரலாற்று ஆய்வு காணப்படுகிறது. சில தனிப்பட்ட வரலாற்றாசிரியர்கள் ஒன்று அல்லது மற்றொரு வகைப்பாட்டை மட்டும் ஆதரிக்கிறார்கள்[17]. 20 ஆம் நூற்றாண்டில், பிரெஞ்சு வரலாற்றாசிரியரான பெர்னாண்ட் பிரேடால் உலக வரலாறு பற்றிய ஆய்வுகளில் பொருளாதாரம், மானுடவியல் மற்றும் புவியியல் போன்ற வெளிப்புற துறைகளைப் பயன்படுத்தி வரலாற்றை ஆய்வில் ஒரு புரட்சியை உண்டாக்கினார்.

பாரம்பரியமாக, கடந்த கால நிகழ்வுகளை எழுதி வைத்து அல்லது வாய்வழியாக ஒருவரிடமிருந்து மற்றவருக்கு கடத்திவந்து வரலாற்று கேள்விகளுக்கு பதிலளிக்க வரலாற்றாசிரியர்கள் முயன்றனர். தொடக்கத்தில் இருந்தே வரலாற்று வல்லுனர்கள் நினைவுச்சின்னங்கள், கல்வெட்டுக்கள் மற்றும் படங்கள் போன்ற ஆதாரங்களையும் பயன்படுத்தினர். பொதுவாக வரலாற்று அறிவின் ஆதாரங்கள் மூன்று வகைகளாக பிரிக்கப்படுகின்றன: என்ன எழுதப்பட்டுள்ளது, என்ன சொல்லப்படுகிறது, என்ன பாதுகாக்கப்பட்டுள்ளது என்பன அம்மூன்று வகைபாடுகளாகும். வரலாற்றாளர்கள் பெரும்பாலும் இம்மூன்றையும் கணக்கில் கொள்கின்றனர். ஆனால் எழுத்து கடந்தகாலத்திலிருந்து என்னவெல்லாம் இருந்து வருகிறது என்பதைக் குறிப்பிட்டு வரலாற்றைச் சிறப்பாக்குகிறது.

புதையுண்ட தளங்கள் மற்றும் பொருள்களைக் கையாள்வதில் தொல்பொருளியல் துறை குறிப்பாக பயனுள்ளதாக இருக்கும் ஒரு துறையாகும் தொல்பொருளியல் தளங்களும் பொருட்களும் ஒருமுறை கண்டுபிடிக்கப்பட்டால் அவை வரலாற்றின் ஆய்வுக்கு பங்களிப்புச் செய்கின்றன. அரிதாக சில சமயங்களில் அதன் கண்டுபிடிப்பை நிறைவு செய்வதற்காக கதை

மூலங்களைப் பயன்படுத்தி தொல்பொருளியல் ஒரு தனித்துறையாகவும் சிறப்படைகிறது. இருப்பினும் வரலாற்றில் இருந்து பிரிக்கப்பட்ட சில பகுப்பாய்வு முறைகள் மற்றும் அணுகுமுறைகளை தொல்பொருளியல் கொண்டுள்ளது. அதாவது, தொல்பொருளியல் என்பது உரை ஆதாரங்களில் இடைவெளிகளை நிரப்பும் என்று சொல்ல இயலாது. உண்மையில், "வரலாற்று தொல்லியல்" என்பது தொல்பொருளியலின் ஒரு குறிப்பிட்ட கிளையாகும். இத்துறை பெரும்பாலும் சமகால உரைகளின் ஆதாரங்களுக்கு எதிராக அதன் முடிவுகளுடன் வேறுபடுத்துகிறது. உதாரணமாக, அமெரிக்காவின் மேரிலாந்து மாநிலத்தின் அனாபொலிசு நகரத்தைச் சேர்ந்த அகழ்வாராய்ச்சியாளர் மற்றும் மொழிபெயர்ப்பாளரான மார்க் லியோன் அவர்களின் ஆய்வினைக் குறிப்பிடலாம். உரை ஆவணங்கள் மற்றும் பொருட் பதிவுகள் ஆகியவற்றிற்கு இடையே உள்ள முரண்பாட்டை புரிந்து கொள்ள இவர் முயற்சித்தார். அந்த நேரத்தில் கிடைக்கப்பெற்ற எழுதப்பட்ட ஆவணங்களுக்கு அப்பாற்பட்டு ஒட்டுமொத்த வரலாற்றுச் சூழலையும் கணக்கில் கொண்டு அடிமைகள் தொடர்பான ஆய்வுக்கு இவர் பயன்படுத்தினார்.

காலவரிசைப்படியும், கலாச்சார ரீதியாகவும், பிராந்திய ரீதியாகவும், ஆய்வுப்பொருள் சார்ந்தும் வரலாறு பல்வேறு விதமான ஒழுங்கமைக்கப்பட்ட வழிகளால் ஆக்கப்படுகிறது. இந்தப் பிரிவுகள் அனைத்தும் முற்றிலும் தனிதன்மை கொண்டவையாக இல்லாமல் இவற்றினிடையே குறிப்பிடத்தக்க கலப்பும் கொண்டுள்ளன. சில நடைமுறை அல்லது கோட்பாட்டு நோக்கத்துடன் வரலாறு பெரும்பாலும் ஆய்வு செய்யப்பட்டு வருகிறது, ஆனாலும் எளிமையான அறிவார்ந்த ஆர்வம் இதில் முக்கியப்பங்கு வகிக்கிறது.

தொல்பொருளியல் & புராண வரலாறு

இந்த கண்டுபிடிப்பின் மூலம் வரலாற்றுக்கு முந்தைய எழுத்துக்களுக்கு முன் வாழ்ந்தவர்கள் (மற்றும் தாவரங்கள் மற்றும் விலங்குகள்). முன் வரலாறு வாழ்க்கை அல்லது நேரம் அல்லது பூமியின் தொடக்கத்திற்கு செல்கிறது.

முந்தைய வரலாற்றின் பரப்பளவு என்பது கிரேக்க வடிவத்தின் தோற்றத்துடனான கல்வித் துறைகளான 'ஆரம்பம்' அல்லது பல்லோ- 'பழைய' இணைக்கப்பட்டுள்ளது. இவ்வாறு, தொல்லியல், பல்லோபோட்டானி, மற்றும் புலாண்டாலஜி போன்ற துறைகளானது (மக்கள் முன் நேரத்தை கையாளுதல்) எழுத்துக்களை உருவாக்கும் முன் உலகத்தை நோக்குபவை.

ஒரு பெயர்ச்சொல் என, வரலாற்றுக்கு முந்தைய நகர்ப்புற நாகரிகம் முன் குறிக்கிறது. அல்லது வெறுமனே, மீண்டும், முந்தைய வரலாற்று நாகரிகங்கள் எழுதப்பட்ட பதிவுகளற்றவை இல்லாதவை.

தொல்பொருள் & பழங்கால வரலாறு

கிளாசிக் பாசி மெக்கென்ரிக் 1960 இல் தியுட் ஸ்டோன்ஸ் ஸ்பேக்கின் (இத்தாலியின் தீபகற்பத்தின் வரலாறு) வெளியிட்டார். இவற்றில் மற்றும் அதன் அடுத்த இரண்டு ஆண்டுகளுக்குப் பிறகு, கிரேக்க ஸ்டோன் ஸ்பீக் (ஹென்றிட் ஷிலிமனால் நடத்தப்பட்ட ட்ராய் தொல்பொருள் துறவிகள் , ஹெலெனிக் உலகில்), வரலாற்றை எழுத உதவுவதற்காக தொல்பொருள் ஆராய்ச்சியாளர்களின் அல்லாத எழுதப்பட்ட முடிவுகளை அவர் பயன்படுத்தினார். ஆரம்ப கால நாகரிகங்களின் தொல்பொருள் ஆராய்ச்சியாளர்கள் வரலாற்று ஆசிரியர்களையே பெரும்பாலும் நம்பியிருக்கிறார்கள்:

உலோகம் அல்லது மட்பாண்டங்களிலிருந்து தயாரிக்கப்படும் (ஆனால் பெரும்பாலான உடைகளில் மற்றும் மரபார்ந்த பொருட்களில் பெரும்பாலான சூழல்களில் இருந்து சிதைவதைப் போலல்லாமல்) உருவங்களைத் தக்கவைத்துக் கொள்ளும் கலைக்கூடங்களை இருவரும் கவனத்தில் கொள்ள வேண்டும். அண்டர்கிரவுண்டு புதைக்கப்பட்ட தளங்கள் வாழ்க்கையில் பயன்படுத்தக்கூடிய பொருள்களைக் கொண்டிருக்கலாம் மற்றும் பாதுகாக்கலாம். வீடமைப்பு மற்றும் அந்த கட்டமைப்புகள் சடங்கு பூர்த்தியானது மேலும் இடைவெளிகளில் நிரப்பப்பட்டதாக கருதப்படுகிறது. இவை அனைத்தும் எழுதப்பட்ட தகவலை உறுதிப்படுத்துகின்றன.

வரலாற்றைக் கற்பதன் பயன்கள்.

தாம் வாழும் சமூகம். உலகம் பற்றிய தெளிவான விளக்கத்தைப் பெற்றுக்கொள்ளல்.

ஒரு நாட்டின் சமூகம், இனம், கலாசாரம்.சட்டம், ஆகியவற்றின் நிகழ்கால நிலை பற்றி அறிந்திருக்க வேண்டும். வரலாறுப் பாடத்தின் மூலம் ஒன்றை ஆரம்பத்திலிருந்து கற்பதற்கான வழி பிறக்கின்றது. அறிவு வேகமாக விருத்தி அடைவதனால். துரிதமாக மாற்றமுறும் விரிவான உலகம் பற்றி விளங்கிக் கொள்ள முடியுமாயிருத்தல்.

தாம் வாழும் சமூகம் பற்றியும் வெளி உலகம் பற்றியும் தெளிவின்மையால் தவறான தீர்மானங்களை மேற்கொள்ளத் தூண்டுவதிலிருந்து தவிரத்துக் கொள்ளலாம். வரலாற்றைச் சரியாகக் கையாள்வதன் மூலம் இன்று எமது சமூகம் எதிர்கொண்டுள்ள பிரிவினை, இளைஞர்களின் வீரத்தி போன்ற பிரச்சினைகளைக் குறைத்துக்கொள்வதற்கு முடியுமாயிருத்தல்.

நிகழ்காலத்தை நன்கு விளங்கிக் கொள்ள முடியுமாயிருத்தல் நிகழ்கால சமூகம், உலகம், வளர்ச்சியுற்று, முறையாக மாற்றமுற்றுக்கொண்டிருக்கும். செயற்பாடுகளின் பிரதிபலனாகும், அப்படியென்றால் நிகழ்காலத்தை விளங்கிக்கொண்டு. எதிர்காலத்தைக் காண்பதற்கான மாற்றங்களின் தொகுதி பற்றிய விளக்கத்தைப் பெற்றுக்கொள்வதாகும்.

இதனால் வரலாறு மனித சமூக விருத்தியின் நடுநிலையமாகக் கருதப்படுகின்றது. எதிர்காலத்தை வடிவமைத்துக்கொள்வதற்காக இறந்த காலத்திலிருந்து படிப்பினை களைப் பெற்றுக்கொள்ளல்.

ஈ.எச்.கார் எனும் வரலாற்றியலாளர் "நிகழ்காலத்தை விளங்கிக் கொள்வதற்கான திறவுகோலாக இறந்த காலத்தைத் தெரிந்துக்கொள்ள வேண்டும்" என விளக்கியுள்ளார். சமூகத்திலும், உலகத்திலும் அரசியல் நிகழ்வுகளையும் எழுச்சிகளையும் புரிந்து கொள்ளல். நாட்டின் எதிர்காலத் தலைவர்களுக்கு அது ஒரு முன்மாதிரியாக அமையும்.

வரலாற்றுப் பாடத்திற்கு எதிர்கால நிகழ்வுப்பற்றி முன்னுரைக்க முடியாது. அத்தோடு அது புனைந்துரைக்கப்படுவதும் இல்லை. என்றாலும் சமமான சந்தர்ப்பங்களும் சமமான பிரச்சினைகளும் சிக்கல்களும் எழும்பும்.

அதாவது இறந்த காலத்தைக் கற்கையில் பல்வேறு நாடுகளும் முகம்கொடுத்த யுத்தங்களும் அதற்கான பின்னணிகளும் அதன் வெற்றி தோல்விகளும் ஆக்கிரமிப்புகள், புரட்சிகள் பற்றியும் கற்கிறோம். திரும்பவும் பிரான்ஸியப் புரட்சியைப் போல் ஒன்று இடம் பெறாவிட்டாலும் வேற்று நாட்டு ஆட்சியாளர்களின் வஞ்சகம், ஊழல், அநீதிகளால் சுமத்தப்படும். வரிச்சுமை போன்ற காரணிகளால் ஆட்சியாளருக்கு எதிராகப் புரட்சி ஒன்று ஏற்படலாம். அதனால் அவ்வாறான பின்னணிகளைத் தெரிந்துகொள்வதற்கும் இதனால் ஏற்படும் அழிவைத் தடுத்துக் கொள்வதற்கும் வரலாற்றைக் கற்பதன் மூலம் முடிமாயிருக்கின்றது.

தேசியத் தனித்துவத்தைத் தெரிந்துக்கொள்வதற்கு இலகுவாயிருத்தல்.

தேசிய ஒற்றுமையை உருவாக்கிக் கொள்வதற்கும், அந்நிய கலாசாரங்களை மதிப்பதற்கும் பழகிக் கொள்ளல். மனிதத்தன்மையை விளங்கிக்கொள்வதற்கும், அதன்மூலம் தன்னைப்பற்றிய மிகவும் சரியான புரிந்துணர்வைப் பெற்றுக்கொள்வதற்கும் முடியுமாயிருத்தல்.

அதாவது ஆர்.ஜீ. கொலின் வூட் எனும் வரலாற்றியலாளர் தமது நூலான Idea of History இல் வரலாறு என்பது எதற்காக?" என்பதற்கு "மனிதனின் தனிப்பட்ட புரிந்துணர்வுக்காக" என்று குறிப்பிட்டுள்ளார்.

வரலாற்றுப்பாடத்தின் மூலம் உயர்ந்த இராஜதந்திரிகளில் இருந்து சாதாரண குடிமகன்வரை அதாவது ஆட்சியாளர்கள், சமய நிறுவனங்கள், விஞ்ஞானிகள், கலைஞர்கள், இலக்கியவாதிகள், வியாபாரிகள், பெண்கள், விவசாயிகள் சாதாரண மனிதர்கள் என்றவாறு சமூகத்தின் சகல தராதாரங்களிலும் உள்ளோர்பற்றிக் கலந்துரையாடப்படுகின்றது.

இங்கு உன்னதமானவர்களும் தாழ்வானவர்களும் என்று நபர்களைக் கண்டறிய முடியும். அதனால் மனிதர்களின் உணர்வுகள், போக்குகள், நோக்குகள் பற்றி ஆய்வுகளுக்குட்படுத்தப்படுகின்றது. இதற்கமைய ஏனையவர்களைப் பற்றியும் புரிந்து கொள்ளக் கூடியதாயிருக்கும்.

வரலாறு மாற்றமுறும் தன்மையை விளங்கிக்கொள்ளுதல்

வரலாறு என்பது எந்நேரமும் மாற்றமுற்று வருகின்ற பரிணாமவாத செயற்பாடு ஒன்றைப்பற்றிய அறிக்கையாகும். அதனால் மாற்றமுறுதலும் மாற்றங்களுக்கு முகங்கொடுத்தலும் பற்றிய விளக்கத்தைப் பெற்றுக்கொள்ள முடியும்.

காலமும் சுற்றடாலும் பற்றிய கருத்து வளர்ச்சியடைதல்.

வரலாறு, காலமும் சுற்றடாலும் சம்பந்தமாகத் தமக்குரிய இடத்தை அளவிட்டுப் பார்க்கும் இயற்கையான முறையொன்றாகும்.வரலாற்றின் அடிப்படையே அதுவாகும். வரலாற்றுக்குரிய காலநிர்ணயம் மனித வரலாற்றில் மிக முக்கிய நாட்களைத் தொடர்புபடுத்தியதாக உள்ளதைத் தெரிந்துக்கொள்ளல்.

கற்கும் காலம்

வரலாற்றுக்கு முற்பட்ட காலத்திலிருந்து 1978 ஆம் ஆண்டின் அரசியல் சீர்த்திருத்தம்வரை கற்க வேண்டியுள்ளமை.

வரலாற்றுக்கு முற்பட்ட காலம்,

இது பிரதானமாக இரண்டு காலகட்டங்களாகும். அவை: புராதன கற்காலமும் ,மத்திய கற்காலமுமாகும். தொல்பொருள் மூலாதாரங்களைக் கொண்டே இது கட்டியெழுப்பப்பட்டுள்ளது.

முன்வராற்றுக் காலம்

வரலாற்றுக்கு முற்பட்ட காலத்திற்கும் வரலாற்றுக்காலத்திற்கும் இடைப்பட்டகாலம், முன்வரலாற்றுக் காலமாகக் கொள்ளப்படல்.

கி.மு. 5000 ஆண்டுகளிலிருந்து இந்த யுகத்திற்குரிய பண்புகள் புலப்படத் தொடங்கின. நிரந்தரக் குடியிருப்புகள், மட்பாண்டங்களை உற்பத்தி செய்தல். இரும்புத்தொழினுட்பம், மந்தைவளர்ப்பு என்பன இதன் விசேட பண்புகளாகும். பெரும்பாலும் தொல்பொருள் காரணிகளைக் கொண்டே இந்த யுகம் கட்டியெழுப்பப்படல்

புதிய கற்காலம்

தமிழ்நாட்டில் சுமார் பொ.ஊ.மு. 2500 ஆண்டு புதிய கற்காலம் தொடங்கியது. சாண்பிடித்தல் மற்றும் மெருகேற்றல் போன்ற முறைகளைப் பயன்படுத்தி புதிய கற்காலத்தைச்

சேர்ந்த மனிதர்கள் தங்கள் கற்கருவிகளுக்கு நயமான வடிவம் அளித்தனர். பண்டைய எழுத்துக்களைக் கொண்ட புதிய கற்காலத்தைச் சேர்ந்த கோடரியின் மேற்பகுதி தமிழ்நாட்டில் கண்டுபிடிக்கப்பட்டுள்ளது.^[7] புதிய கற்கால மனிதர்கள் பெரும்பாலும் சிறிய சமதளமான மலைகள் அல்லது மலையின் அடிவாரத்தில், சிறிய, ஏறத்தாழ நிரந்தரமான குடியிருப்புகளில் வாழ்ந்தனர். மேய்ச்சல் காரணங்களுக்காக அவ்வப்போது அவர்கள் இடம் விட்டு இடம் பெயர்ந்தனர். அவர்கள் இறந்தவர்களை பள்ளங்கள் அல்லது புதைகலங்களில் புதைத்து சடங்குகளை முறையாகச் செய்தனர். அவர்கள் ஆயுதங்கள் மற்றும் கருவிகளை உருவாக்க தாமிரத்தைப் பயன்படுத்தவும் தொடங்கினர்.

இரும்புக் காலம்

இரும்பைப் பயன்படுத்தி ஆயுதங்கள் மற்றும் கருவிகளை வடிவமைக்கும் முறையை மனிதர்கள் இரும்புக் காலத்தின் போது தொடங்கினர். பல நூறு இடங்களில் காணப்படும் பெருங்கற்களாலான இடுகாடுகளைக் கொண்டு தீபகற்ப இந்தியாவில் இரும்புக் காலக் கலாச்சாரம் இருந்ததை அறிய முடிகிறது. இடுகாடு நினைவுச் சின்னங்களில் மேற்கொள்ளப்பட்ட அகழ்வாய்வு மற்றும் அவற்றின் வகைகளைக் கொண்டு வடக்குப் பகுதியிலிருந்து தெற்குப் பகுதிக்கு இரும்புக் கால குடியேற்றங்கள் பரவியதாகத் தெரிகிறது. திருநெல்வேலி மாவட்டத்தின் ஆதிச்சநல்லூர் மற்றும் இந்தியாவின் வடக்கு பகுதிகளில் நடைபெற்ற அகழ்வாய்வுகளை ஒப்பிடும் போது பெருங்கற்களாலான குடியேற்றங்கள் தெற்கு நோக்கி இடம்பெயர்ந்ததற்கான அடையாளங்கள் கிடைத்தன.

சுமார் பொ.ஊ.மு. 1000 வது ஆண்டைச் சேர்ந்த பெருங்கற்களாலான புதைகல இடுகாடுகள் இருந்ததற்கான தெளிவான முற்கால அடையாளங்கள் இடுகாடுகள் தமிழ்நாட்டின் பல்வேறு பகுதிகளில் கண்டறியப்பட்டுள்ளன, குறிப்பாக திருநெல்வேலி மாவட்டத்திலிருந்து 24 கி.மீ தொலைவில் இருக்கும் ஆதிச்சநல்லூர் என்ற இடத்தில் இந்தியத் தொல்லியல் ஆய்வகத்தின் தொல்பொருள் ஆய்வாளர்கள் நடத்திய ஆய்வில் பூமியிலிருந்து 157 புதைகலங்களை அகழ்ந்தெடுத்தனர். அவற்றில் 15 கலங்களில் மனிதனின் மண்டை ஓடு, எலும்புக் கூடுகள் மற்றும் மற்றும் எலும்புகள், உமி, அரிசி தானியங்கள், கருகிய அரிசி மற்றும் புதிய கற்கால கோடரிக் கருவி ஆகியவற்றைக் கொண்டிருந்தன. கண்டெடுக்கப்பட்டுள்ள புதைகலத்தில் எழுத்தப்பட்ட எழுத்துகள், 2800 ஆண்டுகளுக்கு முந்தைய புதிய கற்காலத்தின் தமிழ்-பிராமி வரிவடிவத்தை ஒத்திருப்பதாக இந்தியத் தொல்லியல் ஆய்வகத்தின் தொல்பொருள் ஆய்வாளர்கள் கூறுகின்றனர். தொடர்ந்து

அகழ்வாய்வு சோதனைகளை மேற்கொள்ளுவதற்கான தொல்லியல் களமாக ஆதிச்சநல்லூர் அறிவிக்கப்பட்டுள்ளது.

தற்போதைய பொதுவான காலத்திற்கு முந்தைய தமிழ்நாட்டின் அரசியல் நிலவரம் பற்றிய குறிப்புகள், பொ.ஊ.மு. 300 ஆண்டைச் சேர்ந்த அசோகரின் சாசனத்திலும் பொ.ஊ.மு. 150 ஆண்டைச் சேர்ந்த கதிகும்பா கல்வெட்டிலும் (ஓரளவு) கண்டறியப்பட்டுள்ளது

வரலாற்றின் நோக்கம் மற்றும் தன்மை

வரலாறு என்பது மனிதனின் கடந்தகால நிகழ்வுகள் மற்றும் செயல்பாடுகளின் ஆய்வு. இந்த பரந்த ஒழுக்கம் பெரும்பாலும் மனிதநேயம் அல்லது சமூக அறிவியலின் கீழ் வகைப்படுத்தப்பட்டிருந்தாலும், இது இரு துறைகளில் இருந்தும் வழிமுறைகளை உள்ளடக்கி அவற்றுக்கிடையே ஒரு பாலமாக இருப்பதைக் காணலாம்.

பாரம்பரியமாக, வரலாற்றாசிரியர்கள் எழுதப்பட்ட ஆவணங்களை ஆய்வு செய்வதன் மூலம் வரலாற்று கேள்விகளுக்கு பதிலளிக்க முயன்றனர். இருப்பினும் வரலாற்று ஆராய்ச்சி இந்த ஆதாரங்களுக்கு மட்டும் மட்டுப்படுத்தப்படவில்லை. பொதுவாக, வரலாற்று அறிவின் ஆதாரங்களை மூன்று வகைகளாகப் பிரிக்கலாம்: எழுதப்பட்டவை, சொல்லப்பட்டவை மற்றும் உடல் ரீதியாக பாதுகாக்கப்பட்டவை, மேலும் வரலாற்றாசிரியர்கள் பெரும்பாலும் மூன்றையும் கலந்தாலோசிப்பார்கள். வரலாற்றாசிரியர்கள் எழுதப்பட்ட பதிவுகளின் முக்கியத்துவத்தை அடிக்கடி வலியுறுத்துகின்றனர், இது உலகளவில் எழுத்தின் வளர்ச்சியைக் குறிக்கிறது. இந்த முக்கியத்துவம் பூர்வ வரலாறு என்ற சொல்லுக்கு வழிவகுத்தது, இது எழுதப்பட்ட ஆதாரங்கள் கிடைப்பதற்கு முந்தைய காலத்தைக் குறிக்கிறது. உலகெங்கிலும் வெவ்வேறு காலங்களில் எழுத்து தோன்றியதால், வரலாற்றுக்கும் வரலாற்றுக்கும் இடையிலான வேறுபாடு பெரும்பாலும் தலைப்பைப் பொறுத்தது.

ஒரு ஆய்வுத் துறையாக, வரலாறு பல துணைத் துறைகளையும் துணைத் துறைகளையும் உள்ளடக்கியது. இவற்றில் காலவரிசை, வரலாற்று வரலாறு, மரபியல், பேலியோகிராபி மற்றும் க்ளியோமெட்ரிக்ஸ் ஆகியவை அடங்கும்.

மனித கடந்த காலத்தின் நோக்கம் இயற்கையாகவே அறிஞர்கள் அந்த நேரத்தை ஆய்வுக்காக நிர்வகிக்கக்கூடிய பகுதிகளாகப் பிரிக்க வழிவகுத்தது. காலவரிசை, கலாச்சாரம் மற்றும் மேற்புச்சு உட்பட கடந்த காலத்தை பிரிக்க பல்வேறு வழிகள் உள்ளன. இந்த மூன்று பிரிவுகளும் ஒன்றுக்கொன்று பிரத்தியேகமானவை அல்ல, மேலும் "தி அர்ஜென்டினா லேபர் மூவ்மென்ட் இன் ஏஜ் ஆஃப் ட்ரான்சிஷன், 1930-1945" போன்ற குறிப்பிடத்தக்க ஒன்றுடன் ஒன்று

அடிக்கடி உள்ளது. வரலாற்றாசிரியர்கள் மிகவும் குறிப்பிட்ட மற்றும் மிகவும் பொதுவான இடங்கள், நேரங்கள் மற்றும் தலைப்புகள் ஆகிய இரண்டிலும் தங்களைக் கவனித்துக்கொள்வது சாத்தியமாகும், இருப்பினும் போக்கு நிபுணத்துவத்தை நோக்கியதாக உள்ளது.

பாரம்பரியமாக, வரலாறு பற்றிய ஆய்வு எழுதப்பட்ட மற்றும் பேசும் வார்த்தைகளுக்கு மட்டுப்படுத்தப்பட்டது. இருப்பினும், 19 மற்றும் 20 ஆம் நூற்றாண்டுகளில் கல்விசார் நிபுணத்துவத்தின் எழுச்சி மற்றும் புதிய அறிவியல் துறைகளின் உருவாக்கம் இந்த கருத்தை சவால் செய்யும் புதிய தகவல்களின் வெள்ளத்தை கொண்டு வந்தது. தொல்லியல், மானுடவியல் மற்றும் பிற சமூக அறிவியல்கள் மனித வரலாற்றைப் பற்றிய புதிய தகவல்களையும் கோட்பாடுகளையும் வழங்குகின்றன. சில பாரம்பரிய வரலாற்றாசிரியர்கள் இந்த புதிய ஆய்வுகள் உண்மையில் வரலாறே என்று கேள்வி எழுப்பினர், ஏனெனில் அவை எழுதப்பட்ட வார்த்தைக்கு மட்டுப்படுத்தப்படவில்லை. எழுதப்பட்ட பதிவுகள் இருப்பதற்கு முந்தைய காலங்களைப் பற்றிய தகவல்களை வழங்கிய இந்த புதிய புலங்களின் முடிவுகளை உள்ளடக்கியதாக ஒரு புதிய சொல், முன்வரலாறு உருவாக்கப்பட்டது.

20 ஆம் ஆண்டு, வரலாறு மற்றும் முன்வரலாற்றுக்கு இடையேயான பிரிவு சிக்கலாக மாறியது. சப்-சஹாரா ஆப்பிரிக்கா மற்றும் கொலம்பியனுக்கு முந்தைய அமெரிக்கா போன்ற சில நாகரிகங்களை வரலாறு மறைமுகமாக விலக்கியதால் விமர்சனம் எழுந்தது. கூடுதலாக, வெரே கார்டன் சைல்ட் போன்ற வரலாற்றுக்கு முந்தைய ஆய்வாளர்கள் மற்றும் ஜேம்ஸ் டீட்ஸ் போன்ற வரலாற்று தொல்பொருள் ஆராய்ச்சியாளர்கள் வரலாற்றுத் துறையில் பாரம்பரியமாக இருந்த பகுதிகளில் முக்கியமான நிகழ்வுகளை விளக்க தொல்பொருளியல் பயன்படுத்தத் தொடங்கினர். வரலாற்றாசிரியர்கள் பாரம்பரிய அரசியல் வரலாற்றுக் கதைகளுக்கு அப்பால் பொருளாதார, சமூக மற்றும் கலாச்சார வரலாறு போன்ற புதிய அணுகுமுறைகளுடன் பார்க்கத் தொடங்கினர், இவை அனைத்தும் பல்வேறு ஆதாரங்களை நம்பியிருந்தன. சமீபத்திய தசாப்தங்களில், வரலாறு மற்றும் வரலாற்றுக்கு இடையிலான கடுமையான தடைகள் குறைந்து வரலாம்.

வரலாறு எப்போது தொடங்கும் என்ற வரையறைக்கு மாறுபட்ட கருத்துக்கள் உள்ளன. கியூனிஃபார்ம் எழுத்துடன் வரலாறு கிமு 34 ஆம் ஆண்டு தொடங்கியது என்று சிலர் நம்புகிறார்கள். கியூனிஃபார்ம்கள் களிமண் மாத்திரைகளில் எழுதப்பட்டன, அதன் மீது எழுத்தாணி எனப்படும் மழுங்கிய நாணலால் குறியீடுகள் வரையப்பட்டன. எழுத்தாணியால் பதிக்கப்பட்ட பதிவுகள் ஆப்பு வடிவத்தில் இருந்தன, இதனால் கியூனிஃபார்ம் ("ஆப்பு வடிவ") என்ற பெயர்

உருவானது.

சுமேரிய ஸ்கிரிப்ட் அக்காடியன், எலமைட், ஹிட்டைட் (மற்றும் லூவியன்), ஹூரியன் (மற்றும் யுரேட்டியன்) மொழிகளின் எழுத்துக்காகத் தழுவி, பழைய பாரசீக மற்றும் உகாரிடிக் தேசிய எழுத்துக்களுக்கு உத்வேகம் அளித்தது. மற்றவர்களுக்கு வரலாறு என்பது ஒரு "பொது" வார்த்தையாக மாறியுள்ளது, அதாவது மனித கடந்த காலத்தைப் பற்றி அறியப்பட்ட "எல்லாவற்றையும்" ஆய்வு செய்வதாகும் (ஆனால் இந்தத் தடையும் கூட பெரிய வரலாறு போன்ற புதிய துறைகளால் சவால் செய்யப்படுகிறது).

வாய்வழி மரபு, மொழியியல் மற்றும் மரபியல் போன்ற கடந்த காலத்தை வெளிச்சம் போட்டுக் காட்டக்கூடிய ஆதாரங்கள் பல முக்கிய வரலாற்று ஆசிரியர்களால் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டுள்ளன. ஆயினும் கூட, தொல்பொருள் ஆராய்ச்சியாளர்களின் வரலாறு மற்றும் முன்வரலாற்றுக்கு இடையில் கேள்விக்குரிய பகுதியில் எழுதப்பட்ட ஆவணங்களின் தோற்றத்தின் அடிப்படையில் வேறுபடுகின்றன. இந்த வேறுபாடு தொல்பொருள் ஆராய்ச்சியாளர்களுக்கு முக்கியமானதாக உள்ளது, ஏனெனில் எழுதப்பட்ட பதிவின் தன்மை மிகவும் மாறுபட்ட விளக்க சிக்கல்களையும் சாத்தியங்களையும் உருவாக்குகிறது.

லத்தீன் வரலாற்றான "கதை, கணக்கு" என்பதிலிருந்து பழைய பிரஞ்சு ஹிஸ்டோஸ் வழியாக "சம்பவங்களின் உறவு, கதை" என்ற பொருளுடன் 1390 ஆம் ஆண்டு வரலாறு என்ற சொல் ஆங்கிலத்தில் நுழைந்தது. இதுவே பண்டைய கிரேக்க ἱστορία, ஹிஸ்டோரியா என்பதிலிருந்து பெறப்பட்டது, இதன் பொருள் "விசாரணை, வரலாறு, பதிவு, விவரிப்பு மூலம் கற்றல் அல்லது அறிவு", ἱστορεῖν, historeîn, "விசாரணை" என்ற வினைச்சொல்லில் இருந்து.

இது, ἱστορ, hístōr ("ஞான மனிதன்," "சாட்சி," அல்லது "நீதிபதி") என்பதிலிருந்து பெறப்பட்டது. ἱστορ இன் ஆரம்பகால சான்றுகள் ஹோமரிக் பாடல்கள், ஹெராக்க்லிடஸ், ஏதெனியன் எபிபெஸ் உறுதிமொழி மற்றும் பயோடிக் கல்வெட்டுகளிலிருந்து (சட்டப் பொருளில், "நீதிபதி" அல்லது "சாட்சி" அல்லது அது போன்றது). ஸ்பைரண்ட் என்பது பிரச்சனைக்குரியது, மேலும் கிரேக்க ஈடோமாய் ("தோன்றுவது") இல் இல்லை.

ἱστορ என்பது ப்ரோட்டோ-இந்தோ-ஐரோப்பிய *wid-tor- என்பதிலிருந்து, *weid- ("to know, to see") என்பதிலிருந்து, ஆங்கில வார்த்தையான புத்தி, பார்வை மற்றும் விடியோ என்ற சமஸ்கிருத வார்த்தையிலும் உள்ளது. வேதா, மற்றும் ஸ்லாவிக் வார்த்தையான விடேதி மற்றும் வேதாதி, மற்றவை. (ஒரு வார்த்தையின் முன் நட்சத்திரக் குறியீடு அது ஒரு கற்பனையான கட்டுமானம், சான்றளிக்கப்பட்ட வடிவம் அல்ல என்பதைக் குறிக்கிறது.) ἱστορία, ஹிஸ்டோரியா, இந்த

வார்த்தையின் அயனி வழித்தோன்றலாகும், இது அயனி அறிவியல் மற்றும் தத்துவத்துடன் முதலில் கிளாசிக்கல் கிரீஸில் பரவியது. ஹெலனிசம்.

மத்திய ஆங்கிலத்தில், பொதுவாக "கதை" என்ற பொருள். ஹெரோடோஸின் அர்த்தத்தில் "கடந்த கால நிகழ்வுகளின் பதிவு" என்ற பொருளுக்கான கட்டுப்பாடு 15 ஆம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியில் எழுகிறது. ஜெர்மன், பிரஞ்சு, மற்றும் உண்மையில், ஆங்கிலம் தவிர உலகின் பெரும்பாலான மொழிகளில், இந்த வேறுபாடு ஒருபோதும் செய்யப்படவில்லை, அதே வார்த்தை "வரலாறு" மற்றும் "கதை" இரண்டையும் குறிக்கப் பயன்படுத்தப்படுகிறது. குறிப்பாக நேரத்தைக் குறிப்பிடாமல் "முறையான கணக்கு" என்ற உணர்வு 16 ஆம் ஆண்டு நடைமுறையில் இருந்தது. ஆனால் இப்போது வழக்கற்றுப் போய்விட்டது. வரலாற்று என்ற பெயரடை 1561 இலிருந்து சான்றளிக்கப்பட்டது, மேலும் 1669 ஆம் ஆண்டிலிருந்து சரித்திரமானது. வரலாற்றாசிரியர் "வரலாற்றின் ஆராய்ச்சியாளர்" என்ற பொருளில் ஒரு வரலாற்றாசிரியர் அல்லது வரலாற்றாசிரியரை விட உயர்ந்த பொருளில், நிகழ்வுகள் நிகழும்போது அவற்றைப் பதிவு செய்கிறார், 1531 இல் இருந்து சான்றளிக்கப்படுகிறது.

தொடர்புடைய பல அர்த்தங்களைக் கொண்டுள்ளது. இது வரலாற்று ஆய்வின் வரலாறு, அதன் வழிமுறைகள் மற்றும் நடைமுறைகள் (வரலாற்றின் வரலாறு) ஆகியவற்றைக் குறிப்பிடலாம். இது ஒரு குறிப்பிட்ட வரலாற்று எழுத்தையும் குறிக்கலாம் (உதாரணமாக, "1960 களின் இடைக்கால வரலாற்று வரலாறு" என்பது "1960 களில் எழுதப்பட்ட இடைக்கால வரலாறு"). வரலாற்றுக் கோட்பாடு என்பது வரலாற்றுக் கோட்பாடு அல்லது வரலாற்று எழுத்து மற்றும் நினைவாற்றல் பற்றிய ஆய்வு என்றும் பொருள் கொள்ளலாம். கடந்த கால விளக்கங்களின் மெட்டா-லெவல் பகுப்பாய்வாக, இந்த மூன்றாவது கருத்தாக்கம் முதல் இரண்டுடன் தொடர்புடையதாக இருக்கலாம், இதில் பொதுவாக பகுப்பாய்வு கதைகள், விளக்கங்கள், உலகக் கண்ணோட்டம், சான்றுகளின் பயன்பாடு அல்லது பிற வரலாற்றாசிரியர்களின் விளக்கக்காட்சி முறை ஆகியவற்றில் கவனம் செலுத்துகிறது.

வரலாற்று முறையானது நுட்பங்கள் மற்றும் வழிகாட்டுதல்களை உள்ளடக்கியது, இதன் மூலம் வரலாற்றாசிரியர்கள் முதன்மை ஆதாரங்கள் மற்றும் பிற ஆதாரங்களை ஆராய்ச்சி செய்வதற்கும் பின்னர் வரலாற்றை எழுதுவதற்கும் பயன்படுத்துகின்றனர்.

"வரலாற்றின் தந்தை" பொதுவாக ஹெரோடோடஸ் ஆஃப் ஹாலிகார்னாசஸ் (கிமு 484 – கிமு 425) எனப் போற்றப்பட்டாலும், விஞ்ஞான அணுகுமுறையைத் தொடங்கிய பெருமைக்குரியவர் அவருடைய சமகால துசிடிடிஸ் (கி.மு. 460 - கி.மு. 400). பெலோபொன்னைசியன்

போரின் வரலாறு அவரது படைப்பில் வரலாற்றில். ஹெரோடோடஸ் மற்றும் பிற மத வரலாற்றாசிரியர்களைப் போலல்லாமல், துசிடிடிஸ், தெய்வீக தலையீட்டின் விளைவாக இல்லாமல், மனிதர்களின் தேர்வுகள் மற்றும் செயல்களின் விளைபொருளாக வரலாற்றைக் கருதினார். அவரது வரலாற்று முறையில், துசிடிடிஸ் காலவரிசையை, அவரது புத்தகமான முகதிமாவின் முன்னுரையில், வரலாற்றாசிரியரும் ஆரம்பகால சமூகவியலாளருமான இபின் கல்தூன் ஏழு தவறுகளைப் பற்றி எச்சரித்தார், வரலாற்றாசிரியர்கள் தவறாமல் செய்ததாக அவர் நினைத்தார். இந்த விமர்சனத்தில், அவர் கடந்த காலத்தை விசித்திரமாகவும், விளக்கம் தேவையாகவும் அணுகினார். இப்போது கல்தூனின் அசல் தன்மை, மற்றொரு யுகத்தின் கலாச்சார வேறுபாடு தொடர்புடைய வரலாற்றுப் பொருட்களின் மதிப்பீட்டை நிர்வகிக்க வேண்டும் என்று கூறுவது, அதன் அடிப்படையில் மதிப்பீடு செய்ய முயற்சி செய்யக்கூடிய கொள்கைகளை வேறுபடுத்தி, கடைசியாக, அனுபவத்தின் தேவையை உணர வேண்டும். பகுத்தறிவு கொள்கைகளுக்கு கூடுதலாக, கடந்த கால கலாச்சாரத்தை மதிப்பிடுவதற்காக.

லியோபோல்ட் வான் ரேங்கே, லூயிஸ் பெர்ன்ஸ்டீன் நமியர், ஜெஃப்ரி ருடால்ப் எல்டன், ஜிஎம் ட்ரெவெலியன் மற்றும் ஏஜேபி டெய்லர் ஆகியோர் வரலாற்று ஆய்வு முறைகளை மேம்படுத்திய குறிப்பிடத்தக்க மற்ற வரலாற்றாசிரியர்கள். 20ஆம் நூற்றாண்டில், வரலாற்றாசிரியர்கள் காவிய தேசியவாத கதைகளில் குறைவாக கவனம் செலுத்தினர், இது பெரும்பாலும் தேசத்தை அல்லது தனிநபர்களை மகிமைப்படுத்த முனைகிறது, மேலும் யதார்த்தமான காலவரிசைகளுக்கு பிரஞ்சு வரலாற்றாசிரியர்கள், வழக்கமான தனிநபர்களின் வாழ்க்கையைக் கண்காணிக்க பரந்த தரவுகளைப் பயன்படுத்தி, அளவு வரலாற்றை அறிமுகப்படுத்தினர், மேலும் கலாச்சார வரலாற்றை நிறுவுவதில் முக்கியமானவர்கள் (cf. histoire des mentalités). அமெரிக்க வரலாற்றாசிரியர்கள், சிவில் உரிமைகள் சகாப்தத்தால் தூண்டப்பட்டு, முன்னர் கவனிக்கப்படாத இன, இன மற்றும் சமூக-பொருளாதார குழுக்களில் கவனம் செலுத்தினர். சமீபத்திய ஆண்டுகளில், பின்நவீனத்துவவாதிகள் வரலாற்றை ஆய்வு செய்வதற்கான செல்லுபடியாகும் மற்றும் தேவைக்கு சவால் விடுத்துள்ளனர், அனைத்து வரலாறுகளும் ஆதாரங்களின் தனிப்பட்ட விளக்கத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டது. கேம்பிரிட்ஜ் பல்கலைக்கழகத்தின் நவீன வரலாற்றின் பேராசிரியரான ரிச்சர்ட் ஜே. எவன்ஸ், வரலாற்றின் பாதுகாப்பில் தனது புத்தகத்தில் வரலாற்றின் மதிப்பைப் பாதுகாத்தார்.

வரலாற்றின் பயன்பாடுகள் மற்றும் துஷ்பிரயோகங்கள்

மார்ச் மாதத்தில் கூட, உலகின் பிற பகுதிகள் பூஜ்ஜியத்திற்கு குறைவான வெப்பநிலையால் பாதிக்கப்பட்ட நிலையில், இந்தியா ஒரு இயற்கை பேரிடருக்கு சமமான அரசியல் அமைப்பில் மும்முரமாக உள்ளது. மத்திய கலாச்சாரம் மற்றும் சுற்றுலாத்துறை இணையமைச்சர் மகேஷ் ஷர்மா, இந்திய நாட்டின் 'உண்மையான வரலாற்றை' மாற்றியமைக்க கல்வியாளர்கள் மற்றும் அதிகாரிகளைக் கொண்ட 14 பேர் கொண்ட குழுவை அமைத்துள்ளார் என்பது ஒரு அறிக்கையின் வெளியீட்டில் கவனத்திற்கு வந்துள்ளது. பண்டைய இந்து மத நூல்களில் விவரிக்கப்பட்டுள்ள நிகழ்வுகள் 'உண்மையில் உண்மை' என்றும், அந்த காலத்தில் துணைக்கண்டத்தில் வாழ்ந்தவர்களின் சந்ததியினர் இந்துக்கள் என்றும் நிரூபிப்பதன் மூலம் 'இந்திய' கலாச்சாரத்தின் தோற்றம் மற்றும் பரிணாம வளர்ச்சியை ஆய்வு செய்வதை நோக்கமாகக் கொண்டுள்ளது.

வரலாற்று பயன்

வரலாறு என்பது இறந்த காலத்தைப் பற்றி கற்று நிகழ்காலத்துக்கு தேவையான தகவல்களை பெற்றுக் கொள்வதோடு சிறந்த எதிர்காலத்தை அமைத்துக் கொள்வதற்கும் உதவுவதாக காணப்படும். அதாவது சரியான வரலாற்றை கற்றுக் கொண்டு எதிர்கால சந்ததியினருக்கு கடத்துவதானது சிறந்த சமுதாயத்தை உருவாக்க வழிவகுக்கும்.

குறிப்பு சட்டகம்

- வரலாறு என்றால் என்ன
- வரலாற்றின் முக்கியத்துவம்
- வரலாறு கற்பதன் பயன்கள்

சமூக நல்லிணக்கத்தை ஏற்படுத்துவதில் வரலாற்றின் பங்கு

மனித இனம் பல்வேறு கட்டங்களின் ஊடாக படிமுறை வளர்ச்சி அடைந்துள்ளது. இந்த நாகரீக வளர்ச்சி கட்டங்களை பற்றி மனிதன் அறிந்து கொள்வதன் மூலம் அவன் சிறப்பாக செயற்பட உதவியாக அமையும். எனவே வரலாற்றை கற்பது அவசியமானதாகும்.

வரலாறு என்றால் என்ன

“வரலாறு என்பது மறக்க முடியாத இறந்தகால நிகழ்வுகளின் தொகுப்பாகும்” என கிரேக்க கால அறிஞரான அரிஸ்டோட்டில் குறிப்பிட்டுள்ளார். அதாவது ஆதிகால மனிதர்கள் தங்களுடைய வாழ்க்கையை எவ்வாறு முன்னெடுத்துள்ளனர், பழக்கவழக்கங்கள் எவ்வாறு காணப்பட்டுள்ளன, அவர்களுடைய கல்வி கலாசார நிலைகள் எவ்வாறு அமைந்துள்ளன, உணவு முறை மற்றும்

தொழில் முறை போன்றன எவ்வாறு எல்லாம் இன்றைய காலகட்டம் வரை படிப்படியாக வளர்ச்சி அடைந்துள்ளன என்பதனை கற்கும் ஒரு கலையே வரலாறு ஆகும்.

வரலாற்றின் முக்கியத்துவம்

எமது முன்னோர்களின் வாழ்வினை பற்றி அறிந்து கொள்ளவும், அவர்கள் வாழ்க்கையை நடத்துவதற்கு வைத்திருந்த யுக்தி முறைகளையும் கருவிகளையும் பற்றி அறிவதற்கு உதவுவதோடு மீண்டும் வரலாறு என்பது பிழைக்காமல் இருப்பதற்கும் இந்த வரலாற்றுக் கற்கை முக்கியமானதாக உள்ளது.

வரலாறு கற்பதன் பயன்கள்

எமது கலாச்சாரத்தின் தொடக்கம் மற்றும் ஏனைய கலாச்சார பழக்க வழக்கங்கள் பற்றியும், பழங்காலத்தில் பயன்படுத்திய பொருட்களைப் பற்றியும், நாட்டின் தேசிய தனித்துவத்தை பற்றியும், நாம் வாழும் உலகம் பற்றியும், சமூகம் பற்றியும்,

இறந்த காலத்தின் ஊடாக நிகழ்காலத்தை விளங்கி எதிர்காலத்தை எவ்வாறு கட்டி அமைக்கலாம் என்பது பற்றியும், கடந்த கால வெற்றி தோல்விகளை அறிந்து எதிர்காலத்தை எவ்வாறு முன்னெடுக்கலாம் என்பது பற்றியும் வரலாற்றை கற்பதனால் அறிந்து கொள்ளலாம். இவை அனைத்தும் வரலாற்றை கற்பதன் பயன்களாக காணப்படுகின்றன.

சமூக நல்லிணக்கத்தை ஏற்படுத்துவதில் வரலாற்றின் பங்கு

நாம் வாழும் இந்திய நாடானது பல்வேறு சமூகத் தன்மைகளைக் கொண்ட ஒரு நாடாகும். எனவே இங்கு பல்வேறு இனங்கள், சமூக குழுக்கள் வாழ்கின்றன. இவை ஒவ்வொன்றுக்கும் தனித்தனியான கலாச்சார பழக்க வழக்கங்கள் காணப்படுகின்றன. ஆகவே நாம் வரலாற்றை கற்பதனால் எமது கலாச்சாரங்களை மாத்திரம் இல்லாமல் பிற சமூகத்தையும், கலாச்சார பழக்க வழக்கங்களையும் தெரிந்து கொள்வதன் மூலம் ஏனையவர்களையும் மதிக்கும் தன்மை ஏற்படுவதனால் சமூகத்தில் நல்லிணக்கம் உருவாகும்.

வரலாற்றின் பாடங்கள்

வரலாற்றின் பாடங்கள் 1968 ஆம் ஆண்டு வரலாற்றாசிரியர்களான வில் டிரான்ட் மற்றும் ஏரியல் டிரான்ட் ஆகியோரால் எழுதப்பட்ட புத்தகமாகும் .

அவர்களின் முக்கியமான பதினொரு தொகுதியான தி ஸ்டோரி ஆஃப் நாகரிகத்தின் 10 வது தொகுதியை முடித்தவுடன் அவர்கள் குறிப்பிட்ட காலங்கள் மற்றும் வரலாற்றின் போக்குகளின் சுருக்கத்தை புத்தகம் வழங்குகிறது . அவரும் ஏரியலும் "நிகழ்வுகள், எதிர்கால நிகழ்தகவுகள்,

மனிதனின் இயல்பு மற்றும் மாநிலங்களின் நடத்தை ஆகியவற்றை வெளிச்சம் போட்டுக் காட்டக்கூடிய நிகழ்வுகள் மற்றும் கருத்துக்களைக் குறித்துக் கொண்டதாக" வில் டூரன்ட் கூறினார்.

புவியியல் , உயிரியல் , இனம் , குணம் , ஒழுக்கம் , மதம் , பொருளாதாரம் , சோசலிசம் , அர சாங்கம் , போர் , வளர்ச்சி மற்றும் சிதைவு, மற்றும் 12 கண்ணோட்டங்களில் ஆராயப்பட்ட 5,000 ஆண்டுகால மனித வரலாற்றில் இருந்து கவனிக்கப்பட்ட கருப்பொருள்கள் மற்றும் பாடங்களின் மேலோட்டத்தை புத்தகம் முன்வைக்கிறது. முன்னேற்றம்.

சுய மதிப்பீட்டு கேள்விகள்

1. ஒரு நாடு, காலப்போக்கின் வரலாறு என்னவெனில், அது உங்களுக்கு எப்படி பகிரப்பட்டுள்ளது?.....
.....
2. வரலாற்றின் தன்மை மற்றும் நோக்கம் என்ன?.....
.....

இயல் - இரண்டு

வரலாறு வகை - வரலாறு மற்றும் தொடர்புடைய துறைகள் - வரலாறு பற்றிய விவாதங்கள்: அறிவியல் அல்லது கலை

குறிக்கோள்கள்

- அறிவியல் மற்றும் கலை துறைகளுக்கு இடையேயான வரலாற்றுப் பொருள் ஆராய்ச்சு?
- அறிவியல் அல்லது கலை துறைகளில் வரலாறு எப்படி உங்கள் துறைகளுக்கு உதவுகின்றது?
- வரலாறு ஏன் முக்கியம் அனைத்து துறைகளுக்கும் உரிமையானது?

வரலாற்றின் வகைகள்

வரலாறு ஒன்றுதான் அதன் வடிவங்கள் பல. வரலாறு வற்றாத நதியைப் போன்றது அதன் உப நதிகள் பல. வரலாறு ஆல மரத்தைப் போன்றது அதன் கிளைகளும் விழுதுகளும் பல வரலாறு கூட்டுக் குடும்பத்தை ஒத்தது அதிலிருந்து பிரிந்து சென்ற குடும்பங்கள் பல! அதனால் தான் வரலாறு பல அறிவுத் துறைகளின் உறைவிடம் என்று வர்ணித்துள்ளார் டிரெவல்யன். வரலாறு மனித இனத்தின் கடந்த காலத்தைப் பற்றியதால் அதன் பரப்பெல்லை விரிவானது. மனித வாழ்வின் தொடர்ச்சியான வரலாறு பல்வேறு துறைகளாகத் தனித் தன்மையுடன் திகழ்வதில் வியப்பில்லை. வரலாறு பலவிதம். ஒவ்வொன்றும் ஒருவிதம்.

காலவரன்முறை வரலாறு

காலவரன்முறை வரலாறு மிகவும் தொன்மையானது. வரலாற்றைப் பண்டைக்காலம் (Ancient), இடைக்காலம் (Medieval), நவீனகாலம் (ஆழனநசெ) என்று வகைப்படுத்தும் மேலை நாட்டு மரபு இன்றைக்கும் பின்பற்றப்படுகிறது. இப்பாகுபாட்டை ரௌசின் (Rausin) என்பவர் தனது லியோடியம் (Leodium, 1639) என்ற நூலில் அறிமுகப்படுத்தினார். இதை ஹாலே பல்கலைக் கழகப் பேராசிரியர் கெல்லர் (Keller) பிரபலப்படுத்தினார். இந்தப் பாகுபாடு மறுமலர்ச்சிக்கால மனிதாபிமானிகளால் வலுப்படுத்தப்பட்டது. ஹென்றி பிரனே (HenriPirrenne) என்ற டச்சு வரலாற்றாளர் பண்டைய காலம் மத்திய தரைக் கடலைச் சுற்றியும் இடைக்காலம் மத்தியத் தரைக்கடல் மற்றும் வடக்கு பால்டிக் கடலைச் சுற்றியும் நவீன காலம் உலகக் கடல்களைச் சுற்றியும் நிலைபெற்றதாகக் குறிப்பிட்டார்.

மேற்கு ரோமானிய வீழ்ச்சி (கி.பி.476) பண்டைக் காலத்தை இடைக் காலத்திலிருந்து பிரிக்கும் கோடாகவும், கான்ஸ்டான்டினோபிளின் வீழ்ச்சி (கி.பி.1453) இடைக் காலத்தை நவீன காலத்திலிருந்து பிரிக்கும் கோடாகவும் கொள்ளப்பட்டது.

கிரேக்க ரோமானிய நாகரிகம் பண்டைய வரலாற்றுக் காலத்தின் உச்சகட்டமாகவும், திருச்சபை ஆதிக்கம் இடைக்காலத்தின் குவிமையமாகவும், மறுமலர்ச்சியும் அதைத் தொடர்ந்த அறிவியல் தொழில் நுட்ப வளர்ச்சி நவீன காலத்தின் அடையாளமாகவும் ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டன. வரலாற்றைப் பண்டைக் காலம், இடைக்காலம், நவீன காலம் என்று பாகுபடுத்தி நிகழ்ச்சிகளைக் காலவரன் முறைப்படுத்துவது எளிமையானது. எனினும் இப்பாகுபாடு செயற்கையானது, தன்னிச்சையானது, நிச்சயமற்றது. ஐரோப்பிய வரலாற்றாளர்களால் ஒருதலை பட்சமாக சுமத்தப்பட்ட இப்பாகுபாடு குறுகிய மனப்பான்மையுடையது. இது ஆசிய, ஆப்பிரிக்க, அமெரிக்க வரலாறுகளை ஒதுக்கிவிட்டுத் தீர்மானிக்கப்பட்ட பாகுபாடு ஆகும். மேலும் இந்தப் பாகுபாடு பண்டைய வரலாற்றுக்கான மக்கள் கிரேக்க - ரோமானிய அறிஞர்களைப் போன்று அறிவாளிகளாகவும், இடைக்கால மக்கள் கிறித்துவ நம்பிக்கையில் அமிழ்ந்து போனவர்கள் போன்றும், நவீனகால மக்கள் அறிவியல் மனப்பான்மையுடையவர்கள் போன்ற பிரமையை ஏற்படுத்துகிறது. சில சிறப்பியல்புகளைக் கொண்டு இடையறாது நிகழ்ந்து கொண்டிருக்கும் வரலாற்றை இடை நிறுத்தி வகைப்படுத்துவது புரிந்து கொள்வதற்குப் பயன்படுமேயன்றி உண்மைக்குப் புறம்பானதாகும்.

காலவரன்முறைப்படி எழுதப்படுவது படுகிடை வரலாறு (Horizontal History) என்றும், பொருளடக்கத்தை (Content or Theme) மையமாக வைத்து எழுதப்படுவது செங்குத்து வரலாறு (Vertical History) என்றும் அறியப்படுகிறது. அதேபோன்று தொல்பொருள் சான்றுகளைக் கொண்டு எழுதப்படுவது வரலாற்றுக் காலத்துக்கு முற்பட்ட வரலாறு (சநர்ளைவழசல) என்றும், எழுதப்பட்ட ஆவணச் சான்றுகளைக் கொண்டு எழுதப்படுவது வரலாறு (History) என்றும் கருதப்படுகிறது. அதாவது வரலாற்று காலம் 1). வரலாற்றுக்கு முற்பட்ட காலம் 2) வரலாற்றுக் காலம் என்று பிரிக்கப்படுகிறது. இப்பிரிவினையும் செயற்கையானதே. வரலாறு உயிர்ப் பொருளானது (Organic), பிரிக்க முடியாதது (Indivisible)> அதன் போக்கில் செல்ல வல்லது. வரலாறு மனித அனுபவத்தைப் பற்றியது. செயற்கைப் பாகுபாடு கடந்தது. எனினும் வரலாற்று நிகழ்ச்சிகளைப் பகுத்தாய்ந்து பாகுபடுத்திப் பார்த்தால் தான் மானுட நிகழ்வுகளைத்

தொடர்ச்சியாகவும், தெளிவாகவும், அறிவு பூர்வமாகவும் எழுத இயலும். குறைபாடுடையதாயினும் காலவரன் முறை வரலாறு முறைப்படி அமைந்த வரலாறாகும். வரலாற்றை அறிவார்த்தமாகப் பிரித்துச் சேர்த்தால் முழுமையைவிட அதிகமாக அறிந்து கொள்ளலாம் என்று கூறுகிறார் ரெனியர்.

புவியியல் வரலாறு

காலவரன்முறை வரலாற்றைப் போன்றே புவியியல் வரலாறும் தொன்மையானது. மக்கள் மண்ணின் மைந்தர்கள். நில உலகு மக்களுக்குப் பொதுவானது. நிலவியல் அமைப்பு மக்களின் வாழ்க்கை முறையையும், நாகரிக நிலையையும் கட்டுப்படுத்துகிறது. எனினும் உலகம் என்றால் அது ஐரோப்பாதான் என்ற எண்ணம் வரலாற்று அறிவை வெகுவாகப் பாதித்து விட்டது. இரு ஐரோப்பியப் பிராந்திய மனப்பான்மையின் (European Parochialism) வெளிப்பாடாகும். இதை வரலாற்றுக் குறைப்பார்வை (Historical Astigmatism) என்று கூறுகிறார் கொமாகர் (H.S. Commager) இக்குறைபாட்டைப் போக்க 18-ம் நூற்றாண்டில் வால்டேர், ரேனான் போன்ற வரலாற்று விவேகிகள் பெரு முயற்சி செய்தனர். குறிப்பாக வால்டேர் மனித இனம் காட்டுமிராண்டிக் காலத்திலிருந்து நாகரிக நிலையை அடைந்ததற்கான படிக்களைப் பற்றி அறிய விரும்பினார். கீழை நாடுகளின் நாகரிகச் சிறப்பை எடுத்துரைத்தார். எனினும் ஐரோப்பாவின் பிராந்தியப் பற்று 19-ம் நூற்றாண்டில் பிராந்திய வெறியாயிற்று! 20-ம் நூற்றாண்டில் உலகப் பொதுமையை வலியுறுத்தி வரலாறு வரைவதற்கான முயற்சிகள் மேற்கொள்ளப்பட்டுள்ளன. வரலாற்று வரைவுக்கு புவியியல் அணுகுமுறை ஏற்றுக் கொள்ளக் கூடியதே. ஹென்றி தாமஸ் பக்கிள் எழுதிய இங்கிலாந்தின் நாகரிக வரலாறு புவியியல் வரலாறுக்கான சிறந்த எடுத்துக்காட்டாகும். எனினும் புவியியல் சூழ்நிலைக்கு மட்டும் முக்கியத்துவம் அளிப்பது வரலாற்றின் பிற பரிமாணங்களைப் புறக்கணிப்பதாகும். உலக மக்களின் வரலாறுகள் ஒன்றுக்கொன்று தொடர்புடையவை. புவியியல் சூழ்நிலையைப் போன்றே மனித மரபுரிமையும் (ரீராயெ ஐநாசவையெந) முக்கியமே. புவியியல் வரலாறு வரலாற்று நிகழ்ச்சிகளுக்குப் புவியியல் விளக்கமேயன்றி வேறில்லை.

அரசியல் வரலாறு

அரசியல் வரலாறு மரபு வழி முக்கியமானதாகும். பண்டைக் காலத்திலிருந்தே அரசியல் நிகழ்ச்சிகளுக்குச் சிறப்பிடம் அளிக்கப்பட்டு வந்துள்ளது. அரசர்கள், அரசிகள், அரசவை நிகழ்ச்சிகள் வரலாற்றாளர்களின் கவனத்தைக் கவர்ந்துள்ளன. ஹெரோடோடஸ், தூசிடேடிஸ், கிப்பன், மெக்காலே, கார்லைல் போன்ற வரலாற்றாளர்கள் அரசியல்

நிகழ்ச்சிகளுக்கே முன்னுரிமை கொடுத்துள்ளனர். 19-ம் நூற்றாண்டில் தேச நாடுகள் (யேவழை - ஞவயவநள) வரலாற்றாளர்களின் வழிபாட்டுப் பொருளாயிற்று. வரலாறு என்பது கடந்த கால அரசியல் என்று பிரகடனப்படுத்தினார் ஜான் சீலி. மெக்காலேயின் இங்கிலாந்து வரலாறு, மைக்கேல்டின் பிரான்ஸ் வரலாறு, ஜான் முல்லரின் ஸ்வீஸ் கூட்டமைப்பு வரலாறு, பீட்டர் முன்ச்சின் நார்வே மக்கள் வரலாறு, பிரான்சிஸ் பாலக்கேயின் பொஹீமிய மக்கள் வரலாறு, மோட்லேயின் டச்சுக் குடியரசின் தோற்றம், ஹென்றி ஆடம்சின் அமெரிக்க வரலாறு ஆகியவை அரசியல் வரலாறுக்கான சிறந்த முன்னுதாரணங்களாகும். அரசியல் வரலாறு எழுதுவதில் பின்வரும் நன்மைகள் உள்ளன:

- அரசியல் வரலாறு அனைவருக்கும் பழக்கமானது. எளிதில் புரிந்து கொள்ளக் கூடியது.
- இது மக்களிடையே செல்வாக்கு பெற்றுள்ளது. ஏனெனில் இத்தகைய வரலாறு மக்களின் இன, மொழி, சமய, கலாச்சார, பிராந்தியப் பற்றுணர்வை வளர்க்கப் பயன்படுகிறது.
- அரசியல் வரலாறு எழுதுவதற்கு எளிது. அதற்குக் காரணம் அரசியல் சம்பந்தப்பட்ட ஆவணச் சான்றுகள் அதிகம். இவை ஆவணக் காப்பகங்களிலும், நூலகங்களிலும் நன்கு பாதுகாக்கப்பட்டு வைக்கப்பட்டுள்ளன.
- அரசியல் வரலாற்றுக்கு வடிவம் கொடுப்பது எளிது. இதை முன் மாதிரியாகக் கொண்டு கடந்த கால வரலாற்றை எழுதும் போக்கு செல்வாக்கு பெற்றது.
- வரலாற்றுக்கு அரசியல் அணுகுமுறை அனைவராலும் அங்கீகரிக்கப்பட்டுள்ளது.
- அரசியல் வரலாறு நிகழ்கால நடப்புகளைக் கடந்த கால நிகழ்ச்சிகளுடன் ஒப்பிட்டுப் பார்க்க உதவுகிறது. அரசியல் வரலாற்றால் விளையும் தீமைகள் வருமாறு:
 - ❖ தேசிய சாயம் பூசப்பட்ட வரலாறு பிராந்தியப் பற்றையும் வெறியையும் ஊக்குவிக்கும்.
 - ❖ இத்தகைய வரலாறு சார்புடையதாக இருக்கும்.
 - ❖ அரசியல் வரலாற்று அளவுகோலைக் கொண்டு கடந்த காலத்தைக் கணிப்பது தவறுடையதாகும்.
 - ❖ அரசியல் நிகழ்வுகளுக்கு அதீத முக்கியத்துவம் அளிக்கப்படுகிறது.
 - ❖ வரலாற்றுக்கு அரசியல் விளக்கமளிப்பது மனித வாழ்வின் பிற சாதனைகளைப் புறக்கணிப்பதாகும்.

❖ ஆட்சியாளர்கள் அரசியல் வரலாற்றைக் குறுகிய சுயநலத்துக்குத் தவறாகப் பயன்படுத்தக்கூடும்.

அரசியலமைப்பு வரலாறு

அரசியலமைப்பு வரலாறு அரசியல் வரலாற்றின் பிரதான கிளையாகும். இது தனித்தன்மையுடன் தனித்தியங்குகிறது. இவ்வரலாறு அரசியல் அமைப்புகள் பற்றியது. அரசியல் அமைப்புகளை சமூகத்தின் வழக்கங்கள் (Habits of Societies) என்று வர்ணித்தார் ரெனியர். மனிதனின் அரசியல் வழக்கங்கள் தான் அமைப்புகளாக உருப்பெறுகின்றன அரசியல் அமைப்பு வரலாறு அரசாங்கத்தை மையமாகக் கொண்டது. சட்டமன்றம், ஆட்சித் துறை, நீதித்துறை ஆகியவை அரசாங்கத்தின் அங்கங்கள் ஆகும். எனவே அரசியலமைப்பு மற்றும் அரசியல் நிறுவனங்களின் தோற்றம், வளர்ச்சி, இயல்பு, குடிமக்களின் உரிமைகள் கடமைகள் ஆகியவற்றை உள்ளடக்கமாகக் கொண்டது அரசியலமைப்பு வரலாறு. அரசியலமைப்பு வரலாற்றின் பிறப்பிடம் இங்கிலாந்து எனலாம். எழுதப்படா அரசியலமைப்பைக் (Unwritten constitution) கொண்ட இங்கிலாந்தின் அரசியலமைப்பு வரலாறு உலகின் பிறநாடுகளுக்கு முன் மாதிரியாக உள்ளது. ஆடம்ஸ், கீத், ஸ்டப்ஸ், மெயிட்லாந்து போன்றோர் எழுதிய இங்கிலாந்து அரசியலமைப்பு வரலாறு சாகாவரம் பெற்றவை. எனினும் அரசியலமைப்பு வரலாறு தன்னிறைவு பெற்ற வரலாறு ஆகாது. நாடாளுமன்ற வரலாறு (Parliamentary History) அரசியலமைப்பு வரலாற்றின் கிளையாகும். அரசியல் அமைப்புகளில் மிகவும் முக்கியமானது நாடாளுமன்றம் ஆகும். இங்கிலாந்தின் நாடாளுமன்றம் நாடாளுமன்றங்களின் தாய் என்று கருதப்படுகிறது. இங்கிலாந்து, பிரான்ஸ், அமெரிக்கா போன்ற நாடுகளில் நாடாளுமன்ற ஆட்சி முறை உள்ளது. ரஷ்யா, சீனா போன்ற நாடுகளில் கூட நாடாளுமன்றங்கள் செயல்படுகின்றன. நாடாளுமன்ற அமைப்பு முறை மக்களுக்கு அரசியல் கல்வியையும், அனுபவத்தையும் கொடுக்கிறது. நாடாளுமன்ற வரலாறு மக்களின் சட்டமன்ற சாதனைகளை அழிந்துவிடாமல் பாதுகாக்க உதவுகிறது.

சட்ட வரலாறு

சட்ட வரலாறு அரசியலமைப்பு மற்றும் நாடாளுமன்ற வரலாறுகளின் கிளையாகத் தோன்றி வளர்ந்து தனி வரலாறாகத் திகழ்கிறது. சட்ட வரலாற்றாளர் சட்ட நிபுணராக இருக்க வேண்டியது இன்றியமையாதது. நாடாளுமன்றம் இயற்றும் சட்டங்கள், அவை அமுலாக்கப்படும் முறை, அவைகளுக்குக் கொடுக்கப்படும் விளக்கங்கள் விளைவுகள் நடைமுறை முக்கியத்துவம் வாய்ந்தவை. சட்டத்தின் ஆட்சி (சுரடந மூக டுயற) நாட்டு

மக்களின் அரசியல் பண்பாட்டை அளவிடுவதற்கான அளவுகோலாகும். சட்ட வரலாறு நாட்டின் அரசியல் முதிர்ச்சி நிலையை அறிந்து கொள்ளப் பயன்படும். பாபிலோனிய ஹமுராபி, இந்திய மனு, பிரெஞ்சு நெப்போலியன் ஆகியோரின் சட்டத் தொகுப்புகள் வரலாற்று முக்கியத்துவம் வாய்ந்தவை. மெயிட்லாந்து, பிளாக்ஸ்டோன், ஹோல்ஸ்வர்த், பொலாக், ஜென்னிங்ஸ், லாஸ்கி போன்ற ஆங்கில சட்ட வரலாற்றாளர்களின் பங்களிப்புகள் பெருமைக்குரியவை. ஆஸ்திரியா, ஜெர்மனி, பிரான்ஸ், இத்தாலி, அமெரிக்கா முறையே கும்ப்ளோவிஸ், கிரேகே, டூயிட், வக்காரோ, ஹோம்ஸ் போன்ற சட்ட வரலாற்றாளர்கள் பற்றிப் பெருமைப்படலாம்.

ராஜதந்திர வரலாறு

ராஜதந்திர வரலாறு இறையாண்மையுடைய நாடுகளுக்கிடையே (எழுளநசநபைபெ ளுவயவநள) உள்ள தொடர்புகளைப் பற்றியது. இது குறிப்பாகப் பன்னாட்டு உறவுகளில் ராஜதந்திரிகளின் பங்கு, விளைவுகள் பற்றி ஆய்கிறது. உடன்படிக்கைகள், கூட்டுகள், அதிகாரச் சமநிலை, ராணுவப் படைக்குறைப்பு, பனிப்போர், உலக அமைதி ஆகியவை ராஜதந்திர வரலாற்றில் இடம் பெறும். நாடுகளுக்கிடையேயான தொடர்புகளும் உறவுகளும் படிப்பும் பயிற்சியும் பெற, நடைமுறை வேகமும் விவேகமும் உடைய ராஜதந்திரிகளால் ஏற்படுத்தப்படுகின்றன. வரலாற்று அனுபவமும் முன்னுதாரணங்களும் ராஜதந்திரியின் பலமாகும். நாடுகளுக்கிடையே இணக்கமான தொடர்புகளை ஏற்படுத்த வரலாற்று அறிவு இன்றியமையாதது. ராஜதந்திர வரலாற்றாளர் ராஜதந்திரிகளின் செயல்களையும் இவற்றின் விளைவுகள் பற்றியும் எழுதுகிறார். ஒவ்வொரு ராஜதந்திர நடவடிக்கையும் அரசியல், சட்ட, கலாச்சார, வரலாறு, பொருளாதாரப் பிரச்சனைகளுடன் பின்னிப் பிணைந்திருப்பதால் ராஜதந்திர வரலாறு முக்கியத்துவமடைகிறது. உலக நாடுகளின் நான்கு நூற்றாண்டு ராஜதந்திர வரலாற்றை எழுதியுள்ள ஹென்றி கிஸிஞ்சர் (Henry Kissinger, Diplomacy, 1994) பின்வருமாறு கூறுகிறார்: 17-ம் நூற்றாண்டில் பிரான்சின் கார்டினல் ரிஷ்லு (Cardinal Richelieu) பன்னாட்டுத் தொடர்புகளுக்குத் தற்கால அணுகுமுறையைக் கொடுத்தார். நாட்டு நலனைப் பிரதான நோக்கமாகக் கொண்ட ராஜதந்திரம் அது. 18-ம் நூற்றாண்டில் கிரேட் பிரிட்டன் அதிகாரச் சமநிலைக் (Balance of Power) கொள்கைக்கு அமைப்பு வடிவம் கொடுத்தது. 19-ம் நூற்றாண்டில் மெட்டர்னிக் (Metternich) ஐரோப்பிய ஐக்கியத்தை (Concert of Europe) உருவாக்கினார். அதை ஜெர்மனியின் பிஸ்மார்க் (பிஸ்மார்க் அயசஉம) உருக்குலைத்தார். ராஜதந்திரம் கோதான்

கார்டி, கார், பால்மர், பெர்கின்ஸ், லூயி சீனிடர் போன்றோரும் பன்னாட்டு ராஜதந்திர வரலாறு எழுதியுள்ளனர்.

ராணுவ வரலாறு

ராணுவ வரலாறு ராணுவ நடவடிக்கைகளின் அனைத்து வடிவங்களையும் விளைவுகளையும் பற்றியது. இதில் ராணுவப் பொறியியல் (Military Engineering), துப்பாக்கிக் குண்டு வேக ஆய்வு (உயட்டளைவகை)இ பொருள் மற்றும் சேவை விநியோக அமைப்பு (Logistics) ராணுவப் போக்குவரத்து (Military Transport)> ராணுவத் தொழில் நுட்பம், சாமர்த்தியம், செயல் உத்தி ஆகியவை முக்கிய இடம் பெறும். போர்கள், போர் முறைகள், படையமைப்புகள், போர்க்கருவிகள், ராணுவத் திட்டம், போரின் தாக்கம் பற்றியெல்லாம் ராணுவ வரலாற்றாளர் எழுத வேண்டும். அதற்கான வரலாற்றுச் சான்றுகள் அனைத்தையும் கவனமாகத் திரட்டி பகுத்தாய்ந்து பயன்படுத்த வேண்டும். இவர் ராணுவத்தினர் அனுபவங்களை அறிவதோடல்லாமல் துணை வரலாற்றுத் துறைகளின் உதவியையும் நாடிப் பெற வேண்டும். ஹெரோடோடஸ், தூசிடேடிஸ், பாலிபியஸ், டைலர், சர்ச்சில் ஆகியோர் எழுதிய நூல்கள் ராணுவ வரலாற்றில் சிறப்பிடம் பெற்றுள்ளன.

சமூக வரலாறு

சமூக வரலாறு மனிதனின் கடந்த கால சமூக சாதனைகளைப் பற்றிக் கூறுகிறது. சமூகவியலின் தந்தையாகக் கருதப்படும் காம்டே வரலாற்றுச் சான்றுகளை சமூக வரலாற்றுக்கான மூலப்பொருள்களாகக் கொள்ள வேண்டியதன் அவசியத்தை வலியுறுத்தினார். சமூக வரலாற்றின் முன்னோடியான டிரெவல்யன் அரசியலற்ற வரலாறே சமூக வரலாறு என்று வரையறுத்தார். டச்சு வரலாற்றாளரான பி.ஜி. பிளாக் (P.G. Block) மக்களின் எண்ணம், வேலை, அன்றாட வாழ்க்கை, நம்பிக்கை, தேவைகள், மரபுகள் ஆகியவற்றை உள்ளடக்கியதே சமூக வரலாறு என்றார். மார்க்சிய வரலாற்றாளர்கள் சமூக வரலாற்றுக்குச் சிறப்பிடமளிக்கின்றனர். சமூக வரலாறு மனித இனத்தின் சமுதாயக் கூறுகளைப் பற்றியது. இதில் குறிப்பாக சமூக அமைப்புகளின் தோற்றம், வளர்ச்சி, தாக்கம் பற்றி ஆய்வு செய்யப்படுகிறது. சமூக வரலாறு கடந்த கால மக்களின் சமுதாய வாழ்க்கையைப் பற்றிக் கூறுவதால் வரலாற்றாளர் இதன் மீது கவனம் செலுத்துகிறார். இது வரலாற்றுச் சமுதாயங்களை மையமாகக் கொண்டிருப்பதாலும், சமூக மாற்றங்களை அடையாளம் காட்டுவதாலும் இயக்க ஆற்றல் (Dynamic) மிக்கது. சமூகவியல்

வரலாறாவதும், வரலாறு சமூகவியலாவதும் இவ்விரு இயல்களுக்குமிடையே இருவழிப் போக்குவரத்தை அதிகரிக்கும் என்று கூறுகிறார் இ.எச்.கார்.

பொருளியல் வரலாறு

பொருளியல் வரலாறு சமூக வாழ்வின் ஆதாரமான பொருளாதாரத்தைப் பற்றியது. சமூகமும், பொருளாதாரமும் ஒரு நாணயத்தின் இரண்டு பக்கங்களைப் போன்றவை. டச்சு வரலாற்றாளர் வான் டில்லன் (ஏயெ னுடைடநெ) இவ்விரண்டையும் இணைத்து சமூக - பொருளியல் வரலாறு (Socio - economic History) என்றழைத்தார். அரசியல் - பொருளியல் (Political Econom) பற்றி எழுதுவதும் வழக்கத்தில் இருந்தது. அரசியலும், சமூகவியலும் தனித் துறைகளாகப் பிரிந்த பின்னர் பொருளியல் வரலாறு சிறப்புற்றது. இங்கிலாந்தில் ஏற்பட்ட தொழிற்புரட்சி (Industrial Revolution) பொருளியல் சிந்தனையை வளப்படுத்தியது. ஆடம் ஸ்மித்தின் (Adam Smith) நாடுகளின் செல்வம் (Wealth of Nations) என்ற நூலை எழுத வரலாற்று ஆதாரங்களைப் பயன்படுத்தினார். கார்ல் மார்க்ஸ் வரலாற்றுக்குப் பொருளியல் விளக்கம் கொடுத்தார். பொருளியல் வரலாறு என்றால் மனித வாழ்வின் பொருளாதார அடிப்படை பற்றிய யதார்த்த நடைமுறைகளைப் பற்றியது என்று வரையறுத்துள்ளார் சர் வில்லியம் ஆஷ்லி (Sir William Ashly). மனிதன் தன் வாழ்க்கைக்குப் பல்வேறு வழிகளில் பொருள் தேடிக் கொண்ட கதையே பொருளியல் வரலாறு என்று கூறுகிறார் கிராஸ் (கே.எ.5. புசயன்) பொருளியல் வரலாறு பொருளாதார அமைப்புகள், கருத்துக்கள், கருத்துருவாக்கங்கள், கோட்பாடுகள், பொருள் உற்பத்தி, விநியோகம், நுகர்வு, விவசாயம், தொழில், வர்த்தகம், சமூக வாழ்வில் பொருளியல் தாக்கம், பொருளாதார மேதைகள் பற்றியெல்லாம் விவரிக்கிறது. பண்டைக்கால வரலாற்றை மக்கள் பொருளியல் தொடர்புகள் என்ற கோணத்தில் விளக்கினார் ஜெர்மானிய பேராசிரியர் ஹீரான். சர் வில்லியம் ஆஷ்லியின் இங்கிலாந்தின் பொருளாதார அமைப்புகள், வில்லியம் கன்னிங்ஹாமின் இங்கிலாந்தின் தொழில் வாணிப வளர்ச்சி, ஏ.அப்பாத்துரையின் இந்திய பொருளாதார வரலாறு ஆகியவை சிறந்த பொருளியல் வரலாறுகளாகும்.

பண்பாட்டு வரலாறு

பண்பாட்டு வரலாறு என்பது மக்களின் மனம் மற்றும் ஒழுக்கம் பற்றியது குறிப்பிட்ட காலக்கட்டத்தில் சமூகத்தை ஆட்கொண்ட பிரதான கருத்துக்களையும், மக்கள் நம்பிக்கைகளையும் நடத்தையையும் தொடர்புபடுத்தும் அமைப்புகளைப் பற்றியது என்று வரையறுக்கிறார் ஹென்றி ஸ்டீல் கொமாகர். பண்பாடு வரலாற்றாளர் கடந்த காலத்

தலைமுறையினரின் கருத்துக்களையும், நடத்தைகளையும், ஆர்வங்களையும் அடையாளம் கண்டு விளக்குகிறார். குறிப்பாகக் கருத்துக்கள் நாடு, இன, மொழி, நிற, சமய எல்லைகளைத் தாண்டிச் செல்லக் கூடியவை. கருத்துக்களின் தோற்றம், வளர்ச்சியைக் கூற வேண்டுமாயின் காலம் இடம் ஆகிய பரிமாணங்களைக் கடந்து செல்ல வேண்டும். பண்பாட்டு வரலாற்றை அரசியல் வரலாறு போன்று எளிதாகவும் தெளிவாகவும் எழுதி விட இயலாது. உழைத்து எழுதி விட்டால் அதைப்போன்று கவர்ந்திழுக்கக் கூடிய வரலாறு வேறெதுவுமில்லை. ஜான் அடிங்டன் சைமன்ட் இத்தாலிய மறுமலர்ச்சி என்பது பற்றி ஏழு தொகுதிகள் எழுதினார். ஆல்பிரட் சிம்மர்னின் கிரேக்க காமன்வெல்த், வெர்னர் ஜாகரின் கிரேக்கக் கலாச்சார ஆய்வு, பால் ஹஸார்டின் பதினெட்டாம் நூற்றாண்டில் ஐரோப்பிய சிந்தனை, எடித் ஹாமில்டனின் மேற்கு நாகரிகத்துக்கு கிரேக்க வழி, ஆல்பிரட் நார்த் ஓயிட் ஹெட்டின் எண்ணங்களின் தீர்ச் செயல்கள், வெர்னான் பாரிங்டனின் அமெரிக்க சிந்தனையின் பிரதான நீரோட்டங்கள் போன்ற நூல்கள் சிறந்த பண்பாட்டு வரலாறுகள் ஆகும். புர்க் ஹார்ட், சைமண்ட்ஸ், லெஸ்லி ஸ்டீபன், ட்ரோயல்ஸ் லுண்ட் ஆகியோர் குறிப்பிடத்தக்க பண்பாட்டு வரலாற்றாளர்கள் ஆவர். மனித இனப் பண்பாட்டு ஆய்வியல் (ஊரடவரசயட யுவொசழிழடழபல) அண்மைக் காலத்தில் அமெரிக்காவில் வரலாற்று அங்கீகாரத்தைப் பெற்றுள்ளது. இவ்வாய்வு புதிதல்ல. வால்ட்டேர், டாக்குவல், ரேனால்ட், ஹென்றி மார்கன், லெக்கி, பிரேசர், குரோன்பெக் வெப்ளன், ஹெர்பர்ட் ஸ்பென்சர், லெஸ்டர் வார்டு, எம்ர்சன் போன்றோர் இத்துறையில் பெரும் பங்களிப்புகளைச் செய்துள்ளனர். எனினும் அண்மைக்கால அமெரிக்காவில் புதிய ஆய்வு முறைகள் நுணுக்கங்கள் மூலம் இத்துறையை விரிவுபடுத்தியுள்ளனர். பழங்குடிச் சமுதாயங்களை ஆய்வதற்காக மேற்கொண்ட ஆய்வுமுறைகளை நன்கு வளர்ந்த நாகரிகச் சமுதாயங்களைப் பற்றி ஆராய்வதற்குப் பயன்படுத்தினர். உதாரணமாக அமெரிக்கர்களின் காதல் முறைகள், உணவுப் பழக்கங்கள், இனமனப்பான்மை, குழந்தை விளையாட்டுக்கள், தன் மதிப்பு போன்றவை வரலாற்று ஆய்வுப் பொருளாகக் கொள்ளப்பட்டது. இந்த ஆய்வு முறை தேசிய இயல்புகளையும் (யேவழையெட வுசயவைள) அடையாளம் காணப் பயன்படுத்த தப்படுகிறது.

வாழ்க்கை வரலாறு

வாழ்க்கை வரலாறு மாமனிதர்களின் சாதனைகளைப் பற்றியது. புராணங்கள் கதாபாத்திரங்களின் வாழ்க்கை வரலாற்றுத் தொகுப்பாகவே உள்ளன. வரலாற்றாளர்கள் வரலாற்று நாயகர்களின் வாழ்க்கைக்கும் பங்களிப்புக்கும் சிறப்பிடம் அளித்துள்ளனர். புளூட்டார்க் (Plutarch) கிரேக்க ரோமானிய மாமனிதர்களின் வாழ்க்கை வரலாற்றை

வரைந்தார். கார்லைல் வரலாற்றுத் தலைவர்களின் சாதனைகள் மூலம் வரலாற்றுக்குப் பொருள் விளக்கம் கொடுத்தார். நெப்போலியனது வாழ்க்கை வரலாற்றை எழுதிய மாஸன் அம்மாவீரனது ஓவ 'வொரு செயலும் வரலாற்றுச் சிறப்புடையது என்றார். வாழ்க்கை வரலாறு ஒருவரது அனுபவங்களை அவரது சமகாலப் பொருளாதார, அரசியல், சமூக, கலாச்சாரச் சூழலோடு தொடர்புபடுத்துகிறது என்று கூறுகிறார் பெளவர் (Bauer). வரலாறு எதுவும் செய்வதில்லை, அதற்கென சொத்து எதுவுமில்லை, மனிதன் தான் எதையும் செய்கிறான், சொத்து சேர்க்கிறான், போராடுகிறான் என்றார் கார்ல் மார்க்ஸ். தனி நபர்களின் நடத்தை அவர்கள் சார்ந்த குழு நடத்தையை விட வரலாற்று முக்கியத்துவமுடையது என்று கருதுகிறார் செல்வி வெட்ஜ்ஷ்ட். வாழ்க்கை வரலாறுகளை மாமனிதர்களின் வெற்றி தோல்விகளுடன் தொடர்புபடுத்திக் கூறும் வழக்காறு வலுப்பெற்றது. முதலாம் ஜேம்ஸ் இங்கிலாந்தை சரியாகப் புரிந்து கொள்ளாமையால் தான் எலிசபெத் ஏற்படுத்திய முறை வீழ்ச்சியுற்றதாகக் கூறுகிறார் ரௌஸ். அதுமட்டுமல்ல, செங்கிஸ்கானும் இடலரும் மோசமான மனிதர்களாகையால் அவர்களை வரலாற்றாளர்கள் தூற்ற வேண்டும் என்று கேட்டுக் கொண்டார். கம்யூனிசம் கார்ல் மார்க்சின் அறிவுக் குழந்தையாகக் கருதப்படுகிறது. ஸார் இரண்டாம் நிக்கோலசின் மூடச் செயல்களே 1917 போல்ஷ்விக் புரட்சிக்குக் காரணமாக கூறப்படுகிறது. அதேபோன்று ஜெர்மனியின் இரண்டாம் வில்லியம் மற்றும் இடலரின் தீய செயல்கள் இரண்டு உலகப் போர்களில் முடிந்ததாகக் குற்றம் சாட்டப்படுகிறது. லெனின், மாசேதுங், மகாத்மா காந்தி முறையே ரஷ்யா, சீனா, இந்தியா விடுதலையடைந்ததற்குக் காரணம் என்று கூறப்படுவதில்லையா? வாழ்க்கை வரலாறு வரலாற்று வடிவம் பெறுவதில் பல நன்மைகள் உண்டு.

- ❖ செல்வாக்கு மிக்க வாழ்க்கை வரலாறு படிப்பதற்கு எளிது. சுவையானது.
- ❖ வாழ்க்கை வரலாறு படிப்பவரது மனதைச் செம்மைப் படுத்துகிறது. அனுபவத்தை வளப்படுத்துகிறது. மனிதர்களின் வாழ்க்கையின் மூலமாக வரலாற்று நிகழ்ச்சிகளைப் புரிந்து கொள்வது எளிது.
- ❖ வாழ்க்கை வரலாறு வரலாற்று நாயகர்களை அவர்கள் வாழ்ந்த காலத்தோடு தொடர்புபடுத்திக் காட்டுகிறது.
- ❖ மாமனிதர்கள் வரலாற்றுப் பின்னணியில் சித்தரிக்கப்படுவதாலும், பிரதான கருத்துக்களோடு இணைக்கப்படுவதாலும் வரலாற்றுக் காலம் ஒளி பெற்றுத் திகழ்கிறது.

❖ சட்டம், அறிவியல், வைதிகத் துறைகள் வாழ்க்கை வரலாற்று அணுகுமுறையால் அர்த்தமுள்ளதாகின்றன.

எனினும் வாழ்க்கை வரலாறு வரலாறு ஆகாது. ஏனெனில் வாழ்க்கை வரலாறு தனி மனிதரைப் பற்றியது. மாறாக வரலாறு தனிநபரை வரலாற்று முழுமையின் ஒரு பகுதியாகப் பார்க்கிறது. தனி மனித இயல்புகள் அல்லது பங்களிப்புகளைக் கொண்டு வரலாற்று நிகழ்ச்சிகளை விவரிக்க அல்லது விளக்க முனைவது குறைபாடுடையது. இத்தகைய அணுகுமுறை “வரலாற்றுப் பார்வை யைப் பாதித்துவிடும் என்று எச்சரித்துள்ளார் ஆக்டன் பிரபு. வாழ்க்கை வரலாறு இலக்கிய வடிவம் பெறுவதால் வரலாற்றுக்குப் புறம்பானது. காலிங்வுட்டின் வார்த்தைகளில் கூறுவதாயின், வாழ்க்கை வரலாறு அதன் உயர்ந்த நிலையில் கவிதையாகும் அதன் மோசமான நிலையில் பலவந்தமான செறுக்காகும் எப்படிப் பார்த்தாலும் வாழ்க்கை வரலாறு வரலாறாகாது. வாழ்க்கை வரலாறு குறைபாடுடையது. எனினும் இது விரும்பத்தகு வரலாற்று வடிவம் என்பதில் ஐயமில்லை. வாழ்க்கை வரலாறு அணுகுமுறை காலத்தைக் கடந்து நீடிக்கிறது. மாமனிதர் வழிபாடு தேவையற்றது. அதற்காக அவர்களின் சாதனைகளைக் குறைத்து மதிப்பிடுவதற்கில்லை. வரலாற்றுத் தலைவர்களை வரலாற்று வட்டத்துக்கு வெளியே தள்ளுவது குளிப்பாட்டிய தண்ணீரோடு குழந்தையைக் கொட்டிவிடுவதைப் போன்றது. ஹெகல் கூறுகிறார்: மாமனிதன் காலத்தின் விருப்பங்களை வார்த்தைகளில் வடித்துக் காட்டுகிறார் அவ்விருப்பம் என்ன என்பதைக் கூறுகிறார் அவ்விருப்பத்தை நிறைவேற்றுகிறார் அவரது செயல் காலத்தின் இதயமாகவும் சாரமாகவும் உள்ளது.

பிரபஞ்ச வரலாறு

பிரபஞ்ச வரலாறு மனித உலகையும் இறை உலகையும் உள்ளடக்கியது. இத்தகைய வரலாறு பண்டைய கிரேக்க ரோமானிய வரலாற்றாளர்கள் அறியாத ஒன்று. பிரபஞ்ச வரலாறு, இடைக்கால கிறித்துவ வரலாற்றாளர்களின் கற்பனைப் படைப்பாகும். இது இறையாற்றலின் வெளிப்பாடே வரலாறு என்ற சிந்தனையின் விளைவாகும். பிரபஞ்சத்தைப் படைத்தவன் இறைவன். இறைவன் உயிர் வாழ்வன அனைத்துக்கும் பொதுவானவன். எனவே இறைவனின் வெளிப்பாடான வரலாறும் மனித குலத்துக்குப் பொதுவானது. பிரபஞ்ச வரலாறு ஊக வரலாறு ஆகும். புனித அகஸ்ட்டின் பிரபஞ்ச வரலாற்றுக்கு எழுத்து வடிவம் கொடுத்தார். பிரபஞ்ச வரலாறு பற்றிய சிந்தனை 18-ம் நூற்றாண்டு ஐரோப்பாவில் புத்துயிர் பெற்றது. இச்சிந்தனை வரலாற்று நிகழ்ச்சிகளுக்கிடையேயான தொடர்பை தத்துவார்த்தமாக விளக்கப் பயன்பட்டது. காண்டும் ஹெகலும் தத்துவச் சிந்தனைகளை ஒங்கிணைத்துப் பிரபஞ்ச வரலாற்றுக்கு

விளக்கம் கொடுத்தனர். 19-ம் நூற்றாண்டு வரலாற்றுத் தத்துவ வித்தகர்கள் பிரபஞ்ச வரலாற்றை மேலும் வளப்படுத்தினர். காம்டேயும் காரல் மார்க்கம் தங்களுக்கேயுரிய பாணியில் பிரபஞ்ச வரலாற்றுக்கு வடிவம் கொடுத்தனர். 20-ம் நூற்றாண்டில் இப்பணியை ஸ்பெங்லர், குரோசே, டாயின்பி போன்றோர்கள் மேற்கொண்டனர்.

வரலாறு கலையா? அறிவியலா?

வரலாற்றின் தன்மை குறித்து விவாதம் நடந்து வருகிறது. வரலாறு என்பது கலையா அல்லது அறிவியலா என்பதுதான் கேள்வி. வரலாற்றை ஒரு அறிவியல் என்று நிரூபிப்பதற்காக பல வாதங்கள் கொடுக்கப்பட்டு, அந்த நோக்கத்திற்காக இரண்டிற்கும் இடையே ஒற்றுமைகள் வரையப்பட்டுள்ளன. மறுபுறம், வரலாறு ஒரு கலை என்ற கருத்தை ஆதரிப்பவர்களும் உள்ளனர். அறிஞர்களின் கூற்றுப்படி அறிவியலுக்கும் கலைக்கும் உள்ள ஒற்றுமைகள் பல. விஞ்ஞானம் மற்றும் வரலாறு ஆகிய இரண்டும் உண்மையை நிலைநாட்டுவதற்கான இறுதி நோக்கத்துடன் தொடர்புடையவை, இரண்டும் தங்கள் வளாகத்தின் செல்லுபடியை நிரூபிக்க கண்காணிப்பு மற்றும் பரிசோதனையை பெரிதும் சார்ந்துள்ளது, இரண்டும் நிகழ்வுகளுக்கு எல்லா நேரங்களிலும் பொருந்தக்கூடிய பொதுவான சட்டங்களை உருவாக்குவதை நோக்கமாகக் கொண்டுள்ளன. அறிவியலும் கலையும் வரலாற்றில் ஒன்றோடொன்று துணைபுரிகின்றன, ஏனெனில் விஞ்ஞானம் முன்னர் குறிப்பிடப்பட்ட பல பணிகளைச் செய்கிறது மற்றும் வரலாற்றாசிரியர் பல ஆண்டுகால வரலாற்றாசிரியர் அனுபவத்தின் மூலம் ஆய்வு, ஆய்வு மற்றும் தொடர்புபடுத்தும் பரந்த அணுகுமுறையைக் கொண்டுவருகிறது, உண்மையான கலை அணுகுமுறையாக மர்மங்களைத் தீர்க்கும் திறன்.

வரலாறு கலை

வரலாற்றின் கலை மரபு வரலாறு கலையாகப் பிறந்து, அறிவியலாக மலர்ந்து, தனித் தன்மையுடைய அறிவுத் துறையாகத் திகழ்கின்றது. துவக்கத்தில் நாட்டுப் பாடல்களும் புராணக் கதைகளும் வரலாறாகக் கருதப்பட்டன. வரலாற்றின் தந்தையாகக் கருதப்படும் ஹெரோடோட்சின் வரலாறு இன்றும் பேசப்படுவதற்குக் காரணம் அதன் கதைக் கூறுகள் தான் கலையின் வடிவம்தானே கதை? 19-ம் நூற்றாண்டின் இறுதியில் டில்தேயும், சிம்மெலும் வரலாற்றைக் கலையோடு ஒப்பிட்டனர். பின்னர் ரௌஸ் என்னதான் வரலாறு அறிவியல் முறைகளைக் கையாண்டு எழுதப்பட்டாலும் அது என்றைக்குமே கலையாக நீடிக்கும் என்று உறுதியாகக் கூறினார். பாரக்ளா வரலாற்றை இயற்கை விஞ்ஞானத்தின் அளவுக்குத் தாழ்த்தி விடக்கூடாது என்று எச்சரித்தார். குரோசே, காலிங்வுட் போன்ற வரலாற்றாளர்கள் அறிவியல் கோட்பாடுகளைக் கையாண்டாலும் வரலாற்றைக் கலை நயத் தோடு எழுத முடியும் என்பதற்கு எடுத்துக்காட்டுகளாகும்.

வரலாறு வரலாற்றாளரின் ஆளுமை வெளிப்பாடு வரலாறு என்பது மனிதனுக்கு வெளியே இருப்பதன்று அது மனித மனம் மற்றும் கற்பனை வழியே வடிக்கட்டப்பட்டு வெளிப்படுவதாகும் என்று கூறுகிறார் கொமாகர். வரலாற்று விவரங்களுக்கு வடிவம் கொடுக்கும் போது வரலாற்றாளர் கலைஞர் ஆகிறார். மேலும் வரலாற்றுக்குப் பொருள் விளக்கம் அளிப்பதற்கு அறிவாற்றல், உழைப்பு, விடாமுயற்சி ஆகியவற்றைவிட நுண்ணறிவும், தனித்தெண்ணும் திறனும், தீர்மானிக்கும் தகுதியும், கலை உணர்வும் அதிகம் தேவை. வரலாற்றை வரைவதற்கு வரலாற்றாளருக்கு முன் நோக்கும், தொலை நோக்கும் வேண்டும். ஏனெனில் வரலாற்றாளரின் கண்டுபிடிக்கும் திறன் குறைவு ஆனால் அவரது நுண்ணறிவுக்கு எல்லை இல்லை என்று கூறுகிறார் ஆர்தர் ஸ்லெசிங்கர். வரலாறு இலக்கியப் படைப்பு வரலாறு இலக்கியப் படைப்பாகும். வரலாறு இலக்கிய விதிகளுக்குக் கட்டுப்பட்டது. சிறந்த வரலாற்றுப் படைப்புகள் முன்மாதிரி இலக்கியங்களாகப் போற்றப்படுகின்றன. குறைபாடுடைய வரலாற்று நூல்கள் கூட இலக்கிய நடைக்காகப் படிக்கப்படுவதுண்டு! எடுத்துக்காட்டாக கிளாரண்டன் பிரபு இங்கிலாந்தின் உள்நாட்டுப் போரைப் பற்றி ஒருதலை சார்புடைய வரலாற்றை எழுதினார். மோட்லே ஸ்பெயின் எவ்வாறு நெதர்லாந்தை மோசமாக ஆட்சி செய்தது என்று நடுநிலை பிறழ்ந்து எழுதினார். எனினும் இவர்களது வரலாற்று நூல்கள் இலக்கிய நயத்துக்காக விரும்பிப் படிக்கப்பட்டன. இலக்கிய நயத்தோடு எழுதப்படாத வரலாற்று நூல்கள் படிக்கப்படுவதில்லை. வரலாறு ஓவியம் போன்றது வாழ்க்கை ஓவியம் வரைவதைப் போன்றது கணக்குப் போடுவதல்ல என்று கூறினார் பிரபல அமெரிக்க நீதிபதி ஹோம்ஸ். மனித நிகழ்வுகளைப் பற்றி வரலாறு எழுதுவது ஓவியம் தீட்டுவதைப் போன்றது. புகைப்படம் எடுப்பதல்ல கடந்த கால நிகழ்ச்சிகளை நிகழ்ந்தவாரே படம் பிடித்துக் காட்ட முடியாது. ஆனால் அவற்றை இவ்வாறு தான் நிகழ்ந்திருக்கக் கூடும் என்று கற்பனைத் திறனோடு எழுதிக் காட்ட இயலும். வரலாறு நிகழ்ச்சித் தோரணமோ அல்லது புள்ளி விவரத் தொகுப்போ அல்ல. மாறாக வரலாறு என்பது விவரங்கள், நிகழ்ச்சிகள், சான்றுகள் ஆகியவற்றைக் கலவைப் பொருள்களைக் கொண்டு வரையப்படும் எழில்மிகு எழுத்தோவியமாகும். கிப்பன், கார்லைல், மெக்காலே, டிரெவெல்யன், டூக்ளஸ், பிரீமன், ஆலன் நெவின்ஸ், பிரான்சிஸ் பார்க்மன் போன்றோர் வரலாற்றை எழுத்தோவியமாக வரைந்து பெரும் புகழ் பெற்றனர். வரலாற்றின் தனித்தன்மை இத்தாலிய வரலாற்று அறிஞரான பெனிடெட்டோ குரோசே வரலாறு கலை தான் என்று வாதிட்டார். அவரது கூற்றுப்படி கலை என்பது புலனினப்பத்துக்கான வழியோ, இயற்கை உண்மையின் பிரதிநிதித்துவமோ, தொடர்புகளைப் பற்றிய முறையோ அல்ல. மாறாக கலை என்பது தனித்தன்மையைப் (Individuality) பற்றியது. கலைஞன் இத்தனித்தன்மையைத்தான் பார்க்கிறான். பிரதிபலிக்கிறான். வரலாறு தனித்தன்மையுடைய சான்றுகளைப் பற்றியது.

அறிவியலைப் போன்று பொதுவை (General) பற்றியதல்ல. எனவே குரோசே வரலாறு விளக்கமான விஞ்ஞானம் (Descriptive Science) என்ற கூற்றை ஏற்கவில்லை. இச்சொற்றொடர் முரண்பட்ட வார்த்தைகளைக் கொண்டது என்றார். வரலாற்றாளர் ஆதாரங்களின் தனித்தன்மையை மட்டுமே பார்க்கிறார். ஒரு தேர்ந்த கலைஞரைப் போன்று ஆதாரங்களின் தனித்தன்மை மாறாமல் வரலாறு என்ற கலைப்படைப்பைத் தருகிறார். வரலாறு ஒரு சிறப்புக் கலை அறிவியல் அணுகுமுறையுடன் வரலாற்றை எழுத வேண்டும் என்று வலியுறுத்தும் காலிங்வுட் வரலாற்றைச் சிறப்பான கலை என்பதை ஏற்றுக் கொள்கிறார். அதாவது வரலாறு ஒரு கலை என்பதை நிபந்தனையுடன் ஒத்துக் கொள்கிறார். வரலாற்றைக் கலையென்று கருத வேண்டுமாயின் அதை மிகவும் சிறப்புப் பண்புடைய கலையாகப் பார்க்க வேண்டும் என்று கூறுகிறார் காலிங்வுட். அதற்குக் காரணம் வரலாறு உண்மையைக் கற்பனைக் கண் கொண்டு பார்க்கிறது. ஆனால் கலை கற்பனையையே உண்மையெனக் காட்டக்கூடும். வரலாறு நிகழ்ந்ததை விவரிக்கிறது. கலை நிகழாததையும் சாத்தியமானதாகக் காட்டவல்லது. எனினும் வரலாற்றாளரும் கலைஞரும் தாங்கள் கண்ட காட்சிகளைப் பிறருக்கும் காட்டுவதால் வரலாறும் கலையும் பொதுப் பண்பைக் கொண்டுள்ளன எனலாம். ஜி.ஜே.ரெனியர் குறிப்பிடுவதைப் போன்று வரலாற்று அறிவு காலத்தின் கோலங்களைத் தாண்டி நகர்ந்து கொண்டிருக்கிறது வரலாற்றுக் கலை காலத்தால் அழியா மலராகும்.

வரலாறு அறிவியல்

வரலாறு என்ற சொல் ஆராய்தல் என்ற பொருளுடைய இஸ்டோரியா என்ற கிரேக்கச் சொல்லிலிருந்து பிறந்தது. பண்டைக்கால கிரேக்க வரலாற்றாளர் தூசிடேடஸ் அறிவியல் வரலாற்றின் தந்தை என்று போற்றப்படுகிறார். தூசிடேடசின் ' அறிவியல் அணுகுமுறை இடைக்காலத்தில் கைவிடப்பட்டாலும் மறுமலர்ச்சிக் காலத்தில் புத்துயிர் பெற்றது. 17, 18-ம் நூற்றாண்டுகளில் வரலாறு அறிவியல் தாக்கத்துக்கு உள்ளாயிற்று. நியூட்டனின் கண்டுபிடிப்பு, ஸ்பென்சரின் சமூக அறிவியல், டார்வின் பரிணாம வளர்ச்சிக் கோட்பாடு ஆகியவை வரலாற்று வரைவியலை அறிவியல் ஆதிக்கத்தின் கீழ் கொண்டு வந்தன. விஞ்ஞானத்தின் வளர்ச்சி மனித முன்னேற்ற வரலாற்றை வழிமொழிந்து உறுதி செய்தது என்று கூறுகிறார் இ.எச்.கார். வரலாறு ஒரு அறிவியல் அதற்குக் கூடியதும் அல்ல, குறைந்ததும் அல்ல என்று உறுதியாகக் கூறினார் ஜே.பி.பியூரி. வரலாறு கடந்த காலத்தில் நிகழ்ந்தவற்றை நிகழ்ந்தவாறே கூறவேண்டும் என்று அறிவியல் வரையறை கொடுத்த காம்டே கணித அறிவியலைக் கொண்டு வரலாற்று விதிகளை வகுத்தார். வரலாறு என்ற அறிவியலுக்கும் இலக்கியத்துக்கும் சம்பந்தமில்லை என்று வாதிட்டார் ஜான் சீலி. வரலாறு அறிவியலே என்று அறிவித்தார் எர்னஸ்ட் பெர்ன்ஹீம். வரலாற்றில்

அறிவியல் கூறுகள் வரலாறு ஒரு அறிவியல் என்று கருதப்படுவதற்குப் பல காரணங்கள் உள்ளன. அவையாவன:

1. வரலாறு உண்மையைக் கண்டறிவதற்கான முயற்சியாகும். புதிய சான்றுகளைக் கண்டுபிடிப்பதில் குறியாக உள்ளது வரலாறு. வரலாறு உண்மையைக் கண்டறிவதற்கான மார்க்கமேயன்றி முடிந்த முடிவல்ல.
2. வரலாறு அறிவியலைப் போன்றே ஆதாரங்களைத் தேடிச் சேகரித்து, வகைப்படுத்தி, பகுத்தாய்ந்து கடந்த கால நிகழ்வுகளை உறுதி செய்கிறது.
3. வரலாறு கடந்த காலத்தைப் பற்றிய பல வினாக்களுக்கு விடை காண்பதற்கான ஆய்வை மேற்கொள்கிறது. ஒவ்வொரு அறிவியலும் அதன் வழியில் விடை காண விழைகிறது. அதேபோன்று வரலாறும் அதன் தனித் தன்மைக்கேற்ப விடை காண்பதில் தெரியாத நிலையிலிருந்து தெரிந்த நிலைக்கும், ஊகத்திலிருந்து உண்மைக்கும், வரையறையில்லா நிலையிலிருந்து வரையறுக்கப்பட்ட நிலைக்கும் வழிகோலுகிறது.
4. வரலாறு என்ற மாளிகை ஆதாரங்கள் என்ற அடித்தளத்தின் மீது எழுப்பப்படுகிறது. கொட்டிக் கிடக்கும் கற்கள் கட்டடம் ஆகாது. அதேபோன்று சேகரிக்கப்பட்ட சான்றுகள் மட்டும் வரலாறு இல்லை. சான்றுகள் அறிவியல் முறையைக் கொண்டு ஆராயப்பட்டு உண்மையை உறுதி செய்யப்படுகிறது. வரலாறு தர்க்க ரீதியான படைப்பாகும்.
5. வரலாறு அறிவியல் முறைகளைப் பின்பற்றுகிறது. கூர்ந்து கவனித்தல், தகவல்களைத் திரட்டல், அவற்றைப் பகுத்தாய்ந்து ஒப்பிட்டுப் பார்த்தல், தற்காலிகக் கோட்பாட்டு உருவாக்கம், அதை நிரூபித்தல் போன்ற அறிவியல் முறைகளை வரலாற்றாளர்கள் கடைப்பிடிக்கின்றனர். வரலாற்றின் தர்க்க அறிவியல் முறை (Inductive Method) பின்பற்றப்படுகிறது.
6. வரலாறு முறைப்படுத்தப்பட்ட அறிவு (ளுளவநஅயவளைநன முழெறடநனபந) ஆகும். வரலாறு தகவல் தோரணமோ அல்லது கதைகள் கிடங்கோ அல்ல. மாறாக வரலாறு கடந்த கால நிகழ்ச்சிகள், நடவடிக்கைகள், நிறைவுகள் பற்றிய ஒழுங்குபடுத்தப்பட்ட அறிவாகும்.
7. வரலாறு கடந்த காலத்தைப் பற்றிய காரண - காரியத் தொடர்பு பற்றிய விளக்கமளிக்கிறது. வரலாற்று நிகழ்வுகளைப் பற்றி மட்டுமே விவரிக்காமல் அவற்றுக்கான காரணங்களும் அவற்றின் விளைவுகளும் கூறப்படுகின்றது.
8. வரலாற்றாளர் அறிவியல் உணர்வுடன் வரலாற்றை எழுதுகிறார். துல்லியமும் (Accuracy)> நடுநிலையும் (Objectivity) நம்பகத் தன்மையும் (சுநடயைடிடைவைல), அறிவியல் உணர்வின் வெளிப்பாடுகளாகும். உண்மை, முழு

உண்மை, உண்மையைத் தவிர வேறெதுவுமில்லை என்ற அறிவியல் நெறி வரலாற்று வரைவில் பின்பற்றப்படுகிறது.

9. வரலாற்றாளர் வரலாற்றுச் செயல்பாங்குகளுக்கு (Historical Processes) ஒளி கொடுக்கிறார். பிரச்சனைகளுக்குத் தீர்வு காண்கிறார். வரலாற்றாளர் வரலாற்று நிகழ்ச்சிகளில் மட்டும் அக்கறை கொள்வதில்லை. அவற்றின் செயல்முறையிலும் குறியாக உள்ளார். வரலாறு அறிவியல் அல்ல என்பதற்கான காரணங்கள் வரலாறு அறிவியல் அல்ல என்று கூறுவோர் காட்டும் காரணங்களாவன:

- வரலாற்று உண்மைகள் அனைவருக்கும் பொதுவானவை அல்ல.
 - பொது விதிகளைக் கண்டுபிடிப்பது வரலாற்றாளரின் வேலையல்ல.
 - வருங்கால வரலாற்று நிகழ்ச்சிகளை முன்கணிப்பு செய்ய முடியாது.
 - வரலாற்றுச் சான்றுகள் முழுமையானவை அல்ல. ஆவணங்கள் குறைபாடுடையவை.
5. வரலாறு வரலாற்றாளரின் மனம், கற்பனை வழியாக வடிகட்டப்பட்டே வெளிப்படுகிறது.
- அழிந்த சான்றுகளை மீண்டும் உருவாக்க முடியாது. உதாரணமாக பொலிபியஸ் எழுதிய 40 புத்தகங்களில் 5 மட்டுமே எஞ்சியுள்ளன. லிவியின் 142 புத்தகங்களில் 35 மட்டுமே கிடைத்துள்ளன. அலெக்சாண்டிரிய நூலகம் எரிக்கப்பட்டது. உலகப் போரின் போது அழிந்து போன ஆவணங்களுக்குக் கணக்கில்லை.
 - பொருத்தமான சான்றுகள் வரலாற்றாளரின் கட்டுப்பாட்டில் இல்லை. வரலாற்றாளர் தனது விருப்பு வெறுப்புக்கேற்ப சான்றுகளுக்கு வடிவமும் விளக்கமும் கொடுக்கிறார்.
8. வரலாறு வெற்றி பெற்றோரால் தீர்மானிக்கப்படுகிறது. ரோமானியர்கள் தான் பியூனிக் போர்கள் பற்றி எழுதினர். கிறித்துவர்களே கிறித்துவத்தின் வெற்றி பற்றிக் கூறினர். ஸ்பானியர்கள் தான் மெக்சிகோ, பெரு நாடுகளை வெற்றி கண்டதை விவரித்தனர்.
- வரலாற்றில் தத்துவம் திணிக்கப்படுகிறது.
 - வரலாறும் கற்பனையும் பிரிக்க முடியாதவை. வரலாறு சிறப்பான அறிவியல் “இருபதாம் நூற்றாண்டின் துவக்கத்தில் ஜே.பி. பியூரி (1903) வரலாறு அறிவியலையன்றி வேறில்லை என்று கூறி சர்ச்சைப் புயலைக் கிளப்பிவிட்டார். அச்சர்ச்சையில் கலந்து கொண்ட காலிங்வுட் வரலாறு ஒரு சிறப்பான அறிவியல் (A Special Science) என்று கூறினார்.

காலிங்வுட்டின் கருத்து அனைவரது கவனத்தையும் கவர்ந்தது. இவர் இயற்கை உலகு (நுழசுடன மூக யேவரசந), மனிதனின் கடந்த கால உலகு (World of Human Past) ஆகிய இருவேறு உலகங்களுக்கிடையேயான வேறுபாட்டைக் கோடிட்டுக்

காட்டினார். முன்னது அறிவியல் ஆதிக்கத்துக்குட்பட்டது. பின்னது வரலாற்று ஆட்சிக்குட்பட்டது. எனினும் வரலாறு ஒழுங்குபடுத்தப்பட்ட அறிவு என்பதில் ஐயமில்லை. ஆனால் அந்த அறிவு குறிப்பிட்ட முறையில் ஒழுங்குபடுத்தப்படுகிறது. போர்களும் புரட்சிகளும் நிகழ்பவை வரலாற்றாளர்களால் உருவாக்கப்படுபவை அல்ல. இவற்றை மீண்டும் நேரில் காணவோ, நிகழ்த்திக் காட்டவோ, ஆய்வுக் கூடத்தில் பரிசோதனை செய்யவோ முடியாது. சூறாவளிகளையும் சூரிய கிரகணங்களையும் ஒப்பிட்டு ஆய்வதைப் போன்று வரலாற்று நிகழ்வுகளை ஆராய இயலாது. ரோஜாப்பூப் போர்களை (Wars of Roses) மைசூர்ப் போர்களுடன் (Mysore Wars) ஒப்பிட முடியுமா? எனவே அறிவியலும் வரலாறும் அதனதன் வழிகளில் அறிவை முறைப்படுத்திக் கொள்கின்றன. வரலாற்று அறிவை நிகழ்ந்தவற்றோடு மட்டுமே தொடர்பு படுத்த முடியும். எனவே வரலாறு சிறப்பான அறிவியலாகத் திகழ்கிறது. சமூக அறிவியல் மனிதன் கூடிவாழும் குணமுடையவன். வரலாறு சமூகமாகக் கூடி வாழும் மனிதனின் நடவடிக்கைகளைப் பற்றியது. சமூக வாழ்வின் செயல்கள் அனைத்தும் வரலாற்று எல்லைக்குள் வரும். எனவே வரலாற்றாளர் மனித சமுதாயத்தில் காணப்படுகிற சிறப்புமிக்க செயற்பாடுகளை ஆராய்கிறார்.

பண்டைக் கால மக்களின் வாழ்க்கையும் வாழ்க்கை முறைகளும் அவரது ஆய்வும் பொருளாகின்றன. பிரெஞ்சு வரலாற்று அறிஞரான அகஸ்டே காம்ப்டே (யுரபரளவந ஊழலவந) உயிரியல் பரிணாம வளர்ச்சியைப் போன்றே சமூகப் பரிணாம வளர்ச்சியும் நடைபெறுவதாகக் கூறினார். இக்கருத்தை வலியுறுத்த சமூக சீரமைப்புக்குத் தேவையான அறிவியல் பணிக்கானத் திட்டம் என்ற நூலை எழுதினார். அது மட்டுமல்ல. அவர் வரலாற்றை சமூக இயற்பியல் (எழுஉயைட ிலளளை) என்று அழைத்தார். காம்ப்டே சமூகவியலின் தந்தை என்று போற்றப்படுகிறார். எங்கல்ஸ் குடும்பத் தின் தோற்றம் தனி நபர் சொத்து மற்றும் அரசு பற்றி எழுதினார். ஜேம்ஸ் பிரேஸர்ஸ் மனித சமுதாயக் கலாச்சாரம் பற்றி ஆய்வுரைகள் நிகழ்த்தினார். லெவிஸ் மார்கன் அமெரிக்கர்களின் சமூக வாழ்க்கை பற்றி ஆராய்ச்சி செய்துள்ளார். டிரெவல்யனின் இங்கிலாந்தின் சமூக வரலாறு இன்றைக்கும் சமூக அறிவியலுக்கான முன்மாதிரியாக விளங்குகிறது. “இரண்டுக்கும் இடைப்பட்ட இல்லம்” கலை கலை தான். அறிவியல் அறிவியல்தான். அதேபோன்று வரலாறு வரலாறு தான்! கலைக்கும் அறிவியலுக்கும் வரலாறு இருப்பதைப் போல் வரலாற்றிலும் கலை மற்றும் அறிவியல் கூறுகள் உள்ளன. வரலாறு இலக்கியச் சுவையோடு எழுதப்படுவதாலும், கடந்த காலத்தை உருவமைப்பதற்குக் கற்பனையைப் பயன்படுத்துவதாலும், வரலாற்று உண்மைகளை விவரிப்பதற்குத் தனிப் பாணியைப் பின்பற்றுவதாலும், வரலாற்று நிகழ்ச்சிகளுக்கிடையே சமநிலையைக் காண்பதாலும், வரலாற்று உணர்வுகளையும் உந்துதல்களையும் மதிப்புகளையும் வெளிப்படுத்துவதாலும்,

வரலாற்றுக்கும் வரலாற்றாளருக்குமிடையே வேறுபாடின்மையாலும் கலையாக கருதப்படுகிறது.

அதே போன்று வரலாறு உண்மையைக் காண விழைவதாலும், தெரிந்தவற்றிலிருந்து தெரியாதவற்றைக் கண்டுபிடிக்க முயற்சிப்பதாலும், கடந்த காலத்தைப் பற்றிய வினாக்களுக்கு விடைகாண முற்படுவதாலும், அறிவு வழி ஆராய்வதாலும், அறிவியல் உணர்வோடு தர்க்க முறைகளைப் பின்பற்றுவதாலும், நடுநிலையோடு ஆய்வு முடிவுகளை வெளியிடுவதாலும் அறிவியல் என்று அழைக்கப்படுகிறது. எனினும் வரலாறு இயற்பியல் (Physics) போன்று முழுமையான அறிவியலன்று இலக்கியம் (டுவைநசயவரசந) போன்று முழுமையான கலையுமல்ல. வரலாறு கலைதான் என்று ரௌஸ் போன்றோ அல்லது வரலாறு அறிவியல் தான் என்று பியூரி போன்றோ உறுதியாகக் கூற இயலாது. ஏனெனில் வரலாறு கலை மற்றும் அறிவியல் கூறுகளைக் கொண்ட தனித்தன்மையுடைய இயல் ஆகும். ஜி.எம்.டி.ரெவல்யன் கூறுவதைப் போன்று வரலாறு அறிவியலுக்கும் கலைக்கும் இடைப்பட்ட இல்லம் (History is a half-way house between science and art) ஆகும். வரலாற்றாளர் உண்மையைக் கண்டுபிடிக்க அறிவியல் முறையையும் அதை விவரிக்கக் கலை நயத்தையும் திறமையுடன் பயன்படுத்துகிறார்.

வரலாறு கலையா அல்லது அறிவியலா என்ற சர்ச்சை பயனற்றது என்று கருதுகிறார் பொட்ரண்டு ரஸ்ஸல். கலையும், அறிவியலும் கலந்ததே வரலாறு. டிரெவல்யனின் இங்கிலாந்தின் சமூக வரலாறு இதற்கான சிறந்த எடுத்துக்காட்டு என்று கூறுகிறார் ரஸ்ஸல். எனினும் வரலாற்றுக்கென அடிப்படையான அறிவியல் தனித்தன்மைகள் எதுவுமில்லை என்று கூறுவோரும் உளர். இவர்கள் நேர்க்காட்சிவாதிகள் (Positivists) ஆவர். மாறாக இலட்சியவாதிகள் (Idealists) வரலாற்றின் தனித் தன்மையை வலியுறுத்துகின்றனர். வரலாறு அறிவியல், கற்பனை, இலக்கியக் கூறுகள் சேர்ந்த இராசயனக் கலவை (Chemical combination) ஆகும். வரலாறு கலைகளில் பழமையானது அறிவியல்களில் இளமையானது எனவே வரலாறு ஒரு கலை அல்லது அறிவியல் என்று கூறுவது காலங்கடந்த கருத்து (an outdated concept) ஆகும்.

சுய மதிப்பீட்டு கேள்விகள்

1. அறிவியல் மற்றும் கலை துறைகளில் வரலாறு ஏன் முக்கியம் என்று உங்கள் கருத்து பற்றி விவாதிக்கவும்.

.....
.....

2. அறிவியல் மற்றும் கலை துறைகளுக்குப் பிரிவினைகளை மேற்கொள்ள வரலாறு எப்படி உதவுகின்றது பகுப்பாய்வு செய்யுங்கள்.

.....
.....

இயல் - மூன்று

ஹீரோடோடஸ் - துசைடைட்ஸ் - லிவி - டாசிடஸ் - St. அகஸ்டின் - இபின்கல்துன் - அல்பெருனி -வோல்டேர் - தரவரிசை - ஹெகல் - காரல் மார்க்ஸ் - அன்டோனியோ கிராம்ஸ்கி - மைக்கேல் ஃபூக்கோ - E.H.. கார்.

குறிக்கோள்கள்

- துசைடைட்ஸ், லிவி, டாசிடஸ் துசைடைட்ஸ், லிவி, டாசிடஸ் இவர்கள் வரலாற்றில் முக்கியமான பங்களிப்பு கொண்டிருந்தனர் பற்றிய ஆய்வு.
- அன்டோனியோ கிராம்ஸ்கி, மைக்கேல் ஃபூக்கோ, E.H. கார் முக்கியமான பங்களிப்பு கூறுக

வரலாற்றுத் துறையானது, அறிவாற்றல், வரலாற்றுக் குறிப்புகள் மற்றும் குறிப்பிடத்தக்க நிகழ்வுகள் மற்றும் ஆளுமைகளின் பதிவுகள் ஆகியவற்றின் அடிப்படையில் தலைசிறந்த வரலாற்று அறிஞர்களின் பங்களிப்புகளால் உருவாக்கப்பட்டது. இந்த பிரிவில், ஹெரோடோடஸ், துசிடீஸ் மற்றும் எட்வர்ட் கிப்பன், சித்தாந்தம் மற்றும் வரலாற்றுப் பதிவுகளுக்கான பங்களிப்புகள் விளக்கப்பட்டுள்ளது. தொன்மங்கள் மற்றும் பழக்கவழக்கங்களைப் பதிவு செய்த முதல் கிரேக்க வரலாற்றாசிரியர் ஹெரோடோடஸ் என்று நம்பப்படுகிறது. அதே நேரத்தில் மற்றொரு கிரேக்க வரலாற்றாசிரியரான துசிடீஸ், முந்தையவற்றிலிருந்து முற்றிலும் மாறுபட்ட கண்ணோட்டத்தில் எழுதினார். இவையனைத்தும் இவ்வத்தியாயத்தில் விளக்கப்பட்டுள்ளது.

ஹெரோடோஸ்

கி.மு. 5ம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்த கிரேக்க வரலாற்று ஆசிரியராவார். இவர் கி.மு. 484ம் ஆண்டு சிறிய ஆசியாவிலுள்ள ஹாலிகார்னஸ் (Halicarassus) என்னுமிடத்தில் பிறந்தார். லிக்டானிஸ் (Lygdanis) என்னும் கொடுங்கோல் மன்னனால் நாடு கடத்தப்பட்டார். சிறிது காலம் கழித்து ஹெரோடோட்டஸ் தாய்நாடு திரும்பி லிக்டானிஸ் ஆட்சியைக் கவிழ்ச் செய்தார். அதைத் தொடர்ந்து அங்கு அரசியல் சட்டத்திற்குட்பட்ட ஆட்சியை நிறுவ ஹெரோடோடஸ் உதவி புரிந்தார். இவர் காவியக் கவியாக விளங்கிய பன்யாரிஸின் (Panyaris) உறவினராவார். ஹெரோடோடஸ் தம்முடைய சொந்த நாட்டில் புகழ் இழந்து நாட்டை விட்டு வெளியேறினார். பின்னர் தெற்கு இத்தாலியில் உள்ள தூரி (Thurii) நகரில் குடியேறி தன்னுடைய வாழ்நாளின் இறுதி காலங்களை அங்கேயே

கழித்து இறந்தார். இவரைப் பற்றிய வாழ்க்கை வரலாறு எதுவுமில்லை. ஆனால் 10ஆம் நூற்றாண்டில் பைசன்டைன் நகரில் இவர் எழுதிய வரலாற்றில் அறிவியல் முறையான ஆராய்ச்சிக் கோட்பாடு காணப்படுகின்றது. இவர் ஆராய்ச்சிக்கு அடிப்படையாக உள்ள வினாக்களை எழுப்பி அதன் மூலம் அவரது ஆராய்ச்சி முடிவுகளை உணர்த்துகிறார். உதாரணத்திற்குப் பாரசீகப் போர்களைப் பற்றி எழுதும் போது, ஆராய்ச்சிப் பூர்வமான கேள்விகளான ஏன் பாரசீகப் போர்கள் நடைபெற்றன? இவற்றால் ஏற்பட்ட விளைவுகள் யாவை? போன்ற வினாக்களுக்குரிய விடைகளை இவரது வரலாற்று நூலில் காணலாம். இவர் பல இடங்களுக்கும் சென்று ஆதாரங்களைச் சேகரித்தக் காரணத்தினால் அவரது வரலாற்று நூலில் அதிகப்படியான வரலாற்று ஆதாரங்கள் காணப்படுகின்றன. இத்தகைய வரலாற்று ஆதாரங்களை அதிக அளவில் பயன்படுத்தியதன் மூலம் இவர் கோவையான வரலாற்றைத் தொகுத்தளித்துள்ளார். ஹெரோடோட்சின் எழுத்து நடை உணர்ச்சி நிறைந்ததாகவும் விறுவிறுப்பாகவும் அமைந்துள்ளது.

இவர் தனது நூலில் முழு அறிவியல் பூர்வமான ஆராய்ச்சி முறைகளைப் பின்பற்றவில்லை. உதாரணமாக கிரேக்க புராணத்தில் காணப்படும் டெல்.பி (ஹூநடபி) என்னும் குறிசொல்லும் தேவதையின் ஆருடங்களை அடிப்படையாக வைத்து தனது நூலை எழுதியுள்ளார். மேலும் அவர் மனித ஆற்றலுக்கு அப்பாற்பட்ட இயற்கையின் சக்தி வரலாற்றை மாற்றி அமைப்பதாகவும் கூறியுள்ளார். கிரேக்க சமயங்களை ஆராயும் போது இவரது அணுகுமுறை அறிவியல் பூர்வமாக இல்லை. அதேபோல வாழ்க்கையில் ஏற்படும் முக்கியமான நிகழ்ச்சிகள் கனவுகளின் அடிப்படையில் அமைந்துள்ளன என்பதையும் சுட்டிக் காட்டியுள்ளார். உதாரணமாக பாரசீக மன்னரான சைரஸ் தன்னுடைய மகன் டேரியஸ் ஒரு சிறந்த மன்னனாவதைப் பற்றிக் கனவு காண்பதாக இவரது நூலில் குறிப்பிட்டுள்ளார். செர்ஸஸின் (Xerxes) கனவில் இனம் புரியாத தேவதை ஒன்று தோன்றி கிரேக்க நாட்டின் மீதான படையெடுப்பை எக்காரணத்தைக் கொண்டும் பின்வாங்கக் கூடாது என்று பயமுறுத்துவதாக எழுதியுள்ளார். இத்தகைய அணுகுமுறை அறிவியல் பூர்வமான அணுகுமுறையாகக் கருதப்படமாட்டாது. மேலும் பிற நாடுகளுக்கு இவர் சென்றிருந்தாலும் அந்நாட்டில் நிலவியமொழிகள் அனைத்தும் ஹெரோடோடஸ்ஸுக்குத் தெரிந்திருக்கவில்லை. எனவே அவர் சேகரித்த ஆதாரங்களை முழுமையான சோதனைக்கு உட்படுத்த முடியவில்லை. இவரது எழுத்துக்களில் வரலாற்று ஆசிரியர்களுக்குத் தேவையான புற நோக்குத் தன்மை தென்படவில்லை.

இவரது வரலாற்றில் பல குறைகள் இருப்பினும் வரலாற்று ஆசிரியர்களிடையே இவர் ஒரு உயர்ந்த இடத்தில் உள்ளார். ஏனெனில் இவரது வரலாறு எழுதும் முயற்சி

முதல் முயற்சியாகும். அவரது காலத்தில் கடந்த காலத்தைப் பற்றி எழுதுவதற்கு அறிஞர்கள் தயங்கிய போது இவர் எடுத்துக்கொண்ட முழு முயற்சிப் பாராட்டப்பட வேண்டியதாகும். ஒரு வரலாற்று ஆசிரியருக்கு இருக்க வேண்டிய குணநலன்கள் ஆதாரங்களைச் சேகரித்த விதம் மற்றும் இவருக்கு முன் இருந்த ஆசிரியர்களின் நூல்களைப் பயன்படுத்திய விதம் இரண்டும் ஒரு வரலாற்று ஆசிரியருக்கு இருக்க வேண்டிய குணநலன்களை எடுத்துக்காட்டுகின்றன. எனவே இவரை வரலாற்றின் தந்தை என்று கூறுவது மிகையாகாது

தூசிடையிஸ்

இவர் தலை சிறந்த கிரேக்க வரலாற்று ஆசிரியராவார். இவர் ஏதென்ஸ் நகரில் கி.மு. 460ல் பிறந்தார். இளமைக்கல்விக்குப் பிறகு இராணுவ கவர்னராகப் பதவி உயர்வு பெற்றார். அதே ஏதென்ஸ் நகரில் சிறந்த இராணுவத் தளபதியான மில்டியாடிஸ் (Miltiades) இவரது உறவினராவார். கி.மு. 430-429 இடையே ஏதென்ஸ் நகரில் கொள்ளை நோய் பரவியிருந்த போது தூசிடையிஸ் அந்நோயால் தூசிடையிஸ் பாதிக்கப்பட்டார். ஆனால் அதிர்ஷ்டவசமாக உயிர் தப்பினார். பின்னர் கப்பற்படைக்குத் தளபதியாக்கப்பட்டு தாஸஸ் (Thasos) நகரில் முகாம் அமைத்தார். ஏதென்ஸ் நகரின் எதிரியான ஸ்பார்டா நாட்டின் தளபதி பிராஸிடாஸ் (Brasidas) ஆம்.பி (Amphi) நகரை இவரிடமிருந்து கைப்பற்றினார். இத்தோல்வியை அடுத்து தூசிடையிஸ் தன்னுடைய பணியை இழக்க நேரிட்டது. அதையடுத்து நாடு கடத்தப்பட்டார். 20 ஆண்டு காலம் வெளிநாடுகளில் சுற்றி அலைந்தார். அப்பொழுது தான் இவர் மிகப்பெரிய வரலாற்று நூலை எழுதினார். இவர் எழுதிய வரலாற்று நூல் இவர் எழுதிய பிலோபோனியஸியன் போர்கள் எட்டு பாகங்களைக் கொண்டது. கடைசி பாகமான எட்டாவது பாகம் கி.மு. 411ல் முடிந்து விடுகிறது. இவரது வரலாற்று நூல் பிலோபோனியன்; (Peloponnesian) போர்களைப் பற்றியது. இந்நூல் இராணுவம் மற்றும் அரசியல் செய்திகளை அலசி ஆராய்கிறது. முக்கியமாக ஏதென்ஸ் நகருக்கும் ஸ்பார்டா நகருக்குமிடையே கி.மு. 431-404 வரை நடந்த போர்களைப் பற்றி உளவியல் ரீதியாக விரிவாக எழுதப்பட்டுள்ளது. தூசிடையிஸ் இவ்வரலாற்று நூலை எழுத பின்வரும் மூன்று நிலைகளை கடைப்பிடித்தார். முதல் நிலையில் வரலாற்றுக் குறிப்புகளைச் சேகரித்தார். இரண்டாவது நிலையில் அவ்வாறு சேகரித்த வரலாற்றுக் குறிப்புகளைத் தொகுத்து முறைப்படுத்தினார். இறுதி நிலையில் கோவையான வரலாற்றை உருவாக்கினார். இவரின் வரலாற்று நூல், அவருடைய காலத்தில் நிகழ்ந்த வரலாற்று நிகழ்ச்சிகளைப் படம் பிடித்துக் காட்டுகிறது.

அத்தகைய வரலாற்று நிகழ்ச்சிகளில் வரலாற்று ஆசிரியரான தூசிடேடிஸ் பங்கு கொண்டுள்ளார். இவர் எழுதிய வரலாறு 27 வருடம் நடந்த போரின் துவக்கம் மற்றும் அதன் போக்கு போன்றவற்றைக் குறிப்பிடுகிறது. ஆயினும் தூசிடேடிஸ் போர் முடியும் வரை உயிருடன் இல்லாத காரணத்தினால் இவருடைய வரலாற்று நூல் முழுமை பெறவில்லை. இந்நூலை முழுமை பெறச்செய்தவர் ஜெனபோன் ஆவார். இந்நூலில் வரலாற்று மற்றும் அரசியல் காரணங்கள் தவிர இரு நாடுகளைச் சீர் தூக்கிப் பார்க்கின்ற பாத்திரப் படைப்பைப் காண முடிகிறது. ஏதென்ஸ் நாட்டைப் பற்றிக் குறிப்பிடும் போது அந்நாட்டு மக்கள் எப்போதும் விருவிருப்புக் கொண்டவர்களாக இருந்தார்கள் என்றும் ஸ்பார்டாவைப் பற்றிக் குறிப்பிடும் போது அந்நாட்டு மக்கள் அமைதியாகவும் கவனமாகவும் நடந்து கொள்ளும் பாங்கினைக் கொண்டவர்கள் என்றும் குறிப்பிடுகிறார். இவரது வரலாற்று நூலில் நான்கு முக்கிய வரலாற்று நாயகர்களைக் காண முடிகிறது. அவர்கள் திமிஸ்டாக்ளிஸ் (Themistocles) பெரிக்ளிஸ் (Pericles) அல்சிபையாடிஸ் (Alcibiades) பிராசிடாஸ் (Brasidas) ஆகியோர் ஆவார். தூசிடேடிஸ் இராணுவத்தில் பணியாற்றிய காரணத்தினால் போரின் நுணுக்கங்களை அறிந்திருந்தார். இவரது நூலில் போரின் வெற்றிக்கான காரணங்களைக் குறிப்பிடும் போது போரில் ஏதென்ஸ் கடல் போரில் வல்லமை பெற்ற நாடு எனக் குறிப்பிடுகின்றார். இவரது வரலாற்று வரைவியல் முறை தூசிடேடிஸ்வரலாற்றில் அவர்காலத்தில் வாழ்ந்த அறிஞர்களின் தாக்கம் அவரது எழுத்துக்களில் காணப்படுகின்றது. ஊதாரணமாக சோபஸ்ளிஸ் (Sophocles) யூரிபிடீஸ் (Euripidis) மற்றும் அனெக்ஸ்கோரஸ் (Anexagoras) மற்றும் சாக்ரடீஸ் (Socrates) ஆகியோரைக் குறிப்பிடலாம். இவரது எழுத்து நடை சுருக்கமாகவும் நேரடியாகவும் அமைந்துள்ளது. இவர் எழுதிய வரலாறு அறிவியல் ரீதியான அணுகுமுறை கொண்டதாகவும் பாரபட்சமின்றியும் எழுதப்பட்டுள்ளது. இவரது வரலாற்று நூலைக் குறிப்பிடும் போது ஒரு முறையான வரலாற்றை எழுத வாய்மொழி செய்திகளை தீர் விசாரித்து உண்மையை அறிய பல முயற்சிகளை எடுத்துக் கொண்டது பற்றிக் குறிப்பிடுகிறார். இத்தகைய அணுகுமுறையால் இவரது வரலாற்றில் செய்திகள் ஆதாரத்துடன் காணப்படுகின்றன. வரலாற்றுச் செய்திகள் மிகைப்படுத்திக் காணப்படவில்லை. வரலாற்று நிகழ்ச்சிகளைக் குறிப்பிடும் போது என்ன நடந்தது என்பதையும் காரணம் காட்டி விளக்கியுள்ளார். வரலாற்று ஆதாரங்களுக்கிடையேயுள்ள உறவு முறைகளைப் பற்றிக் கூறியுள்ளார். இவர் எழுதிய வரலாற்றில் மனித வாழ்வியலின் முழுத்தன்மையையும் விளக்கியுள்ளார். மேலும் பொருளாதார வரலாற்றையும் இவரது

நூலில் காணலாம். வரலாற்றுச் செய்திகளிலிருந்து பொது வரலாற்று உண்மைகளை உருவாக்கினார். சுருங்கக் கூறின், தற்கால வரலாற்று வரைவியலுக்கு விதித்திட்டவர் இவர் எனலாம். இவர் நூலில் காணப்படும் வரலாற்றுத் தத்துவங்கள் தூசிடேடிஸ் வரலாற்றில் பல வரலாற்றுத் தத்துவங்கள் அடங்கியுள்ளன. அத்தகையத் தத்துவங்கள் தனி மனித வாழ்வியலுக்குத் தேவையான பொன்மொழிகள் எனக்கூறினால் மிகையாகாது. உதாரணமாகப் பின்வரும் வரலாற்றுத் தத்துவங்களைக் கூறலாம்.

- அஞ்சாநெஞ்சம் படைத்த அனைவரும் போரை விரும்புவதில்லை.
- தற்காலிகமான தீர்வைவிட நிலையான நீதி மேலானது.
- பொற்காலங்களையும் அழிவு தாக்கும். இனிமையாக இருந்தாலும் எப்போதும் வெற்றியைத்தராது.
- இறைவன் நல்லவர்களைக் காப்பான் அதிகாரம் நன்மை பயக்காது.

லிவி

ஆரம்ப வாழ்க்கை மற்றும் தொழில்

லிவியின் வாழ்க்கையைப் பற்றி அதிகம் அறியப்படவில்லை, அவருடைய குடும்பப் பின்னணி பற்றி எதுவும் தெரியவில்லை. பட்டாவியம், ஒரு பணக்கார நகரம், அதன் கடுமையான ஒழுக்கங்களுக்கு பிரபலமானது , 40 களின் உள்நாட்டுப் போர்களில் கடுமையாக பாதிக்கப்பட்டது. கிமு 44 இல் சீசரின் மரணத்திற்குப் பிறகு ரோமானிய உலகின் போர்கள் மற்றும் தீர்க்கப்படாத நிலை, பெரும்பாலான படித்த ரோமானியர்கள் செய்ததுபோல கிரேக்கத்தில் படிப்பதை லிவி தடுத்திருக்கலாம் . கிரேக்க இலக்கியத்தில் பரவலாகப் படிக்கப்பட்டாலும், அவர் கிரேக்கத்தில் எந்த நேரமும் செலவழித்திருந்தால் மற்றும் அவரது சமகாலத்தவர்களிடையே கிரேக்க இயல்பான கட்டளையைப் பெற்றிருந்தால் இயற்கைக்கு மாறான மொழிபெயர்ப்பு தவறுகளை செய்தார். அவரது கல்வி சொல்லாட்சி மற்றும் தத்துவத்தின் அடிப்படையில் அமைந்தது , மேலும் அவர் பிழைக்காத சில தத்துவ உரையாடல்களை எழுதினார். ஆரம்பகால தொழில் பற்றி எந்த ஆதாரமும் இல்லை. அவரது குடும்பம் வெளிப்படையாக செனட்டரியல் வகுப்பைச் சேர்ந்தது அல்ல, இருப்பினும் அது பட்டவியத்திலேயே இருந்திருக்கலாம், மேலும் லிவி ஒரு அரசியல் அல்லது தடயவியல் தொழிலைத் தொடங்கியதாகத் தெரியவில்லை . ஆக்டேவியன் (பின்னர் பேரரசர் அகஸ்டஸ் என்று அழைக்கப்பட்டார்) கிமு 31 இல் ஆக்டியத்தில் தனது தீர்க்கமான கடற்படை வெற்றியின் மூலம் பேரரசில் ஸ்திரத்தன்மையையும் அமைதியையும் மீட்டெடுத்த

பிறகு அவர் முதலில் ரோமில் கேள்விப்பட்டார். கிமு 29 இல் அல்லது அதற்குச் சற்று முன்னதாகவே ரோமின் வரலாற்றை எழுதும் திட்டத்தை லிவி உருவாக்கினார் என்பதையும், இந்த நோக்கத்திற்காக அவர் ஏற்கனவே ரோம் நகருக்குச் சென்றிருக்க வேண்டும், ஏனெனில் பதிவுகளும் தகவல்களும் மட்டுமே கிடைக்கப்பெற்றன என்பதை வேலையின் உள் சான்றுகள் காட்டுகின்றன. மற்றொரு வரலாற்றாசிரியர், லிவியின் அதே நிலத்தை உள்ளடக்கிய ஹாலிகார்னாசஸின் கிரேக்க டியோனிசியஸ், கிமு 30 இல் ரோமில் குடியேறினார் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. மிகவும் பாதுகாப்பான யுகம் உதயமானது.

அவரது வாழ்க்கையின் பெரும்பகுதி ரோமில் கழிந்திருக்க வேண்டும், ஆரம்ப கட்டத்தில் அவர் அகஸ்டஸின் ஆர்வத்தை ஈர்த்தார் மற்றும் இளைஞர்களின் இலக்கிய நடவடிக்கைகளை மேற்பார்வையிட அழைக்கப்பட்டார். கிளாடியஸ் (எதிர்கால பேரரசர்), மறைமுகமாக விளம்பரம் 8. ஆனால் அவர் ரோமின் இலக்கிய உலகத்துடன் நெருங்கிய தொடர்பு கொள்ளவில்லை - கவிஞர்களான ஹொரேஸ், விர்ஜில் மற்றும் ஓவிட், அத்துடன் கலைகளின் புரவலர், மேசெனாஸ் மற்றும் பிறர். இந்த மனிதர்கள் தொடர்பாக அவர் ஒருபோதும் குறிப்பிடப்படவில்லை. உத்தியோகபூர்வ ஆதரவைச் சார்ந்து இருக்கக் கூடாது என்பதற்காக போதுமான தனிப்பட்ட வழிகளை அவர் பெற்றிருக்க வேண்டும். உண்மையில், அவரைப் பற்றி பதிவுசெய்யப்பட்ட சில கதைகளில் ஒன்றில், அகஸ்டஸ் அவரை "பாம்பியன்" என்று அழைத்தார், இது வெளிப்படையான மற்றும் சுதந்திரமான மனநிலையை குறிக்கிறது. அவரது வாழ்க்கைப் பணி அவரது வரலாற்றின் தொகுப்பாக இருந்தது.

லிவியின் வரலாற்று அணுகுமுறை

இன்றுவரை ரோமின் வரலாற்றை எழுதும் திட்டம் புதியதல்ல. முதல் ரோமானிய வரலாற்றாசிரியர் முதல் 200 ஆண்டுகளாக ரோமில் வரலாற்று ஆராய்ச்சியும் எழுத்தும் செழித்து வளர்ந்தன குயின்டஸ் ஃபேபியஸ் பிக்டர். அதற்குப் பின்னால் இரண்டு முக்கிய உத்வேகங்கள் இருந்தன - பழங்கால ஆர்வம் மற்றும் அரசியல் உந்துதல். குறிப்பாக கிமு 100க்குப் பிறகு, பண்டைய சடங்குகள், குடும்ப மரபுவழிகள், மதப் பழக்கவழக்கங்கள் மற்றும் பலவற்றில் பரவலான ஆர்வம் வளர்ந்தது. இந்த ஆர்வம் பல அறிவார்ந்த படைப்புகளில் வெளிப்பட்டது: சிசரோவின் நண்பரும் நிருபருமான டைட்டஸ் பொம்போனியஸ் அட்டிகஸ், காலவரிசை மற்றும் ட்ரோஜன் குடும்பங்கள் குறித்து எழுதினார்; மற்றவர்கள் எட்ருஸ்கன் மதம் பற்றிய நீண்ட தொகுதிகளைத் தொகுத்தனர்; மார்கஸ் டெரென்டியஸ் வர்ரோ, அவரது வயதில் மிகப் பெரிய அறிஞரானார், டிவைன் அண்ட் ஹ்யூமன் ஆன் டிக்விடீஸ் என்ற கலைக்களஞ்சியப் படைப்பை வெளியிட்டார்.

முந்தைய வரலாற்றாசிரியர்கள் பொது நபர்களாகவும் விவகாரங்களின் மனிதர்களாகவும் இருந்தனர். ஃபேபியஸ் பிக்டர் ஒரு பிரேட்டராக இருந்தார், மூத்த கேட்டோ தூதராகவும் தணிக்கையாளராகவும் இருந்தார், மற்றும் சல்லஸ்ட் ஒரு பிரேட்டராக இருந்தார். எனவே, சல்லா மற்றும் சீசர் போன்ற பல முக்கிய அரசியல்வாதிகள் வரலாற்றை எழுதுவதில் தங்கள் ஓய்வு நேரத்தை ஆக்கிரமித்தனர். சிலருக்கு இது அரசியல் சுய-நியாயப்படுத்துதலுக்கான ஒரு பயிற்சியாக இருந்தது (எனவே, சீசரின் காலிக் போர் மற்றும் உள்நாட்டுப் போர்); மற்றவர்களுக்கு அது நாகரீகமான பொழுது போக்கு ஆனால் அனைவரும் பொதுவான கண்ணோட்டத்தையும் பின்னணியையும் பகிர்ந்து கொண்டனர். வரலாறு என்பது ஒரு அரசியல் ஆய்வு ஆகும், இதன் மூலம் ஒருவர் நிகழ்காலத்தை விளக்கவோ அல்லது மன்னிக்கவோ எதிர்பார்க்கலாம்.

ரோமானிய வரலாற்றாசிரியர்களிடையே லிவி தனித்துவமானவர், அவர் அரசியலில் எந்தப் பங்கையும் வகிக்கவில்லை. செனட் மற்றும் மாஜிஸ்திரேசிகளில் இருந்து அவர் விலக்கப்பட்டதால், ரோமானிய அரசாங்கம் எவ்வாறு செயல்பட்டது என்பதில் அவருக்கு தனிப்பட்ட அனுபவம் இல்லை, மேலும் இந்த அறியாமை அவரது வேலையில் அவ்வப்போது தன்னை வெளிப்படுத்துகிறது. உத்தியோகபூர்வ குடியிருப்புகளில் பாதுகாக்கப்பட்ட பல விஷயங்களை (செனட் கூட்டங்களின் நிமிடங்கள், ஒப்பந்தங்களின் உரைகள், சட்டங்கள் போன்றவை) நேரடியாக அணுகுவதையும் அது அவருக்கு இழந்தது. எனவே, அவர் ஒரு பாதிரியாராகவோ அல்லது ஒரு ஆகமராகவோ இருந்திருந்தால், அவர் வரலாற்று மதிப்புமிக்க உள் தகவல்களைப் பெற்றிருப்பார் மற்றும் பாதிரியார் கல்லூரிகளின் ஏராளமான ஆவணங்கள் மற்றும் பதிவுகளை ஆராய முடியும். ஆனால் முக்கிய விளைவு என்னவென்றால், லிவி அரசியல் அடிப்படையில் வரலாற்று விளக்கங்களை நாடவில்லை. அவரது வரலாற்றின் புதுமையும் தாக்கமும் அவர் வரலாற்றை தனிப்பட்ட மற்றும் தார்மீக அடிப்படையில் பார்த்ததில் இருந்தது.

சல்லஸ்ட் மற்றும் முந்தைய வரலாற்றாசிரியர்களும் ஒழுக்கம் சீராக வீழ்ச்சியடைந்து வருகிறது என்ற கண்ணோட்டத்தை ஏற்றுக்கொண்டாலும், மக்கள் அப்படிப்பட்ட மனிதர்கள் என்பதால் அவர்கள் செய்யும் விஷயங்களைச் செய்கிறார்கள் என்று வாதிட்டனர், லிவிக்கு இந்த நம்பிக்கைகள் உணர்ச்சிபூர்வமான கவலையாக இருந்தன. பாகுபாடான அரசியலைக் காட்டிலும் மனித ஆளுமைகள் மற்றும் பிரதிநிதித்துவ தனிநபர்களின் அடிப்படையில் அவர் வரலாற்றைக் கண்டார். மேலும் அவரது சொந்த அனுபவம், ஒருவேளை பட்டாவிதத்தில் அவரது இளமைப்

பருவத்திற்குச் சென்றது , அவரது காலத்தின் தார்மீக தீமைகளை விசித்திரமான தீவிரத்துடன் உணர வைத்தது. அவர் தனது வரலாற்றை வெளிப்படுத்தும் கருத்துகளுடன் நிறுத்துகிறார்:

ஒரு தார்மீக நிலைப்பாட்டில் இருந்து வரலாற்றைப் பார்க்கையில், லிவி தனது நாளின் மற்ற சிந்தனை ரோமர்களுடன் ஒன்றாக இருந்தார். அகஸ்டஸ் சட்டம் மற்றும் பிரச்சாரம் மூலம் தார்மீக இலட்சியங்களைப் புகுத்த முயன்றார். ஹோரேஸ் மற்றும் விரஜில் ஆகியோர் தங்கள் கவிதைகளில் அதே செய்தியை வலியுறுத்தியுள்ளனர் - இது தார்மீக குணங்கள் ரோமை சிறந்ததாக்கியது மற்றும் வைத்திருக்க முடியும்.

பாத்திரத்தின் மீதான ஈடுபாடும், வரலாற்றை எழுதும் ஆசையும், குணாதிசயத்தின் விளைவுகளை வெளிப்படுத்தும், அறிவார்ந்த துல்லியத்தின் தேவையை விட லிவிக்கு அதிகமாக இருந்தது. அவர் தனது சொந்த மற்றும் முந்தைய தலைமுறையினரின் பழங்கால ஆராய்ச்சி பற்றிய விழிப்புணர்வு குறைவாக இருந்தால்; அல்லது அவருக்குக் கிடைத்த பல்வேறு வரலாறுகளையும் அவற்றின் முரண்பாடுகளையும் அவர் தீவிரமாக ஒப்பிட்டு விமர்சிக்கவில்லை. பெரும்பாலும் அவர் முந்தைய பதிப்பை (Polybius அல்லது அதே போன்ற ஆசிரியரிடமிருந்து) எடுத்து, முன்னணி நபர்களின் குணாதிசயங்களை வெளிப்படுத்தும் தார்மீக அத்தியாயங்களை உருவாக்கும் வகையில் அதை மறுவடிவமைப்பதில் திருப்தி அடைகிறார். மார்கஸ் ஃபியூரியஸ் காமில்லஸ் 4 ஆம் நூற்றாண்டில் ரோமில் இருந்து வெயியைக் கைப்பற்றியது மற்றும் கவுல்களை வெளியேற்றியது பற்றிய லிவியின் விளக்கங்கள் அவரது பக்தியை விளக்குவதற்காக வடிவமைக்கப்பட்டுள்ளன; ஆல்ப்ஸ் மலையைக் கடப்பது ஹன்னிபாலின் துணிச்சலான துணிச்சலைக் காட்டுகிறது. துரதிர்ஷ்டவசமாக, சமகால வரலாற்றின் மிகப் பெரிய சிக்கலை லிவி எவ்வாறு கையாண்டார் என்பது தெரியவில்லை, ஆனால் சிசரோவின் மரணம் பற்றிய கணக்கு, எஞ்சியிருக்கும் புத்தகங்களால் காட்டப்படும் தன்மைக்கு அதே முக்கியத்துவத்தைக் கொண்டுள்ளது.

அவரது தொழில்நுட்ப குறைபாடுகள், அவரது நம்பகத்தன்மை அல்லது பழங்கால ஆர்வமின்மை ஆகியவற்றில் கவனத்தை ஈர்ப்பது தவறான விமர்சனமாகும் . அவர் தனது தலைமுறைக்கு வரலாற்றை மறுவடிவமைத்தார், அதனால் அது உயிருடன் மற்றும் அர்த்தமுள்ளதாக இருந்தது. அவரது பாராயணங்களுக்குச் சென்ற பார்வையாளர்கள் அவரது உன்னதமான பண்பு மற்றும் அவரது பேச்சுத்திறன் ஆகியவற்றால் ஈர்க்கப்பட்டதாக பதிவு செய்யப்பட்டுள்ளது. இந்த பேச்சுத்திறன்தான் லிவியின் வேறுபாட்டிற்கான இரண்டாவது கூற்று.

சிசரோ மற்றும் டாசிடஸுடன் சேர்ந்து, லிவி இலக்கிய பாணியின் புதிய தரங்களை அமைத்தார். ஆரம்பகால ரோமானிய வரலாற்றாசிரியர்கள் கலாச்சாரத்தின் மொழியான கிரேக்க மொழியில் எழுதியுள்ளனர். அவர்களின் வாரிசுகள் தங்கள் சொந்த வரலாற்றை லத்தீன் மொழியில் எழுத வேண்டும் என்று கருதினர். ஆனால் லத்தீன் இந்த நோக்கத்திற்காக பயன்படுத்தக்கூடிய ஆயத்த பாணியைக் கொண்டிருக்கவில்லை: லத்தீன் உரைநடை வெவ்வேறு வகைகளுக்கு ஏற்றவாறு செயற்கை பாணிகளை உருவாக்க வேண்டும். பல தொன்மையான மற்றும் அசாதாரணமான சொற்களை உள்ளடக்கிய சொற்களஞ்சியம் மற்றும் சொற்களஞ்சியத்தின் சித்திரவதை மூலம் லத்தீன் மொழியில் துசிடிடஸின் கிரேக்க பாணியை மீண்டும் உருவாக்க சல்லஸ்ட் முயன்றார், ஆனால் அதன் விளைவு கடுமையானது மற்றும் எந்த அளவிலான வேலைக்கும் பொருந்தாது. லிவி ஒரு மாறுபட்ட மற்றும் நெகிழ்வான பாணியை உருவாக்கினார், பண்டைய விமர்சகர் குயின்டிலியன் "பால் நிறைந்த செழுமை" என்று வகைப்படுத்தினார். ஒரு கணத்தில் அவர் நீண்ட, கால இடைவெளியில் காட்சி அமைப்பார்; மற்றொரு சில நேரங்களில், திடீர் வாக்கியங்கள் செயலின் வேகத்தை பிரதிபலிக்கும். காப்பக உண்மையின் வெற்று அறிவிப்புகள் அதற்கேற்ப வறண்ட மற்றும் முறையான மொழியில் தெரிவிக்கப்படும், அதேசமயம் ஒரு போர் கவிதை மற்றும் வியத்தகு சொற்களஞ்சியத்தைத் தூண்டும், மேலும் ஒரு பேச்சு சிசரோ போன்ற சமகால பேச்சாளரின் உணர்வில் அல்லது வியத்தகு யதார்த்தமான தொனியில் உருவாக்கப்படும். பழங்கால சூழலை மீண்டும் கைப்பற்றுகிறது. "நான் பழங்காலச் செயல்களைப் பற்றி எழுதும்போது என் மனம் எப்படியோ பழமையானது" என்று அவர் எழுதினார்.

ஒரு நேர்மையான மனிதன் மற்றும் ஒரு தனிமனித சிந்தனையாளரின் பணி, லிவியின் வரலாறு அகஸ்டன் மறுமலர்ச்சியில் ஆழமாக வேரூன்றியது மற்றும் அதன் தார்மீக தீவிரத்தன்மைக்கு பெரிய அளவில் அதன் வெற்றிக்கு கடன்பட்டது. ஆனால் வரலாற்றின் போக்கை குணாதிசயத்தின் மூலம் புரிந்து கொள்ளும் பிரிக்கப்பட்ட முயற்சி (இது டாசிடஸ் முதல் லார்ட் கிளாரெண்டன் வரையிலான பிற்கால வரலாற்றாசிரியர்களை பாதிக்கும்) லிவியின் மாபெரும் சாதனையைப் பிரதிபலிக்கிறது.

டாசிடஸ்

ஆரம்ப கால வாழ்க்கையில்

டாசிடஸ் கி.பி.55 இல் பிறந்தார், ஒருவேளை தெற்கு கோலில். அவரது தந்தை ஒரு பணக்காரர் மற்றும் ரோமானிய உயரடுக்கின் இரண்டாம் அடுக்கு, மாவீரர்கள் அல்லது - மிகவும்

கம்பீரமான வெளிப்பாட்டைப் பயன்படுத்த - குதிரையேற்ற ஒழுங்கு. அந்த இளைஞன் சொல்லாட்சி என்று அழைக்கப்படுவதைப் படிக்க ரோமுக்கு அனுப்பப்பட்டார். இது பொதுவில் பேசும் கலை மட்டுமல்ல, உண்மையில் ஒரு மாஜிஸ்திரேட் தெரிந்து கொள்ள வேண்டிய அனைத்தையும் உள்ளடக்கிய ஒரு பெரிய கலாச்சார கல்வி. நீரோவின் ஆட்சியின் கடைசி ஆண்டுகள் மாணவனைக் கவர்ந்திருக்க வேண்டும். விசித்திரமான, பெருகிய முறையில் கொடுங்கோல் பேரரசரை அகற்ற பல சதிகள் இருந்தன; 64 இல் நகரத்தை அழித்த பெரும் தீயினால் ரோமே இன்னும் அவதிப்பட்டுக் கொண்டிருந்தது; இறுதியில், நான்கு பேரரசர்களின் ஆண்டு (69) என அழைக்கப்படும் உள்நாட்டுப் போர் வெடித்தது, வெஸ்பாசியன் நுழைவதில் உச்சக்கட்டத்தை அடைந்தது. இந்த நிகழ்வுகள் டாசிடஸின் இருண்ட உலகக் கண்ணோட்டத்தை விளக்கக்கூடும். அரசாங்கம் சரிந்தபோது அதன் அர்த்தம் அவருக்குத் தெரியும்.

அவர் தனது வரலாறுகளின் முன்னுரையில் ஒப்புக்கொண்டபடி, அவர் புதிய வம்சத்திற்கு மிகவும் கடன்பட்டிருந்தார். எனது உத்தியோகபூர்வ வாழ்க்கை, அதன் ஆரம்பம் வெஸ்பாசியனுக்கும், அதன் முன்னேற்றம் [அவரது மூத்த மகன்] டைட்டஸுக்கும், மேலும் அதன் முன்னேற்றம் [வெஸ்பாசியனின் இரண்டாவது மகன்] டொமிஷியனுக்கும் கடன்பட்டது.

டாசிடஸ் 81 அல்லது 82 இல் குவாஸ்ட்ராக இருந்தார், அதன் பிறகு, அவர் செனட்டில் அனுமதிக்கப்பட்டார். இந்த பண்டைய உடல் அதன் சக்தியை இழந்துவிட்டது, ஆனால் அதன் உறுப்பினர்கள் ரோமன் என்றால் என்ன என்பதைப் பற்றிய பழைய மரபுகளைத் தொடர்ந்தனர்: பேரரசு விரிவடைய வேண்டும், காட்டுமிராண்டிகளை வெல்ல வேண்டும், நாகரிகம் பரப்பப்பட வேண்டும். இருப்பினும், இந்த யோசனைகள் நீதிமன்றத்தில் நாகரீ கமற்றதாகிவிட்டன. பேரரசர்களான டைபீரியஸ் மற்றும் வெஸ்பாசியன் போன்ற இராணுவ வீரர்கள் ஒவ்வொரு வெற்றியும் பலனளிக்காது என்பதை அறிந்திருந்தனர், மேலும் உயிருள்ள வீரர்கள் மட்டுமே எதிரிகளைத் தடுக்கிறார்கள் என்பதை புரிந்து கொண்டனர். இருப்பினும், Tacitus, ஒரு புதியவரால் மட்டுமே செனட்டரியல் நெறிமுறைகளை உள்வாங்கினார்.

டொமிஷியனின் ஆட்சியின் போது, அவர் ப்ரேட்டராக பணியாற்றினார், மேலும் 89 மற்றும் 93 க்கு இடையில், அவர் ஒரு படையணிக்கு கட்டளையிட்டிருக்க வேண்டும் அல்லது ஒரு மாகாணத்தை ஆட்சி செய்திருக்க வேண்டும். பேரரசர் மற்றும் செனட் இடையே மோசமான உறவு இருந்ததால், அவர் ரோமில் இருந்து விலகி இருப்பதில் மகிழ்ச்சி அடைந்திருக்கலாம். "அடிமைத்தனத்தின் தீவிரத்தை நாங்கள் கண்டோம்," என்று டாசிடஸ் தனது அக்ரிகோலாவில் எழுதினார், ஆனால் அது புதிய செனட்டரை ஏகாதிபத்திய ஆதரவின் பலன்களைப் பெறுவதைத்

தடுக்கவில்லை. அவர் ஊருக்கு வெளியே இருந்தபோது அவரது மனைவி அவருடன் சென்றார். ஒரு தளபதி அல்லது ஆளுநருக்கு ஒரு அரிய பாக்கியம், மேலும் அவர் 97 க்கு தூதராக நியமிக்கப்பட்டார். இலக்கிய அறிமுகம்

க்னேயஸ் ஜூலியஸ் அக்ரிகோலா டாசிடஸின் மனைவியின் தந்தை - அவரது பெயர் பதிவு செய்யப்படவில்லை - மேலும் டொமிஷியன் ஆட்சியின் போது ரோமின் மிகவும் புகழ்பெற்ற தளபதிகளில் ஒருவராக இருந்தார். பிரிட்டனில் பல வெற்றிகரமான பிரச்சாரங்களுக்காக பழைய போர் குதிரை அலங்கரிக்கப்பட்டது. அவரது மாமனாரின் வாழ்க்கை வரலாற்றை எழுதுவதன் மூலம், ஒரு கொடுங்கோல் பேரரசருக்கு சேவை செய்வதன் அர்த்தம் என்ன என்பதைப் பற்றி இரண்டு விஷயங்களை தெளிவுபடுத்த டாசிடஸுக்கு வாய்ப்பு கிடைத்தது. ஒரு செல்வந்தருக்கு சமுதாயத்தின் மீது கடமைகள் இருந்தன, அதை அவர் மரியாதையுடன் தவிர்க்க முடியாது. அக்ரிகோலா இந்தப் பொறுப்பை ஏற்றுக்கொண்டார், ஆனால் அது எளிதாக இருக்கவில்லை, உதாரணமாக அக்ரிகோலாவின் வெற்றியைக் கண்டு பொறாமை கொண்ட டொமிஷியன் தனது கவர்னர் பதவியை நீடிக்க வேண்டாம் என்று முடிவு செய்திருந்தார். மோசமான விஷயம் என்னவென்றால், பேரரசருக்கு கலிடோனியா மற்றும் ஹைபர்னியாவை (ஸ்காட்லாந்து மற்றும் அயர்லாந்து) பேரரசில் சேர்க்க ஒரு வாய்ப்பை நழுவவிட்டதாக டாசிடஸுலெட் கூறினார்.

டாசிடஸைப் போலவே மற்ற மாஜிஸ்திரேட்டுகள் மீதான விமர்சனம் கீழ்த்தரமானது மற்றும் மரியாதையற்றது என்று அக்ரிகோலாவின் வரிகளுக்கு இடையில் நாம் படிக்கலாம். வேறு வார்த்தைகளில் கூறுவதானால், அக்ரிகோலா ஒரு மறைக்கப்பட்ட மன்னிப்பு. ரோமானிய ஏகாதிபத்தியத்தை விமர்சிப்பதும் இல்லை, சில சமயங்களில் கருதப்படுகிறது: மாறாக, வெற்றிகரமான தளபதி செனட்டரியல் நெறிமுறையின் மூலக்கல்லாக இருந்தார், மேலும் அக்ரிகோலாவின் கட்டளையை நிறுத்திய பேரரசர் போலல்லாமல் அக்ரிகோலா ஒரு ஹீரோவாக காட்டப்படுகிறார்.

புனித அகஸ்டின்

செயின்ட் அகஸ்டின் (கி.பி. 354-430), வட ஆபிரிக்காவில் உள்ள ஹிப்போவின் பிஷப் இடைக்காலத்தின் மிகச் சிறந்த தேவாலய வரலாற்றாசிரியர் ஆவார். அவர் சிட்டி ஆஃப் காட் மற்றும் அவரது வரலாற்றுத் தத்துவத்திற்காக நன்கு அறியப்பட்டவர்.

புனித அகஸ்டின் படைப்புகள்

ஒப்புதல் வாக்குமூலம் ஒரு ஆன்மீக சுயசரிதை. இது அகஸ்டினின் வாழ்க்கையின் முதல் 35 ஆண்டுகளை உள்ளடக்கியது, குறிப்பாக அகஸ்டினின் ஆன்மீக வளர்ச்சி மற்றும் அவர் எப்படி கிறிஸ்தவத்தை ஏற்றுக்கொண்டார். வாசகம் நேரடியாக கடவுளுக்கு உரைக்கப்பட்டுள்ளது. சிட்டி ஆஃப் காட் (புத்தகத்தின் சுருக்கத்திற்கு கிளிக் செய்யவும்)

இந்த புத்தகம் 22 புத்தகங்களாக பிரிக்கப்பட்டுள்ளது, இது கிபி 413 மற்றும் 426 க்கு இடையில் இயற்றப்பட்டது. இந்நூல் முக்கியமாக கிறிஸ்தவத்தைப் பாதுகாப்பதற்காக எழுதப்பட்டது. கிபி 410 இல், வண்டல்களின் மன்னர் அலரிக் ரோம் நகரைக் கைப்பற்றினார். ரோமானியர்கள் தங்கள் நகரத்தை நித்தியமாகக் கருதினர், எனவே ரோமானியப் பேரரசின் சரிவு அவர்களை அதிர்ச்சிக்குள்ளாக்கியது. பின்னர் பேகன் அறிஞர்கள் பேரரசின் வீழ்ச்சிக்கு கிறிஸ்தவ மதம் காரணம் என்று குற்றம் சாட்டினார்கள். செயின்ட் பாகன்களின் வாதங்களை மறுக்க அகஸ்டின் தனது சிட்டி ஆஃப் காட் என்ற படைப்பை எழுதினார்.

படைப்பின் முதல் பகுதியை உருவாக்கும் கடவுளின் நகரத்தின் முதல் பத்து புத்தகங்கள், ரோமின் வீழ்ச்சியைப் பற்றி கிறிஸ்தவர்கள் கொண்டு வந்த புறமதக் குற்றச்சாட்டுகளை மறுக்கின்றன. கிறித்துவம் வருவதற்கு முன்பு ரோமானியர்கள் அனுபவித்த பேரிடர்களை அகஸ்டின் சித்தரித்து, இந்த கடவுள்களால் ரோமன்கள் பலவீனமடைந்தனர் என்று வாதிட்டார். மக்களின் பாவத்தால் தான் ரோமப் பேரரசு வீழ்ச்சியடைந்தது என்று அவர் வாதிட்டார்.

புத்தகத்தின் இரண்டாம் பகுதியில், அகஸ்டின் இரண்டு நகரங்களின் கோட்பாட்டை விவரிக்கிறார் - ஒரு பூமிக்குரிய மற்றும் ஒரு பரலோக முதல் நகரம் கடவுளின் நகரம், தேவதூதர்களால் நிறுவப்பட்ட தெய்வீக நகரம் மற்றும் அதன் பிரதிபலிப்பு புனித தேவாலயம். இரண்டாவது மனிதனின் நகரம், சாத்தானால் நிறுவப்பட்ட பூமிக்குரிய நகரம் மற்றும் அதன் பிரதிபலிப்பு மாநிலம். கடவுள் என்ன செய்தாரோ அது மிகவும் பூரணமானது, மனிதன் செய்ததெல்லாம் நிறைவற்றது. பூமிக்குரிய நகரம் உடல் சக்தியை அடிப்படையாகக் கொண்டது, ஆனால் கடவுளின் நகரம் தெய்வீக அன்பை அடிப்படையாகக் கொண்டது. மனிதன் பல வகையான அரசாங்கங்களைக் கொண்ட ஒரு அரசை வகுத்துள்ளான் ஆனால் இவை எதுவும் மனிதனுக்குப் பொருந்தாது. கடவுள் தேவாலயத்தை வகுத்துள்ள அதேசமயம், மனிதனை பரிபூரண அறிவை அடையச் செய்யும் அவருடைய ராஜ்யம். இந்த நகரங்களில் ஏதேனும் ஒன்றைத் தேர்ந்தெடுக்க அகஸ்டின் சுதந்திரம் அளிக்கிறார். அவரைப் பொறுத்தவரை, இந்த நகரங்கள் பிரிக்கமுடியாத வகையில் ஒன்றோடொன்று இணைந்துள்ளன, மேலும் 'கடைசி தீர்ப்பு' வரை பிரிக்கப்படாது. இந்த புத்தகம் கத்தோலிக்க இறையியலின் அடிப்படையாக மாறியது மற்றும் இடைக்காலத்தின்

மேலாதிக்க அரசியல் கோட்பாட்டை உருவாக்கியது. தேவாலயத்திற்கும் மாநிலத்திற்கும் இடையிலான உறவை முன்வைப்பதற்கான முதல் முயற்சி இதுவாகும்.

பிராவிடன்வியல் கோட்பாடு

பிராவிடன்வியல் பார்வையின்படி, வரலாறு தெய்வீக சித்தத்தால் வழிநடத்தப்பட்டது. தெய்வீகமானது மனிதகுலத்தின் விதிகளை பிரபஞ்ச ஒழுங்கின்படி வழிநடத்தும். நிகழ்வுகள், செயல்கள் மற்றும் நிகழ்வுகள் ஒரு இடைப்பட்ட தெய்வீக ஏற்பாட்டின் அடிப்படையில் விளக்கப்பட்டன. மனிதனுக்கு தன் சுற்றுச்சூழலின் மீது கட்டுப்பாடு இல்லை. செயின்ட் அகஸ்டின் தனது புகழ்பெற்ற புத்தகமான 'தி சிட்டி ஆஃப் காட்' இல் இதைப் போற்றினார். அவரைப் பொறுத்தவரை, வரலாறு என்பது கடவுளின் நகரத்திற்கும் மனித நகரத்திற்கும் இடையிலான தொடர்ச்சியான மோதல். அவர் மதச்சார்பற்ற நிலையை (தீய மற்றும் இடைநிலை) கடவுளின் ராஜ்யத்துடன் (அமைதியான மற்றும் நித்திய) வேறுபடுத்தினார். வரலாற்று ஆய்வின் பணியானது 'ஒன்று மெதுவாக மாற்றப்படும் அல்லது மற்றொன்றாக மாற்றப்படும் படிகளைக் கண்டுபிடிப்பதாகும்'. இந்த கருத்துக்கள் கிறிஸ்தவ வரலாற்று அணுகுமுறையை உருவாக்கியது மற்றும் இடைக்காலத்தில் ஆதிக்கம் செலுத்தியது மற்றும் கிறிஸ்தவ வரலாற்று சிந்தனையின் போக்கை வடிவமைத்தது.

இப்பனு கல்தூனின் வரலாறு தத்துவம்

1375 ஆம் ஆண்டில், அரசியலின் சோர்வுற்ற வணிகத்திலிருந்து தனிமையை விரும்பி, இப்பனு கல்தூன் தனது வாழ்க்கையின் மிக முக்கியமான படியை எடுத்தார்: அவர் அவ்லாத் ஆரிஃப் பழங்குடியினரிடம் தஞ்சம் புகுந்தார், அவர் அவரையும் அவரது குடும்பத்தினரையும் ஒரு கோட்டையின் பாதுகாப்பில் தங்க வைத்தார், கலாத் இப்பனு சலாமா, அல்ஜீரியாவின் ஃப்ரெண்டா நகரத்திற்கு அருகில். அங்கு அவர் நான்கு வருடங்கள், "அனைத்து ஆக்கிரமிப்புகளிலிருந்தும் விடுபட்டு," தனது மகத்தான தலைசிறந்த படைப்பை எழுதினார் முகதிமா, வரலாற்றின் அறிமுகம். அரேபியர்கள் மற்றும் பெர்பர்களின் உலகளாவிய வரலாற்றை எழுதுவதே அவரது அசல் நோக்கமாக இருந்தது. ஆனால் அவ்வாறு செய்வதற்கு முன் அவர் விவாதிக்க வேண்டியது அவசியம் என்று தீர்ப்பளித்தார். வரலாற்று முறை, வரலாற்று உண்மையைப் பிழையிலிருந்து வேறுபடுத்துவதற்குத் தேவையான அளவுகோல்களை வழங்கும் நோக்கத்துடன். 20ஆம் நூற்றாண்டின் ஆங்கில வரலாற்றாசிரியர் அர்னால்ட் டோய்ன்பீ விவரித்ததை "வரலாற்றின் தத்துவம், சந்தேகத்திற்கு இடமின்றி எந்த காலத்திலும் எந்த இடத்திலும் எந்த மனதாலும் இதுவரை உருவாக்கப்படாத மிகப்பெரிய படைப்பாகும்" என்று அவர் விவரிக்க வழிவகுத்தது. ராபர்ட்

பிளின்ட்டின் முந்தைய புகழுக்கு அப்பாற்பட்டது. ஆனால் இப்னு கல்தூன் இன்னும் மேலே சென்றார். சமூகத்தின் இயல்பு மற்றும் சமூக மாற்றம் பற்றிய அவரது ஆய்வு , அவர் தெளிவாகக் கண்ட புதிய அறிவியலை உருவாக்க வழிவகுத்தது. அதை அவர் 'ilm al-umrān ("கலாச்சார அறிவியல்") என்று அழைத்தார், மேலும் அவர் இவ்வாறு வரையறுத்தார்:

சமகால அரேபிய அறிஞரான ஸாதி அல்-ஹுஷ்ரி கூறியது போல், முகதிமாவின் புத்தகம் I இல் , இபின் கல்தூன் ஒரு பொது சமூகவியலை வரைந்துள்ளார் என்று கூறுவது உண்மையில் மிகையாகாது; இது ஆளும் குழுக்களை அதிகாரத்திற்கு கொண்டு செல்லும் உந்து சக்தியை வழங்குகிறது. அதன் தவிர்க்க முடியாத பலவீனம், உளவியல், சமூகவியல், பொருளாதாரம் மற்றும் அரசியல் காரணிகளின் சிக்கலான கலவையால், இப்னு கல்தூன் முழுமையான திறமையுடன் பகுப்பாய்வு செய்து, ஒரு வம்சத்தின் அல்லது பேரரசின் வீழ்ச்சியை முன்னறிவிக்கிறது மற்றும் ஒரு குழுவை அடிப்படையாகக் கொண்டு புதிய ஒரு வழியைத் தயாரிக்கிறது. ஒரு வலுவான ஒருங்கிணைந்த சக்தியால்.

இப்னு கல்தூனின் அற்புதமான அசல் தன்மையை மிகைப்படுத்துவது கடினம். சமகால ஈராக்-அமெரிக்க அறிஞரான முஹ்சின் மஹ்தி, அவருடைய அணுகுமுறை மற்றும் அடிப்படைக் கருத்துக்கள் கிளாசிக்கல் இஸ்லாமிய இறையியல் மற்றும் தத்துவத்திற்கு , குறிப்பாக அவெரோயிசத்திற்கு எவ்வளவு கடன்பட்டுள்ளன என்பதைக் காட்டியுள்ளார் . மற்றும், நிச்சயமாக, அவர் தனது முன்னோடிகளால் திரட்டப்பட்ட வரலாற்று தகவல்களை தாராளமாக வரைந்தார் மற்றும் சந்தேகத்திற்கு இடமின்றி அவர்களின் தீர்ப்புகளால் பாதிக்கப்பட்டார். ஆனால் இந்த ஆதாரங்களில் அல்லது, உண்மையில், அறியப்பட்ட எந்த கிரேக்க அல்லது லத்தீன் எழுத்தாளரும் சமூக நிகழ்வுகள் பற்றிய அவரது ஆழமான நுண்ணறிவை விளக்க முடியாது, வரலாற்று மற்றும் சமூக மாற்றத்தின் செயல்முறையை உருவாக்கும் எண்ணற்ற மற்றும் வெளிப்படையாக தொடர்பில்லாத நிகழ்வுகளை பிணைக்கும் இணைப்புகளின் உறுதியான பிடிப்பு .

அவரது அடிப்படையைப் பற்றி கடைசியாக ஒரு விஷயத்தைக் குறிப்பிட வேண்டும் வரலாற்றின் தத்துவம் . தெளிவாக, இப்னு கல்தூனைப் பொறுத்தவரை, வரலாறு என்பது பூக்கும் மற்றும் சிதைவின் முடிவில்லாத சுழற்சியாக இருந்தது, பழமையானது முதல் நாகரிக சமுதாயம் வரையிலான பரிணாமமோ அல்லது முன்னேற்றமோ இல்லை. ஆனால், அவரது வயதைப் பற்றிய சுருக்கமான விளக்கங்களில், அவர்கள் தகுதியான அளவுக்கு கவனத்தைப் பெறவில்லை, அவர் வரலாற்றில் கூர்மையான திருப்புமுனைகளின் இருப்பைக் காட்சிப்படுத்த முடியும் என்பதைக் காட்டினார், மேலும் அவர் அவற்றில் ஒன்றைக் கண்டார் என்பதை அடையாளம் காண முடியும்:

நிபந்தனைகளின் பொதுவான மாற்றம்...இது ஒரு புதிய மற்றும் மீண்டும் மீண்டும் உருவாக்கப்படுவது போல், ஒரு உலகம் புதிதாக உருவானது. இந்த பெரிய மாற்றத்திற்கு அவர் கூறும் முக்கிய காரணம் கருப்பு மரணம் , இது முஸ்லீம் சமுதாயத்தில் ஆழமான தாக்கத்தை ஏற்படுத்தியது, ஆனால் மங்கோலிய படையெடுப்புகளின் தாக்கத்தை அவர் முழுமையாக அறிந்திருந்தார் , மேலும் அவர் ஐரோப்பாவின் வளர்ச்சியால் ஈர்க்கப்பட்டிருக்கலாம், வணிகர்கள் மற்றும் வட ஆபிரிக்காவின் துறைமுகங்களில் கப்பல்கள் குவிந்தன மற்றும் சில வீரர்கள் முஸ்லிம் படையணிகளில் கூலிப்படையாக பணியாற்றினர்.

அல்பெருனி

அபு ரைஹான் முஹம்மது இபின் அஹ்மத் அல்-பிருனி என்பது புகழ்பெற்ற தத்துவஞானி அல்பெருனி அல்லது அல்-பிருனியின் முழுப்பெயர். அவர் ஒரு ஈரானிய அறிஞர். அவர் இந்தியவியலின் நிறுவனராகக் கருதப்படுகிறார். இந்தியவியல் என்பது இந்திய துணைக்கண்டத்தின் கலாச்சாரம், மொழி, இலக்கியம் மற்றும் வரலாறு பற்றிய ஆய்வு ஆகும், மேலும் இது ஆசிய ஆய்வுகளின் துணைக்குழுவாக கருதப்படுகிறது. புகழ்பெற்ற தத்துவஞானி அல்பெருனி கி.பி 973 இல் பிறந்தார் மற்றும் கி.பி 1048 இல் இறந்தார். அவர் இஸ்லாமிய மதத்தைச் சேர்ந்தவர். சமூகவியல், வானியல், வேதியியல், கணிதம், மானுடவியல், இயற்பியல் மற்றும் தத்துவம். அல்பெருனி தனது நாளில் இருந்த அனைத்து அறிவியல்களையும் படித்திருந்தார்.

அல்பெருனி பண்டைய கிரேக்க தத்துவஞானிகளிடமிருந்து உத்வேகம் பெற்றார், மேலும் அவர்களின் செல்வாக்கு அல் பெருனியின் தத்துவத்தில் பெரிதும் காணப்படுகிறது. அவர் பாரசீகம், அரபு, சமஸ்கிருதம், ஹிப்ரு, கிரேக்கம் போன்ற பல்வேறு மொழிகளைப் பேசக்கூடியவர். அவரது பெரும்பாலான ஆய்வுகள் தற்போது நவீன ஆப்கானிஸ்தானில் அமைந்துள்ள கஜினி நகரில் மேற்கொள்ளப்பட்டன. அவர் 1017 இல் இந்தியத் துணைக்கண்டம் வழியாக பயணம் செய்தார். அவரது பயணத்தின் போது அவர் அனுபவித்த அனுபவங்களின் அடிப்படையில், அவர் தாரீக் அல்-ஹிந்த் என்ற புத்தகத்தை எழுதினார், இது இந்தியாவின் வரலாறு என்று மொழிபெயர்க்கப்பட்டுள்ளது. புகழ்பெற்ற தத்துவஞானி அல்பெருனியின் இந்தியாவின் விளக்கத்தைப் பற்றி அறிந்து கொள்வோம்.

அல்பெருனியின் இந்தியாவின் விளக்கம்

அல்பெருனி தாரீக் அல்-ஹிந்த் என்ற புத்தகத்தை எழுதினார், அதில் அவர் 11 ஆம் ஆண்டில் இந்தியாவில் சமூக, பொருளாதார மற்றும் அரசியல் சூழ்நிலைகளை விவரித்தார். 11 ஆம் ஆண்டு

இந்தியாவில் இந்துக்களுக்கும் முஸ்லீம்களுக்கும் இடையிலான தொடர்புகளையும் அவர் விவரித்தார். இந்த புத்தகத்தில் இந்து மக்களை முஸ்லீம் பார்வையில் அலசுகிறார்.

அவர் 1017 மற்றும் 1030 ஆம் ஆண்டுகளுக்கு இடையில் தனது அவதானிப்புகளிலிருந்து புத்தகத்தை எழுதினார். இது இந்தியாவின் வளமான கலாச்சாரம் மற்றும் பாரம்பரியம் மற்றும் அந்த காலங்களில் இந்தியாவின் அறிவியல் மற்றும் இலக்கியத்தை வெளிச்சத்திற்கு கொண்டு வருகிறது. இந்தியாவின் அரசியல் சூழ்நிலை அல் பிருனி புத்தகத்தில் காலவரிசைப்படி விவரிக்கப்பட்டது, மேலும் சமூக, மத மற்றும் அறிவியல் அம்சங்களும் பரிசீலிக்கப்பட்டன. இந்திய சமூக மற்றும் பொருளாதார அம்சங்களின் குறைபாடுகளையும் அல்பெருனி தனது புத்தகத்தில் குறிப்பிட்டுள்ளார். படையெடுப்பாளர்களால் இந்தியர்களின் தோல்விக்கும் அவமானத்திற்கும் வழிவகுத்ததாக அவர் கூறினார்.

இந்தியா பற்றிய அல்பெருனியின் கருத்து

அப்போது இந்தியாவில் இருந்த திருவிழாக்கள், விழாக்கள், சடங்குகள் ஆகியவற்றை விமர்சன ரீதியாக மதிப்பீடு செய்தார். இந்தியர்கள் மரபுகளை நம்பத் தொடங்கிவிட்டனர், இது அவர்களின் அறிவுசார் முன்னேற்றத்திற்கு பெரிதும் தடையாக இருப்பதாக அவர் நினைத்தார். இந்தியர்களின் கற்றல், அறிவியல் மற்றும் ஆர்வமுள்ள இயல்புகள் மரபுகளை அதிகம் நம்பியிருப்பதன் காரணமாக அடக்கி ஒடுக்கப்பட்டு அவதிப்படுகின்றனர் என்று அவர் நினைத்தார். இது நவீன மற்றும் வளர்ச்சி சித்தாந்தங்களுக்கு எதிரான எதிர்ப்பிற்கு, எனவே இது அவர்களின் முன்னேற்றத்திற்கு தடையாக உள்ளது.

பிராமணர்களின் ஆதிக்கமும், மதம், பாரம்பரியம் என்ற பெயரில் சமூகத்தின் ஆணவமும் அதிகரித்து வருகிறது. அல்பெருனி சமஸ்கிருத மொழியை அசல் பண்டைய நூல்கள் மூலம் சமயங்களின் தோற்றம் பற்றிய அறிவைப் பெற கற்றுக்கொண்டார். அவர் தனது புத்தகத்தில் அதே இலக்கியத்தின் அத்தியாயங்களையும் வசனங்களையும் மேற்கோள் காட்டினார். புகழ்பெற்ற தத்துவஞானியான அல்பெருனி, கித்தான் பதஞ்சலி, கிதாப் சங்க், பிரம்ம சித்தாந்தம் போன்ற பல சமஸ்கிருத இலக்கியங்களை அரபு மொழியில் மொழிபெயர்த்தார்.

அல்பெருனி செயல்படுத்திய ஆராய்ச்சி முறை நவீனமானது; எனவே இந்தியாவைப் பற்றி அவர் சேகரித்த அனைத்து தரவுகளும் உண்மையில் சரியானவை மற்றும் துல்லியமானவை. அவரது பணி மிகவும் துல்லியமானது, சமகால வரலாற்றாசிரியர்கள் தவறுகளைத் தவிர்க்க கவனமாக இருக்க கற்றுக்கொண்டனர். இந்தியாவைப் பற்றிய

அல்பெருனியின் விளக்கத்தின் மிக முக்கியமான அம்சம் என்னவென்றால், அவர் எந்த ஒரு சார்பு அல்லது தப்பெண்ணமும் இல்லாமல் அனைத்து தகவல்களையும் பதிவு செய்தார்.

அல்பெருனி தனக்கு ஒரு விஷயத்தைப் பற்றிய முழுமையான அல்லது துல்லியமான அறிவு இல்லை என்று எங்கு உணர்ந்தாலும், அவர் அதை வெளிப்படையாகக் குறிப்பிட்டுள்ளார். இந்து மற்றும் முஸ்லீம் வகுப்புகளுக்குப் பின்னால் உள்ள காரணம், இந்து மதமும் இஸ்லாமும் ஒன்றுக்கொன்று முற்றிலும் வேறுபட்டவை என்று அவர் விளக்கினார். அல்பெருனியின் இந்தியாவின் விளக்கமும் அப்படித்தான்.

உலகெங்கிலும் பல அறிஞர்கள் மற்றும் புகழ்பெற்ற தத்துவவாதிகள் உள்ளனர். அல்பெருனி என்ற ஈரானிய அறிஞர் அவர்களில் ஒருவர். அவர் புவியியல், மானுடவியல், வானியல் போன்ற துறைகளைப் படித்தார். அல்பெருனி பூமியின் ஆரம் கணக்கிடுவதற்கான சூத்திரத்தை முதலில் கண்டுபிடித்தார்.

1017 முதல் 1030 வரை, அல்பெருனி இந்தியத் துணைக்கண்டம் முழுவதும் பயணம் செய்து சில அவதானிப்புகளைச் செய்து ஒரு புத்தகத்தில் பதிவு செய்தார். அன்றைய சமூக, பொருளாதார, அரசியல் நிலைமைகளைப் பற்றி எழுதினார். இந்தியர்களும் மரபுகளை பெரிதும் நம்பியுள்ளனர், இது அவர்களின் அறிவியல் மற்றும் ஆய்வுத் தன்மையின் வீழ்ச்சிக்கு வழிவகுத்தது என்று அவர் குறிப்பிட்டார்.

வால்டேர் மற்றும் அறிவொளி

கருத்துகளின் வரலாற்றைப் பொறுத்தவரை, வால்டேரின் மிக முக்கியமான சாதனை 1730களில் நியூட்டன் மற்றும் லாக்கின் சிந்தனையை பிரான்சுக்கு (மற்றும் கண்டத்தின் மற்ற பகுதிகளுக்கு) அறிமுகப்படுத்த உதவியது. இந்த சாதனை, ஜோனதன் இஸ்ரேல் காட்டியது போல், சில சமயங்களில் நினைத்தது போல் தீவிரமானதாக இல்லை: கேள்விக்குரிய ஆங்கில சிந்தனையாளர்கள் ஸ்பினோசிஸ்ட் பாரம்பரியத்தில் மிகவும் தீவிரமான (நாத்திக) சிந்தனை நீரோட்டங்களுக்கு எதிராக ஒரு தெய்வீக அரணாக செயல்பட்டனர். வால்டேரின் தெய்வீக நம்பிக்கைகள், அவரது வாழ்நாள் முழுவதும் மீண்டும் வலியுறுத்தப்பட்டன, அவர் வயதாகும்போது மேலும் மேலும் நாத்திகத்தின் பரவலால் அவர் மேலும் மேலும் பயிற்சி பெற்றதால், காலாவதியான மற்றும் தற்காப்புத்தன்மையுடன் தோன்றினார். வால்டேர் ஒரு அசல் தத்துவத்தை உருவாக்கத் தவறியது, ஒரு வகையில், செயல் தத்துவத்தை அவர் வேண்டுமென்றே வளர்த்ததன் மூலம் சமநிலைப்படுத்தப்பட்டது; மூடநம்பிக்கை மற்றும் தப்பெண்ணத்திற்கு எதிரான அவரது 'பொது அறிவு' அறப்போராட்டம் மற்றும் மத சகிப்புத்தன்மைக்கு ஆதரவானது அறிவொளியின்

முன்னேற்றத்திற்கு அவரது மிகப்பெரிய பங்களிப்பாகும். 1767 ஆம் ஆண்டு எழுதிய கடிதத்தில், 'நான் நடிக்க எழுதுகிறேன்' என்று ரூசோ எழுதுகிறார்.

ஆகவே, அறிவொளிக்கு வால்டேரின் இலக்கிய மற்றும் சொல்லாட்சிப் பங்களிப்புகள் உண்மையிலேயே தனித்துவமானவை. இசையிலோ (ரூசோவைப் போல) அல்லது கலையிலோ (டிடெரோட் போல) ஆர்வம் காட்டவில்லை, வால்டேர் அடிப்படையில் ஒரு மொழியின் மனிதராக இருந்தார். நடையின் வலிமை, இலக்கிய வகையின் திறமையான தேர்வு மற்றும் புத்தகச் சந்தையின் திறமையான கையாளுதல் ஆகியவற்றின் மூலம், அதுவரை பொதுவாக மறைமுகமாக இருந்த கருத்துக்களை பிரபலப்படுத்துவதற்கும் பரப்புவதற்கும் அவர் வழிகளைக் கண்டறிந்தார். அவரது எழுத்தின் வீச்சு மகத்தானது. கிட்டத்தட்ட ஒவ்வொரு வகையையும் உள்ளடக்கியது. வசனத்தில், அவர் ஒவ்வொரு வடிவத்திலும் எழுதினார் - காவியக் கவிதை, ஓட், நையாண்டி மற்றும் கடிதம், மற்றும் அவ்வப்போது மற்றும் லேசான வசனம்; அவரது நாடகம், வசனத்திலும் எழுதப்பட்டது, நகைச்சுவை மற்றும் சோகங்கள் இரண்டையும் உள்ளடக்கியது (நவீன நாடகங்களில் சோகங்கள் உயிர்வாழவில்லை என்றாலும், பலர் ஓபராவில் வாழ்கின்றனர், எடுத்துக்காட்டாக, ரோசினியின் செமிராமைட் மற்றும் டான்க்ரெடி).

இது எல்லாவற்றிற்கும் மேலாக நவீன வாசகர்களுக்கு நன்கு தெரிந்த உரைநடை படைப்புகள், மேலும் எழுத்துக்கள் ஒரு பரந்த நிறமாலையை உள்ளடக்கியது: வரலாறுகள், சர்ச்சைக்குரிய நையாண்டிகள், அனைத்து வகையான துண்டுப்பிரசுரங்கள், உரையாடல்கள், சிறுகதைகள் அல்லது போட்டிகள் மற்றும் கடிதங்கள் உண்மையான மற்றும் கற்பனையானவை. இந்த பட்டியலிலிருந்து வெளிப்படையாக இல்லாதது நாவல் ஆகும், இது உரைநடை நாடகம் போன்ற ஒரு வகை , வால்டேர் சிந்தனை அடிப்படை மற்றும் அற்பமானது. இந்த 'புதிய' வகைகளின் மீதான அவரது வெறுப்பின் வலிமையைப் புரிந்து கொள்ள, வால்டேர் பதினேழாம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியில், பழங்காலங்களுக்கும் நவீனர்களுக்கும் இடையிலான சண்டையின் தருணத்தின் ஒரு தயாரிப்பு என்பதை நாம் நினைவில் கொள்ள வேண்டும், மேலும் இந்த இலக்கிய விவாதம் அவரது அழகியல் பார்வைகளை தொடர்ந்து பாதித்தது அவரது வாழ்க்கை மூலம். சர்ச்சைக்குரிய மத மற்றும் அரசியல் கருத்துக்கள் பதினேழாம் நூற்றாண்டில் முழுமையாக்கப்பட்ட இலக்கிய வடிவங்களில் (கிளாசிக்கல் சோகம், வசன நையாண்டி) அடிக்கடி வெளிப்படுத்தப்பட்டன: இந்த வடிவங்களின் 'பழமைவாதம்' குறைந்த பட்சம், உள்ளடக்கத்தை சமரசம் செய்வதாகவே தோன்றுகிறது. இருப்பினும் இந்த வெளிப்படையான பாரம்பரியம் உண்மையில் வால்டேர் தனது நிறுவனத்தின் அசல் தன்மையை மறைக்க உதவியது: இது

குறைந்தபட்சம் வாதிடத்தக்கது, ஸைரே போன்ற ஒரு படைப்பில் (1732), கிளாசிக்கல் சோகத்தின் வடிவம் அதன் மத சகிப்புத்தன்மையின் கருத்துக்களை மிகவும் சுவையாக மாற்றியது.

அவரது வெளிப்படையான இலக்கிய பழமைவாதம் இருந்தபோதிலும், வால்டேர் உண்மையில் ஒரு இடைவிடாத சீர்திருத்தவாதி மற்றும் இலக்கிய வகைகளில் பரிசோதனை செய்பவராக இருந்தார். வசன நாடகம் மற்றும் தத்துவக் கவிதைகளை அவர் ஒருபோதும் பின்வாங்கவில்லை என்றாலும், அவர் பல்வேறு வரலாற்று எழுத்து வடிவங்களை பரிசோதித்தார் மற்றும் உரைநடை புனைகதைகளின் வெவ்வேறு பாணிகளில் தனது கையை முயற்சித்தார். எல்லாவற்றிற்கும் மேலாக, அவர் தனது தொழில் வாழ்க்கையின் பிற்பகுதியில் துண்டு துண்டின் நையாண்டி மற்றும் சர்ச்சைக்குரிய பயன்பாடுகளைக் கண்டுபிடித்ததாகத் தெரிகிறது. குறிப்பாக அவரது அகரவரிசைப் படைப்புகளான Dictionnaire philosophique portatif (1764), அதன் முதல் பதிப்பில் 73 கட்டுரைகள் மற்றும் கேள்விகள் sur l'Encyclopedie. (1770-1772). பிந்தைய படைப்பு, அதன் முதல் பதிப்பில் 423 கட்டுரைகள் ஒன்பது ஆக்டாவோ தொகுதிகளில் உள்ளன, இது அவரது சிந்தனையின் ஒரு பரந்த மற்றும் சவாலான தொகுப்பாகும் மற்றும் வால்டேரின் அங்கீகரிக்கப்படாத தலைசிறந்த படைப்புகளில் ஒன்றாகும்.

வால்டேரின் முரண்பாடான, வேகமாக நகரும், ஏமாற்றும் எளிமையான நடை அவரை பிரெஞ்சு மொழியின் சிறந்த ஒப்பனையாளர்களில் ஒருவராக ஆக்குகிறது. அவரது வாழ்நாள் முழுவதும், வால்டேர் தனது சொந்த நாடகங்களில் நடிக்க விரும்பினார், மேலும் பாத்திரத்தில் நடிப்பதற்கான இந்த விருப்பம் அவரது எல்லா எழுத்துக்களிலும் பரவியது. அவர் தனது தொழில் வாழ்க்கையில் 175 வெவ்வேறு புனைப்பெயர்களைப் பயன்படுத்தினார், மேலும் அவரது எழுத்து வெவ்வேறு ஆளுமைகள் மற்றும் குரல்களின் பெருக்கத்தால் வகைப்படுத்தப்படுகிறது. வாசகர் தொடர்ந்து உரையாடலுக்கு இழுக்கப்படுகிறார் - உரைக்கு முரணான அடிக்குறிப்பு அல்லது உரையில் உள்ள ஒரு குரல் மற்றொன்றுக்கு எதிராக வாதிடுகிறது. முகமூடியின் பயன்பாடு மிகவும் இடைவிடாதது மற்றும் நகைச்சுவை, நகைச்சுவை மற்றும் நையாண்டியின் இருப்பு மிகவும் பரவலாக உள்ளது, வாசகருக்கு 'உண்மையான' வால்டேர் எங்கே என்று தெரியவில்லை. அவரது சுயசரிதை எழுத்துக்கள் மிகக் குறைவு மற்றும் முற்றிலும் வெளிவராதவை: அவரது வர்ணனையாளர் வரலாற்று நூலின் தலைப்பு sur les Œuvres de l'auteur de la Henriade குறிப்பிடுவது போல, அவரது எழுத்துக்கள் மட்டுமே அவற்றின் ஆசிரியரின் அடையாளத்தை உருவாக்குகின்றன.

உண்மையில் வால்டேர் என்ன நினைத்தார் அல்லது நம்பினார் என்பதை நாம் அரிதாகவே உறுதியாக அறிவோம்; அவர் எழுதியவற்றின் தாக்கம் அவருக்கு முக்கியமானது. 1760 களின்

மாபெரும் சிலுவைப் போர்கள் பொதுக் கருத்தின் முக்கியத்துவத்தைப் பாராட்ட அவருக்குக் கற்றுக் கொடுத்தது. மேலும் நூற்றாண்டின் ஆரம்பப் பகுதியின் இரகசியக் கருத்துக்களைப் பிரபலப்படுத்துவதில் அவர் பத்திரிகையாளர் பாத்திரத்தை வகித்தார். முந்தைய நூற்றாண்டின் கிளாசிக் சித்திற்கான ஏக்கத்தில் அவர் பழமையானவராக இருந்திருக்கலாம், ஆனால் வெளியீட்டு ஊடகத்தைப் பற்றிய அவரது முழுமையான புரிதலில் அவர் முழுமையாக இருந்தார். அவர் தனது கருத்துக்களுக்கு அதிகபட்ச விளம்பரத்தை அடைய புத்தக வர்த்தகத்தை கையாண்டார், மேலும் அவர் 'கையடக்கம்' என்று அழைப்பதன் முக்கியத்துவத்தை நன்கு புரிந்து கொண்டார். 1766 இல், வால்டேர் டி'அலெம்பெர்ட்டுக்கு எழுதினார்: 'இருபது இன்-ஃபோலியோ தொகுதிகள் ஒரு புரட்சியை ஏற்படுத்தாது; மும்பது சோஸலில் உள்ள சிறிய கையடக்க புத்தகங்கள் தான் பயப்பட வேண்டியவை.

வால்டேர் தனது தத்தெடுக்கப்பட்ட பெயரிலிருந்து ஒரு பொது உருவத்தை உருவாக்குவதன் மூலம் தன்னைக் கண்டுபிடித்த விதத்திலும் நவீனமானவர். பெர்னியின் தேசபக்தராக, அவர் தன்னை ஒரு நிறுவனமாக மாற்றிக்கொண்டார், அதன் புகழ் ஐரோப்பா முழுவதும் பரவியது. ஈடுபாடுள்ள மற்றும் போர்க்குணமிக்க அறிவுஜீவியாக, அவர் எமிலி ஜோலா மற்றும் ஜீன்பால் சார்த்தரை எதிர்நோக்கிய ஒரு பிரெஞ்சு பாரம்பரியத்தின் தொடக்கத்தில் நின்றார், மேலும் நவீன குடியரசு பிரான்சில் அவரது பெயர் ஒரு கலாச்சார சின்னமாக, பகுத்தறிவு மற்றும் பாதுகாப்பின் சின்னமாக உள்ளது. சகிப்புத்தன்மை. வால்டேர் ஒரு முரண்பாடான மனிதர்: டி வால்டேர் தன்னைப் பிரபுத்துவ பாசாங்கு செய்துகொண்ட முதலாளித்துவவாதி, ஆனால் சாதாரண வால்டேர் பின்னர் புரட்சியின் நாயகனாக ஆனார்; அழகியல் விஷயங்களில் பழமைவாதி, மத மற்றும் அரசியல் பிரச்சினைகளில் தீவிரமானவராகத் தோன்றினார். எல்லாவற்றிற்கும் மேலாக, அவர் தலைசிறந்த முரண்பாடாக இருந்தார், அவர், ஒருவேளை வேறு எந்த எழுத்தாளரையும் விட, அறிவொளிக்கு அதன் சிறப்பியல்பு மற்றும் வரையறுக்கும் குரலைக் கொடுத்தார்.

வரலாற்று வரலாறு

வரலாற்று ஆய்வு , வரலாற்றை எழுதுதல் , குறிப்பாக ஆதாரங்களின் விமர்சன ஆய்வு அடிப்படையில் வரலாற்றை எழுதுதல், அந்த ஆதாரங்களில் உள்ள உண்மையான பொருட்களிலிருந்து குறிப்பிட்ட விவரங்களைத் தேர்வு செய்தல் மற்றும் அந்த விவரங்களை ஒரு கதையாகத் தொகுத்தல் ஆகியவை விமர்சனப் பரிசோதனையின் சோதனையாக நிற்கின்றன. வரலாற்று வரலாறு என்ற சொல் கோட்பாட்டையும் குறிக்கிறது. வரலாற்று எழுத்தின் வரலாறு .

நவீன வரலாற்றாசிரியர்கள் மனித செயல்பாடுகளின் பதிவை மறுகட்டமைப்பதோடு அவற்றைப் பற்றிய ஆழமான புரிதலை அடைவதையும் நோக்கமாகக் கொண்டுள்ளனர். அவர்களின் பணியின் இந்த கருத்து மிகவும் சமீபத்தியது. 18 ஆம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியிலும் 19 ஆம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியிலும் "அறிவியல்" வரலாற்றின் வளர்ச்சி மற்றும் ஒரு கல்வித் தொழிலாக வரலாற்றின் ஒரே நேரத்தில் எழுச்சி. இது மனித அனுபவத்தில் மிகவும் புதிய கண்ணோட்டத்தில் இருந்து உருவாகிறது: வரலாற்றைப் படிப்பது ஒரு இயற்கையான, தவிர்க்க முடியாத மனித நடவடிக்கை என்ற அனுமானம். 18 ஆம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதிக்கு முன், வரலாற்று வரலாறு எந்த நாகரிகத்தின் மையத்திலும் நிற்கவில்லை. வரலாறு கிட்டத்தட்ட வழக்கமான கல்வியின் ஒரு முக்கிய அங்கமாக இருக்கவில்லை, மேலும் அது முழு மனித வாழ்க்கையின் விளக்கத்தை வழங்குவதாக ஒருபோதும் கூறவில்லை. இந்த பெரிய லட்சியம் மதம், தத்துவம் மற்றும் ஒருவேளை கவிதை மற்றும் பிற கற்பனைக்கு மிகவும் பொருத்தமானது. **இலக்கியம்.**

அனைத்து மனித கலாச்சாரங்களும் கடந்த காலத்தைப் பற்றிய கதைகளைச் சொல்கின்றன. குறிப்பிட்ட மக்களுக்குப் புனிதமான முன்னோர்கள், நாயகர்கள், கடவுள்கள் அல்லது விலங்குகளின் செயல்கள், அவற்றைப் பதிவு செய்ய எந்த எழுத்தும் வருவதற்கு முன்பே பாடப்பட்டு மனப்பாடம் செய்யப்பட்டன. அவர்கள் தொடர்ந்து மீண்டும் மீண்டும் செய்வதன் மூலம் அவர்களின் உண்மை அங்கீகரிக்கப்பட்டது. மனித கடந்த காலத்தின் சில பகுதியிலுள்ள நிகழ்வுகள் மற்றும் சிந்தனை மற்றும் உணர்வுகளின் வழிகளை உண்மையாகக் கருதும் ஒரு கணக்கு என வரையறுக்கப்படக்கூடிய வரலாறு, இந்த தொன்மையான மனித கதை செயல்பாட்டிலிருந்து உருவாகிறது.

புராணம், இதிகாசம், இதிகாசக் கவிதைகள் மற்றும் நாவல் ஆகியவற்றுடன் பொதுவான வம்சாவளியைப் பகிர்ந்து கொள்ளும் அதே வேளையில், வரலாறு நிச்சயமாக இந்த வடிவங்களிலிருந்து வேறுபட்டது. உண்மைக்கான அதன் கூற்று, அது விவரிக்கும் அனைத்து நபர்களும் அல்லது நிகழ்வுகளும் கடந்த காலத்தில் சில காலத்தில் உண்மையில் இருந்தன அல்லது நிகழ்ந்தன என்ற உண்மையை அடிப்படையாகக் கொண்டது. இந்த நபர்கள் அல்லது நிகழ்வுகளைப் பற்றி வரலாற்றாசிரியர்கள் எதுவும் கூற முடியாது, இது சில ஆவண ஆதாரங்களால் ஆதரிக்கப்பட முடியாத அல்லது குறைந்தபட்சம் பரிந்துரைக்கப்படுகிறது. இத்தகைய சான்றுகள் வழக்கமாக ஒரு கடிதம், சட்டம், நிர்வாகப் பதிவு அல்லது முந்தைய வரலாற்றாசிரியரின் கணக்கு போன்ற ஏதாவது எழுதப்பட்ட வடிவத்தை எடுக்கும். கூடுதலாக, வரலாற்றாசிரியர்கள் சில நேரங்களில் மக்களை

நேர்காணல் செய்வதன் மூலம் தங்கள் சொந்த ஆதாரங்களை உருவாக்குகிறார்கள். 20 ஆம் நூற்றாண்டில், வான்வழி புகைப்படங்கள், மரங்களின் மோதிரங்கள், பழைய நாணயங்கள், உடைகள், இயக்கப் படங்கள் மற்றும் வீடுகள் உள்ளிட்ட பலவற்றுடன் வரலாற்றுச் சான்றுகளின் நோக்கம் பெரிதும் விரிவடைந்தது. நவீன வரலாற்றாசிரியர்கள் கார்பன்-14 டேட்டிங் மூலம் இயேசுவின் உருவத்தை தாங்கியதாகக் கூறப்படும் டுரினின் கவசத்தின் வயதை நிர்ணயித்துள்ளனர் மற்றும் டிஎன்ஏ சோதனையின் மூலம் அன்னா ஆண்டர்சன் பேரரசி அனஸ்தேசியாவின் கிராண்ட் டச்சஸ் என்ற கூற்றை மதிப்பிழக்கச் செய்துள்ளனர்.

வரலாற்றாசிரியர்களின் வசம் உள்ள முறைகள் விரிவடைந்ததைப் போலவே, அவர்களில் உள்ள பாடங்களும் ஆர்வமாக உள்ளன. எடுத்துக்காட்டாக, ஆப்பிரிக்கா, அமெரிக்கா மற்றும் பாலினேசியாவின் பழங்குடி மக்களில் பலர், ஐரோப்பிய ஆய்வாளர்களின் வருகைக்கு முன்னர் எழுதப்பட்ட பதிவுகளை வைத்திருக்காததால், காலனித்துவத்திற்கு முந்தைய வரலாறு இல்லாதவர்கள் என்று ஐரோப்பியர்களால் நீண்டகாலமாக நிராகரிக்கப்பட்டனர். இருப்பினும், வாய்வழி மரபுகளின் அதிநவீன ஆய்வு, தொல்பொருளியல் முன்னேற்றங்களுடன் இணைந்து, ஐரோப்பிய தொடர்புக்கு முன்னர் இந்த பிராந்தியங்களில் செழித்தோங்கிய நாகரிகங்கள் மற்றும் பேரரசுகள் பற்றிய ஒரு நல்ல ஒப்பந்தத்தை கண்டறிய முடிந்தது.

வரலாற்றாசிரியர்களும் புதிய சமூக வகுப்புகளைப் படித்துள்ளனர். ஆரம்பகால வரலாறுகள் பெரும்பாலும் பேரழிவுகள்-வெள்ளங்கள், பஞ்சங்கள் மற்றும் கொள்ளைநோய்கள்-அல்லது போர்கள் பற்றிய கதைகளாக இருந்தன, இதில் அரசியல்வாதிகள் மற்றும் தளபதிகள் உட்பட. இருப்பினும், 20 ஆம் நூற்றாண்டில், வரலாற்றாசிரியர்கள் தங்கள் கவனத்தை அரசியல்வாதிகள் மற்றும் தளபதிகளிடமிருந்து சாதாரண தொழிலாளர்கள் மற்றும் வீரர்களுக்கு மாற்றினர். இருப்பினும், ஒப்பீட்டளவில் சமீப காலம் வரை, பெரும்பாலான ஆண்கள் மற்றும் கிட்டத்தட்ட அனைத்து பெண்களும் வரலாற்றில் இருந்து விலக்கப்பட்டனர், ஏனெனில் அவர்களால் எழுத முடியவில்லை. ஏறக்குறைய அவர்களைப் பற்றி அறியப்பட்ட அனைத்தும் கல்வியறிவு பெற்ற உயரடுக்கின் அணுகுமுறைகளின் வடிகட்டி வழியாக சென்றது. அந்த வடிப்பான் மூலம் பார்க்கும் சவாலை வரலாற்றாசிரியர்கள் பல்வேறு வழிகளில் சந்தித்துள்ளனர். ஒரு வழி, பாரம்பரியமற்ற ஆதாரங்களைப் பயன்படுத்துவதாகும்-எடுத்துக்காட்டாக, உயில் அல்லது திருமண ஒப்பந்தங்கள் போன்ற தனிப்பட்ட ஆவணங்கள். மற்றொன்று, மத்திய அரசுகளின் பதிவேடுகளைப் பார்க்காமல் உள்ளாட்சிகளின் பதிவுகளைப் பார்ப்பது.

இந்த வழிமுறைகளின் மூலம் மிகவும் ஒடுக்கப்பட்ட மக்கள்-ஆப்பிரிக்க-அமெரிக்க அடிமைகள் அல்லது இடைக்கால மதவெறியர்கள், எடுத்துக்காட்டாக-குறைந்தது அவர்களின் வரலாற்றில் சிலவற்றையாவது மீட்டெடுத்துள்ளனர். 20ஆம் நூற்றாண்டிலிருந்து சில வரலாற்றாசிரியர்கள் உளவியல் அடக்குமுறையில் ஆர்வமாக உள்ளனர்—அதாவது, மனோவியல் நுண்ணறிவு மற்றும் நோயறிதலைக் கூட மீட்டெடுக்கவும் புரிந்து கொள்ளவும் தேவைப்படும் அணுகுமுறைகள் மற்றும் செயல்களில் முதன்முறையாக, மனித கடந்த காலத்தின் எந்தப் பகுதியிலும் உள்ள மக்களின் உணர்வுகள் மற்றும் எண்ணங்களைக் கையாள்வதில் வரலாற்றாசிரியர்களின் கூற்று சிறப்பாக உள்ளது.

இவை எதுவுமே சரித்திரம் எழுதுதல் ஒரு முழுமையான அல்லது முழுமையான வடிவத்தை எடுத்துள்ளது என்று கூற முடியாது. அது ஒருபோதும் அவ்வாறு செய்யாது: இன்று வரலாற்றாசிரியர்கள் செய்யக்கூடிய சிறந்ததைக் குறிக்கும் ஆராய்ச்சி மற்றும் எழுத்தின் தரங்களை நோக்கிய நிலையான முன்னேற்றத்தை விட, அதன் கடந்த காலத்தை ஆய்வு செய்வது வரலாற்று நனவில் குறிப்பிடத்தக்க மாற்றங்களை வெளிப்படுத்துகிறது. ஆயினும் கூட, 21 ஆம் நூற்றாண்டின் வரலாற்றாசிரியர்கள் அதிகமான மக்களின் கடந்த காலங்களை அவர்களின் முன்னோடிகளை விட முழுமையாகவும் துல்லியமாகவும் புரிந்துகொள்கிறார்கள்.

ஹேகல்

வரலாறு என்பது முன்பு நிகழ்ந்த சம்பவங்களின் பதிவுகளே என்று நாம் பலமுறை கற்பிக்கப்பட்டிருக்கிறோம். இருப்பினும் வரலாறு என்பது நோக்கமின்றி நிகழும் தொடரல்ல அது தர்க்கபூர்வமாக ஒரு குறிப்பிட்டக் காரணத்துடன் முன்னகர்ந்து செல்வது என்று ஜார்ஜ் வில்ஹெல்ம் ஹே(ய்)கல்(1770 – 1831) நினைத்தார். இக்கருத்து வரலாறு முன்தீர்மானிக்கப்பட்ட வழியில் செல்கிறது. அதனால் வருங்காலத்தில் நடப்பவைகளையும் தனது தத்துவத்தைக் கொண்டு ஒருவகையில் அறிந்துகொள்ள முடியும் என ஹேகல் கருதியதாகச் சிலர் தவறாகப் புரிந்துகொள்ள வழிவகுத்தது. இந்தப் பிழையான புரிதலோடு பல சமயம் ஹேகல் தனது மீப்பொருண்மை வரைவை வரலாற்றுத் தகவல்களின் மேல் சுமத்தி தன் கோட்பாட்டுடன் ஒத்துப்போகச் செய்தார் எனப் பழியும் சுமத்தப்படுகிறார். நான் இந்தப் புரிதல்கள் எல்லாம் முற்றிலும் பிழையென வாதிடப்போகிறேன். மேலும் ஹேகல் 'வரலாற்றின் முடிவு' அதாவது வரலாறு அவருடைய வரலாற்றுக் காலத்திலேயே பூரணமடைந்தது என்ற கருத்தை நம்பினார் என்ற கருத்திலிருந்தும் அவரை விடுவிக்கக்கூடும்.

ஹேகலின் வரலாற்றுக் கோட்பாடு

'உலக வரலாற்றின் தத்துவம் குறித்த விரிவுரைகள்' என்று ஹைகல் பெர்லின் பல்கலைக்கழகத்தில் 1822, 1828 மற்றும் 1830களில் வழங்கிய விரிவுரைகளின் தொகுப்பில் அவருடைய வரலாறு குறித்த தத்துவம் தெளிவாக முன்வைக்கப்பட்டிருக்கிறது. அந்த விரிவுரைகளுக்கு ஹைகல் எழுதிய முன்னுரையில் அவர் வரலாற்றில் தர்க்கசிந்தனை(reason)உண்டு ஏனெனில் 'தர்க்கசிந்தனை உலகை ஆள்கிறது' அதனால் உலக வரலாறு என்பது தர்க்கசிந்தனையின் முன்னகர்வு என்கிறார்.

வரலாற்றில் தர்க்கசிந்தனை என்று ஹைகல் எதைச் சொல்கிறார்? இலக்கியல் (teleological) நோக்கிலேயே அவர் அவ்வாறு கூறுகிறார். வரலாறு ஒரு குறிப்பிட்ட நோக்கத்திற்கோ திட்டவரைவுக்கோ ஏற்ப இயங்குவதாக (இதுவே வரலாற்றுவாதம் என்று அழைக்கப்படுகிறது) அவர் கருதினார். அவர் இதைக் கிறித்துவ நம்பிக்கையான காத்துநடத்தல்(providence) என்பதோடு ஒப்பிடுகிறார். கிறித்துவ நோக்கில் வரலாற்றைப் பகுத்தாய்ந்தால் அது கடவுள் உலகை ஆள்வதைக் காட்டுவதோடு, உலக வரலாறு கடவுளது திட்டங்களின் செயல்படுத்தல் என்ற புரிதலையும் உண்டு செய்கிறது. ஹைகல் கடவுள் குறித்துத் தனக்கேயான விநோதக் கருத்தைக் கொண்டிருந்தார். அதை அவர் Geist என்று அழைத்தார், 'ஆன்மா' அல்லது 'மனம்' என்ற பொருளில். உலக வரலாற்றின் முன்னகர்வு குறித்துத் தத்துவார்த்தமாகப் புரிந்துகொள்ளுதல் கடவுளைப் பற்றி அறியவும், ஆன்மாவின் இயல்பையும் நோக்கத்தையும் புரிந்துகொள்ளவும் உதவும்.

ஹைகலுக்கு வரலாற்றின் நோக்கம் அல்லது இலக்கென்பது விடுதலைக்கான பிரக்ஞையின் முன்னகர்வே. முன்னகர்வு இந்த இலக்கையொட்டி இருக்கும் வரையில் அது தர்க்கபூர்வமானது. இந்தத் தர்க்கபூர்வ வளர்ச்சியானது ஆன்மா தன்னைக் குறித்துப் பிரக்ஞை கொள்ள அடையும் பரிணாமம், ஏனெனில் ஆன்மாவின் அடிப்படை இயல்பே விடுதலை தான். ஹைகல், Geist என்பதை உலக ஆன்மா என்றும் குறிக்கிறார், மனிதப் பிரக்ஞையின் வழியே தன்னை வெளிப்படுத்திக் கொண்டு ஒரு சமூகத்தின் கலாச்சாரத்தில், குறிப்பாகக் கலை மதம் மற்றும் தத்துவத்தில் தன்னைத் தோற்றப்படுத்திக் கொள்ளும். ஹைகல் தன்னுடைய Phenomenology of spirit(1807) என்ற புத்தகத்தில் சொல்வது போல ஆன்மா என்பது "தேசத்தின் அறவாழ்வு". அதனால் ஹைகலைப் பொருத்தவரை, உலக ஆன்மாவின் தற்பிரக்ஞை எந்த அளவு விடுதலைக்கான பிரக்ஞையாக மனிதக் கலாச்சாரத்தில் வெளிப்படுகிறதோ அந்த அளவுக்கு வரலாறு தர்க்கபூர்வமாக முன்னேறியிருக்கிறது.

இங்கு முக்கியமாகக் கவனத்தில் கொள்ள வேண்டியது 'விடுதலை' என்று ஹைகல் சொல்லும் போது அது நம் இஷ்டப்படி எதை வேண்டுமானாலும் செய்யக்கூடிய கட்டற்ற

தன்மையல்ல. தன்னுடைய Philosophy of Right(1820) என்ற புத்தகத்தில் இந்த வகை விடுதலையை அவர் எதிர்மறை சுதந்திரம் என்று கூறி விடுதலையைப் பற்றிய அவ்வகையான புரிதல் அறிவுபூர்வமாக முதிர்வற்றது என்கிறார். ஹேகல் சுதந்திரம் என்று சொல்வது இம்மானுவேல் காண்டின் கருத்துக்கு நெருக்கமானது. அந்தக் கருத்தின் படி சுதந்திரமான ஒருவர் சுய பிரக்ஞையுடன் உலகக் கொள்கைகளின்படியும் ஒழுக்கவிதிகளின்படியும் தன் செயல்களைத் தீர்மானிக்கக்கூடியவர், அந்நபர் வெறுமே தன் ஆசைகளை மட்டும் நிறைவேற்றிக்கொள்ள நினைப்பவரல்ல. ஒரு தேசத்தின் தனி நபர்கள் தங்களின் இச்சைகளை நிறைவேற்றுவதிலேயே குறியாய் இருந்தால், அது அத்தேசத்தின் வீழ்ச்சிக்குக் கொண்டு செல்லும் என்கிறார் ஹேகல்.

ஆன்மாவின் சுயபிரக்ஞை என்பது சுதந்திரத்திற்கான சுயபிரக்ஞை, அதை வளர்த்தெடுப்பதே உலக வரலாற்றின் குறிக்கோள், இங்கு முக்கியமாகக் கவனத்தில் கொள்ள வேண்டியது முக்கியமான ஹேகலியத் தத்துவத்தின் திருப்பமானது, உலக ஆன்மாவிற்கென்று சாதிக்கவேண்டிய பிரக்ஞைபூர்வமான குறிக்கோள் ஏதுமில்லை என்ற கருத்து. ஆன்மா தன் குறிக்கோள் வெற்றியடையும் போதே அந்தக் குறிக்கோளைத் தெரிந்து கொள்ள முடியும். அதனால் வரலாற்றின் நோக்கத்தை நாம் பின்னோக்கி ஆராய்ந்தே புரிந்துகொள்ள முடியும். அதாவது, வரலாற்று வளர்ச்சியைப் புரிந்துகொள்ள, அதன் முடிவை அறிந்தபின்னரே எது அங்கு வரச்செய்தது என்று அதன் நிகழ்வுகளின் வரிசையை ஆராயமுடியும். ஹேகல் கூறுவது போல வரலாற்று அவசியம் (historical necessity) வரலாற்று சந்தர்ப்பத்தின் (historical contingency) வழியாகவே எழுகின்றது. அல்லது நாம் இப்படிச் சொல்லலாம், முடிவே அதன் காரணத்திற்கு அவசியம் எனும் தோற்றத்தைத் தருகிறது. உதாரணத்திற்கு, நான் வேலைக்குச் செல்வதற்கு 8:30 மணி ரயிலைப் பிடிக்கிறேன் என்று வைத்துக்கொள்வோம். ரயில் சரியான நேரத்தில் இயங்குகிறது என்று வைத்துக்கொண்டால் (நடக்கக்கூடிய எதிர்பார்ப்பல்ல, அறிவேன்), அதனால் நான் அலுவலகத்துக்கும் சரியான நேரத்தில் வந்து சேர்கிறேன் என்றால் நான் எனது ரயிலைப் பிடித்தேன் என்பது அவசியமாகிறது. ஆனால் இது நான் எப்படியிருந்தாலும் அந்த ரயிலைப் பிடித்திருப்பேன் என்று அர்த்தம் கொடுப்பதில்லை. அதே போல், ஹேகலுக்கு வரலாறு என்பது முன்னரே தீர்மானிக்கப்பட்டது அல்ல, மாறாக வரலாற்றின் நோக்கம் என்ன என்று நடந்தவைகளை ஆராய்ந்தே புரிந்துகொள்ள முடியும். மேலும், நோக்கத்தைப் புரிந்துகொள்வதே வரலாற்று இயக்கத்தின் அடிப்படை நோக்கம்!

இதிலிருந்து ஹேகல் கடந்தகாலத்தின் தாக்கம் எப்படித் தற்காலத்திலிருக்கிறது என்று மட்டும் விளக்க முற்படாமல், கடந்த காலத்தைப் புரிந்துகொள்வதில் தற்காலத்தின் தாக்கத்தையும் சுட்டிக்காட்டுகிறார். தத்துவத்தின் வேலை கட்டியங்கூறுவதோ அல்லது முன்னறிவிப்பு செய்வதோ

அல்ல என்கிறார். மாறாக, தத்துவம் எப்போதும் கடைசி நேரத்தில் தான் வந்து சேர்கிறது. அவருடைய பிரபல வரிகள், ‘மினர்வாவின் ஆந்தை இருட்டத்தொடங்கும் போது தான் பறக்கின்றது’. தத்துவம் (அல்லது ஞானம், அதனால் அவரது ரோமானிய ஞான தெய்வத்தின் (மினர்வா) குறிப்பிடல்) தற்காலத்தில் நின்று கொண்டு பின்னோக்கி மட்டுமே வரலாற்றை ஆராய முடியும். அதனால் ஹேகல் தன்னுடைய வரலாறு குறித்த தத்துவத்தை சம்பவங்களின் மீது சுமத்த வேண்டும் என்று நினைக்கவில்லை. மாறாக, வரலாற்றின் நிகழ்வுகளை அது தோன்றியவாரே புலனறிவு (empirical) முறையில் ஆராயவேண்டும், நிகழ்வுகளின் மீது எந்த வித மீப்பொருண்மைப் பார்வைகளையும் சுமத்தாமல் அதிலிருந்தே நாம் தத்துவத்தை உய்த்துணர முடியும். ஆகவே, வரலாற்றில் ஹேகல் தர்க்கசிந்தனையைக் கண்டபோதிலும், வரலாற்றின் இலக்கு அடையப்பட்ட பிறகே அந்தத் தர்க்கசிந்தனையை நம்மால் முழுமையாகப் புரிந்துகொள்ள முடியும்.

உலக வரலாறு முரணியக்க (dialectical) முறையில் வளர்ந்துள்ளதாக ஹேகல் கருதுகிறார். ஹேகலிய முரணியக்க முறையை இப்படிச் சொல்வது வழக்கம்: “ஒரு வாதம் (thesis) தனது எதிர் கருத்தைத் தூண்டுகிறது – அதனுடைய எதிர்வாதம் (antithesis), அவையிரண்டும் மேற்கொண்டு தங்களின் இரு கூறுகளையும் கலந்த இன்னொரு கருத்தை உருவாக்குகிறது – அவைகளின் புணர்வாதம் (Synthesis)”. இந்தக் கலைச்சொல் ஹேகல் மனதில் இருந்த கருத்தை ஓரளவு முன் வைத்தாலும் அவர் அந்தக் கலைச்சொல்லை உபயோகித்ததே இல்லை. ஹேகல் முரணியக்கம் என்ற இந்த முக்கிய அம்சத்தை Aufhebung என்றழைத்தார். இந்த (ஜெர்மானிய) சொல்லின் அர்த்தங்கள், மீண்டு வர, நிராகரிக்க, எடுத்துக்கொள்ள அல்லது பாதுகாக்க என்பவையாகும். அதன் பல அர்த்தங்களையும் ஹேகல் கருதிய நுட்பமான கூடுதல் பொருளையும் உள்ளடக்கி மொழிமாற்றம் செய்வதற்காக அச்சொல் வழக்கமாக உள்வாங்குதல் (sublation) என்பதாக மொழிபெயர்க்கப்படுகிறது. தி மெரியம் வெப்ஸ்டர் டிக்ஷனரி இதை நிராகரிக்க அல்லது ஒழிக்க (சிலவற்றை), ஆனால் புணர்வாதத்தில் ஒரு பகுதியாகச் சேமிக்க என்ற வரையறையைத் தருகிறது. எந்த ஒரு குறையுள்ள கருத்தும், குறிப்பாக, சுதந்திரம் குறித்த எந்த முழுமையற்றக் கருத்தும் தன்னுள்ளே அதற்கான முரண்களைக் கொண்டிருக்கும். உள்வாங்குதல் என்ற முறையின் வழியாகவே இந்த முரண்களெல்லாம் மேம்பட்ட கொள்கை ஒன்றில் ஒருங்கிணைக்கப்படும். ஆகவே ஹேகலிய முரணியக்க முறையில் ஒரு கருத்துக்கும் அதன் வெளியேயுள்ள அதன் எதிர்தரப்புக்கும் இருக்கும் முரண் வளர்ந்து கருத்தின் உள்முரணாக ஆகியபின் கருத்து தன்னுடனேயே போராடி, அந்தப் போராட்டத்தின் வழியாகத் தன்னை மீட்டுக் கொண்டு அதேசமயம்

ஒரு மேம்படுத்தப்பட்ட தளத்தில் தன்னைச் சேமித்துத் தன்னுடைய முரணுடன் ஒருங்கிணைந்துகொள்கிறது. இவ்வகையாக உருவாகிய புதுக் கருத்தும் மீண்டும் இதே இயக்கமுறைக்குள் உட்படுத்தப்படுகிறது. இப்படியே மேலும் மேலும் என வரலாறு ஒரு சுருளேறி போல் முன்னேறிச் செல்கிறது.

இதைப் புரிந்துகொள்ள, ஹேகல் நிகழ்ந்த வரலாற்றை எவ்வாறு கையாண்டார் என்று காண்பது நல்லது.

ஹேகலின் வரலாற்றுக் கோட்பாடு

விடுதலைக்கான பிரக்ஞையின் வளர்ச்சியை விளக்க ஹேகல் உலக வரலாற்றை முப்பெரும் பண்பாட்டு அல்லது காலகட்ட வகைகளாகப் பிரிக்கிறார். அடக்குமுறை காலத்தில், இதை ஹேகல் கிரேக்கத்திற்கு முன்னான 'கிழக்கத்திய' உலகின் குணம் கொண்டதாகக் கருதுகிறார், மக்கள் ஆட்சிபுரிபவன் அல்லது சர்வாதிகாரி என்பவனே விடுதலையுடையவன் என்று அறிந்திருந்தனர். பின் கிரேக்கர்களும் ரோமானியர்களும் சிலர் - குடிமகன்கள் - விடுதலையுடையவர்கள் என்று அறிந்திருந்தனர். இறுதியில், ஜெர்மானிய மக்கள்(அதாவது, மேற்கு ஐரோப்பா), கிறித்துவத்தின் தாக்கத்தினால், எல்லா மனிதர்களும் விடுதலையுடையவர்கள் என்று அறிந்தனர். இங்கு முக்கியமாகப் புரிந்துகொள்ள வேண்டியது ஹேகல் வெறுமே வரலாற்றின் போக்கில் விடுதலையின் அளவு அதிகரித்திருக்கிறது என்று காட்ட விரும்பவில்லை, மாறாக விடுதலை என்ற கருத்தே அடிப்படையில் மாற்றம் பெற்றிருக்கிறது. விடுதலை என்ற கருத்தில் வளர்ச்சி இருந்திருந்தால், ஆன்மாவின் குணாம்சம் விடுதலை என்பதால், ஆன்மாவின் இயல்பிலும் வளர்ச்சியிருந்திருக்கும்.

ஹேகல் இவ்வளர்ச்சியை மேலும் பல விவரங்களுடன் நான்கு வகையாக வகுத்துக்காட்டுகிறார். கிழக்கத்திய உலகில் அரசனே விடுதலையுடையவன் என்று அறிந்திருந்தனர். விடுதலையின் ஆன்மா ஒரே ஒரு மனிதனில் தோற்றம் பெற்றிருப்பதால், அம்மனிதனின் விடுதலையானது பிறப்பெனும் ஒர் எதர்ச்சை நிகழ்வால் நிர்ணயிக்கப்பட்டதால், அவ்வகை விடுதலையானது முற்றிலும் தற்செயலானது. மேலும், மக்கள் தங்களுக்குள் இருக்கும் அகவய விடுதலையை அறியாதிருந்தனர். அதனால் ஹேகல் இதை ஆன்மாவின் வளர்ச்சியின் பிள்ளைபருவம் எனக் கருதினார்.

அகவய விடுதலை குறித்த பிரக்ஞை முதலில் கிரேக்க உலகில் தோன்றியது. இருப்பினும் கிரேக்கர்கள் எல்லா மனிதர்களும் விடுதலையுடையவர்கள் என்று உணரவில்லை. கிரேக்கர்களின் அறவாழ்வானது (அல்லது முற்றொழுங்கு ஆன்மா) வழக்கங்கள் குறித்த திருப்தியினால்

வேறுபடுத்தத்தக்கது. மக்கள் விதிகள் மற்றும் சமூகத்தின் மரபுகளுக்குட்பட்டு ஒத்திசைவுடன் வாழ்ந்தனர். ஆனால் இதுவும் சுயமுரண் கொண்ட வாழ்க்கைமுறை, மக்கள் அதிகார அமைப்புகளின் வழக்கங்களையும், ஒழுக்கங்களையும், உரிமைகளையும் மேலும் பலவற்றையும் கேள்விகேட்கவில்லை, அதனால் அவர்களும் முதிரா சுயபிரக்ஞை உடையவர்கள். அதனால் கிரேக்க சமூகத்தில் தனிமனிதனின் விடுதலைக்கும் அதிகார அமைப்பின் பொது நியதிகளுக்கும் இடையே உள்ளீடாக ஒரு பதட்டம் அல்லது இருக்கம் இருந்தே வந்தது. சாக்ரடீஸ் போன்ற ஆளுமையினாலேயே மக்களை அவர்கள் ஏற்றுக்கொண்ட அறங்களைக் குறித்துச் சிந்திக்க ஊக்குவிக்க முடிந்தது, அதன் வழியே ஆன்மா தன்னை மீண்டும் எழுப்பிக்கொண்டது.

அதன்பின் வந்த ரோமானிய பேரரசில், அகவய விடுதலையானது குடிமக்களுக்கான உரிமைகளை அறிமுகம் செய்ததின் மூலம் உணரப்பட்டது. ஆனால் விடுதலை குறித்து இவ்வகைப் புரிதல் மிகவும் அருவமானது, குடிமக்களின் அன்றாட நிலையை எட்டாதது, அதனால் ஆன்மா சுய-அந்நியமாதல் (self-alienation) நிலையில் இருந்தது. கிறித்துவம் ஜெர்மானிய உலகில் எழுந்த போதே உண்மையான விடுதலை உதித்தது, அக்காலத்திலேயே விடுதலையென்பது மனிதத்தின் சாராம்சம் எனப் புரிந்துகொள்ளப்பட்டது. அதனால் ஹேகலுக்குக் கிறித்துவம் முக்கியமானது, ஏசு கிறிஸ்துவின் (ஹேகல் இவரைக் கடவுள்-மனிதன் என அழைக்கிறார்) ஆளுமை வழியாகவே மனிதர்கள் தங்களுக்குள் உள்ள ஆன்மாவின் சாராம்சத்தைக் கண்டடைந்து, கடவுளில் (உலக ஆன்மா) இருந்து தங்களின் அந்நியத்தன்மையை உதறி முன்னெழுக்கிறார்கள். கிறிஸ்து சிலுவையில் இறந்த பின் அவர் பரிசுத்த (அல்லது தெய்வீக) ஆவியில் உள்வாங்கப்படுகிறார். (ஹேகல் பரிசுத்த ஆவி என்று குறிப்பது விஸ்வாசம் உடையவர்களின் சமூகம், கிறித்துவராஜ்ஜியம் (Christendom)).

மத்திய காலகட்டதின் அறிவார்ந்த சூழலில் முன்னிலையில் இருந்தது கிறித்துவம். இருப்பினும் ஹேகல் மத்தியகாலக் கிறித்துவத்தை 'மகிழ்ச்சியற்ற பிரக்ஞை' என்பதாக, அந்நிலையின் ஒரு வேர் வகைமை (archetype) என்றே பார்த்தார், ஏனெனில் தேவாலயம் தனிமனிதர்களுக்கும் கடவுளுக்கும் இடையே ஊடாடுவதிலுற்ற தோல்வியினால் என அவர் கருதினார். உலக-வரலாற்று தருணமான பிரெஞ்சு புரட்சியின் போதே ஆன்மா மெய்யாகவே தற்பிரக்ஞை அடையச்செய்தது. அருவமான விடுதலையில் இருந்து வெளியேறி மக்கள் உபயோகம் பெரும் படிச் சட்டங்களின் வழியே யதார்த்தத்தில் விடுதலை பெற உதவியது. அவர் வாழ்வின் இறுதியில் கூட ஹேகல் பிரெஞ்சு புரட்சி குறித்துக் குதூகலமாக இருந்தார், அதை 'புகழுக்குரிய அகத்தின் உதித்தெழல்' என வர்ணித்தார்.

அதனால் உலக ஆன்மா முரணியக்கத்தின் வழியே வரலாறு நெடுகிலும் தொடர்ச்சியாகத் தன்னுடனான போராட்டத்தின் மூலமாக வளர்கிறது. ஆன்மா தனது அந்நியமான நிலையைக் கடப்பதற்குத் தனது அந்த அந்நியநிலையை உணர்ந்தால் மட்டுமே முடியும். ஆன்மாவின் சுயபிரக்ஞை வளர்ச்சியில் ஒவ்வொரு நிலையும் முற்றிலும் அவசியமானது, ஆனால் அந்த ஒவ்வொரு நிலையின் அவசியமும் காலத்தைப் பின்னோக்கி பார்க்கையிலேயே அறியமுடியும்.

வரலாற்றின் முடிவு

உலக ஆன்மாவை எது விடுதலை குறித்தான முழுப் பிரக்ஞையை நோக்கி செலுத்துகிறது? தனிமனிதர்கள் எவ்வாறு வரலாற்றின் இலக்கு, அதாவது இந்த முழுமையடைந்த பிரக்ஞை, குறித்து அறிவது?

ஹேகலைப் பொறுத்தவரை உலக வரலாறு என்பது 'உலக-வரலாற்று ஆளுமைகளால்' கொண்டு செல்லப்படுகிறது; 'மாமனிதர்கள்' என அழைக்கப்படுபவர்களான, சாக்ரடீஸ், ஜூலியஸ் சீஸர், நெப்போலியன் போன்றவர்களால். தனது நண்பரான Friedrich Niethammerக்கு 1806ல் எழுதிய கடிதத்தில், ஹேகல் நெப்போலியனைக் 'குதிரையில் அமர்ந்த உலக ஆன்மா' எனப் புகழ்ந்து வர்ணிக்கிறார். இந்த உலக-வரலாற்று ஆளுமைகள் எவ்வளவு தான் தங்களது சொந்த விருப்பங்களை அடைய முற்பட்டாலும், அவர்கள் தங்களுக்கே தெரியாமல் ஆன்மாவினால் தனது சுயபிரக்ஞையை அடையும் பயணத்தில் பயன்படுத்தப் படுகிறார்கள். ஹேகல் இதை 'பகுத்தறிவின் தந்திரம்' எனக் குறிப்பிடுகிறார்.

இருப்பினும் உலக-வரலாற்று ஆளுமைகளின் சுய விருப்பங்கள் எவ்வாறு வரலாற்றுப் பகுத்தறிவினால் விளைந்ததாகவும், எப்படி விடுதலைக்கான முன்னகர்வுக்கு உதவி புரிவதாகவும் இருக்கமுடியும்? ஹேகலின் விடை நூதனமானது. வரலாற்று முக்கியத்துவம் வாய்ந்த ஒரு லட்சியத்தை ஆதரிக்கும் எந்த ஒரு ஆளுமையும் வெறுமே சுயநலமுடைய, தன்னை மட்டும் திருப்திபடுத்திக்கொள்ள நினைக்கும் ஒருவரல்ல. அவர்கள் அவசியமாக அந்த லட்சியத்தின் மீதும் விருப்பம் உள்ளவர்கள். பகுத்தறிவினுடைய வரலாற்று முன்னகர்வின் ஒரு நிலையில் தோற்றம் பெற்ற இந்த லட்சியம் நிச்சயமாக மனித விடுதலையை அடைவதற்கான முன்னகர்விற்கு வழிவகுக்கும்.

சிலர் - குறிப்பாக ஃபிரான்ஸிஸ் ஃபூகயாமா - மனித விடுதலை குறித்த சுய பிரக்ஞை எனும் வரலாற்றின் இலக்கு ஹேகலின் காலத்திலேயே சாதிக்கப்பட்டுவிட்டதால், உலகம் வரலாற்றின் முடிவிற்கு வந்துவிட்டது என்று ஹேகல் கூறியதாக எடுத்துக்கொள்கிறார்கள்.

'வரலாறு' என்ற சொல்லை ஹேகல் எங்கனம் பயன்படுத்தினார் என்பது குறித்து நாம் கவனமாக இருக்கவேண்டும். நிச்சயமாக விடுதலை குறித்த பிரக்ஞைக்கான முன்னகர்வில் பகுத்தறிவின் வெளிப்பாடே அதன் பொருள். பூகயாமாவிற்குப் பெர்லின் சுவர் 1989ல் இடிக்கப்பட்டபோதே இந்த விடுதலை அடையப் பெற்றுவிட்டது. அந்நிகழ்வின் வழியே கம்யூனிசத்தின் முடிவும், பிற அரசமைப்புகளின் மீது தாராளவாத ஜனநாயகம் அடைந்த வெற்றியும் குறிப்புணர்த்தப்படுகிறது. அதனால் பூகயாமாவின் எண்ணப்படி தாராளவாத ஜனநாயகம் என்பதே விடுதலையின் சுய-பிரக்ஞையை உள்ளடக்கிய இறுதியான சமூக வடிவம். இருப்பினும் நவீன உலகில் பரவலாகக் காணப்படும் இவ்வகைத் தாராளவாதத்தை ஹேகல் ஆதரித்திருப்பார் என்று எடுத்துக்கொள்வதற்கு ஏதுவாக எதுவும் இல்லை. ஹேகல் தாராளவாதத்தில் - குறிப்பாக அவரது காலத்திய தாராளவாத பிரெஞ்சு அரசில் - தனிமனித உரிமைகளுக்கும் சமூக ஒருமைக்கும் இடையேயான இருக்கத்தைக் கண்டார்.

ஹேகல் தாராளவாதம் என்ற சித்தாந்தத்தை மறுப்பதாகத் தான் தெரிகிறது. ஏனெனில் அது ராஜ்ஜியத்திற்குப் பக்கபலமாக இருக்கும் பொதுப் பண்புகளின் மேல் சுயநலத்துடன் தனிமனித விருப்பைக் கொண்டு வைக்கத் தூண்டும். அதனால் தாராளவாதம், அவரது காலத்தில், நிலையான சமூகப் பொருளாதார அரசியல் அமைப்பாக முடியாது. 'இந்த மோதல், இந்தப் பிரச்சினையிலேயே வரலாறு இப்போது மூழ்கியிருக்கிறது மற்றும் இதிலிருந்து வெளிவரும் வழியை அது வருங்காலத்திலேயே கண்டடைய முடியும்' எனத் தனது Lectures on the Philosophy of Historyன் முடிவுரையில் எழுதுகிறார். மேலும் கருத்தில் கொள்ள வேண்டியது ஹேகல் வரலாற்றின் முடிவென்று சொல்வதில், அவர் தன்னுடைய காலத்திலான ஐரோப்பிய வளர்ச்சியுடன் வரலாறு முடிந்துவிடுகிறது என்று சொல்லவில்லை. உலக வரலாற்றுப் போக்குகளையும் மேலும் அமெரிக்க விடுதலை வளர்ச்சியையும் கருத்தில் கொண்டு ஹேகல் புரிதலுடன் கூறுகிறார் 'அமெரிக்கா அதனால் வருங்காலத்தின் நாடு, அதன் உலக வரலாற்று முக்கியத்துவம் இனிவரும் காலங்களிலேயே வெளிப்படப்போகிறது.'

மேற்கண்ட இரண்டு மேற்கோள்களிலும் உலக வரலாற்றுப் பின்புலத்தில் 'வருங்காலம்' என்று அவர் சொல்வது ஆர்வமூட்டக்கூடியது. ஏனெனில் இது ஏதோ பேச்சு வாக்கில் வந்து விட்ட சொற்கள் அல்ல, இதற்குப் பின் ஒரு முறைமை இருக்கிறது. ஹேகல் தனக்கு வருங்காலத்தில் என்ன நடக்கப் போகிறது என்பது தெரியும் எனும் வகையில் தன்னைக் காட்டிக்கொள்ளவில்லை. விடுதலை பிரக்ஞை முழுமையாக வெளிப்பட்டிருக்கிறது என்று எடுத்துக்கொண்டாலும், வருங்காலத்துக்குரியவை முன்பே எழுதப்பட்டுவிட்டது என்றாகாது.

மாறாக, ஹேகல் வரலாறு என்பது பல்வேறு விஷயங்களைச் சார்ந்து நடப்பது என்றமையால் வருங்காலத்தைக் குறித்த எந்த முன்முடிவும் சாத்தியமில்லை என்று நம்பினார். மேலும் குறிப்பாக இந்தக் கருத்து அவருக்குத் தாராளவாதமே 'வரலாற்றின் முடிவு' என்பதிலேயோ, தனது காலத்திலேயே வரலாறு முடிந்துவிட்டது தெரிகிறது என்பதிலேயோ நம்பிக்கையில்லை என்பதை நமக்குக் காட்டுகிறது. ஹேகல் வரலாற்று முடிவு என்று சொல்லவந்தது வரலாற்றின் இலக்கு சாதிக்கப்பட்டு உலக ஆன்மா தன்னையே உச்சமான உண்மையின் வெளிப்பாடு (ultimate reality) என்று அறிந்துகொள்வது (முற்றும் உணர்தல்) என்பதையே அன்றி மேற்கொண்டு எந்த முன்னகர்வும் இருக்காது என்பதையல்ல.

முடிவாக, ஹேகலின் வரலாறு குறித்த தத்துவத்தைக் குறித்துப் பொதுவான புரிதல் பிழைகளைத் தெளிவுபடுத்த முயற்சி செய்திருக்கிறேன். ஹேகல் கருதிய வரலாறு என்பது முன்முடிவுடையதல்ல முடிந்துவிட்டதல்ல மாறாக வரலாறு என்பது பிறவற்றைச் சார்ந்தது மேலும் அடிப்படையில் சாத்தியங்களை நோக்கித் திறந்திருப்பது என்றும் வாதிட்டிருக்கிறேன்.

கடந்த காலம் எந்த அளவுக்கு நிகழ்காலத்தில் தக்கவைக்கப்பட்டுள்ளது எனில் அது நாம் கொண்டிருக்கும் மனித விடுதலை குறித்த சுயபிரக்ஞையினை வளர்ச்சிபெற செய்து நிகழ்காலத்தை வடிவமைத்த வகையிலாகும். ஹேகலின் மரபு குறித்த இந்தப் புரிதலே நமக்கு இன்று அவசியமானது.

காரல் மார்க்ஸ்

அறிவியல் சோசலிசத்தின் தந்தை (Father of Scientific Socialism) காரல் மார்க்ஸ் ஜெர்மனியில் ட்ரெவெஸ் (Traves) என்ற இடத்தில் யூத குடும்பத்தில் வழக்கறிஞரின் மகனாகப் பிறந்தார். பான் மற்றும் பெர்லின் பல்கலைக் கழகங்களில் வரலாறு, தத்துவம் கற்றார். ஜீனா பல்கலைக் கழகத்திலிருந்து டாக்டர் பட்டம் பெற்றார். ஹேகலின் கருத்துக்களால் கவரப்பட்ட மார்க்ஸ் தீவிர சிந்தனையாளர். மார்க்ஸ் புரட்சி இயக்கத்தில் பங்கேற்றமைக்காகத் தேசத்துரோகக் குற்றம் சாட்டப்பட்டு நாடு கடத்தப்பட்டார். நாட்டை விட்டு வெளியேறிய கார்ல் மார்க்ஸ் வாழ்வின் பெரும் பகுதியை லண்டனில், குறிப்பாக நூலகத்தில் செலவிட்டார். அப்போது செல்வந்தர் மகனான பிரெடெரிக் எங்கல்சின் (Frederick Engels) நட்பும் ஆதரவும் இவருக்குக் கிடைத்தது. இருவரும் இணைந்து கம்யூனிஸ்ட் பிரகடனத்தை (The Communist Manifesto, 1848) வெளியிட்டனர். கார்ல் மார்க்ஸின் தத்துவத்தின் வறுமை“ (Poverty of Philosophy, 1847) மற்றும் மூலதனம் (Das Capital, 1867) ஆகிய படைப்புகள் அவருக்கு அழியாப் புகழைத் தேடித் தந்தன. **மார்க்ஸ்**

அறிவியல் சோஷலிசத்தின் தந்தை” என்று அறியப்பட்டார். அறிவியல் சோஷலிசம் (Scientific Socialism) கற்பனையுலகு சோஷலிஸ்டுகள் (Utopian Socialists) பொருளாதார ஏற்றத்தாழ்வுகளுக்கு தத்துவார்த்தமான நடைமுறை சாத்தியமற்ற விளக்கமளித்தனர். முாறாக மார்க்ஸ் சமுதாயத்தில் காணப்படும் வர்க்க பேதங்களுக்கும் போராட்டங்களுக்கும் தெளிவான தொடர்ச்சியான யதார்த்தமான பகுத்தறிவுப்பூர்வமான வரலாற்று விளக்கமளித்தார். குறிப்பாகத் தொழிற்சாலை நாகரிகத்தின் (Industrial Civilisation) எழுச்சியால் ஏற்பட்ட சிக்கல்மிக்கப் பிரச்சனைகளை வரலாற்றுப் பின்னணியில் விவாதித்துப் புரட்சிகரமான முடிவுகளைக் கூறினார். காரல் மார்க்ஸ் ஹெகலின் இயக்கவியலின் (னுயைடநஉவவை) அடிப்படையில் வரலாற்றுக்குப் பொருளாதார விளக்கமளித்தார். அதற்கு “அறிவியல் சோஷலிசம்” என்று பெயரிட்டார். அறிவியல் சோஷலிசத்தின் சிறப்பியல்புகளாவன:

- பொருளாதாரக் காரணிகள் வரலாற்றின் போக்கைத் தீர்மானிக்கின்றன. எனவே இக்காரணிகளைக் கொண்டு
- வரலாற்றின் செயல்பாங்கை மாற்றியமைக்கலாம்.
- வர்க்கப் போராட்டத்தின் மூலம் வர்க்க பேதமற்ற சமுதாயத்தை உருவாக்கலாம்.
- உற்பத்தியாகும் பொருள்களையும் சேவைகளையும் சமவினியோகம்
- செய்வதன் மூலம் உழைப்பாளிகளுக்கு நீதி வழங்கலாம்.
- உழைப்பாளிகள் பெறும் ஊதியத்தைவிட அதிக மதிப்புடைய பொருள்
- உற்பத்தி செய்கின்றனர்.

எனவே உபரி மதிப்பு (Surplus Value) உழைப்பவர்களுக்கே சொந்தம். உற்பத்தி மற்றும் வினியோக சாதனங்களைப் பொதுவுடமையாக்குவதன் மூலம் பொருளாதாரச் சுரண்டலை ஒழித்து விடலாம். சுரண்டலற்ற வர்க்கங்கள் இல்லாத சமத்துவ சமுதாயமே கம்யூனிச சமுதாயமாகும். இயக்கவியல் பொருள்முதல்வாதம் (Dialectical Materialism) வரலாற்று நிகழ்ச்சிகள் இன்று போல் தான் என்றும் இருந்தனவா? அல்லது அவை காலப்போக்கில் மாற்றமடைந்துள்ளனவா? அல்லது இவை தங்களைப் புதுப்பித்துக் கொண்டு வளர்கின்றனவா? வரலாற்று மாற்றங்களுக்கான உந்து சக்தி எது? இத்தகைய வினாக்களுக்கு இயக்கவியல் பொருள் முதல் வாதத்தின் மூலம் விடை காண முயன்றார் மார்க்ஸ். ஹெகலின் இயக்கவியலுக்கும் (Dialectic) பியூயர்பாக் (Feuerback) கின் பொருள் முதல் வாதத்துக்கும் (Materialism) புதுப்பொருள் விளக்கம் கொடுத்தார்.

கற்பனைக் காவிய அணுகுமுறையை நிராகரித்துவிட்டுப் பயன்பாட்டுக் கோட்பாட்டு வழி இயக்கவியல் பொருள் முதல் வாதத்தை வரையறுத்தார். காரல் மார்க்ஸ் விண்ணுலகைப் பற்றிக் கூறாமல் மண்ணுலகைப் பற்றிக் கவலைப்பட்டார். மனிதனுக்கும் (Man)

பொருளுக்குமிடையே (Matter) உள்ள தொடர்பை ஆராய்ந்தார். முரண்பாடுகளே வரலாற்று மாற்றத்தின் தோற்றுவாய் என்ற முடிவுக்கு வந்தார். இம்முரண்பாடு இரண்டு எதிர்ப் போக்குகளுக்கிடையே ஏற்படும் போராட்டத்தின் விளைவையாகும். உதாரணமாக நிலமானிய முறை (Feudalism)யும் முதலாளித்துவ முறை (Capitalism)யும் எதிர்ப்போக்குகள். முரண்பாடுகளைக் கொண்ட இவ்விரு பொருளாதார முறைகளுக்கிடையே ஏற்படும் மோதலின் விளைவாக சோஷலிசம் (Socialism) பிறக்கிறது. நிலமானிய முறை முதலாளித்துவ முறை - சோஷலிசம். முரண்பாடற்ற கம்யூனிசம் (Communism) இயக்கவியல் போராட்டத்துக்கு முற்றுப்புள்ளி வைக்கும்.

வரலாற்றுப் பொருள்முதல்வாத விளக்கம் (Materialistic interpretation of History) காரல் மார்க்சுக்கு முன்பிருந்தோர் வரலாற்று வளர்ச்சியைப் பற்றி கூறியவை கருத்து முதல் வாத விளக்கங்களாகவே (Theoretical Explanations) இருந்தன. அவை யாவும் யதார்த்த நிலைக்குப் புறம்பானவை என்று கருதினார் மார்க்ஸ். ஏனெனில் அத்தத்துவஞானிகள் “உலக ஆன்மா”, “தன் முதல் கருத்து”, “பிரபஞ்சப் பேராற்றல்”, இறைத் திட்டம், ”இயற்கை நியதி” போன்ற புலன்களுக்கு அப்பாற்பட்ட ஆற்றல்கள் மக்கள் நடவடிக்கைகளை நெறிப்படுத்துவதாக நினைத்தனர். மார்க்ஸ் இத்தகைய ஒரு சார்பான மெய்ப்பொருள் விளக்கத்தை நிராகரித்தார். அதற்குப் பதில் வரலாற்றுப் பொருள் முதல் வாத அணுகுமுறையைக் கொடுத்தார். பொருளாதாரமே வாழ்க்கையின் ஆதாரம் என்பது வரலாற்றுப் பொருள்முதல்வாதத்தின் சாரமாகும். வரலாற்றில் அரசியல், சமய, தத்துவ, கலை சகாப்தங்கள் அனைத்தும் பொருள் உற்பத்தி மற்றும் விநியோக முறைகளின் விளைவுகளேயாகும்.

பொருளில்லாதோருக்கு இவ்வுலகமில்லை. ஆனால் தொழிற்சாலை முதலாளித்துவம் நிலச் சொந்தக்காரர்களையும் உழைப்பாளிகளையும் அபகரிப்பே முதலாளித்துவத்துக்கெதிரான அழிவாற்றலாக உருவெடுக்கிறது. முதலாளித்துவத்தின் முரண்பாடுகளான மிகை உற்பத்தியும் வேலையில்லாத் திண்டாட்டமும் பிற நெருக்கடிகளைப் பலப்படுத்தி வர்க்கப் போராட்டத்துக்கு வழிவகுக்கின்றன. இப்போராட்டத்தின் விளைவாக முதலாளித்துவம் தோல்வியுற்று சோஷலிசத்துக்கு வழிவிடும். இறுதியில் வர்க்கப்பேதமற்ற கம்யூனிச பூலோக சுவர்க்கம் தோன்றும். இதுவே காரல் மார்க்சின் வரலாற்றுப் பொருள் முதல்வாத விளக்கமாகும்.

வரலாற்றில் வர்க்கப் போராட்டம் (Class Struggle in History) மானிட வரலாறு வர்க்கப் போராட்டத்தின் வரலாறுதான் என்று கூறுகிறார் காரல் மார்க்ஸ். வர்க்கப் போராட்டமே வரலாற்றுச் சக்கரத்தைச் சுழற்றும் ஆற்றல். உற்பத்திச் சாதனங்களின் தனியுடைமை வர்க்கப்

போராட்டத்தைத் தோற்றுவிக்கிறது. மக்களுக்கும் உற்பத்திச் சாதனங்களுக்குமிடையே உள்ள உறவு அப்போராட்டத்தைத் தீர்மானிக்கிறது. இவ்வர்க்கப் போராட்ட வரலாறு பின்வரும் ஆறு கட்டங்களைக் கொண்டது. 1. ஆதிகாலப் பொதுவுடைமை (Primitive Communism) துவக்கத்தில் பொருளுற்பத்திச் சாதனங்கள் சமூகப் பொதுவுடைமையாக இருந்தன. அடிமை முறைச் சமுதாயம் (Society with Slavery). உற்பத்திச் சாதனங்கள் தனியுடைமையாக்கப்பட்டதால் ஆண்டான் - அடிமைச் சமுதாய அமைப்பு உருவானது. 3. நிலமானிய முறை (Feudalism). இடைக்கால நிலமானிய அமைப்பு முறையில் நிலப்பிரபுக்கள் சுரண்டும் வகுப்பாகவும், விவசாயத் தொழிலாளிகள் சுரண்டப்படும் வர்க்கமாகவும் இருந்தனர். 4. முதலாளித்துவம் (Capitalism) தொழில் மய சமுதாயத்தில் (Industrial Society) தொழில் முதலாளிகள் சுரண்டும் வர்க்கமாகவும் தொழிலாளிகள் சுரண்டப்படும் வர்க்கமாகவும் உருமாற்றமடைந்தன. 5. சோஷலிசம் (Socialism) முதலாளித்துவத்துக்கும் தொழிலாளர் வர்க்கத்துக்குமிடையே ஏற்படும் மோதலின் விளைவாக வர்க்கப் போராட்டத்தின் வடிவம் மாறும். பாட்டாளி சர்வாதிகாரம் (Dictatorship of the Proletariat) ஏற்பட்டு முதலாளித்துவம் பின்னுக்குத் தள்ளப்படும். நிலப்பிரபுக்கள் வர்க்கம் மறைந்து விடும்.

சோஷலிச சமுதாயம் உருவாகும். 6. கம்யூனிசம் (Communism) கம்யூனிசப் பொதுவுடைமைச் சமுதாயத்தில் தொழில் விவசாயி, மூளை உழைப்போர் வர்க்க பேதங்கள் நீங்கிவிடும். சமுதாயம் இயக்கம் வர்க்கப் போராட்ட வட்டச் சுழற்சியிலிருந்து விடுபட்டுவிடும்.

வரலாற்று வளர்ச்சியின் இயக்கு ஆற்றல்கள் (Moving Forces of Historical Development)

மக்கள் சக்தியே வரலாற்று வளர்ச்சியின் இயக்கு சக்தி என்று கூறுகிறார் காரல் மார்க்ஸ். இச்சக்தியே பொருள் உற்பத்திச் சக்தியாகும். சமூக சக்திகள் சமுதாய நலன்கள், அவசியங்கள், குறிக்கோள்கள் ஆகியவற்றை உள்ளடக்கிக் கொண்டுள்ளன. மக்கள் புரட்சிகரமான சித்தாந்தத்தைத் தன்வயப்படுத்திக் கொள்ளும் போது அது பொருளாதார சக்தியாக மாறுகிறது. வரலாறுவீரர்களாகவோ அல்லது மாமனிதர்களாகவோ உருவாக்கப்படுவதில்லை.

மாறாக வரலாறு மக்கள் ஆற்றலின் பொருளாதார வெளிப்பாடாகும். ஏனெனில் மக்களின் பொருளியல் நலன்கள் தான் வரலாற்று விதிகளின் புறத் தேவைகளைப் பிரதிபலிக்கின்றன. மக்கள் நடவடிக்கைகளின்றிச் சமூக உறவுகளும் வரலாற்று மாற்றங்களும் சாத்தியமில்லை. எடுத்துக்காட்டாக ஒடுக்கப்பட்ட மக்களின் ஓயாத போராட்டத்தால் அடிமை முறையும், பண்ணை முறையும் ஒழிந்தன. தேசிய விடுதலைப் போராட்டங்கள் காலனி ஆதிக்க முறையை முடிவுக்குக் கொண்டு வந்தன. அதேபோன்று தொழிலாளி வர்க்கத்தின்

போராட்டம் முதலாளித்துவ முறைக்கு மாற்று முறையாக சோஷலிச கம்யூனிச பொதுவுடைமைச் சமுதாய அமைப்பைக் கொண்டு வரும். எனவே மக்கள் ஆற்றலே வரலாற்று இயக்கத்தின் உந்து ஆற்றலாகும்.

காரல் மார்க்சின் குறைபாடுகள் காரல் மார்க்ஸ் கோட்பாடுகளில் காணப்படும் குறைபாடுகளாவன:

- வரலாறு பொருளாதாரக் காரணிகளால் மட்டும் உருவாக்கப்படுவதில்லை. கலையுணர்வு, சமய நம்பிக்கை, தேசிய எழுச்சி, கருத்தாற்றல் போன்ற காரணிகளும் சமூக வாழ்க்கையைத் தீர்மானிக்கின்றன. எனவே மார்க்சின் அறிவியல் சோசலிசம் முழுமையான வரலாற்று விளக்கமாகாது.
- மார்க்சின் இயக்கவியல் பொருள் முதல் வாத விளக்கம் ஐரோப்பிய வரலாற்று அனுபவத்தை மட்டுமே ஆதாரமாகக் கொண்டு பின்னப்பட்டதாகும். ஆதை உலக நாடுகள் அனைத்துக்கும் பொதுவான கோட்பாடாகக் கொள்ள இயலாது.
- மார்க்சின் ஆறுகட்ட வர்க்கப் போராட்ட வரலாறு மார்க்சிய சித்தாந்தச் சட்டத்துக்குள் அடைக்கப்பட்ட செயற்கையான வரைபடமாகும். இது வரலாற்றுக்குப் புறம்பான வரைவு.
- மார்க்சின் இயக்கவியல் (னுயைடநஉவடை) சுழற்சி கம்யூனிச சமுதாயம் ஏற்பட்டவுடன் நின்றுவிடும் என்று கூறுகிறது. இயக்கமற்ற சமுதாயம் தேக்கமுற்ற சமுதாயமாகி விடாதோ? கம்யூனிசம் அதன் எதிர்ப்பு அமைப்பைத் தோற்றுவிக்காது என்பது என்ன நிச்சயம்? கற்பனையுலகு சோஷலிஸ்டுகளைக் குறை கூறிய காரல் மார்க்ஸ் கற்பனைக் கம்யூனிச
- உலகைப் படைத்துவிட்டார்.
- பொருள் உற்பத்திச் சாதனங்களைக் கட்டுப்படுத்துவதால் தான் முரண்பாடுகள் தோன்றி வர்க்கப் போராட்டம் வெடித்து மாற்றம் ஏற்படுகிறது என்பது வரலாற்று உண்மையல்ல.

உதாரணமாக 1688-ல் இங்கிலாந்தில் ஏற்பட்ட புரட்சி, 1789-ல் ஏற்பட்ட சுப் புரட்சி, 1868-ல் ஜப்பானில் ஏற்பட்ட மெய்ஜி புரட்சி வர்க்கப் போட்டங்களின் விளைவல்ல. உற்பத்திச் சாதனங்கள் கட்டுப்பாட்டுக்கும் மலர்ச்சி, அறிவொளி, கற்பனைக் காவியம் போன்ற இயக்கங்களுக்கும் என்ன தொடர்பு? ஒரு சில வாலாற்று முன்னுதாரணங்களைக் கொண்டு வரலாற்றுப் பொது விதிகளை வகுப்பது ஏற்றுக் கொள்ளக் கூடியதல்ல.

மனித முன்னேற்றம் தவிர்க்க முடியாதது என்ற மார்க்சின் நம்பிக்கையை நியாயப்படுத்தவே இப்பொதுவிதிகளை வலிந்து வகுத்துள்ளார். வர்க்கப் போராட்டத்தில் பாட்டாளி வர்க்கம் தான் வெற்றி பெறும் என்ற வாதம் வரலாற்று முன்விதிக் கோட்பாடாகும் இது வரலாற்று விரோதப் போக்காகும். வர்க்கப் போராட்டத்தின் விளைவாக சோஷலிச

சமுதாயம் பிரிட்டன், பிரான்ஸ், ஜெர்மனி போன்ற தொழில் மயமான நாடுகளில் தான் ஏற்படும் என்று முன்கணிப்பு செய்தார் மார்க்ஸ். மாறாக அப்புரட்சி விவசாய நாடான ரஷ்யாவில் தான் ஏற்பட்டது. வரலாற்றில் முன் கணிப்பு செய்ய முடியாது. “பாட்டாளிகள் சர்வாதிகாரம்” பொதுவுடமைச் சமுதாயத்தை ஏற்படுத்தும் என்பதற்கு உத்தரவாதமல்ல என்பதற்கு ரஷ்யாவே எடுத்துக்காட்டாகும். அண்மையில் சோவியத் ரஷ்ய சோஷலிசக் கோட்டை சரிந்தது அதற்கான சான்று. வரலாற்றில் மக்கள் சக்தியே மாபெரும் சக்தி என்று கூறும் காரல் மார்க்சின் கோட்பாடு சர்வாதிகார அமைப்புக்கே சாதகமாக உள்ளது. தேன் கூட்டைப் போன்ற கம்பூனிசப் பொதுவுடமைச் சமுதாயத்தில் உரிமை உணர்வுக்கு இடமேயில்லை. மனித ரோபோக்களைக் (Human Robots) கொண்ட இயந்திரத்தனமான அமைப்பு அது.

காரல் மார்க்ஸ் மனித இன முன்னேற்றத்தை மையமாகக் கொண்டு சிந்தித்த மாபெரும் வரலாற்றுத் தத்துவமேதை. தற்கால வரலாற்றுச் சிந்தனை வளர்ச்சியில் இவரது தாக்கம் அளப்பரியது. மார்க்சின் வரலாற்று விளக்கம் சமுதாய மாற்றங்களுக்கு கொடுக்கப்பட்ட அறிவியல் கருத்துரையாகும். இது உலக முக்கியத்துவமுடைய முதல் முழுமையான வரலாற்று இயக்கவியல் பொருள்முதல்வாத விளக்கமாகும். அரசியல் மற்றும் பொருளாதார வரலாற்றில் இயக்கவியலைப் பயன்படுத்தி ஹெகலை மிஞ்சி வெற்றி கண்டவர் மார்க்ஸ் என்று கூறுகிறார் காலிங்வுட். வரலாற்றுப் பொருள்முதல்வாதத் தத்துவ ஞானம் ஒரு மகத்தான அறிவியல் சாதனையாகும் என்று கருதுகிறார் வி.கிரபிவின். மார்க்சின் வரலாறு பற்றிய கருத்தியல் ” மிக முக்கிய ஆய்வு” என்று மதிப்பீடு செய்கிறார் பெர்ட்ராண்டு ரஸ்ஸல். வரலாற்றுத் தத்துவத்தை அரசியல் நடவடிக்கைக்கான செயல் திட்டமாக மாற்றிய பெருமை மார்க்சையே சேரும் என்றுப் புகழாரம் சூட்டுகிறார் அர்னால்டு டாயின்பி. அரிஸ்டாட்டிலுக்குப் பிறகு சமூக அறிவு முழுவதையும் திறனாய்ந்து ஒன்றுபடுத்திய அதிசயத்தை நிகழ்த்தியவர் காரல் மார்க்ஸ் என்று பாராட்டுகிறார்ஷேக் அலி.

அன்டோனியோ ஃபிரான்செஸ்கோ கிராம்சி வாழ்க்கை மற்றும் அரசியல் செயல்பாடு

சார்டினியா (1891-1911)

அன்டோனியோ ஃபிரான்செஸ்கோ கிராம்சி 1891 ஆம் ஆண்டு ஜனவரி 22 ஆம் தேதி அல்பேனிய வம்சாவளியைச் சேர்ந்த நடுத்தர வர்க்க குடும்பத்தில் சார்டினியாவின் அலெஸில் பிறந்தார். இத்தாலியின் தெற்கு மெசோஜியோர்னோவில் அமைந்துள்ள சார்டினியா தீவு, பிராந்தியத்தின் வறண்ட நிலப்பரப்பு, பரவலான வறுமை மற்றும் பலவீனமான சமூக படிநிலைகளை பகிர்ந்து கொண்டது. கியூசெப்பினா (நீ மார்க்சியா) மற்றும் ஃபிரான்செஸ்கோ கிராம்சி ஆகியோருக்குப் பிறந்த ஏழு குழந்தைகளில் ஐந்தாவது குழந்தை கிராம்சி, மேலும் 1897 ஆம் ஆண்டில் அவரது குடும்பம் குடிபெயர்ந்த காக்லியாரிக்கு அருகே தனது குழந்தைப் பருவத்தை

கழித்தார். குழந்தை பருவத்தில் அவருக்கு சரியான சிகிச்சை அளிக்கப்படாத காலநோயின் முதுகெலும்பு வடிவமான பாட்'ஸ் நோய் ஏற்பட்டது. மற்றும், இதன் விளைவாக, அவர் ஒரு "குனிந்த" முதுகில் வளர்ந்தார். அவர் தனது வாழ்நாள் முழுவதும் அடிக்கடி உடல்நலப் பிரச்சினைகளை அனுபவித்தார். உள்நூர் அரசு ஊழியரான அவரது தந்தை, 1898 இல் அரசியல் ரீதியாக உந்துதல் பெற்ற ஊழல் குற்றச்சாட்டின் பேரில் வேலையில் இருந்து இடைநீக்கம் செய்யப்பட்டார் (அவர் உள்ளாட்சித் தேர்தலில் எதிர்க்கட்சி வேட்பாளரை ஆதரித்தார்) பின்னர் ஐந்து ஆண்டுகள் சிறைத்தண்டனை விதிக்கப்பட்டார். இது கிலர்சா நகரத்திற்கு இடம் பெயர்ந்த குடும்பத்திற்கு பல வருடங்கள் பயங்கரமான கஷ்டத்தை தந்தது. 1903 ஆம் ஆண்டில், "நினோ" என்று அழைக்கப்படும் இளம் அன்டோனியோ, நிலப் பதிவேடு அலுவலகத்தில் பணிபுரிவதன் மூலம் தனது குடும்பத்தை ஆதரிப்பதற்காக தனது பள்ளிப் படிப்பையும் இடைநிறுத்தினார். இரண்டு ஆண்டுகளுக்குப் பிறகு கல்விக்குத் திரும்பியபோது, தந்தையின் விடுதலையைத் தொடர்ந்து, அவர் நன்றாக முன்னேறினார். ஒரு ஒதுக்கப்பட்ட பாத்திரம் ஆனால் ஒரு வலுவான விருப்பத்துடன் தீவிர வாசகர், அவர் காக்லியாரியில் உள்ள உயர்நிலைப் பள்ளியில் நுழைந்தார். அங்கு அவர் தனது மூத்த சகோதரர் ஜென்னாரோவுடன் வாழ்ந்தார். ஜெனாரோ அவரை சோசலிச இலக்கியத்திற்கு அறிமுகப்படுத்தினார், மேலும் அவர் இத்தாலிய விமர்சகர்களான Gaetano Salvemini, Giuseppe Prezzolini மற்றும் Benedetto Croce மற்றும் கார்ல் மார்க்ஸைப் படிக்கத் தொடங்கினார். பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டில் "தாராளவாத" அரசின் ஒருமைப்பாட்டிலிருந்து, குறிப்பாக அதன் பாதுகாப்புவாதக் கொள்கைகள், தெற்கின் கலாச்சார மற்றும் பொருளாதார வளர்ச்சியின்மைக்கு பங்களித்ததில் இருந்து, "தாராளவாத" அரசின் குறைபாடுகள் குறித்து பல சார்டினியர்களின் ஆழ்ந்த வெறுப்பை கிராம்சி பகிர்ந்து கொண்டார்.

1911 ஆம் ஆண்டில், பீட்மாண்டின் வடக்குப் பகுதியில் உள்ள டூரின் பல்கலைக்கழகத்தில் உள்ள கார்லோ ஆல்பர்டோ கல்லூரியில் தனது படிப்பை ஆதரிப்பதற்காக கிராம்சி மாதாந்திர உதவித்தொகையைப் பெற்றார்.

அறிவுஜீவிகளின் செயல்பாட்டை மேற்கொள்பவர்களில் தொழில் நுட்ப வல்லுநர்கள், மேலாளர்கள், தொழில்முனைவோர், அதிகாரத்துவவாதிகள் மற்றும் விஞ்ஞானிகள் ஆகியோர் அடங்குவர். கிராம்சி "கரிம" மற்றும் "பாரம்பரிய" வகைகளை வேறுபடுத்தினார்: கரிம அறிவுஜீவிகள் ஒரு குறிப்பிட்ட சமூக வகுப்பிலிருந்து தோன்றி, அந்த வகுப்பின் உற்பத்திச் செயல்பாட்டை பொதுக் கொள்கைகளின் தொகுப்பாக விரிவுபடுத்தும் வகையில் செயல்பட்டனர்; தத்துவவாதிகள் அல்லது மதகுருமார்கள் போன்ற பாரம்பரிய அறிவுஜீவிகள், சமூக கௌரவத்தைத் தக்கவைத்துக் கொண்ட

ஒரு முன்னாள் வரலாற்றுக் கட்டத்தின் எச்சங்களாக இருந்தனர், ஆனால் நேரடியாக உற்பத்தி செய்யும் வர்க்கத்திற்கு சேவை செய்யவில்லை. புத்திஜீவிகள் உற்பத்தியின் பொருள் உறவுகளில் வேருன்றியிருந்தனர், ஆனால் அந்த செயல்பாட்டின் "முக்கியமான விரிவாக்கத்தை" "உலகின் புதிய மற்றும் ஒருங்கிணைந்த கருத்தாக்கத்திற்கு" மேற்கொண்டனர்.

மேலாதிக்கத்தின் கட்டுமானத்திற்கு, புதிய கரிம அறிவுஜீவிகளின் விரிவாக்கம் மற்றும் பாரம்பரிய அறிவுஜீவிகளின் ஒருங்கிணைப்பு ஆகிய இரண்டும் தேவைப்படும். டிரினில் உள்ள ஆர்டின் நுவோவுடனான அவரது பணி ஏற்கனவே திறமையான தொழிலாளர்களிடையே "அறிவுசார்" புதிய வடிவங்களை உருவாக்குவதை உள்ளடக்கியது என்று அவர் குறிப்பிட்டார், அவருடைய பார்வையில், எதிர்கால கம்யூனிச சமுதாயத்தின் கரிம அறிவுஜீவிகள். "அமெரிக்கன் மற்றும் ஃபோர்டிசம்" பற்றிய அவரது குறிப்புகளில், அவர் நவீன பகுத்தறிவு மற்றும் இயந்திரமயமாக்கப்பட்ட உற்பத்தி முறைகளில் இந்த கருப்பொருளை ஆராய்ந்தார், இன்னும் பாட்டாளி வர்க்க கரிம அறிவுஜீவிகள் ஒரு புதிய உலகக் கண்ணோட்டத்தை ஊக்குவிக்க தயாராக உள்ளனர். குறிப்பிடத்தக்க வகையில், "இத்தாலிய வாழ்வில் பங்கு" "கத்தோலிக்க உலகில் போப்பின் பங்கு" இணையற்ற "இத்தாலிய வாழ்வில் பங்கு" கொண்ட பாரம்பரிய அறிவுஜீவியான க்ரோஸின் மதிப்பீட்டிற்கு கிராம்சி கணிசமான கவனம் செலுத்தினார்.

மதம், கல்வி, மொழி மற்றும் நாட்டுப்புறக் கதைகளில் பிரபலமான உணர்வு மற்றும் அதன் நடைமுறை அமைப்பு பற்றிய அவரது பிரதிபலிப்புகளுடன் தொடர்புடைய அறிவுஜீவிகளுக்கு கிராம்ஸியின் கவனம் பிரபலமான மனோபாவங்கள், அவர் அடிக்கோடிட்டுக் காட்டினார்-அவரது மொழியியல் பயிற்சியின் மூலம்-நிராகரிக்கப்படக்கூடாது, மாறாக, சாதாரண மக்கள் தங்கள் உலகத்தை எப்படி வாழ்ந்தார்கள் மற்றும் அனுபவித்தார்கள் என்பதன் ஒரு பகுதியாக புரிந்து கொள்ள வேண்டும் அவை மேலாதிக்கத்தை செயல்படுத்தும் ஊடகமாகவும் இருந்தன.

மார்க்சிஸ்டுகளிடையே "சித்தாந்தம் மற்றும் அரசியலை" குறைத்து, ஒரு பொருளாதார கட்டமைப்பின் உடனடி வெளிப்பாடாக குறைக்கும் போக்கு, கிராம்சியால் "பழமையான குழந்தைத்தனம்" என நிராகரிக்கப்பட்டது. மாறாக, சித்தாந்தமானது மனித நடைமுறையை "உறுதிப்படுத்துவதற்கும் ஒருங்கிணைப்பதற்கும்" உதவும் உலகின் கருத்தாக்கமாகப் புரிந்து கொள்ளப்பட வேண்டும். இது ஒரு "உளவியல்" செல்லுபடியாகும் தன்மையைக் கொண்டிருந்தது. எனவே அந்த நடைமுறைச் செயல்பாட்டை ஆராய்ந்து புரிந்துகொள்வது முக்கியமானது. கிராம்ஸி "பொது அறிவு" பற்றிய தனது கருத்துக்களில் இதைச் செய்தார் .

பொது அறிவு-பிரபலமான அணுகுமுறைகள் மற்றும் நம்பிக்கைகள், சாதாரண மக்களால் அடிக்கடி "நித்திய" உண்மைகளாக ஏற்றுக்கொள்ளப்படுகின்றன - கிராம்ஷிக்கு, பெரும்பாலும் விமர்சனமற்ற மற்றும் "துண்டான" உணர்வு முறை. யதார்த்தம் மற்றும் நெறிமுறை நடத்தை பற்றிய மூடநம்பிக்கைகள் மற்றும் "நாட்டுப்புறக் கதைகளின்" வடிவங்களை உள்ளடக்கியது, பொது அறிவு என்பது "பிரபலமான வெகுஜனங்களின் தத்துவம்" ஆகும், இது பெரும்பாலும் மதத்திலிருந்து பிறந்தது. இது "எளிய" மக்களை படித்த அறிவுஜீவிகளிடமிருந்து வேறுபடுத்துகிறது. கூட்டு நடவடிக்கைக்கு பதிலாக ராஜினாமா மற்றும் செயலற்ற தன்மையை அழைக்க முனைவது அதன் ஆபத்து. கிராம்சி "துணை" குழுக்கள் என்று குறிப்பிட்டதற்கு இது ஒரு பிரச்சனையாக இருந்தது—விவசாயிகள் மற்றும் பாட்டாளி வர்க்கம் போன்ற விளிம்புநிலை மற்றும் கீழ்நிலை வகுப்புகள்— அவர்கள் அவ்வப்போது கிளர்ச்சிகள் இருந்தாலும், ஆதிக்க வர்க்கங்களுக்கு போதுமான அளவு சவால் விட மாட்டார்கள். ஆயினும் கூட, பொது அறிவு சிந்தனை பெரும்பாலும் "நல்ல உணர்வில்" ஒரு "ஆரோக்கியமான கருவை" கொண்டுள்ளது. அதாவது, நடைமுறை மற்றும் யதார்த்தமான அணுகுமுறைகளில், ஒரு முறையான மற்றும் விமர்சனக் கருத்தாக்கத்துடன் இணைந்தால் "இன்னும் ஒத்திசைவான மற்றும் ஒற்றையாட்சி" முடியும். உலகின் பொது அறிவு சிந்தனையை புறக்கணிக்காமல், சாதாரண மக்களின் "முரண்பாடான நனவை" விமர்சன ரீதியாக ஈடுபடுத்துவது (SPN: 326)-அதாவது, உண்மையான நடத்தைக்கு முரணான நம்பிக்கைகளை வைத்திருக்கும் போக்கு- மற்றும் கல்வி கற்பது அவசியம். கல்விப் பணி அறிவுஜீவிகளுக்குச் சொந்தமானது என்பதை கிராம்ஷி புரிந்துகொண்டார்—வெறுமனே உயர்ந்த மற்றும் சுருக்கமான தத்துவத்தை முன்னெடுப்பது மட்டுமல்லாமல், பொது அறிவில் பணியாற்றுவது, அதன் மூலம் "ஏற்கனவே இருக்கும் செயலை 'முக்கியமான' செயலை புதுப்பித்து உருவாக்குவது". ஒரு மேலாதிக்க உலகக் கண்ணோட்டம் அன்றாட வாழ்க்கையில் உட்பொதிக்க "எளிய" உடன் இணைக்க வேண்டும். இந்த விஷயத்தில் பாரம்பரிய அறிவுஜீவிகளின் கடந்தகால வெற்றி இத்தாலியில் கத்தோலிக்க திருச்சபையின் தற்போதைய செல்வாக்கை விளக்கியது.

மைக்கேல் ஃபூக்கோ (1926–1984)

மைக்கேல் ஃபூக்கோ 20 ஆம் நூற்றாண்டின் பிரெஞ்சு சிந்தனையின் இரண்டு தொடர்ச்சியான அலைகளில் ஒரு முக்கிய நபராக இருந்தார் - 1960 களின் கட்டமைப்பியல் அலை மற்றும் பின் கட்டமைப்பு வாத அலை. அவரது வாழ்க்கையின் முன்சூட்டிய முடிவில், ஃபூக்கோ பிரான்சில் வாழும் மிக முக்கியமான அறிவுஜீவி என்று சிலர் உரிமை கோரினார்.

ஃபூக்கோவின் பணியானது, வரலாறு, சமூகவியல், உளவியல் மற்றும் தத்துவம் ஆகிய துறைகளின் கவலைகள் முழுவதும் பரவியிருக்கும் இயல்புடையது. 21 ஆம் நூற்றாண்டின் முதல் தசாப்தத்தில், பொதுவாக மனிதநேயத்தில் அடிக்கடி மேற்கோள் காட்டப்பட்ட எழுத்தாளர் ஃபூக்கோ ஆவார். அவர் கல்வி கற்ற முதன்மையான துறையாக தத்துவம் இருந்தபோதிலும், இறுதியில் அவர் அடையாளம் கண்டுகொண்டாலும், தத்துவத் துறையில் இது அவ்வாறு இல்லை. இந்த ஒப்பீட்டு புறக்கணிப்புக்கு காரணம், ஃபூக்கோவின் தத்துவம் பற்றிய கருத்து, அதில் உண்மை பற்றிய ஆய்வு வரலாற்றைப் படிப்பதில் இருந்து பிரிக்க முடியாதது, இது தத்துவம் என்றால் என்ன என்ற நடைமுறையில் உள்ள கருத்தாக்கத்துடன் முற்றிலும் முரண்படுகிறது.

ஃபூக்கோவின் பணி பொதுவாக தத்துவம் சார்ந்த வரலாற்று ஆராய்ச்சியாக வகைப்படுத்தப்படுகிறது; அவரது வாழ்க்கையின் முடிவில், ஃபூக்கோ தனது அனைத்து பணிகளும் உண்மையின் உற்பத்தியை வரலாற்று ரீதியாக ஆராயும் ஒரு திட்டத்தின் ஒரு பகுதியாகும் என்று வலியுறுத்தினார். அவரது முக்கிய படைப்புகளில் ஃபூக்கோ செய்தது, தத்துவக் கருத்துக்கள் உட்பட கருத்துக்களின் உருவாக்கம் பற்றிய வரலாற்றுக் கணக்கை உருவாக்க முயற்சித்தது. அத்தகைய முயற்சியானது வரலாற்றின் ஒரு எளிய முற்போக்கான பார்வையாக இருக்கவில்லை, அது தவிர்க்கமுடியாமல் நமது தற்போதைய புரிதலுக்கு வழிவகுப்பதாகக் கருதவில்லை, அல்லது அந்தக் காலத்தின் உள்ளார்ந்த தரங்களால் மட்டுமே கருத்துக்களைப் புரிந்து கொள்ள வேண்டும் என்று வலியுறுத்தும் முழுமையான வரலாற்றுவாதமாக இல்லை. மாறாக, இந்தக் கருத்துக்கள் ஆற்றிய வரலாற்றுச் செயல்பாட்டின் அடிப்படையில் மட்டுமல்லாமல், வரலாற்றின் மூலம் அவற்றின் செயல்பாட்டின் மாற்றங்களைக் கண்டறிவதன் மூலம் நமது நிகழ்காலத்தை வடிவமைக்கும் கருத்துக்களைப் புரிந்துகொள்வதற்கான வழியை ஃபூக்கோ தொடர்ந்து முயன்றார்.

வாழ்க்கை

Michel Foucault 1926 இல் மேற்கு பிரான்சில் Poitiers இல் பால்-மைக்கேல் Foucault பிறந்தார். அவரது தந்தை, பால்-ஆண்ட்ரே ஃபூக்கோ, ஒரு சிறந்த அறுவை சிகிச்சை நிபுணராக இருந்தார். அவர் பால் ஃபூக்கோ என்று அழைக்கப்படும் உள்ளூர் மருத்துவரின் மகன். ஃபூக்கோவின் தாயார் அன்னேவும் ஒரு அறுவை சிகிச்சை நிபுணரின் மகளாக இருந்தார், மேலும் மருத்துவத் தொழிலைப் பின்பற்ற ஆசைப்பட்டார், ஆனால் அந்த நேரத்தில் பெண்களுக்கு அத்தகைய தொழில் கிடைக்காததால் அவரது விருப்பம் ஃபூக்கோவின் இளைய சகோதரர் வரை காத்திருக்க வேண்டியிருந்தது. ஃபூக்கோவின் பெரும்பாலான படைப்புகள் மருத்துவச் சொற்பொழிவுகளின் விமர்சன விசாரணையைச் சுற்றியே இருக்கும் என்பது நிச்சயமாக தற்செயல் நிகழ்வு அல்ல.

ஜேர்மன் ஆக்கிரமிப்பின் ஆண்டுகளில் ஃபூக்கோ போடியர்ஸில் கல்வி பயின்றார். ஃபூக்கோ தத்துவத்தில் சிறந்து விளங்கினார், மேலும் சிறு வயதிலிருந்தே கல்வித் தொழிலைத் தொடரும் தனது விருப்பத்தை அறிவித்தார், இளம் பால்-மைக்கேல் தனது முன்னோர்களைப் பின்பற்றி மருத்துவத் தொழிலில் ஈடுபட வேண்டும் என்று விரும்பிய தந்தையை மீறுவதில் பிடிவாதமாக இருந்தார். ஃபூக்கோ தனது பெயரிலிருந்து 'பால்' என்பதை நீக்கியதற்கு அவரது தந்தையுடனான மோதல் ஒரு காரணமாக இருக்கலாம். தந்தைக்கும் மகனுக்கும் இடையிலான உறவு, 1959 இல் அவர் இறக்கும் வரை குளிர்ச்சியாக இருந்தது, இருப்பினும் ஃபூக்கோ தனது தாயுடன் நெருக்கமாக இருந்தார்.

அவர் 1945 இல், போர் முடிவடைந்தவுடன், École Normale Supérieure d'Ulm க்கான நுழைவுத் தேர்வுகளைத் தயாரிப்பதற்காக 1945 இல் பாரிஸுக்குச் சென்றார், இது பிரான்சில் மனிதநேயத்தில் கல்விக்கான மிகவும் மதிப்புமிக்க நிறுவனமாக இருந்தது. இந்த ஆயத்த காக்கே ஆண்டில், புகழ்பெற்ற பிரெஞ்சு ஹெகலியன் ஜீன் ஹைப்போலிட்டால் அவருக்கு தத்துவம் கற்பிக்கப்பட்டது. ஃபூக்கோ 1946 இல் École Normale இல் நுழைந்தார், அங்கு அவர் Maurice Merleau-Ponty என்பவரால் கற்பிக்கப்பட்டார் மற்றும் லூயிஸ் அல்துஸ்ஸரால் வழிகாட்டப்பட்டார். ஃபூக்கோ முதன்மையாக தத்துவத்தைப் படித்தார், ஆனால் உளவியலில் தகுதிகளையும் பெற்றார். École Normale இல் இந்த வருடங்கள் மனச்சோர்வினால் குறிக்கப்பட்டன - மற்றும் தற்கொலை முயற்சி - இது பொதுவாக ஃபூக்கோவின் ஒரினச்சேர்க்கையின் சிக்கல்களின் விளைவாக வந்ததாக ஒப்புக் கொள்ளப்படுகிறது. École Normale இல் இருந்தபோது, Althusser இன் செல்வாக்கின் கீழ் Foucault 1950 இல் பிரெஞ்சு கம்ப்யூனிஸ்ட் கட்சியில் சேர்ந்தார், ஆனால் ஒருபோதும் செயலில் ஈடுபடவில்லை மற்றும் 1952 இல் அல்துசரின் ஒப்புதலுடன் முற்றிலும் ஏமாற்றமடைந்தார்.

ஃபூக்கோ 1951 இல் எகோல் நார்மலில் இருந்து தத்துவத்தில் ஒருங்கிணைத்தார். அதே ஆண்டில், அவர் அங்கு உளவியல் கற்பிக்கத் தொடங்கினார், அங்கு அவரது மாணவர்களில் ஜாக் டெரிடாவும் இருந்தார் , அவர் பின்னர் ஃபூக்கோவின் தத்துவ எதிரியாக மாறினார். ஃபூக்கோ உளவியலில் ஆய்வக ஆய்வாளராகவும் பணியாற்றத் தொடங்கினார். ஸ்வீடனில் உள்ள உப்சாலா பல்கலைக்கழகத்தில் மைசன் டி பிரான்சின் இயக்குநராகப் பதவியேற்ற அவர் 1955 ஆம் ஆண்டு வரை உளவியலில் பல்வேறு நிலைகளில் தொடர்ந்து பணியாற்றுவார். ஸ்வீடனில் இருந்து, அவர் 1958 இல் பிரெஞ்சு கலாச்சார இணைப்பாளராக போலந்துக்கு குடிபெயர்ந்தார், பின்னர் அங்கிருந்து 1959 இல் ஹாம்பர்க்கில் உள்ள Français நிறுவனத்திற்கு சென்றார். இந்த வெளிநாட்டு இடுகைகளின் போது, அவர் தனது முதல் பெரிய படைப்பையும் முதன்மை முனைவர் பட்ட ஆய்வையும்

எழுதினார். இது பைத்தியக்காரத்தனத்தின் வரலாறு. பின்னர் 1961 இல் வெளியிடப்பட்டது. 1960 இல், கிளெர்மான்ட்-பெராண்ட் பல்கலைக்கழகத்தின் தத்துவத் துறையில் உளவியல் கற்பிப்பதற்காக ஃபூக்கோ பிரான்சுக்குத் திரும்பினார். அவர் 1966 வரை அந்தப் பதவியில் இருந்தார், அதன் போது அவர் பாரிஸில் வசித்து வந்தார் மற்றும் கற்பிப்பதற்காக சென்றார். 1960 ஆம் ஆண்டு பாரிஸில் தான் ஃபூக்கோ, இடதுசாரி போராளியான டேனியல் டெஃபர்ட்டைச் சந்தித்தார், பின்னர் ஒரு மாணவராகவும் பின்னர் சமூகவியலாளராகவும் இருந்தார், அவருடன் ஃபூக்கோவின் வாழ்நாள் முழுவதும் நீடித்த ஒரு கூட்டாண்மையை உருவாக்குவார்.

1964 முதல், டிஃபெர்ட் 18 மாதங்கள் கட்டாய இராணுவ சேவைக்காக துனிசியாவிற்கு அனுப்பப்பட்டார், அந்த நேரத்தில் ஃபூக்கோ அவரை ஒன்றுக்கு மேற்பட்ட முறை சந்தித்தார். இது 1966 இல் ஃபூக்கோ துனிஸ் பல்கலைக்கழகத்தில் தத்துவத்தின் நாற்காலியைப் பெறுவதற்கு வழிவகுத்தது. அங்கு அவர் 1968 வரை இருக்க வேண்டியிருந்தது, மே 1968 இல் பாரிஸில் நடந்த நிகழ்வுகளை பெரும்பாலும் காணவில்லை. 1966 ஆம் ஆண்டு ஃபூக்கோவின் தி ஆர்டர் ஆஃப் திங்ஸ் வெளியிடப்பட்டது, இது பாராட்டு மற்றும் விமர்சனக் கருத்துகளைப் பெற்றது. அதன் நீளம் மற்றும் அதன் வாதத்தின் தெளிவின்மை இருந்தபோதிலும் இது ஒரு சிறந்த விற்பனையாளராக மாறியது, மேலும் பிரெஞ்சு அறிவுசார் வான்வெளியில் ஃபூக்கோவை ஒரு முக்கிய நபராக உறுதிப்படுத்தியது.

1968 இல் பிரான்சுக்குத் திரும்பிய ஃபூக்கோ, பாரிஸில் உள்ள வின்சென்ஸில் உள்ள புதிய பரிசோதனைப் பல்கலைக்கழகத்தில் தத்துவத் துறையை உருவாக்கி அதன் பிறகு நடத்துவதற்குத் தலைமை தாங்கினார். புதிய பல்கலைக்கழகம் 1968 மாணவர் எழுச்சிக்கு விடையாக உருவாக்கப்பட்டது, மேலும் அதன் புளிப்பு மரபுரிமை பெற்றது. ஃபூக்கோ, பெரும்பாலும் போர்க்குணமிக்க மார்க்சிஸ்டுகளைக் கொண்ட ஒரு துறையைக் கூட்டினார், இதில் சிலர் அவர்களது தலைமுறையின் மிக முக்கியமான பிரெஞ்சு தத்துவஞானிகளில் ஒருவர்: அலைன் பாடியோ, ஜாக் ரான்சியர் மற்றும் எட்டியென் பாலிபார். இந்த போர்க்குணம் தொடர்பான ஊழல்களுக்குப் பிறகு, திணைக்களம் அதன் அதிகாரப்பூர்வ அங்கீகாரத்திலிருந்து சுருக்கமாக நீக்கப்பட்டது. எவ்வாறாயினும், ஃபூக்கோ ஏற்கனவே நகர்ந்து கொண்டிருந்தார்; அவர் 1970 இல் பிரான்சின் மிகவும் மதிப்புமிக்க அறிவுசார் நிறுவனமான காலேஜ் டி பிரான்சில் ஒரு தலைவராக தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டார், அதை அவர் தனது வாழ்நாள் முழுவதும் வைத்திருந்தார். ஒருவரின் தற்போதைய ஆராய்ச்சியின் அடிப்படையில் ஆண்டுதோறும் தொடர் சொற்பொழிவுகளை வழங்குவதே இந்தப் பதவியின் ஒரே கடமை. எழுதும் நேரத்தில், ஃபூக்கோவின் பதின்மூன்று

கல்லூரி விரிவுரைத் தொடர்கள் முழுமையாக வெளியிடப்படும் நிலையில் உள்ளன: எட்டு பிரெஞ்சு மொழியில் வெளிவந்துள்ளன, ஏழு ஆங்கிலத்தில் வெளியிடப்பட்டுள்ளன.

1970களின் ஆரம்பம் பாரிஸில் அரசியல் ரீதியாக கொந்தளிப்பான காலகட்டமாக இருந்தது. அங்கு ஃபூக்கோ மீண்டும் வாழ்ந்து வந்தார். "சிறைகள் தகவல் குழு" என்று அழைக்கப்படும் ஒரு நிறுவனராக, முதன்மையாக சிறை அமைப்பு தொடர்பான அரசியல் செயல்பாட்டில் ஃபூக்கோ தன்னைத் தள்ளினார். இது அரசியல் கைதிகளுக்கு உதவும் முயற்சியில் உருவானது, ஆனால் உண்மையில் அனைத்து கைதிகளுக்கும் குரல் கொடுக்க முயன்றது. இது சம்பந்தமாக, ஃபூக்கோ கில்லெஸ் டெலூஸூடன் நெருங்கி பழகினார், அப்போது ஃபூக்கோ மற்றும் டீலூஸ் பிரிந்து செல்வதற்கு முன், ஃபூக்கோவின் நட்பின் ஆங்கில மொழி பதிப்பான டீலூஸ் மற்றும் ஃபெலிக்ஸ் குட்டாரியின் ஆன்டி-ஓடிபஸ் ஆகியவற்றிற்கு உற்சாகமான முன்னுரை எழுதினார்.

70களின் பிற்பகுதியில், பிரான்சில் அரசியல் சூழல் கணிசமாக குளிர்ந்தது; ஃபூக்கோ செயல்பாட்டிலிருந்து பெருமளவில் விலகி, பத்திரிகையின் பக்கம் திரும்பினார். 1978 மற்றும் 1979 இல் நடந்த நிகழ்வுகள் மூலம் ஈரானியப் புரட்சியை செய்தித்தாள் அனுப்புவதில் அவர் நேரடியாக விவரித்தார். அவர் அமெரிக்காவில் அதிக நேரம் கற்பிக்கத் தொடங்கினார், அங்கு அவர் சமீபத்தில் உற்சாகமான பார்வையாளர்களைக் கண்டார்.

ஒருவேளை அமெரிக்காவில்தான் ஃபூக்கோவுக்கு எச்.ஐ.வி. அவர் 1984 இல் எய்ட்ஸ் நோயை உருவாக்கினார், மேலும் அவரது உடல்நிலை விரைவில் சரிந்தது. ஜூன் 26 அன்று இறப்பதற்கு முன், அந்த ஆண்டு அவரது நோயுற்ற படுக்கையில் இருந்து வெளியிடப்பட்ட பண்டைய பாலியல் பற்றிய இரண்டு தொகுதிகளை அவர் எட்டிடிங் செய்து முடித்தார். நான்காவது மற்றும் இறுதித் தொகுதியின் எட்டிடிங் முழுமையடையாமல் இருந்தது. மரணத்திற்குப் பிந்தைய வெளியீடுகள் எதுவும் இருக்கக்கூடாது என்ற நிபந்தனையுடன் அவர் தனது தோட்டத்தை டிஃபெர்ட்டுக்கு வழங்கினார், இது இன்னும் அதிக நெகிழ்ச்சியான விளக்கத்திற்கு உட்பட்டது.

தொல்லியல்

பைத்தியக்காரத்தனத்தின் வரலாறு

ஃபூக்கோவின் முதல் நியமன மோனோகிராஃப், அவர் ஒருபோதும் நிராகரிக்காத ஒரு படைப்பின் பொருளில், அவரது 1961 ஆம் ஆண்டு முதன்மை முனைவர் பட்ட ஆய்வேடு, மேட்னஸ் அண்ட் அன்ரீசன்: எ ஹிஸ்டரி ஆஃப் மேட்னஸ் இன் தி கிளாசிக்கல் ஏஜ், இது இறுதியில் பைத்தியக்காரத்தனத்தின் வரலாறு என்று அறியப்பட்டது. ஆங்கில மொழி பேசும் உலகில் இது மிகவும் பிரபலமானது, ஒரு சுருக்கப்பட்ட பதிப்பு, மேட்னஸ் மற்றும் நாகரிகம், பல

தசாப்தங்களாக பிந்தையது ஆங்கிலத்தில் கிடைக்கும் ஒரே பதிப்பாகும் . பைத்தியக்காரத்தனத்தின் வரலாறு சில அசல் தன்மை கொண்ட ஒரு படைப்பாகும், இது பல தாக்கங்களைக் காட்டுகிறது. ஆனால் எந்த மாநாட்டையும் அடிமைத்தனமாக பின்பற்றவில்லை. இது ஃபிரெட்ரிக் நீட்சேவின் சோகத்தின் பிறப்பை பாணியிலும் வடிவத்திலும் ஒத்திருக்கிறது (நீட்சேவின் அப்பல்லோனியன் டியோனிசியன் வேறுபாட்டைப் போன்ற காரணத்திற்கும் காரணத்திற்கும் இடையே ஒரு பிரிவினையை முன்மொழிகிறது. இது பிரெஞ்சு வரலாறு மற்றும் அறிவியலின் தத்துவத்தின் செல்வாக்கையும் கொண்டுள்ளது, இருபதாம் நூற்றாண்டின் மிக முக்கியமான பிரதிநிதி காஸ்டன் பேச்சலார்ட் ஆவார், "அறிவியல் சிதைவு" என்ற கருத்தை உருவாக்கியவர், ஃபூக்கோவின் பெரும்பாலான படைப்புகள் கடன்பட்டுள்ளன. ஆயினும் கூட, நோயியலில் இருந்து இயல்பைப் பிரிப்பதில் ஜார்ஜஸ் கான்குயில்ஹெமின் கவனம் இந்த புத்தகத்தில் ஃபூக்கோவின் மீது மிகவும் சொல்லக்கூடிய தாக்கமாக இருக்கலாம். ஃபூக்கோவின் சிந்தனையானது மார்க்சிசத்திற்கும் சமூக வரலாற்றிற்கும் பொதுவாகக் கடன்பட்டுள்ளது, சமூகப் பிளவுகளின் வரலாற்றுப் பகுப்பாய்வை உருவாக்குகிறது.

ஃபூக்கோவின் உளவியல் ஆர்வத்தில் இருந்து பைத்தியக்காரத்தனத்தின் வரலாறு தர்க்கரீதியாகப் பின்பற்றுகிறது. தலைப்பு குறிப்பிடுவதை விட இணைப்பு வலுவானது: பெரும்பாலான வேலைகள் மருத்துவ மனநல மருத்துவத்தின் பிறப்பைப் பற்றியது. நவீனத்துவத்தில் பைத்தியம் பிடித்தவர்களின் சிகிச்சையில் அசாதாரண மாற்றங்களுடன் ஃபூக்கோ தொடர்புபடுத்துகிறார், இதன் பொருள் முதலில் நவீனத்துவத்தின் ஆரம்ப காலத்தில் சமூகத்திலிருந்து அவர்கள் திட்டமிட்ட விலக்கு, பின்பற்றப்பட்டது. நவீனத்துவத்தின் பிற்பகுதியில் அவற்றின் நோயியல்மயமாக்கல் மூலம். வரலாற்றின் குறிப்பிட்ட புள்ளிகளில் சமூக வாழ்க்கையின் ஒரு குறிப்பிட்ட பகுதியில் தனித்துவமான மாற்றங்களைக் கருத்தில் கொண்டு ஃபூக்கோவின் பெரும்பாலான படைப்புகளுக்கு பைத்தியக்காரத்தனத்தின் வரலாறு ஒரு மாதிரியை அமைக்கிறது. 1960களின் ஃபூக்கோவின் மற்ற முக்கிய படைப்புகளைப் போலவே, இது அறிவியலின் வரலாறு மற்றும் தத்துவத்தின் வகைக்குள் பரவலாகப் பொருந்துகிறது. இது அதை விட பரந்த தத்துவ இறக்குமதியைக் கொண்டுள்ளது, இருப்பினும், பைக்கால்ட் இறுதியில் அதை விலக்குவதன் மூலம் அறிவொளி காரணத்தை எதிர்மறையாக உருவாக்குகிறது என்பதைக் கண்டறிந்தார். பகுத்தறிவை விலக்குவது, பைத்தியக்காரனை உடல் ரீதியாக விலக்குவதுடன், நவீனத்துவத்தில் பகுத்தறிவின் மதிப்பீட்டின் இருண்ட பக்கமாகும். இந்த காரணத்திற்காக, படைப்பின் அசல் முக்கிய தலைப்பு பைத்தியம் மற்றும் காரணமற்றது. நீட்சே போன்ற தத்துவவாதிகள் மற்றும்

பைத்தியக்காரராகக் கருதப்படும் கலைஞர்களின் மதிப்பீட்டின் மூலம் பைத்தியக்காரத்தனத்தை மீட்பதாக ஃபூக்கோ வாதிடுகிறார், இது போன்ற மனிதர்களின் படைப்புகள் ஏற்கனவே காட்டப்பட்டதாக ஃபூக்கோ கருதுகிறார்.

கலை மற்றும் இலக்கியம் பற்றிய எழுத்துக்கள்

கலை மற்றும் இலக்கியம் பற்றிய ஃபூக்கோவின் எழுத்துக்கள் ஒப்பீட்டளவில் சிறிய கவனத்தைப் பெற்றன, இருப்பினும் ஃபூக்கோவின் படைப்புகள் கலை மற்றும் இலக்கிய அறிஞர்களிடையே பரவலாக செல்வாக்கு பெற்றுள்ளன. இதற்குக் காரணம், இந்தப் பகுதிகளில் நேரடியாக ஃபூக்கோவின் பணி ஒப்பீட்டளவில் சிறியது மற்றும் அவரது கார்பஸில் ஓரளவு உள்ளது. இருப்பினும், ஃபூக்கோ, மானெட் மற்றும் மாக்ரிட் உட்பட கலைஞர்கள் மீது பல சிறு சிகிச்சைகள் எழுதினார், மேலும் கணிசமாக இலக்கியம் பற்றி. 1963 ஆம் ஆண்டில், ஃபூக்கோ நாவலாசிரியர் ரேமண்ட் ரூசெல் மீது ஒரு சிறு புத்தகத்தை எழுதினார், இது ஆங்கிலத்தில் மரணம் மற்றும் லாபிரிந்த் என்ற பெயரில் வெளியிடப்பட்டது, இது ஃபூக்கோவின் ஒரே புத்தக நீளமான இலக்கிய அல்லது கலை விமர்சனம் என்ற வகையில் விதிவிலக்கானது. 1960களின் அவரது மற்ற புத்தகங்களுக்கு. இருப்பினும், ரௌசலின் உருவம்தி ஹிஸ்டரி ஆஃப் மேட்னஸிலிருந்து ஒரு பாலத்தை வழங்குகிறது மற்றும் ஃபூக்கோ இப்போது செய்யப்போகும் பணியை வழங்குகிறது, ஏனெனில் ரூசல் இலக்கியத் துறையில் பைத்தியக்காரத்தனத்தை மறுவாழ்வு செய்யும் எழுத்தாளர் என்று வகைப்படுத்தலாம். Roussel ஒரு பைத்தியக்காரன் - வினோதமான தற்கொலை - அவரது வேலை தன்னிச்சையான விதிகளின்படி மொழியுடன் விளையாடுவதை உள்ளடக்கியது, ஆனால் மிகுந்த அர்ப்பணிப்பு மற்றும் தீவிரத்தன்மையுடன், அதன் நோக்கம் மொழியையே ஆராய்வதும், மொழிக்கு புறம்பான விஷயங்களுடனான அதன் தொடர்பும் ஆகும். இந்த பிந்தைய கருப்பொருள் துல்லியமாக 1960 களில் ஃபூக்கோவை ஆக்கிரமித்தது, மேலும் சொற்பொழிவு தயாரிப்பின் விதிகளை வெளிப்படுத்தும் வடிவத்திலும் உள்ளது.

இருந்த போதிலும் 1960கள் முழுவதும் ஃபூக்கோ இலக்கியம் பற்றி எழுதிய புத்தகம் ரூசல் புத்தகம் மட்டுமே. அவர் பிரெஞ்சு இலக்கிய அறிவுஜீவிகளின் பல ஆய்வுகளை எழுதினார், அதாவது மார்க்விஸ் டி சேட் தொடர்பான ஜார்ஜஸ் படேயிலின் படைப்புகள் பற்றிய "அத்துமீறலுக்கான முன்னுரை", பியர் க்ளோசோவ்ஸ்கி பற்றிய "ஆக்டேயோனின் உரைநடை", "வெளிப்புறத்தின் சிந்தனை". Maurice Blanchot பற்றி. இவர்கள் அனைவரும் இலக்கியம் எழுதியவர்கள் அல்லது அதைப் பற்றி எழுதியவர்கள், ஆனால் அவர்கள் அனைவரும் தத்துவ சிந்தனையாளர்களும் கூட, நீட்சே மற்றும்/அல்லது மார்ட்டின் ஹெய்டேகர் ஆகியோரால் தாக்கம் பெற்றவர்கள் : அவருடைய சமகால

Blanchot, ஒரு ஹெய்டெகேரியர் மூலம், ஃபூக்கோ பேட்டெய்லுக்கு வந்தார், அதனால் நீட்சேவுக்கு வந்தார். பல புள்ளிகளில் ஃபூக்கோவின் பணிகளில் ஒரு தீர்க்கமான செல்வாக்கு என்பதை நிரூபித்தவர். ஃபூக்கோ டி சேட் மற்றும் அவரது இலக்கிய செல்வாக்கு பற்றி "லாங்குவேஜ் டு இன்ஃபினிட்" மற்றும் இந்த நேரத்தில் ஃப்ரூபர்ட்டைப் பற்றிய ஒரு பகுதியையும் எழுதினார். இந்த படைப்புகள் அனைத்தும் மொழியின் கருப்பொருளுடன் ஃபூக்கோவின் பொது ஈடுபாட்டிற்கு பங்களிக்கின்றன மற்றும் அதன் வெளிப்புறத்துடனான அதன் தொடர்பு, அவரது சமகால மோனோகிராஃப்களில் அதிக நீளமாக ஆராயப்பட்ட ஒரு கருப்பொருளாகும்.

அறிவின் தொல்லியல்

1969 இல் வெளியிடப்பட்ட அவரது அறிவுத் தொல்லியல் மூலம் விஷயங்களைப் பற்றிய வரிசையை ஃபூக்கோ பின்பற்றினார். இந்த வேலையில், ஃபூக்கோ தொல்லியல் முறையை ஒருங்கிணைக்க முயற்சிக்கிறார்: இது ஃபூக்கோவின் முக்கியப் படைப்புகளில் ஒன்றாகும், இது வரலாற்று ஆய்வைக் கொண்டிருக்கவில்லை. அவரது மிகவும் தத்துவார்த்த வேலை. இலக்கிய விமர்சனத்திலும் வேறு சில பயன்பாட்டுப் பகுதிகளிலும் ஃபூக்கோவின் மிகவும் செல்வாக்கு மிக்க படைப்பு இதுவாகும்.

தொல்லியல், ஃபூக்கோ இப்போது அறிவிக்கிறது, மொழிக்கு அப்பாற்பட்ட ஒரு விஷயத்தைக் குறிப்பிடாத வகையில் அணுகுவது என்று பொருள் - கடந்த காலத்தில் இந்த விஷயத்தில் அவர் போதுமான அளவு கடுமையாக இருக்கவில்லை என்பதை அவர் ஒப்புக்கொள்கிறார். Foucault அகநிலை பற்றிய வலுவான மனோதத்துவ கூற்றை முன்வைக்கிறார் என்று சொல்ல முடியாது, மாறாக அவர் பாடத்தின் பங்கை கீழ்ப்படுத்தும் பகுப்பாய்வு முறையை மட்டுமே முன்மொழிகிறார். சொற்பொழிவை உருவாக்கும் ஒரு பாடத்தின் கருத்தை மட்டுமல்ல, புத்தகம் போன்ற பொதுவாக ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்ட அனைத்து விவாத ஒற்றுமைகளையும் ஏற்றுக்கொள்வதை நிறுத்துவதற்கு ஃபூக்கோ உண்மையில் முன்மொழிகிறார். மாறாக, அவர் மறைந்திருக்கும் பொருள், கட்டமைப்புகள் அல்லது பாடங்கள் ஆகியவற்றின் அடிப்படையில் மொழியைப் புரிந்துகொள்ள முயற்சிப்பதை விட, சொல்லப்பட்டவற்றின் மேற்பரப்பு மட்டத்தை மட்டுமே பார்க்க விரும்புகிறார். ஃபூக்கோவின் ஆலோசனையானது தனித்துவமான மொழியியல் நிகழ்வுகளின் அடிப்படையில் மொழியைப் பார்க்க வேண்டும், அதை அவர் "அறிக்கைகள்" என்று அழைக்கிறார், அதாவது அறிக்கைகள் ஒன்றோடொன்று தொடர்புடைய பல வழிகளைப் புரிந்துகொள்வது போன்றவை. ஃபூக்கோவின் அறிக்கை உள்ளடக்கத்தால் வரையறுக்கப்படவில்லை (ஒரு அறிக்கை ஒரு முன்மொழிவு அல்ல), அல்லது அதன் எளிமையான பொருள் (ஒலிகள், காகிதத்தில் உள்ள மதிப்பெண்கள்). ஒரு

அறிக்கையின் தனித்தன்மையானது அத்தகைய உள்ளார்ந்த பண்புகள் மற்றும் அதன் வெளிப்புற உறவுகள், சூழல் மற்றும் உள்ளடக்கம் ஆகியவற்றால் தீர்மானிக்கப்படுகிறது.

பேசும் பொருளின் விருப்பத்திற்கோ, அல்லது பொருளாதார மற்றும் சமூக சக்திகளுக்கோ, மற்ற விஷயங்களுக்குச் சுருக்கிவிட முடியாத ஒரு சக்தி மொழிக்கு உண்டு என்று பேச்சுவழக்கு தன்னாட்சியை ஃபூக்கோ வலியுறுத்துகிறார். இருப்பினும், கூடுதல் மொழியியல் யதார்த்தத்திலிருந்து அல்லது அவை நிகழும் பெரிய "விவாத அமைப்புகளிலிருந்து" அறிக்கைகள் சுயாதீனமாக உள்ளன என்று கூற முடியாது. மாறாக இது நேர்மாறானது. இந்த இரண்டு விஷயங்களும் அறிக்கைகளின் பகுப்பாய்வுகளாகக் கருதப்பட வேண்டும் - அறிக்கையின் அடையாளம் மற்ற அறிக்கைகளுடனான அதன் தொடர்பு, அது போன்ற சொற்பொழிவு மற்றும் யதார்த்தம் மற்றும் அதன் உள்ளார்ந்த வடிவம் ஆகியவற்றால் நிபந்தனைக்குட்பட்டது. அறிக்கையானது "அதன் செயல்பாட்டின் அமைப்பு" மூலம் நிர்வகிக்கப்படுகிறது, இதை ஃபூக்கோ "காப்பகம்" என்று அழைக்கிறார். தொல்லியல் என்பது இப்போது காப்பகத்தின் அகழ்வாராய்ச்சி என்று விளக்கப்படுகிறது. இது நிச்சயமாக முன்னோட்டமாக ஃபூக்கோ எல்லா காலத்திலும் என்ன செய்து வருகிறது என்பதை உள்ளடக்கியது.

ஃபூக்கோ தனது 1969 ஆம் ஆண்டு புகழ்பெற்ற கட்டுரையான "ஆசிரியர் என்றால் என்ன?" (சற்றே குழப்பமாக, இதன் பல பதிப்புகள், மூலத்தின் பல மொழிபெயர்ப்புகள் மற்றும் ஃபூக்கோவின் சொந்த மொழிபெயர்ப்பு உட்பட, பல ஆண்டுகளுக்குப் பிறகு ஆங்கிலத்தில் வழங்கப்பட்டன), இது 1960 களில் இலக்கியம் பற்றிய ஃபூக்கோவின் எழுத்துக்களின் தொடரை திறம்பட முடிக்கிறது. தொல்பொருளியலுக்குப் பின்னால் உள்ள தூண்டுதலின் இலக்கியக் கோட்பாட்டின் விரிவாக்கத்தை இந்தப் படைப்பு பிரதிபலிக்கிறது, ஃபூக்கோ ஒரு ஆசிரியரின் கருத்தை முறையாக விமர்சித்தார், மேலும் இந்த விஷயத்திற்கு ஆழ்நிலை இறையாண்மையைக் கூறுவதைத் தாண்டி நாம் உரையாடலைப் புரிந்துகொள்வதில், விஷயத்தைப் புரிந்துகொள்வதில் நாம் செல்லலாம் என்று பரிந்துரைக்கிறது. சொற்பொழிவின் செயல்பாடு.

பரம்பரை

மே 1968க்குப் பிறகு பிரான்சில் கணிசமான சமூக எழுச்சியைக் கண்டது, குறிப்பாக அந்த மாதத்தின் கிளர்ச்சி தொடங்கிய பல்கலைக்கழகங்களில். ஃபூக்கோ, ஒரு துனிஸிலிருந்து இந்தச் சூழலுக்குத் திரும்பினார், அதுவும் அரசியல் கொதிப்பில் இருந்தது.

அவரது பணி அவரது புதிய நிச்சயதார்த்தத்தை விரைவாகப் பிரதிபலித்தது (தொல்லியல் 1968 இன் ஆரம்பத்தில் முடிக்கப்பட்டது, இருப்பினும் அடுத்த ஆண்டு

வெளியிடப்பட்டது). 1970 ஆம் ஆண்டு காலேஜ் டி பிரான்சில் அவர் ஆற்றிய தொடக்க விரிவுரை, தி ஆர்டர் ஆஃப் டிஸ்கோர்ஸ் (L'ordre du discours - இது பல்வேறு தலைப்புகளின் கீழ் பல்வேறு ஆங்கில மொழிபெயர்ப்புகளில் கிடைக்கிறது, இதில் தி ஆர்க்கியாலஜி ஆஃப் அமெரிக்கன் பதிப்பின் பின் இணைப்பு உட்பட அறிவு), 1960 களில் அவரை ஆக்கிரமித்திருந்த சொற்பொழிவின் பகுப்பாய்வை இன்னும் அரசியல் நிலப்பரப்பில் நகர்த்துவதற்கான முயற்சியைப் பிரதிநிதித்துவப்படுத்துகிறது. இப்போது சொற்பொழிவின் நிறுவன உற்பத்தியைப் பற்றி கேள்விகளைக் கேட்கிறது. இங்கே, ஃபூக்கோ ஒரு புதிய திட்டத்தை அறிவிக்கிறார், அதை அவர் "மரபியல்" என்று குறிப்பிடுகிறார், இருப்பினும் ஃபூக்கோ தொல்பொருள் முறையை ஒருபோதும் நிராகரிக்கவில்லை.

"மரபியல்" என்பது ஃபூக்கோ "நிகழ்காலத்தின் வரலாறு" என்று அழைப்பதைச் செய்வதைக் குறிக்கிறது. வம்சாவளி என்பது நாம் எங்கிருந்து வந்தோம் என்பதற்கான விளக்கமாகும்: ஃபூக்கோவின் மரபுவழிகள் நிகழ்காலத்திற்கு முன்பே நிறுத்தப்பட்டாலும், அவற்றின் நோக்கம் நமது தற்போதைய சூழ்நிலை எவ்வாறு உருவானது மற்றும் சமகால கவலைகளால் உந்துதல் பெற்றது என்பதைக் கூறுவதாகும். நிச்சயமாக, எல்லா வரலாற்றிலும் இந்த அம்சங்கள் உள்ளன என்று ஒருவர் வாதிடலாம், ஆனால் மரபுவழியில் இது தவிர்க்க முடியாத சார்பு விஷயத்தை விட நோக்கமாக உள்ளது. ஃபூக்கோவின் சில தொல்பொருள்கள் ஒரே மாதிரியான அம்சங்களைக் கொண்டிருந்தன என்று கூறலாம், ஆனால் அவற்றின் நோக்கம் இந்த நடைமுறை பொருத்தத்தை வலியுறுத்தாமல், தங்களுக்குள்ளேயே அறிவுசார் மாற்றங்களை தனித்தனியாகப் பார்ப்பதாகும். "மரபியல்" என்ற வார்த்தை நீட்சேயின் மரபுவழி மரபிலிருந்து நேரடியாக எடுக்கப்பட்டது : பரம்பரை என்பது நீட்சேயின் வரலாற்றின் ஒரு வடிவமாகும், இருப்பினும் நீட்சே இதுவரை முயற்சித்த எதையும் விட மிக நுணுக்கமாக வரலாற்றுப்பூர்வமானது.

அறிவின் விருப்பம்

ஃபூக்கோ உண்மையில் அதிகாரத்தின் கருத்தாக்கத்தின் மீது அதிக கவனம் செலுத்தினார், அவர் நினைத்த பரம்பரையை விட அதிகார உறவுகளின் பகுப்பாய்வை உருவாக்கினார் என்று அவர் குறிப்பிட்டார். ஃபூக்கால் வம்சாவளியைச் செய்யத் தொடங்கியவுடன் அதிகாரத்தைப் பற்றி பேசத் தொடங்கினார். ஒழுக்கம் மற்றும் தண்டனையில் அவர் அறிவியலின் பகுப்பாய்வை அரசியல் பகுப்பாய்வுடன் மீண்டும் இணைத்து "சக்தி-அறிவு" என்ற கருத்தை உருவாக்குகிறார். ஃபூக்கோவிற்கு இப்போது அறிவு என்பது அதிகாரத்தைத் தவிர புரிந்து கொள்ள முடியாதது, இருப்பினும் ஃபூக்கோ சொற்பொழிவின் ஒப்பீட்டு சுயாட்சியை தொடர்ந்து வலியுறுத்துகிறார், அதிகாரம்-அறிவு என்ற கருத்தை துல்லியமாக அறிமுகப்படுத்தினார். ஃபூக்கோவைப்

பொறுத்தவரை, அதிகாரத்தைத் தவிர தூய்மையான அறிவு எதுவும் இல்லை, ஆனால் அறிவும் அதிகாரத்திற்கு உண்மையான மற்றும் குறைக்க முடியாத முக்கியத்துவத்தைக் கொண்டுள்ளது.

ஃபூக்கோ ஒழுக்கம் மற்றும் தண்டனையில் அதிகாரம் பற்றிய கருத்தை வரைந்தார், ஆனால் அதிகாரம் பற்றிய அவரது கருத்து முதன்மையாக அடுத்த ஆண்டு 1976 இல் வெளியிடப்பட்ட ஒரு படைப்பில் மட்டுமே விளக்கப்பட்டுள்ளது. இது அவரது பாலியல் வரலாற்றின் முதல் தொகுதி, அறிவுக்கான விருப்பம் என்ற தலைப்பில் . பிந்தையது நீட்சேவின் வில் டு பவரைக் குறிப்பதாகும் (இந்த அசல் பிரஞ்சு தலைப்பு தற்போதைய பென்குயின் ஆங்கில பதிப்பின் - இருப்பினும், அமெரிக்காவில் வெளியிடப்பட்ட ஆங்கில மொழிபெயர்ப்பானது தி ஹிஸ்டரி ஆஃப் செக்சுவாலிட்டி: ஆன் இன்ட்ரடக்ஷன் என்ற தலைப்பில் உள்ளது).

அறிவுக்கான விருப்பம் ஒரு அசாதாரணமான செல்வாக்குமிக்க படைப்பாகும், ஒருவேளை ஃபூக்கோவின் மிகவும் செல்வாக்குமிக்க படைப்பு. புத்தகத்தின் மைய ஆய்வறிக்கை என்னவென்றால், நாம் பாலியல் ரீதியாக ஒடுக்கப்படுகிறோம் என்ற பிரபலமான கருத்துக்களுக்கு மாறாக, பாலியல் அடக்குமுறை பற்றிய முழு கருத்தும் பாலினத்தைப் பற்றி பேசுவதற்கான பொதுவான கட்டாயத்தின் ஒரு பகுதியாகும்: நடத்தை உற்பத்தி வெறுமனே குறிப்பிடப்படுகிறது. உள்ளார்ந்த போக்குகளின் விடுதலையாக.

ஃபூக்கோவின் பிரச்சனை என்னவென்றால், அதிகாரத்தைப் பற்றிய எதிர்மறையான கருத்தாக்கம் நம்மிடம் உள்ளது, இது அதிகாரத்தை தடைசெய்யும் சக்தியை மட்டுமே அழைக்க வழிவகுக்கிறது, அதே நேரத்தில் நடத்தை உற்பத்தி சிக்கலாக இல்லை. ஃபூக்கோவின் கூற்றுப்படி, முந்தைய அரசியல் கோட்பாடுகள் அனைத்தும் முழுமையான முடியாட்சி தொடர்பாக பிரச்சாரம் செய்யப்பட்ட அதிகாரத்தின் பார்வையில் சிக்கிக்கொண்டன, மேலும் நமது அரசியல் சிந்தனை பிரெஞ்சுப் புரட்சியில் சிக்கவில்லை, எனவே இன்று "தலையை வெட்ட வேண்டிய அவசியம் உள்ளது. அரசியல் கோட்பாட்டில் ராஜா. ஃபூக்கோவின் கருத்து என்னவெனில், அதிகாரம் என்பது தனிநபர்கள் வைத்திருக்கும் ஒரு பொருளாக, பிரமிடு முறையில் ஒழுங்கமைக்கப்பட்ட நிலையில், ஒரு நபரை உச்சத்தில் வைத்து, எதிர்மறையான தடைகள் மூலம் செயல்படுவதாக நாம் கற்பனை செய்கிறோம். ஃபூக்கோ சக்தி உண்மையில் இதை விட உருவமற்றது மற்றும் தன்னாட்சி மற்றும் அடிப்படையில் தொடர்புடையது என்று வாதிடுகிறார். அதாவது, அதிகாரம் என்பது முதன்மையாக ஒரு நபரிடம் உள்ள ஒன்றைக் கொண்டிருக்கவில்லை, மாறாக மக்கள் என்ன செய்கிறார்கள் என்பதைப் பற்றியது, முதல் நிகழ்வில் ஒருவருக்கொருவர் நமது தொடர்புகளில் வாழ்கிறது. எனவே, சமூக வலைப்பின்னல்களில் அதிகாரம் முற்றிலும் எங்கும் உள்ளது. மக்கள், ஒருவர்

கொச்சையாகச் சொல்லலாம். மேலும், அதிகாரத்தின் பல தயாரிப்புகள் அவர்கள் அதைப் பயன்படுத்துபவர்கள். அதிகாரமானது, மக்களிடம் ஒப்பீட்டளவில் சுயாட்சியைக் கொண்டுள்ளது. அவர்கள் அதைச் செய்வது போலவே: அதிகாரம் அதன் சொந்த மூலோபாய தர்க்கங்களைக் கொண்டுள்ளது. அதிகார உறவுகளின் வலையமைப்பிற்குள் உள்ள மக்களின் செயல்களில் இருந்து வெளிப்படுகிறது. கார்செரல் அமைப்பு மற்றும் பாலுணர்வின் சாதனம் ஆகியவை அதிகாரத்தின் அத்தகைய உத்திகளுக்கு இரண்டு முக்கிய எடுத்துக்காட்டுகள்: அவை யாராலும் அல்லது எந்த வகுப்பினராலும் கூட வேண்டுமென்றே கட்டமைக்கப்படவில்லை, மாறாக அவை தாங்களாகவே வெளிப்படுகின்றன.

இது :பூக்கோவை அதிகாரத்தின் குறிப்பிட்ட வரலாற்று இயக்கவியல் பற்றிய ஆய்வுக்கு இட்டுச் செல்கிறது. அவர் "உயிர் சக்தி" என்ற கருத்தை அறிமுகப்படுத்துகிறார், இது ஒழுக்கம் மற்றும் தண்டனையில் விவாதிக்கப்பட்ட ஒழுங்குமுறை சக்தியை ஒருங்கிணைக்கிறது, இது ஒரு "உயிர் அரசியலுடன்" ஒரு உயிரியல் மட்டத்தில் மக்களின் வாழ்க்கையை முதலீடு செய்து, மனிதகுலத்தை ஒழுங்குபடுத்துவதற்காக, விதிமுறைகளின்படி வாழ நம்மை "செய்யும்". மக்கள்தொகை நிலை, "தனடோபோலிடிக்ஸ்" என்ற இரத்தக்களரி வாளை கையிருப்பில் வைத்திருக்கும் அதே வேளையில், மில்லியன் கணக்கானவர்களைக் கொல்லும் ஒரு தொழில்துறை போராக இப்போது மிகைப்படுத்தப்பட்டுள்ளது. இந்த குறிப்பிட்ட வரலாற்று ஆய்வறிக்கை :பூக்கோ மற்றும் பெண்ணியம் என்ற கட்டுரையில், முதல் பகுதியில் இன்னும் விரிவாகக் கையாளப்பட்டுள்ளது. பாலுறவு, உடல்கள் மற்றும் நெறிமுறைகள் பற்றிய :பூக்கோவின் கவலைகள் ஒரு சக்திவாய்ந்த கலவையை உருவாக்குகின்றன, இது குறிப்பாக ஜூடித் படலரின் பணியின் மூலம், சமகால பெண்ணிய சிந்தனையின் முக்கிய தாக்கங்களில் ஒன்றாகும், அத்துடன் மனிதநேயம் மற்றும் சமூக அறிவியலின் பல்வேறு பகுதிகளில் செல்வாக்கு செலுத்தியது.

EH கார்

எட்வர்ட் ஹாலெட் கார் 1892 இல் பிறந்தார் மற்றும் லண்டனில் உள்ள மெர்ச்சண்ட் டெய்லர்ஸ் பள்ளி மற்றும் கேம்பிரிட்ஜில் உள்ள டிரினிட்டி கல்லூரியில் கல்வி பயின்றார், அங்கு அவர் க்ரேவன் அறிஞராக இருந்தார் மற்றும் கிளாசிக்கலில் இரட்டை முதல் இடத்தைப் பெற்றார். அவர் 1916 இல் வெளியுறவு அலுவலகத்தில் சேர்ந்தார் மற்றும் உள்நாட்டிலும் வெளிநாட்டிலும் பல வேலைகள் மற்றும் FO உடன் இணைந்த பிறகு அவர் 1936 இல் ராஜினாமா செய்தார் மற்றும் அபெரிஸ்ட்வித் பல்கலைக்கழக கல்லூரியில் சர்வதேச அரசியலில் பேராசிரியரானார். அவர் 1941

முதல் 1946 வரை டைம்ஸின் உதவி ஆசிரியராகவும், 1953 முதல் 1955 வரை ஆக்ஸ்போர்டில் உள்ள பெய்லியோல் கல்லூரியில் அரசியலில் ஆசிரியராகவும் இருந்தார், மேலும் 1955 இல் கேம்பிரிட்ஜில் உள்ள டிரினிட்டி கல்லூரியின் ஃபெலோவாகவும், ஆக்ஸ்போர்டில் உள்ள பெய்லியோல் கல்லூரியின் கௌரவ ஃபெலோவாகவும் ஆனார். அவர் 1920 இல் CBE ஐப் பெற்றார்.

ஒரு வரலாற்றாசிரியராக அவர் சோவியத் ரஷ்யாவின் நினைவுச்சின்ன வரலாற்றிற்காக மிகவும் பிரபலமானவர், இதை கார்டியன் 'இந்த நூற்றாண்டின் பிரிட்டிஷ் வரலாற்றாசிரியரின் மிக முக்கியமான படைப்புகளில் ஒன்றாகும்' என்றும், தி டைம்ஸ் 'ஒரு சிறந்த வரலாற்று சாதனை' என்றும் குறிப்பிட்டது. அவர் 1945 இல் தனது வரலாற்றைத் தொடங்கினார் மற்றும் கிட்டத்தட்ட முப்பது ஆண்டுகள் அதில் பணியாற்றினார். இது பதினான்கு தொகுதிகள் மற்றும் ஒரு சுருக்கம், ரஷ்ய புரட்சி: லெனின் முதல் ஸ்டாலின் வரை ஆக்கிரமித்துள்ளது. வரலாற்றின் பல பகுதிகளை பெங்குவின் வெளியிட்டது: போல்ஷிவிக் புரட்சி, 1917-1923 (மூன்று தொகுதிகளில்); தி இன்டர்ரெக்னம், 1921-1924; ஒரே நாட்டில் சோசலிசம், 1924-1926 (மூன்று தொகுதிகளில்); மற்றும் திட்டமிடப்பட்ட பொருளாதாரத்தின் அடித்தளங்கள் 1926-1929 (இரண்டு தொகுதிகளில், தொகுதி ஒன்று RW டேவிஸ் இணைந்து எழுதியது). அவரது பிற வெளியீடுகளில் தி ரொமாண்டிக் எக்ஸைல்ஸ் (1933), தி ட்வென்டி இயர்ஸ் க்ரைசிஸ், 1919-1939 (1939), அமைதிக்கான நிபந்தனைகள் (1942), தி சோவியத் இம்பாக்ட் ஆன் தி வெஸ்டர்ன் வேர்ட்ஸ் (1946), தி நியூ சொசைட்டி (1951) மற்றும் ஃப்ரம் நெப்போலியன் முதல் ஸ்டாலின் மற்றும் பிற கட்டுரைகள் (1980). EH கார் 1982 இல் இறந்தார் மற்றும் அவரது இரங்கல் செய்தியில் தி டைம்ஸ் எழுதியது, 'அவரது எழுத்துக்கள் பெரும்பாலும் அவரது நடத்தையைப் போலவே கடுமையானவை. ஒரு அறுவைசிகிச்சை நிபுணரின் உணர்ச்சியற்ற திறமையுடன், அவர் கடந்த காலத்தின் உடற்கூறுகளை அப்பட்டமாக வெளிப்படுத்தினார். . . சந்தேகத்திற்கு இடமின்றி அவர் அடுத்தடுத்த தலைமுறை வரலாற்றாசிரியர்கள் மற்றும் சமூக சிந்தனையாளர்களுக்கு ஒரு வலுவான அடையாளத்தை விட்டுச் சென்றார்

எட்வர்ட் ஹாலெட் கார் ஒரு தாராளவாத யதார்த்தவாதி மற்றும் பின்னர் இடதுசாரி பிரிட்டிஷ் வரலாற்றாசிரியர், பத்திரிகையாளர் மற்றும் சர்வதேச உறவுகள் கோட்பாட்டாளர், மற்றும் வரலாற்றில் அனுபவவாதத்தை எதிர்ப்பவர். 1917 முதல் 1929 வரையிலான சோவியத் வரலாற்றின் கணக்கையும், சர்வதேச உறவுகள் பற்றிய அவரது எழுத்துக்களுக்காகவும், வரலாறு என்றால் என்ன?, அதில் அவர் பாரம்பரிய வரலாற்று முறைகள் மற்றும் நடைமுறைகளை நிராகரிக்கும் வரலாற்றுக் கொள்கைகளை வகுத்தார். கேம்பிரிட்ஜில் கல்வி பயின்ற கார், 1916 ஆம் ஆண்டு

இராஜதந்திரியாக தனது வாழ்க்கையைத் தொடங்கினார். சர்வதேச உறவுகள் மற்றும் சோவியத் ஒன்றியம் பற்றிய ஆய்வில் அதிக ஈடுபாடு கொண்டவராக, கல்விப் பணியைத் தொடங்க 1936 இல் வெளியுறவு அலுவலகத்திலிருந்து ராஜினாமா செய்தார். இருந்து

"வரலாறு என்பது மனிதன் தனது பகுத்தறிவைச் செயல்படுத்தி, அவனது சூழலைப் புரிந்துகொண்டு அதன் அடிப்படையில் செயல்படும் நீண்ட போராட்டமாகும். ஆனால் நவீன காலம் புரட்சிகர வழியில் போராட்டத்தை விரிவுபடுத்தியுள்ளது. மனிதன் இப்போது தன் சூழலை மட்டுமல்ல, தன்னையும் புரிந்துகொண்டு செயல்பட முயல்கிறான்; மேலும் இது பேசுவதற்கு, பகுத்தறிவுக்கு ஒரு புதிய பரிமாணத்தையும் வரலாற்றில் ஒரு புதிய பரிமாணத்தையும் சேர்த்துள்ளது.

"வரலாறு என்பது கார்பஸ் உறுதி செய்யப்பட்ட உண்மைகளைக் கொண்டுள்ளது. மீன் வியாபாரியின் பலகையில் மீன் போல ஆவணங்கள், கல்வெட்டுகள் மற்றும் பலவற்றில் வரலாற்று ஆசிரியருக்கு உண்மைகள் கிடைக்கின்றன. வரலாற்றாசிரியர் அவற்றைச் சேகரித்து, வீட்டிற்கு அழைத்துச் சென்று, அவருக்குப் பிடித்த பாணியில் சமைத்து பரிமாறுகிறார்.

ஜனவரி மற்றும் மார்ச் 1961 க்கு இடையில், வரலாற்றாசிரியரும் இராஜதந்திரியுமான எட்வர்ட் ஹாலெட் கார் தொடர்ச்சியான விரிவுரைகளை வழங்கினார், பின்னர் நமது காலத்தின் மிகவும் பிரபலமான வரலாற்றுக் கோட்பாடுகளில் ஒன்றாக வெளியிடப்பட்டது: வரலாறு என்றால் என்ன? அவர் தனது விரிவுரைகளில், "நீங்கள் உண்மைகளைப் படிக்கத் தொடங்கும் முன் வரலாற்றாசிரியரைப் படிக்க வேண்டும்" என்று வாசகருக்கு அறிவுறுத்துகிறார், கடந்த காலத்தின் எந்தக் கணக்கும் பெரும்பாலும் அதை எழுதுபவர்களின் நிகழ்ச்சி நிரல் மற்றும் சமூக சூழலுக்கு எழுதப்பட்டதாக வாதிடுகிறார். "உண்மைகள்... மீன் வியாபாரிகளின் அடுக்கில் இருக்கும் மீன்கள் போன்றவை. வரலாற்றாசிரியர் அவற்றைச் சேகரித்து, வீட்டிற்கு அழைத்துச் சென்று சமைத்து பரிமாறுகிறார்.

"பேராசிரியர்" என்ற புனைப்பெயர் கொண்ட எனது தாத்தா EH காரின் எங்கும் நிறைந்த குடும்ப மரபு மூலம் எனது சிறுவயது நினைவுகள் மற்றும் வரலாற்றைக் கற்றல் மேம்படுத்தப்பட்டது. அவர் எப்போதும் தனது கைகளில் ஓட்டைகளை வைத்திருப்பவர், ஒவ்வொரு இரவும் பால் கொழுக்கட்டை சாப்பிட்டு வம்புகளை வெறுத்தவர். இருந்தபோதிலும், அவர் மிகவும் மதிக்கப்பட்டார், அதனால் என் பாட்டி அவர் வருவதற்கு முன்பு வீட்டில் உள்ள செடிகளை தூசி துடைப்பார். நான் பிறப்பதற்கு ஆறு ஆண்டுகளுக்கு முன்பு அவர் இறந்துவிட்டார், ஆனால் அவரது

ஆற்றல் எங்கள் குடும்பத்தில் வாழ்ந்து, வரலாற்றில் எனக்கு தீராத ஆர்வத்தை ஊக்குவித்தது. நான் எனது தாத்தா பாட்டியின் வாழ்க்கை அறையின் மாடியில் எனது குடும்ப மரத்தை விரித்து எட்வர்ட் ஹாலெட் கார் என்ற பெயரில் மூடப்பட்டபோது, என் பெரியப்பாவுடன் வாழ்நாள் முழுவதும் ஆர்வத்தையும் கற்பனை உரையாடலையும் தொடங்கினேன்.

சுய மதிப்பீட்டு

3. E.H. கார் அவருக்குரிய சரித்திரத்தில் எப்படி சரித்திரத்தை இயக்க முடிந்தார்?

1. அல்பெருனி, வோல்டேர், ஹெகல் - காரல் மார்க்ஸ் E.H.. கார். மாற்றுங்களின் தாக்கத்தை பகுப்பாய்வு செய்யுங்கள்.

இயல் - நான்கு

ஜாதுநாத் சர்க்கார் - ஆர்.சி. மஜும்தார் - டி.டி. கோசாம்பி - ரொமிலா தாபர் - ஆர்.எஸ். சர்மா - இர்பான் ஹபீப் - பிபன் சந்திரா - ரனாஜித் குஹா - பி.டி. ஸ்ரீநிவாச ஐயங்கார் - சி.எஸ். ஸ்ரீநிவாச்சாரி - கே.ஏ. நீலகண்ட சாஸ்திரி - கே.கே. பிள்ளை - என். சுப்ரமணியம் - கே.ஏ. ராஜய்யன் - ஜி.வெங்கடேசன்

குறிக்கோள்கள்

- ஜாதுநாத் சர்க்காரின் ஆதாரங்கள் மற்றும் அவர் அரசு உள்ளிட்ட பொருள்கள் யாவை?
- டி.டி. கோசாம்பிக்குரிய காலத்தில் செய்த முக்கிய அமைப்புகள் யாவை?
- ஜி.வெங்கடேசனின் செய்த முக்கிய செயல்கள் யாவை? அவர் செய்த முக்கியமான பொருள்களை உருவாக்கினார்?

ஜதுநாத் சர்க்கார்

சர் ஜதுநாத் சர்க்கார் டிசம்பர் 10, 1870 அன்று வங்காளத்தின் ராஜ்ஷாஹி மாவட்டத்தில் உள்ள கராச்மரியாவில் வைஷ்ணவ வரேந்திர-காயஸ்த குடும்பத்தில் பிறந்தார். அவரது தந்தை ராஜ்குமார் (1839-1914) ஒரு நிலப்பிரபுவாக இருந்தார், அவர் திகபதியா ஜமீன்தாரியின் எஸ்டேட் மேலாளராகவும் பணியாற்றினார். ஜதுநாத் சர்க்காரின் ஆரம்பக் கல்வி கராச்மரியா, ராஜ்ஷாஹி நகரம் மற்றும் கல்கத்தா ஆகிய இடங்களில் இருந்தது. 1887 ஆம் ஆண்டில், அவர் ராஜ்ஷாஹி கல்லூரியில் இருந்து மெட்ரிகுலேட் நுழைவுத் தேர்வில் தேர்ச்சி பெற்றார் மற்றும் கல்கத்தா பல்கலைக்கழகத்தில் ஆறாவது இடத்தைப் பெற்றார். பின்னர் அவர் ராஜ்ஷாஹி கல்லூரியில் சேர்ந்து, 1889 இல் இடைநிலை முதல் கலைத் தேர்வில் தேர்ச்சி பெற்றார். பின்னர், அவர் கல்கத்தாவில் உள்ள பிரசிடென்சி கல்லூரியில் சேர்ந்து, பிப்ரவரி 1891 இல் பி.ஏ தேர்வில் வரலாறு மற்றும் ஆங்கிலத்தில் கௌரவத்துடன் தேர்ச்சி பெற்று பல்கலைக்கழகத்தில் இரண்டாம் இடத்தைப் பெற்றார். நவம்பர் 1892 இல், அவர் ஆங்கிலத்தில் தனது எம்.ஏ தேர்வில் தேர்ச்சி பெற்றார், அவரது வகுப்பில் முதலிடம் பெற்றார், மேலும் தங்கப் பதக்கம் பெற்றார். இந்த காலகட்டத்தில், அவர் ஈடன் இந்து விடுதியில் சிறிது காலம் வாழ்ந்தார் மற்றும் அதன் கால்பந்து கிளப்பின் செயலாளராக இருந்தார். விடுதியின்

சுஹ்ரித் சமிதியின் பத்திரிகையான தி சுஹ்ரித் , ஜதுநாத்தின் முதல் வரலாற்றுக் கட்டுரையான “திப்பு சுல்தானின் வீழ்ச்சி” மற்றும் ரவீந்திரநாத் தாகூரின் இலக்கியப் படைப்புகள் பற்றிய அவரது முதல் கட்டுரையை வெளியிட்டது.

தொழில் மற்றும் வெளியீடுகள்

மார்ச் 1893 இல், ஜதுநாத் சர்க்கார் கல்கத்தாவில் உள்ள ரிப்பன் கல்லூரியில் ஆங்கில பீட உறுப்பினராக சேர்ந்தார், பின்னர் 1896 இல் கொல்கத்தாவில் உள்ள மெட்ரோபாலிட்டன் கல்லூரியில் பதவி ஏற்றார். கல்கத்தாவில் உள்ள பிரசிடென்சி கல்லூரியில் ஆங்கிலம் மற்றும் வரலாறு. 1898 மற்றும் 1917 க்கு இடைப்பட்ட காலத்தில் அவரது வாழ்க்கையின் நீண்ட பகுதி, 1901 இல் பிரசிடென்சி கல்லூரியில் சிறிது காலம் தவிர பாட்னா கல்லூரியில் கழித்தார். பாட்னா கல்லூரியில், அவர் முதலில் ஆங்கிலம் மற்றும் வரலாறு இரண்டையும் கற்பித்தார், ஆனால் 1908 முதல் அவரது நியமனம் பிரத்தியேகமாக இருந்தது. வரலாற்று துறை. 1917 இல், ஜதுநாத் பெனாரஸ் இந்து பல்கலைக்கழகத்தின் வரலாற்றுத் துறையின் முதல் தலைவராக சேர்ந்தார். அடுத்த ஆண்டு, அவர் இந்திய கல்வி சேவையாக பதவி உயர்வு பெற்றார். ஜூலை 1919 இல், அவர் கட்டாக்கில் உள்ள ராவன்ஷா கல்லூரியில் ஆங்கிலம் மற்றும் வரலாற்று பேராசிரியராக சேர்ந்தார். அங்கு பங்களா பாடம் நடத்தவும் முன்வந்தார். 1923 இல், ஜதுநாத் மீண்டும் பாட்னா கல்லூரிக்கு மாற்றப்பட்டார் மற்றும் 1926 இல் பணியில் இருந்து ஓய்வு பெற்றார். 1926 முதல் 1928 வரை, அவர் கல்கத்தா பல்கலைக்கழகத்தின் துணைவேந்தராக பணியாற்றினார். சைமன் கமிஷனை அடுத்து மாணவர் போராட்டங்களை பல்கலைக்கழகம் கையாண்டது தொடர்பான பொது சலசலப்பு உட்பட பல சர்ச்சைகளால் அவரது பதவிக்காலம் குறிக்கப்பட்டது.

1897 ஆம் ஆண்டில், சர்க்கார் கல்கத்தா பல்கலைக்கழகத்தால் மதிப்புமிக்க பிரேம்சந்த் ராய்சந்த் ஸ்காலர்ஷிப்புகளை வழங்கினார் மற்றும் 1901 ஆம் ஆண்டில் அவரது PRS ஆய்வறிக்கை கல்கத்தாவிலிருந்து இந்தியா ஆஃப் ஒளரங்கஜிப் (நிலப்பரப்பு, புள்ளியியல் மற்றும் சாலைகள்) என வெளியிடப்பட்டது. இது முகலாய இந்தியாவின் வரலாற்றைப் பற்றிய அவரது வாழ்நாள் ஆய்வின் தொடக்கத்தைக் குறித்தது. அடுத்த ஐந்து தசாப்தங்களில், ஜதுநாத் சர்க்கார் 17 மற்றும் 18 ஆம் நூற்றாண்டு இந்தியா மற்றும் இடைக்கால வங்காளத்தின் வரலாற்றில் ஒரு தலைசிறந்த அதிகாரியாக தன்னை நிலைநிறுத்திக் கொண்டார். அவரது வெளியீடுகளில் பிரிட்டிஷ் இந்தியாவின் பொருளாதாரம் (1909), ஒளரங்கஜிப்பின் வரலாறு தொகுதிகள் 1-5 (1912-24), ஒளரங்கஜிப்பின் நிகழ்வுகள் மற்றும் வரலாற்றுக் கட்டுரைகள் (1912), சைதன்யா: அவரது புனித யாத்திரைகள் மற்றும் போதனைகள் (1913), சிவாஜி மற்றும் அவரது காலங்கள் (1919) ஆகியவை

அடங்கும்.), முகலாயப் பேரரசின் வீழ்ச்சி தொகுதிகள் 1-4 (1932-50), வங்காள நவாப்கள் (1952), இந்தியாவின் இராணுவ வரலாறு (1960), நிரோத் பூசன் ராய் உடனான தஸ்னாமி நாக சன்யாசிகளின் வரலாறு (வது) மற்றும் ஜெய்ப்பூர் வரலாறு (1984) ரகுபீர் சின் திருத்தினார். அபுல் ஃபஸ்-1 அல்லமியின் ஜன்-ஐ அக்பரியின் கர்னல் ஜரெட்டின் மொழிபெயர்ப்பான 2-3 (1948-1949), வங்காள முஸ்லிம் கால வரலாறு 1299-1757 (1948), மற்றும் பதிவுகள் மராத்தா வரலாற்றின் பாரசீக தொகுதிகள் 1-2 ஆகியவற்றையும் அவர் திருத்தினார். (1953-54). பாட்னா பல்கலைக்கழகத்தில் அவரது வாசகர்கள் விரிவுரைகள் பின்னர் முகலாய நிர்வாகம் (1920, இரண்டாம் பதிப்பு 1924) மற்றும் மெட்ராஸ் பல்கலைக்கழகத்தில் அவரது வில்லியம் மேயர் விரிவுரைகள் இந்தியா என்ற பெயரில் வெளியிடப்பட்டன (1928). பங்களாவில் அவரது புத்தகங்களில் பட்னர் கதா (1916-17), மராட்டிய ஜாதியாபிகாஷ் (1936), மற்றும் ஷிபாஜி (1929) ஆகியவை அடங்கும்.

அவரது வழிமுறையின் அடிப்படையில், ரேங்கே, நிபுர் மற்றும் மம்சென் போன்ற ஐரோப்பிய வரலாற்றாசிரியர்களால் நடைமுறைப்படுத்தப்பட்ட விமர்சன வரலாற்று வரலாற்று பாரம்பரியத்தால் சர்க்கார் ஆழ்ந்த தாக்கத்தை ஏற்படுத்தினார், ஆனால் வரலாற்றை எழுதுவது அடிப்படையில் ஒரு இலக்கிய நோக்கமாக கருதப்பட்டது. தவறாமல், அவர் தனது சொந்த வரலாற்று ஆராய்ச்சியை தனது "இலக்கியப் பணி" என்று குறிப்பிட்டார். ஜதுநாத் சர்க்கார் சமஸ்கிருதம் மற்றும் ஆங்கில இலக்கியத்தின் மீது வாழ்நாள் முழுவதும் ஆர்வத்தை வளர்த்துக் கொண்டார் மற்றும் பங்களா இலக்கியத் துறையில் தனது வாழ்நாளின் பெரும்பகுதியில் தீவிரமாக இருந்தார். அவர் பங்களா பத்திரிக்கைகள் மற்றும் பிரபாசி, பாரத்பர்ஷா, பிரபாதி மற்றும் சாகித்ய-பரிஷத்-பத்ரிகா போன்ற பத்திரிகைகளுக்கு தொடர்ந்து பங்களிப்பவராக இருந்தார். மற்றவற்றுடன், 1911 இல் வடக்கு வங்காள இலக்கிய மாநாட்டில் அவர் நிகழ்த்திய ஜனாதிபதி உரை, வங்காள முஸ்லிம்கள் தங்கள் ஆற்றல்களை பங்களாவாகிய "இயற்கை மொழி" வளர்ப்பதற்கு அர்ப்பணிக்கவும், உருதுவின் இலக்கிய நோக்கத்தை கைவிடவும் அழைப்பு விடுத்தார்.

ஒரு வரலாற்றாசிரியராக தனது ஆரம்பகால வாழ்க்கையில், ஜதுநாத் வில்லியம் இர்வைனை (1840-1911) தனது வழிகாட்டியாகப் பார்த்தார், அவருடன் வழக்கமாக கடிதப் பரிமாற்றம் செய்தார், மேலும் வரலாற்று ஆதாரங்களைத் தேடுவதில் அவருடன் ஒத்துழைத்தார். அபெர்டீனில் பிறந்தவர், அவரது வரலாற்று எழுத்துக்களில் 1713 முதல் 1771 கி.பி (1879) வரையிலான ஃபுரூக்காபாத் பங்காஷ் நவாப்களின் வரலாறு மற்றும் இந்திய மொகுல்களின் இராணுவம்: அதன் அமைப்பு மற்றும் நிர்வாகம் (1903) ஆகியவை அடங்கும். இர்வினின் மரணத்திற்குப் பிறகு, சர்க்கார் தனது மகத்தான படைப்பான திலேட்டர் முகல்ஸ் (1707-1739) தொகுதிகள் 1-2 (1922) ஐ முடித்து,

திருத்தினார் மற்றும் வெளியிட்டார். 1904 ஆம் ஆண்டில், சர்க்கார் பரோடாவில் வாழ்ந்த மகாராஷ்டிர வரலாற்றாசிரியரான கோவிந்த் சகாராம் சர்தேசாய் (1865-1959) உடன் கடிதப் பரிமாற்றத்தைத் தொடங்கினார். சர்தேசாய் தனது மராட்டிய ரியாசத்தின் (1902) முதல் தொகுதியை வெளியிட்டார், மேலும் ஜதுநாத் ஒளரங்கசீப்பின் ஆட்சியில் மராத்தி ஆதாரங்களைக் கண்டறிவதில் அவரது உதவியை நாடினார். மராட்டிய கடந்த காலத்தை மறுகட்டமைப்பதில் ஃபார்சி ஆதாரங்களின் முக்கியத்துவத்தை அவர் உணர்ந்து கொண்டதால், சர்தேசாய் கடிதத்தை தற்செயலானதாகக் கருதினார். அவர்கள் முதன்முதலில் 1909 இல் பரோடாவில் சந்தித்தனர், நெருங்கிய நண்பர்களானார்கள், வடக்கு மற்றும் மேற்கு இந்தியாவில் விரிவாகப் பயணம் செய்தனர், மேலும் அவர்களின் வாழ்நாள் முழுவதும் ஒத்துழைத்து கடிதப் பரிமாற்றம் செய்தனர். இருவரும் சேர்ந்து, மராட்டிய வரலாற்றின் ஆங்கிலப் பதிவுகள், பூனா ரெசிடென்சி கடிதத் தொடர் தொகுதிகள் 1-14 (1936-58) ஆகியவற்றின் பொது ஆசிரியர்களாகப் பணியாற்றினர். சர்தேசாய் புனேவிற்கு அருகிலுள்ள கம்ஷெட்டிற்கு ஓய்வு பெற்றபோது,

ஆர்.சி.மஜும்தார் ஆரம்ப கால வாழ்க்கை

ஆச்சார்யா ரமேஷ் சந்திர மஜும்தாரின் ஆரம்பகால வாழ்க்கை எளிதானது அல்ல. அவர் 18 மாத குழந்தையாக இருந்தபோது தனது தாயை இழந்தார், மேலும் அவரது அத்தை தனது உடன்பிறப்புகளுடன் வளர்க்கப்பட்டார். அவர் மிகவும் வறுமையில் இருந்த ஒரு குடும்பத்தில் பிறந்தார். அவரது சொந்த வார்த்தைகளில் ...

இரண்டு நாட்களுக்கு மேல் நாங்கள் உணவின்றி தவித்த நேரங்களும் உண்டு. எங்களுக்கு ஐந்து அல்லது ஆறு வயது இருக்கும் போது - எங்களுக்கு "நிமா" (பொத்தான்கள் கொண்ட ஆடை போன்ற புஷ் சட்டை), ஐந்து அல்லது ஆறு அணா விலை கொடுக்கப்பட்டது...அந்த நாட்கள் மிகவும் வேதனையாக இருந்தது. எங்களிடம் ஒரு ஜோடி காலணிகள் கூட இல்லை. நான் குழந்தையாக இருந்தபோது, ஒரு நாள் இரவில் வெள்ளத்தில் அடித்துச் செல்லப் போகிறேன். எப்படியோ என் அத்தை எழுப்பிவிட்டாள், என் கதையைச் சொல்ல நான் இன்று உயிருடன் இருக்கிறேன்.

ஆனால் அது மட்டும் இல்லை. RC மஜும்தார் எப்படி என்பதை விவரிக்கிறார்

அந்தக் காலத்தில் பேருந்துகளோ, இரயில்களோ இல்லை; சாலைகள் கூட இல்லை. அதனால் நீச்சல் கற்றுக்கொள்வது தவிர்க்க முடியாததாக இருந்தது. எரிபொருள் தேவையில்லை, வரிசையில் நிற்க வேண்டிய அவசியமில்லை தண்ணீரில் குதித்து நீந்தி இலக்கை அடையுங்கள். நாங்கள் பள்ளிக்குச் செல்லும்போது வாழை மரத்தின் முத்திரைகள் அல்லது வெற்றுப் பனை மரக் கட்டைகளைக் கொண்டு காய்ந்து போகாமல் இருக்க படகுகளை உருவாக்குவோம். எழுதுவதற்கு

பனை ஓலைகள் இருந்தன, ஆனால் என் பள்ளியில், வாழை இலைகள் ஏராளமாக கிடைத்ததால் நாங்கள் விரும்பினோம். கூரிய மூங்கில் குச்சிகளைப் பயன்படுத்தி எழுதினோம்.

சிறுவயதிலிருந்தே, அவர் ஒரு புலமைப்பரிசில் மாணவராக தன்னை வேறுபடுத்திக் கொண்டார் மற்றும் தொடர்ந்து சிறந்த கல்வித் தகுதிகளைப் பெற்றார். "வங்காளத்தில் ஓடும் பத்மா (அல்லது போட்டா) நதி போல" அவரது திறமைக்கு எல்லையே இல்லை. கல்லூரியில் படிக்கும் போதே வரலாறு படிப்பதில் வாழ்நாள் முழுக்க நேசித்து எழுபது ஆண்டுகளுக்கும் மேலாக தன்னை அர்ப்பணித்துக்கொண்டார். ஒரு வரலாற்றாசிரியரை அவர் விவரிக்கும் விதம் இங்கே:

ஒரு வரலாற்றாசிரியர் தனது உணர்வுகள், தப்பெண்ணங்கள் மற்றும் முன்முடிவுகள் மற்றும் அவரது பார்வை மற்றும் தீர்ப்பை சிதைக்கக்கூடிய அனைத்து வகையான மனித உணர்ச்சிகளையும் விலக்க வேண்டும்.

ஆர்.சி.மஜும்தார் தனது பள்ளி நாட்களில் ஈஸ்வர் சந்திர வித்யாசாகரால் ஈர்க்கப்பட்டு, இறுதியில் ஸ்ரீ ராமகிருஷ்ண பரமஹம்சர் மற்றும் சுவாமி விவேகானந்தரின் சிறந்த பக்தரானார். ஆர்.சி. மஜும்தார் தனது வாழ்நாளின் இறுதி வரை, சுவாமி விவேகானந்தரின் வாழ்க்கை அளவிலான ஒவியத்தை தனது வாழ்க்கை அறையில் பெருமையுடன் காட்சிப்படுத்தினார். இந்த மற்றும் பிற தூண்டுதல்களிலிருந்து, அவர் பரதவர்ஷத்தின் நித்திய மேதையில் அசைக்க முடியாத நம்பிக்கையை வளர்த்துக் கொண்டார் மற்றும் ஒரு சிறந்த தேசபக்தராக தன்னை வேறுபடுத்திக் கொண்டார். உண்மையில், இந்தியா மீது அவருக்கு இருந்த பற்றுதல்தான், நமது கடந்த காலத்தை ஆராய்ந்து, இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளுக்கும் மேலாக தடையின்றி, உலகின் மிகப் பெரிய நாகரீகம் என்ற உண்மையை நிலைநாட்ட அவர் வழிவகுத்தது.

சிறந்த ஆய்வாளர் மற்றும் அறிஞர்

RC மஜும்தார் வரலாற்றின் தெளிவற்ற அல்லது அதிகம் அறியப்படாத தலைப்புகளை ஆராய்ந்து எழுதுவதில் முன்னோடியாக இருந்தார்: உதாரணமாக, அவரது காலத்தில், தென்கிழக்கு இந்தியாவில் இந்திய நாகரிகத்தின் மகத்தான செல்வாக்கு பற்றிய தகவல்கள் குறைவாகவோ அல்லது எதுவும் இல்லை. எனவே, அவர் விஷயத்தை ஆராய முடிவு செய்தார். இதன் விளைவாக விரிவான தொகுதிகள்:

- சம்பா, தூர கிழக்கில் உள்ள பண்டைய இந்திய காலனிகள் (இன்றைய மலேசியா, வியட்நாம் மற்றும் கம்போடியா உட்பட)
- சுவர்ணத்விபா (பர்மா அல்லது மைன்மர்)
- கம்போஜா தேசா அல்லது கம்போடியாவில் உள்ள ஒரு பண்டைய இந்து காலனி

➤ இந்தியா மற்றும் தென்கிழக்கு ஆசியா

ஆர்.சி.மஜும்தார் இந்த தொகுதிகளை வெறும் புத்தக ஆலோசனை மூலம் எழுதவில்லை. அவர் உண்மையில் இந்த இடங்களுக்குச் சென்று அங்கு பல மாதங்கள் தங்கினார், உள்ளூர் மக்களுடன் பேசினார், அவர்களின் தாய்மொழிகளில் கல்வெட்டுகளைப் படித்தார், தெளிவற்ற ஸ்கிரிப்ட்களைப் புரிந்துகொண்டார் ... இது முழுமையான, கடினமான, சலிப்பான வேலை. ஆனால் அதனால்தான் அவரது புத்தகங்கள் அதிகாரபூர்வமானவை மற்றும் எதிர்கால சந்ததியினருக்கு இன்றியமையாத வழிகாட்டிகளாக மாறியுள்ளன. பண்டைய லட்சத்தீவின் முதல் விரிவான வரலாற்றை எழுதியவர் ஆர்.சி.மஜும்தாராக இருக்கலாம். பழமொழி போல, யானை எங்கு சென்றாலும் ஒரு பாதை தானாகவே செதுக்கப்படுகிறது.

ஆனால் எல்லாவற்றிற்கும் மேலாக, RC மஜும்தார் ஒரு தவறுக்கு மனசாட்சியுடன் இருந்தார். தனக்குத்தானே தீங்கு விளைவிப்பதில் நேர்மையானவர், மற்றும் துன்பங்களை எதிர்கொள்ளும் அச்சமின்றி இருந்தார். யாராக இருந்தாலும் சரி, அவர் உண்மையை விட்டுக்கொடுக்க மாட்டார். அவரது சொந்த வார்த்தைகளை மேற்கோள் காட்ட, "வரலாறு என்பது நபர்களையோ அல்லது சமூகத்தையோ மதிப்பதில்லை, மேலும் ஒருவர் எப்போதும் உண்மையைச் சொல்ல முயல வேண்டும்." மேலும் ஆச்சார்யா உண்மையைச் சொன்னார், அதற்கான விலையைக் கொடுத்தார். இந்தியாவின் முதல் பிரதமர் நவாப் நேரு, ஆர்.சி.மஜும்தாரின் வாழ்க்கை இனி ஒருபோதும் மாறாது என்பதை உறுதி செய்தார். ஏன்? ஏனென்றால், காந்தி மற்றும் நவாப் நேரு ஆற்றிய பங்கு பற்றிய சில அப்பட்டமான உண்மைகள் உட்பட இந்திய சுதந்திரப் போராட்டத்தின் உண்மைக் கதையைச் சொல்வேன் என்று ஆர்.சி.மஜும்தார் வெளிப்படையாக எழுதினார். நவாப் நேருவின் கூட்டாளிகளால் ஆச்சார்யா வேட்டையாடப்பட்டதன் முழுக் கதையும் இந்த தர்ம டிஸ்பாட்ச் கட்டுரையில் விவரிக்கப்பட்டுள்ளது. ஆனால் அந்தக் கதையின் மிக முக்கியமான பகுதியை அவருடைய வார்த்தைகளிலேயே கேட்போம்.

1905 முதல் 1947 வரை நடந்த கடுமையான போராட்டத்திற்கு நான் சாட்சியாக இருந்தேன், வெறும் உணர்ச்சியற்ற அல்லது ஆர்வமற்ற பார்வையாளராக நடிக்கவில்லை; நான் அப்படி இருந்திருந்தால், நான் ஒரு மனிதனை விட அதிகமாகவோ அல்லது குறைவாகவோ இருந்திருப்பேன்... இந்த சாத்தியத்தை மறுக்காமல்... நான் ஒரு பிரிந்த பார்வையை எடுக்க என்னால் முடிந்தவரை முயற்சித்தேன். மறுபறம், மக்கள் மனதில் அவர்கள் விட்டுச் சென்ற முக்கியமான நிகழ்வுகள் மற்றும்... பதிவுகள் மற்றும் உணர்வுகளைப் பற்றிய நேரடி அறிவைப் பெறுவதில் எனக்கு சில நன்மைகள் உள்ளன. பிந்தைய காலகட்டத்தில் வாழும், கடந்த காலத்தின் வரலாற்றை

மறுகட்டமைக்க மட்டுமே நம்பியிருக்க வேண்டிய ஒருவரால் இவற்றைப் பற்றிய சரியான யோசனையை உருவாக்குவது கடினம்.

ஆச்சார்யா ஆர்.சி. மஜும்தார் ஒரு உறுதியான அறிஞரின் தனிச்சிறப்புமிக்க உதாரணத்தை பிரதிநிதித்துவப்படுத்துகிறார், மேலும் "அதிகாரப்பூர்வ" நேருவியன் பதிப்பு வெளியிடப்படுவதற்கு ஐந்து ஆண்டுகளுக்கு முன்பு இந்திய சுதந்திர இயக்கத்தின் வரலாற்றின் முன்மாதிரியான மூன்று தொகுதிகளை வெளியிடுகிறார். இந்த தொகுதிகள் இன்றுவரை நிகரற்ற நிலையில் உள்ளன என்று நான் தைரியமாக கூறுவேன்.

இந்திய மக்களின் வரலாறு மற்றும் கலாச்சாரம்

அவர் பொது ஆசிரியராக இருந்த இந்திய மக்களின் வரலாறு மற்றும் கலாச்சாரம் என்ற தலைப்பில் பதினொரு தொகுதிகள் கொண்ட தலைசிறந்த படைப்பு அவரது வாழ்க்கையின் மிகப்பெரிய சாதனையாக இருக்கலாம். இந்த மகத்தான திட்டம் ஆச்சார்யா ஆர்.சி.மஜும்தார் மற்றும் கே.எம்.முன்ஷி ஆகியோருக்கு இடையேயான ஒரு அசாதாரண அறிவார்ந்த, ஆன்மீக மற்றும் தேசபக்தி திருமணத்தின் விளைவாகும். KM முன்ஷியில், RC மஜும்தார் வரலாற்று உண்மைக்கான தனது ஆர்வத்தைப் பகிர்ந்து கொண்ட ஒரு உறுதியற்ற ஆதரவாளரைக் கண்டார், மேலும் RC மஜும்தாரில், இந்திய வரலாற்றை எழுதும் தனது மகத்தான பார்வையை செயல்படுத்த சிறந்த மனிதரை முன்ஷி கண்டறிந்தார். திட்டத்தின் எந்த அம்சம் குறித்தும் முன்ஷி எந்த நேரத்திலும் ஆச்சார்யாவிடம் கேள்வி எழுப்பவில்லை. ஒவ்வொரு தொகுதிக்கும் முன்னுரை எழுதுவதில் மட்டும் திருப்தி அடைந்தார். கே.எம் முன்ஷியின் இந்திய வரலாற்றின் பார்வையின் ஒரு எடுத்துக்காட்டு இங்கே:

இந்தியர்கள் என்று அழைக்கப்படும் நமது வரலாறுகளின் போதாமையை நான் நீண்ட காலமாக உணர்ந்தேன்... பல ஆண்டுகளாக, நான் இந்தியாவைப் பற்றிய விரிவான வரலாற்றைத் திட்டமிட்டுக் கொண்டிருந்தேன். இந்தியாவின் வரலாறு என்பது வெளிநாட்டுப் படையெடுப்புகளை அவள் எப்படி எதிர்கொண்டாள் என்பது பற்றிய கதையல்ல, ஆனால் அவள் அவற்றை எதிர்த்து எப்படி வெற்றி பெற்றாள் என்பதுதான்.

உண்மையில், "பார்வை" என்பது மிகவும் குறுகிய வார்த்தையாகும்: இது கேள்வி முன்ஷியின் தரப்பில் உண்மையிலேயே ஒரு மகா-சங்கல்பமாகும். இந்த மகா-சங்கல்பம் ஆர்.சி.மஜும்தாரால் உணரப்பட்டது. இந்திய மக்களின் வரலாறு மற்றும் கலாச்சாரம் முடிவடைய முப்பத்திரண்டு ஆண்டுகள் ஆனது. இந்த பணிக்காக ஆர்.சி. மஜும்தார் தனது ஆர்வம் மற்றும் அர்ப்பணிப்பு இரண்டையும் பகிர்ந்து கொண்ட இந்தியாவின் சிறந்த அறிஞர்களைக் கொண்ட

ஒரு உண்மையான இராணுவத்தைக் கூட்டினார். பாரதிய வித்யா பவனால் வெளியிடப்பட்ட இந்த பதினொரு தொகுதிகள், வேத காலத்திலிருந்து 1947 வரையிலான இந்தியாவின் முழு வரலாற்றையும் ஆவணப்படுத்தும் மிக உறுதியான வரலாற்றுப் பணிகளாக இருக்கின்றன. இது நிறைவடையும் போது ஆச்சார்யா ஆர்.சி. மஜும்தாருக்கு 88 வயது - அதாவது வெறும் நான்கு அவர் இறப்பதற்கு ஆண்டுகளுக்கு முன்பு.

ஆச்சார்யாவின் சொந்த வார்த்தைகளை மேற்கோள் காட்டுவதை விட இந்த கட்டுரையை முடிக்க சிறந்த வழி எதுவுமில்லை:

நான் வெளிப்படுத்திய கருத்துக்கள் எவருக்கும் தங்களைப் பாராட்டாமல் இருக்க வாய்ப்பில்லை, மேலும்... என் நாட்டு மக்களில் பெரும் பகுதியினர் அவற்றில் சிலவற்றைக் கடுமையாக வெறுப்பார்கள். ஆனால், மிகப் பெரிய சமஸ்கிருதக் கவிஞர்களில் ஒருவரின் ஞானமான வார்த்தைகளில் நான் ஆறுதல் அடைகிறேன்...' என்கேயாவது, சில சமயங்களில், என் கருத்துக்களுடன் ஒத்துப்போகும், அவர்களைப் பாராட்டுபவர்களும் இருக்கலாம்; ஏனெனில் காலம் நித்தியமானது மற்றும் உலகம் பரந்த மற்றும் பெரியது .

வரலாறு என்பது சமூகத்தின் மனசாட்சி மற்றும் ஒரு வரலாற்றாசிரியரின் செயல்பாடு, ஒரு யுகத்தின் நிகழ்வுகளை நடுநிலையான மனது மற்றும் சமமான அணுகுமுறையுடன் சோதிப்பதாகும். காலப்போக்கில் வளர்ந்த பல்வேறு நாகரீகங்களைப் போலன்றி, உண்மையில் வரலாற்றின் "இலக்கு" இல்லை. சிறந்தது, வரலாறு என்பது கடந்த காலத்தின் உண்மைகளை இடைவிடாத நாட்டம் ஆகும், இது ஒரு புனிதமான அழைப்பாகும், இது உன்னிப்பாக கவனத்துடன் மேற்கொள்ளப்பட வேண்டும், இதனால் இந்த நாட்டத்தின் தற்காலிக பலன் கடந்த காலத்தின் மிகவும் துல்லியமான மற்றும் நம்பகமான படத்தை பிரதிபலிக்கிறது. வரலாறு என்பது கடந்த கால மனிதர்களைப் பற்றியது என்பதை ஒருவர் அடிப்படையாக நினைவில் கொள்ள வேண்டும் , மேலும் ஒரு நபரின் உணர்வுகளை புண்படுத்தவோ அல்லது புண்படுத்தவோ கூடாது என்பதில் மிகுந்த கவனம் செலுத்தப்படும் உயர்ந்த தனித்துவத்தின் யுகத்தில் நாம் வாழ்கிறோம், அதே அளவுகோலை நாம் பயன்படுத்த வேண்டும் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. கடந்த கால மக்களுடன் பழகும் போது.

கண்ணோட்டம்

வரலாற்றின் இந்த வரையறையை ஆச்சார்யா ரமேஷ் சந்திர மஜும்தார் சரியாகப் பொருத்துகிறார். அவர் வாழ்க்கை மற்றும் இறப்பு இரண்டிலும் ஒரு புராணக்கதையாக இருந்தார் மற்றும் கிட்டத்தட்ட ஒரு நூற்றாண்டு வரை முழுமையான, உற்பத்தி மற்றும் பயனுள்ள

வாழ்க்கையை வாழ்ந்தார்: 1884 முதல் 1980 வரை. அவரது அசாதாரண சாதனைகளின் சுருக்கமான பட்டியல் இங்கே:

- 1888ஆம் ஆண்டு டிசம்பர் 4ஆம் தேதி வங்கதேசத்தில் உள்ள பரிதப்பூரில் உள்ள கந்தர்பரா மாவட்டத்தில் பிறந்தார். அவர் மூன்று சகோதரர்களில் இளையவர்.
- மற்றொரு சிறந்த கல்வியாளர் மற்றும் பன்முக அறிஞரும், கல்கத்தா பல்கலைக்கழகத்தின் அப்போதைய துணைவேந்தருமான சர் அசுதோஷ் முகர்ஜியின் ஆலோசனையின் பேரில், ஆர்.சி. மஜும்தார், ஜூலை 1914 இல் பண்டைய இந்திய வரலாறு மற்றும் கலாச்சாரத் துறையில் விரிவுரையாளராக பல்கலைக்கழகத்தில் சேர்ந்தார்.
- பண்டைய இந்தியாவில் கார்ப்பரேட் வாழ்க்கை என்ற தலைப்பில் அவரது PhD ஆய்வறிக்கை வெளியிடப்பட்டது.
- பல்வேறு கட்டங்களில், அவர் டாக்கா பல்கலைக்கழகத்தின் துணைவேந்தரானார், இந்தியவியல் கல்லூரி, பெனாரஸ் இந்து பல்கலைக்கழகம் (BHU) மற்றும் பின்னர், நாக்பூர் பல்கலைக்கழகத்தில் முதல் முதல்வராக நியமிக்கப்பட்டார்.
- அவர் சிகாகோ மற்றும் பென்சில்வேனியா பல்கலைக்கழகத்தில் இந்திய வரலாற்றின் வருகைப் பேராசிரியராக இருந்தார்
- அவர் கிரேட் பிரிட்டன் மற்றும் அயர்லாந்து மற்றும் பாம்பேயின் ராயல் ஆசியடிக் சொசைட்டியின் கௌரவ உறுப்பினராக இருந்தார்.
- அவர் கல்கத்தாவின் ஆசியடிக் சொசைட்டியின் தலைவரானார், பூனாவில் உள்ள பண்டார்கர் ஓரியண்டல் ரிசர்ச் இன்ஸ்டிடியூட்டின் கௌரவ உறுப்பினரானார்.
- அவர் இந்திய வரலாற்று காங்கிரஸ் மற்றும் அகில இந்திய ஓரியண்டல் மாநாட்டின் தலைவராக நியமிக்கப்பட்டார்.
- கல்கத்தா ராமகிருஷ்ணா மிஷன் கலாச்சாரக் கழகத்தின் தலைவராகவும் ஆக்கப்பட்டார்.
- அவரது புலமைப் பணியைப் பாராட்டி, 1967-68ல் கல்கத்தாவின் ஷெரிப் ஆக நியமிக்கப்பட்டார்.
- மேலும் இதோ அவரது அதிகாரப்பூர்வமான பழமையான புலமைப் படைப்புகளின் சுருக்கமான பட்டியல். ஆச்சார்யா ஆர்சி மஜும்தார் மொத்தம் முப்பத்தேழு தொகுதிகள் மற்றும் நூற்றுக்கணக்கான கட்டுரைகள் மற்றும் கட்டுரைகளை முதன்மையாக ஆங்கிலம் மற்றும் பெங்காலியில் எழுதினார்.

- வங்காளத்தின் ஆரம்பகால வரலாறு, டாக்கா, 1924.
- சம்பா, தூர கிழக்கில் உள்ள பண்டைய இந்திய காலனிகள்
- சுவர்ணத்விபா, தூர கிழக்கில் உள்ள பண்டைய இந்திய காலனிகள்
- வங்காளத்தின் வரலாறு,
- கம்போஜா தேசா அல்லது கம்போடியாவில் உள்ள ஒரு பண்டைய இந்து காலனி
- இந்தியாவின் மேம்பட்ட வரலாறு
- இந்திய மக்களின் வரலாறு மற்றும் கலாச்சாரம் (பதினொரு தொகுதிகளில்): பொது ஆசிரியர்
- இந்தியாவில் சுதந்திர இயக்கத்தின் வரலாறு (மூன்று தொகுதிகளில்),
- வகடகா - குப்தர் வயது சுமார் 200-550 கி.பி
- தூர கிழக்கில் இந்து காலனிகள்
- இந்தியா மற்றும் தென்கிழக்கு ஆசியா
- பண்டைய லட்சத்தீவுகளின் வரலாறு

தாமோதர் தர்மானந்த கோசாம்பி

இந்தியாவில் வரலாற்று ஆய்வும் வரலாறு எழுதலும் பல்வேறு முறைகளில் அதிகரித்திருக்கின்றன என்பதில் சந்தேகம் இருக்க முடியாது. வம்ச வரலாறுகளுக்கு முக்கியத்துவம் கொடுக்கும் ஆங்கிலேயர்களின் அடிச்சுவடுகள் ஆங்காங்கே ஆய்வு மற்றும் எழுத்துகளில் பின்பற்றப்படுவது என்பது கூட உண்மையாகத்தான் இருக்கிறது. இதில் மார்க்சிய சுழற்சி பார்வையின் கீழ், இந்திய டி.டி.கோசாம்பி வரலாற்று வரைவியலின் குழப்பமான போக்கு மற்றும் செயல்திறன் அற்ற பார்வையில், ஒரு முன்னேற்றத்தை ஏற்படுத்திய வராக கோசாம்பி இருந்தார். கோசாம்பி கணிதவியலை நன்கு அறிந்திருந்தார். ஒரு வரலாற்றாளராக கோசாம்பியின் பணி மிகவும் உயர்ந்த ஒன்று. கோசாம்பி பழங்கால இந்திய வரலாறு மற்றும் பண்பாடு தொடர்பாக 100 ஆய்வுக் கட்டுரைகளைப் பல்வேறு விதமான முறைகளில் எழுதியுள்ளார். இந்திய வரலாற்று ஆய்வுக்கான LOCATION (Introduction to the Study of Indian History - 1956), வரலாற்று எச்சங்களில் பழங்கால இந்திய நாகரிகமும் பண்பாடும் (Culture and Civilization of Ancient India in Historical Outline - 1965) ஆகிய இரண்டும் இந்திய வரலாற்றை மரபு வழி அணுகுமுறையின் அடிப்படையில் நிலை நிறுத்தாமல் திறம்பட புதிய முறையில் எழுதப்பட்டுள்ளன.

இவர் மார்க்சிய வரலாற்றாளன், மார்க்ஸ் ஏங்கல்ஸ் கருத்துக்களுக்கு ஏற்ப வரலாற்று உண்மைகளைச் சேகரிக்கும் குணம் கொண்டுள்ளார். இந்திய வரலாற்றை ஒரு குறிப்பிட்ட

எல்லைக்குள் அடங்கி விட முடியாது என கோசாம்பி ஆமோதித்திருக்கிறார். எனவே, இந்த வகையில் கோசாம்பியை மார்க்சிய வரலாற்றாளனாக கருத முடியாது. அர்த்த சாஸ்திரம் மற்றும் பாலி இலக்கியங்களின் கூற்றுப்படி, கி.மு. 400 லிருந்து கி.மு. 100 க்கு இடையில் வேத காலத்திலிருந்து கூலி தொழிலாளர்கள் பயிரிடுதல் வேலைக்கு அமர்த்தப்பட்டனர். குறிப்பாக கி.பி. 500 லிருந்து கி.பி. 100 வரையிலான காலத்தில் பெரிய அளவிலான நிலத்தில் பணிக்குத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டனர். அச்சமயத்தில் குறிப்பிடத்தக்க அளவில் எவ்வளவு அடிமைகள் இருந்தார்கள்.

கூத்திரர்களுக்கும் அவர்களுக்குமிடையிலான சமூக மாற்றங்கள் பற்றிய கேள்விகளுக்கு இவரது நூலில் விளக்கம் தரப்படவில்லை. பாரம்பரிய மார்க்சியக் கருத்தாகிய, ஆசிய சமூகங்கள் மாற்றப்பட முடியாதவை என்னும் இக்கருத்திலிருந்து கோசாம்பி வேறுபடுகிறார். கோசாம்பியைப் பொறுத்த வரை நிலத்தை உழும் போதே உற்பத்தி முறையில் பெரிய முன்னேற்றம் காண முடிகிறது என்று கூறுகின்றார். மேலும் மார்க்சியக் கருத்தாகிய தன்னிறைவு கொண்ட கிராமங்கள் ஆசிய சமூகங்களில் காணப்படுகின்றன என்ற கருத்துக்கு மாறாக கோசாம்பி தன்னிறைவு அற்றவையாக இருந்தன, பின்னர் அவை தன்னிறைவு அடைந்தன இதற்குக் காரணம் நகரங்களின் வளர்ச்சியே ஆகும் என்கிறார்.

கோசாம்பி அடிப்படை மார்க்சிய தத்துவங்களிலிருந்து சிறிது வேறுபடுகின்றார். உதாரணமாக அவரைப் பொறுத்த வரை மார்க்சிசம் என்பது அறிவியல் ஆராய்ச்சிக்கு பயன்படும் ஒரு கருவி. அதுவே ஒரு சிந்தனையாகாது என்று எடுத்துக்காட்டுகின்றார். மேலும் எல்லாக் கால கட்டங்களிலும் மார்க்சின் கருத்துகளைக் கண்முடித்தனமாக பின்பற்றக் கூடாது எனவும் எடுத்துரைக்கிறார். இத்தகைய கருத்து வேறுபாடுகள் இருப்பினும் கோசாம்பி அடிப்படையில் ஒரு மார்க்சிய வரலாற்றாசிரியர் ஆவார். இவரைப் பொறுத்த வரை வரலாறு என்பது வெவ்வேறு காலக்கட்டங்களில் உற்பத்தி வழி முறைகளில் ஏற்பட்ட மாற்றங்களே ஆகும். மேலும் அந்தரங்க நிகழ்ச்சிகளை அடிப்படையாகக் கொண்ட புகழ்பாடும் வரலாறுகள் கற்பனை உணர்ச்சி மிக்க கலைகளாகக் கருதப்படும். எனவே கோசாம்பியைப் பொறுத்த வரை எவ்வாறு நிலம் உழப்பட்டது என்பதை அடிப்படையாகக் கொள்ள வேண்டுமே தவிர யார் நிலத்துக்குச் சொந்தகாரர் என்பது முக்கியமானது அன்று என்று கருதுகிறார். பண்பாட்டின் அளவு கோலாகக் கருதப்படுவது ஒரு சமுதாயத்தின் அறிவியல் மற்றும் சமய வளர்ச்சி அல்ல மாறாக உற்பத்தித் திறனையே பண்பாட்டின் அளவுகோலாகக் கொள்ள வேண்டும் என்று அவர் கருதுகிறார்.

இந்தியாவைப் பொறுத்தவரை பண்டைய இந்திய வரலாற்றைத் தொல்பொருளியல் மற்றும் மனித இன இயல் அடிப்படையில் உருவாக்கியுள்ளார். மேற்கூரிய இவ்விரு

இயல்களும் தத்துவம் மற்றும் மொழியியல் அடிப்படையில் எழுதப்படும் வரலாறுகளில் உள்ள குறைகளைக் களைந்து எறிய உதவுகிறது. எனவே தொல்பொருளியல் ஆதாரங்களையும் மனித இயல் ஆதாரங்களையும் வரலாற்று ஆசிரியர்கள் அதிக அளவில் பயன்படுத்தி அறிவியல்பூர்வமாக எழுத வேண்டும் என்ற கருத்தை கோசாம்பி வலியுறுத்துகின்றார். கோசாம்பி பல்துறை அணுகுமுறையைப் புள்ளிக்காசுகளைப் பற்றிய ஆய்வில் பயன்படுத்தியுள்ளார். இவ்வாராய்ச்சியின் மூலமாக பாலிமொழியிலுள்ள பௌத்த நூல்களில் காணப்படும் அரசர்களின் பட்டியலுடன் அகழ்வாராய்ச்சியின் மூலம் கிடைத்த புள்ளிக் காசுகளை ஒப்பிட்டு இரண்டிற்குமுள்ள உறவு முறைகளை வெளிப்படுத்தியுள்ளார். கோசாம்பி இந்திய வரலாற்றின் பல காலக்கட்டங்களில் உள்ள நிகழ்ச்சிகளை ஒப்பிட்டு நோக்கியுள்ளார். இவரது கோட்பாட்டின் வாயிலாக மலைசாதி மக்கள் பொது சமூக அமைப்பில் எவ்வாறு இணைந்தனர் என்பதைச் சுட்டிக்காட்டியுள்ளார்.

சிந்து சமவெளி பற்றி கோசாம்பியின் கருத்துக்கள்

அடிப்படையில் நாகரிகங்கள் ஆற்றுப்படுக்கைகளில் தோன்றின. இதற்குக் காரணம் வாழ்க்கைக்கு வேண்டிய உணவுப் பொருட்கள் சேகரிப்பதற்கு இச்சூழ்நிலை உதவியாக அமைந்தது. மேலும் ஆற்றுச் சமவெளியைச் சுற்றி செழிப்பான காடுகளும், சதுப்பு நிலங்களும் அமைந்திருந்தன. இச்சூழ்நிலை நாகரிகத்துவக்கத்தில் அம்மக்களுக்கு வேண்டிய தேவைகளைப் பூர்த்தி செய்தன. சிந்து சமவெளி நாகரிகத்தைப் பொறுத்தவரை, கோசாம்பியின் கருத்துப்படி அம்மக்கள் வாய்க்கால் பாசனத்தைப் பயன்படுத்தவில்லை. மேலும் அதிக வலுவுடைய ஏரையும் பயன்படுத்தவில்லை. மொகஞ்சதாரோவில் காணப்படும் பெரிய குளம் சடங்களுக்குக்காக பயன்பட்டிருக்க வேண்டும் என்ற கருத்தை வலியுறுத்துகின்றார். விளைப்பொருட்கள் மக்களுக்கு கோயில் மூலமாக பகிர்ந்தளிக்கப்பட்டன என்ற கருத்தின் வாயிலாக சிந்து சமவெளி மற்றும் ஹரப்பாவிலிருந்த நாகரிகங்கள் சமயச் சார்புடைய அரசைக் கொண்டிருந்தன எனச் சுட்டிக்காட்டுகின்றார். ஆரியர்களின் தொழில் நுட்ப மேன்மை நாடோடிகளாகவும், ஆயர்களாவும் வாழ்க்கை நடத்தி வந்த ஆரியர்கள் போரில் குதிரை பூட்டிய இரதங்களையும் அதிக கனமுள்ள பொதிகளைச் சுமப்பதற்கு எருது பூட்டிய வண்டிகளையும் பயன்படுத்தினர்.

இவை இரண்டையும் சிந்து சமவெளி மக்கள் பயன்படுத்தவில்லை. பின்னர் ஆரியர்கள் இரும்பின் பயனையும், ஏரின் முக்கியத்துவத்தையும் அறிந்து கொண்டனர். இத்தொழில்நுட்ப உதவியுடன் ஆரியர்கள் இரும்பின் பயனையும், ஏரின் முக்கியத்துவத்தையும் அறிந்து கொண்டனர். இத்தொழில்நுட்ப உதவியுடன் ஆரியர்கள் சமவெளிகளையும் காடுகளையும் தங்கள் வசம் கொண்டு வர முடிந்தது. சாதி முறை கோசாம்பியின் கருத்துப்படி இந்தியாவிற்குள் வந்த ஆரியர்கள் இந்தியாவிலேயே வசித்து வந்த பழங்குடி மக்கள்

ஆரியர்களால் அடிமைப்படுத்தப்பட்டனர். இதுவே சாதி முறை தோன்ற அடிப்படையாக அமைந்தது. ஆரியர்கள் ஆடு மாடுகளை மேய்த்துக் கொண்டிருந்த நிலையிலிருந்து நிலையான உழவுத்தொழில் செய்யத் தொடங்கிய காலத்தில் பல சடங்குகளைப் பின்பற்றினார்கள். இத்தகைய சடங்குகள் ஆரியரது கலாச்சாரத்தில் பல நிலைகளில் பிரதிபலித்தன. இத்தகைய சடங்குகளை நடத்த பிராமணர்கள் தேவைப்பட்டனர். இதனடிப்படையில் பிராமணர்கள் சமூகத்தில் உயர்ந்த நிலையை அடைந்தனர். இரும்பின் காலத்தைப் பற்றிய கோசாம்பியின் கருத்துக்கள் கோசாம்பியைப் பொறுத்த வரை இரும்பின் பயன் ஆரிய சமூகத்தைப் பல மாறுதல்களுக்குள்ளாகியது. வலிமை வாய்ந்த ஏரை பயன்படுத்தக்கூடிய விவசாய சமூகமாக ஆரிய சமூகம் மாறியது.

லிச்சாவி, மல்லா மற்றும் கோசலா போன்ற நாடுகளிடையே, ஏற்பட்ட அரசியல் போராட்டத்தில் மகதநாடு பேரரசாக உருவெடுத்தது. இதற்குக் காரணம், இராக்கியர் மலைகளில் இரும்புத்தாதுப் பொருட்கள் கிடைத்தன் விளைவேயாகும். மௌரிய அரசு பணப் பொருளாதாரத்தை அடிப்படையாகக் கொண்ட அரசு என்று அர்தசாஸ்திரத்திலிருப்பதை கோசாம்பி சுட்டிக் காட்டுகிறார். அசோகருடைய காலத்தில் மௌரிய நிர்வாகத்தில் ஏற்பட்ட மாறுதல்கள் காரணமாக மௌரிய அரசு உலோகங்களின் மீது கொண்டிருந்த ஏகபோக உரிமை சிறிது குறைந்தது. இதனால் மௌரியப் பேரரசுக்கு நிதி நெருக்கடி ஏற்பட்டது என்று சுட்டிக்காட்டுகின்றார்.

ரொமிலா தாப்பர்

ஆரம்பகால இந்தியாவின் தலைசிறந்த வரலாற்றாசிரியர், ரொமிலா தாப்பர், அதன் வளமான, பழங்கால நாகரிகத்தைப் பற்றிய ஆய்வை விசாரணைப் பழக்கவழக்கங்கள் மற்றும் நவீன சமூக அறிவியலில் இருந்து எழும் கருத்தியல் கட்டமைப்புகளுக்குத் திறந்து வைத்தார். ஏறக்குறைய 2,000 ஆண்டுகால இந்திய வரலாற்றின் சமூக வளர்ச்சி பற்றிய புதிய கேள்விகளை அவர் உருவாக்கினார் மற்றும் காலனித்துவ சகாப்தம் மற்றும் மிக சமீபத்திய தேசியவாத காலம் ஆகிய இரண்டிலிருந்தும் இருக்கும் வரலாற்று முன்னுதாரணங்களை சவால் செய்தார்.

பழகிய தொல்லியல் மற்றும் இலக்கிய ஆதாரங்களை புதுமையான முறையில் பயன்படுத்தி, புதிய தரவுகளை வெட்டியதன் மூலம், 1 பில்லியனுக்கும் அதிகமான மக்கள் வசிக்கும் இந்த கண்ட நாட்டின் வரலாற்றை தாப்பர் மீண்டும் எழுதினார். அவரது ஐகானோக்ளாஸ்டிக் அணுகுமுறை சர்ச்சைக்கு அப்பாற்பட்டது அல்ல, ஆனால் அவளும் ஒத்த எண்ணம் கொண்ட சக ஊழியர்களும் முன்னெடுத்த ஆராய்ச்சி, உள்நாட்டிலும் உலகெங்கிலும் இந்தியாவின் கடந்த காலத்தைப் புரிந்துகொள்ளும் விதத்தை ஆழமாக மாற்றியுள்ளது.

அவரது தொழில் வாழ்க்கையின் தொடக்கத்தில், தாப்பர் வழக்கமான வரலாற்று வரலாற்றை சவால் செய்தார். அவரது "ஹிஸ்டரி ஆஃப் இந்தியா" (1966) இல், கடந்த கால மற்றும் நிலையான பொற்காலத்தால் வகைப்படுத்தப்பட்ட மாறாத இந்தியாவின் முதன்மையான பார்வையில் இருந்து அவர் உடைந்தார். இந்தப் பணி இந்தியப் பல்கலைக்கழகங்களில் சமூக அறிவியலைத் தத்தெடுப்பதை விரைவுபடுத்தி, இந்தியப் பள்ளிகளில் விரைவில் கற்பிக்கும் நூலாக மாறியது. அவரது ஆராய்ச்சி அரசியல், பொருளாதாரம், சமூகம், மதம் மற்றும் பிற காரணிகளுக்கிடையேயான சிக்கலான தொடர்புகளை சித்தரிக்கிறது மற்றும் அவரது புலமைப்பரிசில் ஒரு முழுமையான அணுகுமுறைக்கான அவரது அர்ப்பணிப்பை பிரதிபலிக்கிறது. நம்பகமான டேட்டிங் இல்லாததால், அவர் பண்டைய நூல்களான பாரசீகம், அரபு, சமஸ்கிருதம் மற்றும் ஜெயின் மற்றும் பழைய தமிழ் மரபுகள் மற்றும் நாட்டுப்புறங்களில் புதிய தகவல்களைக் கண்டுபிடித்தார், மேலும் தொல்பொருள், நாணயவியல், மொழியியல் மற்றும் கல்வெட்டுகளின் கண்டுபிடிப்புகளுடன் அனைத்தையும் ஒருங்கிணைத்தார்.

தாபரின் பணி அகாடமிக்கு அப்பால் மற்றும் ஆரம்ப மற்றும் உயர்நிலைப் பள்ளி பாடப்புத்தகங்களை எட்டியுள்ளது, மேலும் இந்திய வரலாறு குறித்த அவரது முன்னோக்கு அவரை சர்ச்சைக்குரிய விவாதங்களுக்கு மத்தியில் வைத்துள்ளது. இந்திய வரலாறு குறித்த தாபரின் பாடப்புத்தகங்கள், தங்கள் மத போதகர்கள் சரியாக மகிமைப்படுத்தப்படவில்லை என்று கருதிய மத அமைப்புகளால் விமர்சிக்கப்பட்டது. பண்டைக்கால ஆரியர்கள் சில சமயங்களில் மாட்டிறைச்சி சாப்பிட்டார்கள் என்பதற்கான வரலாற்று ஆதாரங்களை அகழ்வாராய்ச்சி செய்ததற்காக தாபருக்கும் அவரது சக எழுத்தாளர்களுக்கும் செய்தித்தாள் கட்டுரைகள் மற்றும் தலையங்கங்கள் எதிர்ப்பு தெரிவித்தன, இது இந்து பாரம்பரியத்திற்கு எதிரானது. மரபுவழிக் கருத்தைக் கேள்வி கேட்பதற்காகவும், இளம் மனங்களை அவ்வாறே செய்ய ஊக்குவிப்பதற்காகவும் அவர் விமர்சிக்கப்பட்டார். சமூகத்தின் அனைத்து மட்டங்களிலிருந்தும் பல ஆதாரங்கள் மற்றும் மொழிகளிலிருந்து பெறப்பட்ட ஆதாரங்களை அடிப்படையாகக் கொண்ட வரலாற்றை தாப்பர் வென்றார். எளிமைப்படுத்தல்களை எதிர்ப்பதற்கும், பன்மைத்துவக் கண்ணோட்டம் இந்தியாவுக்கான பாராட்டுக்கு ஆதரவளிப்பதற்கும் அவர் தொடர்ந்து முயன்றார்.

புதுதில்லியில் உள்ள ஜவஹர்லால் நேரு பல்கலைக்கழகத்தில் பழங்கால இந்திய வரலாற்றின் சிறப்புப் பேராசிரியரான தாப்பர், மூன்று கண்டங்களில் உள்ள பல்கலைக்கழகங்களில் வருகைப் பதவிகளை வகித்து கவுரவப் பட்டங்களைப் பெற்றவர். மற்றும் இந்திய வரலாறு பற்றிய நமது அறிவை மாற்றுகிறது.

பேராசிரியை ரோமிலா தாபர் புதுதில்லியில் உள்ள ஜவஹாரியல் நேரு பல்கலைக்கழகத்தில் (ஜேஎன்யு) வரலாற்றுப் பேராசிரியராக உள்ளார். அவர் ஆரம்பகால இந்தியாவின் சமூக மற்றும் கலாச்சார வரலாறு மற்றும் அதன் வரலாற்று வரலாறு ஆகியவற்றில் நிபுணத்துவம் பெற்றவர் மற்றும் கிமு 1000 முதல் கிபி 1000 வரையிலான இந்திய வரலாற்றில் புத்தக நீளமான மோனோகிராஃப்களை எழுதியுள்ளார். அவரது ஆராய்ச்சி ஆரம்பகால இந்திய வரலாற்றில் உள்ளது. அதை ஒரு சமூக அறிவியலாக நிறுவ வேண்டும். அவர் பணிபுரிந்த இரண்டு கருப்பொருள்கள்: ஆரம்பகால இந்தியாவின் சமூக மற்றும் கலாச்சார வரலாறு, இதில் சமூகம், பொருளாதாரம் மற்றும் மதம் ஆகியவற்றின் தொடர்பைப் புரிந்துகொள்ளும் முயற்சியில், உரைத் தரவுகளின் புதிய கேள்விகளைக் கேட்பது மற்றும் சில தொல்பொருள் ஆதாரங்களையும் ஒருங்கிணைத்தது; இரண்டாவது கருப்பொருள் வரலாற்று வரலாறு ஆகும், ஆரம்பகால இந்தியாவின் வரலாற்றை எழுதுவதற்கான நவீன முன்னோக்கு மற்றும் ஆரம்ப காலத்தில் வரலாறு பதிவு செய்யப்பட்ட விதம். சமகால அரசியல் மற்றும் பண்டைய இந்திய கடந்த கால விளக்கங்கள் பற்றிய விவாதத்தில் அவர் குறிப்பிடத்தக்க பங்கேற்பாளராக உள்ளார். அவரது சில வெளியீடுகள் பின்வருமாறு: "நமக்கு முன் கடந்த காலம்: ஆரம்பகால வட இந்தியாவின் வரலாற்று மரபுகள்," "சோமநாதா: ஒரு வரலாற்றின் பல குரல்கள்," "ஆரம்பகால இந்தியா," "கலாச்சார கடந்த காலங்கள், ஆரம்பகால இந்திய வரலாற்றில் கட்டுரைகள்," "சகுந்தலா: உரைகள், வாசிப்புகள், வரலாறுகள்," மற்றும் "பண்டைய இந்திய சமூக வரலாறு: சில விளக்கங்கள்".

ராம் சரண் சர்மா மக்கள் வரலாற்றாசிரியர்

செப்டம்பர் 01, 1920 அன்று பீகாரின் பரௌனி கிராமத்தில் (பெகுசராய் மாவட்டம்) பிறந்த பேராசிரியர் ராம் ஓரண் ஓர்மா தனது ஆரம்பக் கல்வியை கிராமப்புற சூழலில் கற்றார். பின்னர், பட்டதாரி மற்றும் முதுகலை படிப்பதற்காக பாட்னா பல்கலைக்கழகத்திற்குச் சென்றார். அர்ரா மற்றும் பாகல்பூர் கல்லூரிகளில் (1943-46) சிறிது காலம் கற்பித்த பிறகு, 1946 இல் புகழ்பெற்ற பாட்னா கல்லூரியில் விரிவுரையாளராகச் சேர்ந்தார், மேலும் 1958 இல் பாட்னா பல்கலைக்கழகத்தின் வரலாற்றுத் துறையின் பேராசிரியராகவும் தலைவராகவும் உயர்ந்தார். அவர் தொடர்ந்தார். 1973 ஆம் ஆண்டு வரை அந்தப் பதவியை வகிக்க, டெல்லி பல்கலைக்கழகம் அவருக்கு அதன் வரலாற்றுத் துறையின் பேராசிரியர் மற்றும் தலைமைப் பதவியை வழங்கியது. அவர் 1985 இல் அங்கு செயலில் பணியாற்றி ஓய்வு பெற்றார்.

இந்தியாவிலும் வெளிநாட்டிலும் பரவலாக பயணம் செய்தவர் என்றாலும், அவர் தனது முலாவை (வேர்களை) ஒருபோதும் மறக்கவில்லை, மேலும் தனது கிராமத்தின்

முன்னேற்றத்திற்காக தீவிரமாக உழைத்தார். அனைவருக்கும் கல்வி வசதிகள் மற்றும் குறிப்பாக பெண்களின் கல்விக்கான தேவை குறித்து அவர் குறிப்பாக அக்கறை கொண்டிருந்தார். கிராமத்தில் ஒரு நூலகத்தை உருவாக்க உள்ளூர் மக்களை ஊக்குவிப்பதில் அவர் முக்கிய பங்கு வகித்தார். தேசிய இயக்கத்தின் விவசாயத் தலைவர்களான பண்டிட் கர்யானந்த் சர்மா மற்றும் சுவாமி சகஜானந்த் சரஸ்வதி மற்றும் முற்போக்கான மற்றும் அடக்கமுடியாத மகாபண்டிட் ராகுல் சாங்க்ரித்யாயனா ஆகியோர் அவரது ஆளுமையில் கணிசமான உருவாக்க தாக்கங்களை கொண்டிருந்தனர். இதன் விளைவாக, அவர் எளிமையாக உருவெடுத்தார். அவருக்கு வழங்கப்பட்ட பல விருதுகள் மற்றும் கவுரவங்களில், பேராசிரியர் எச்.கே.பர்புஜாரி தேசிய விருது [இந்தியாவில் அர்பன் டிகேயில், சுமார் 300 முதல் 1000 வரை (1987)] அவரது 'வாழ்நாள் சேவை மற்றும் சிறந்த சேவைக்காக வி.கே. ராஜ்வாடே தேசிய விருது (2002) இந்திய வரலாற்று காங்கிரஸின் (IHC) பண்டைய மற்றும் ஆரம்பகால இடைக்கால வரலாற்றின் ஆய்வுக்கான பங்களிப்பு முக்கியமாக தனித்து நிற்கிறது. அவர் இந்தியாவின் அறிவியல் வரலாற்றின் தேசிய ஆணையம் மற்றும் மத்திய ஆசிரிய நாகரிகங்களின் வரலாறு குறித்த யுனெஸ்கோ ஆணையத்தின் தீவிர உறுப்பினராகவும் இருந்தார்.

1973 இல் தில்லி பல்கலைக்கழகத்தின் வரலாற்றுத் துறையின் பேராசிரியர் பதவி மற்றும் தலைமைப் பதவியை ஏற்றுக்கொள்வதற்கு முன்பு, பேராசிரியர் சர்மா தனது 15 ஆண்டு பதவிக் காலத்தில் (1958-1973) பாட்னா பல்கலைக்கழகத்தில் அதே துறையின் தனித்துவமான அடையாளத்தை ஏற்கனவே உருவாக்கினார். வரலாற்றில் இளங்கலை மற்றும் முதுகலை கற்பித்தலின் பாடத்திட்டங்களை மறுசீரமைப்பதில் அவர் சிறப்பு கவனம் செலுத்தினார் (cf. வரலாற்றில் இளங்கலை கற்பித்தல் பற்றிய கருத்தரங்கின் செயல்முறைகள், அவரால் திருத்தப்பட்டது, 1968). தில்லியை அடைந்த உடனேயே, இந்த புகழ்பெற்ற பல்கலைக்கழகத்தின் ஏராளமான கல்லூரிகளில் சிதறிக் கிடந்த திறமைகளின் மகத்தான தொகுப்பைப் பயன்படுத்த அவர் முயற்சித்ததில் ஆச்சரியமில்லை. இக்கல்லூரிகளில் இளங்கலைக் கல்வி கற்பித்தல் அதன் தனித்துவமான அம்சம் மற்றும் மிகப்பெரிய சொத்து என்பதை அவர் மிக ஆரம்பத்திலேயே உணர்ந்தார் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. ஒவ்வொரு நபரும் ஏதோ ஒரு நேர்மறையான குணத்தைக் கொண்டிருப்பதாகவும், அதை அவர்/அவளுக்கு உறுதிபடுத்துவதற்கான வாய்ப்புகள் உருவாக்கப்பட வேண்டும் என்றும் சர்மாஜி உறுதியாக நம்பினார். திறமையைக் கண்டறிவதிலும், அதைப் பயன்படுத்துவதிலும் அவர் எப்போதும் கவனம் செலுத்தினார். அவர் ஒரு சிறந்த நிறுவனத்தை உருவாக்குபவர் - இந்திய வரலாற்று ஆராய்ச்சி கவுன்சிலின் (ICHR) கல்வித் திட்டம்

மற்றும் நிர்வாகக் கட்டமைப்பை அதன் நிறுவனர் தலைவராக (1972-77) வடிவமைத்த விதத்தில் அவர் சிறப்பாகப் பிரதிநிதித்துவப்படுத்தப்பட்டார். அதில் பெரும்பாலானவை இன்றுவரை பிழைத்துள்ளன.

சுமார் ஆறு அல்லது ஏழு ஆண்டுகளுக்கு முன்பு டெல்லியில் ஒரு சிறிய அறுவை சிகிச்சைக்குப் பிறகு சர்மாஜி மருத்துவமனையில் சிகிச்சை பெற்றுக்கொண்டிருந்தபோது, விரைவில் குணமடைய வேண்டி அவரைச் சந்தித்தேன். அத்தகைய சூழலில் கூட, ஒழுக்கத்தின் மீதான அவரது மகத்தான உற்சாகத்தையும் அர்ப்பணிப்பையும் ஒருவர் தவறவிட முடியாது. அவர் சமீபத்தில் வெளியிடப்பட்ட புத்தகம் ஒன்றைக் காட்டி, அது தனது 85 வது புத்தகம் என்று கூறினார் . வெளிப்படையாக, அந்த இடைவிடாத எழுதும் ஆர்வமே அவரது வாழ்நாளின் இறுதி வரை அவரை மனதளவிலும் உடலளவிலும் வாழ வைத்த அமுதம். அவரது கடைசி புத்தகங்களில் ஒன்று ஆரம்பகால இந்தியாவின் பொருளாதார வரலாறு .

ஷர்மாஜியின் வாழ்க்கையின் கடைசி சில மாதங்கள் நீண்ட காலம் வாழ்வதன் பயனற்ற தன்மையை அவருக்கு உணர்த்தியது. 2011-ம் ஆண்டு ஜூன்-ஜூலை முதல் எழுதத் தெரியாத நிலையில் எதற்காக வாழ வேண்டும் என்று சொல்லத் தொடங்கியதாகக் கூறப்படுகிறது. பின்னர் ஆகஸ்ட் 20, 2011 வந்தது. இரவு 10.20. என் கைபேசி ஒலித்தது. நான் நாள் முழுவதும் எதிர்பார்த்துக்கொண்டிருந்த ஆனால் அது வராது என்று எப்போதும் நம்பியிருந்த அழைப்பு, இறுதியில் வந்தது. பாட்னாவைச் சேர்ந்த பேராசிரியர் ஆர்.எஸ்.சர்மாவின் மகன், “சர்மாஜி இப்போது இல்லை. ஒருமுறை, நான் அனாதையாக உணர்ந்தேன். 1970 ஆம் ஆண்டிலிருந்து எனது வழிகாட்டி இனி விவாதங்களுக்கும் வழிகாட்டுதலுக்கும் கிடைக்க மாட்டார். 1970 ஆம் ஆண்டு டிசம்பர் 29 ஆம் தேதி சன்னி பிற்பகல் வேளையில் எனது முதல் ஆய்வுக் கட்டுரையை நான் பதற்றத்துடன் சமர்ப்பித்த பிறகு, தோதி-குர்தா அணிந்த, உயரமான, அழகான மற்றும் வலுவான வரலாற்றாசிரியரிடமிருந்து எனது முதுகில் மிகவும் பாராட்டுக்குரிய தட்டைப் பெற்றபோது, என் எண்ணங்கள் உடனடியாக திரும்பிச் சென்றன. ஜபல்பூரில் உள்ள IHC அமர்வு. அவரது தாழ்மையான சுய அறிமுகம் " முக்கிய ஆர்.எஸ்.ஷர்மா ஹூன் " அதிர்ச்சியூட்டும் வகையில் மகிழ்ச்சியளிக்கிறது, ஆனால் சமமான சங்கடமாக இருந்தது. அப்போது அவநம்பிக்கை உணர்வு அளப்பரியதாக இருந்தது, ஏனென்றால், எனது பட்டப்படிப்பு மற்றும் முதுகலை நாட்களில் 300-1200 வரை பண்டைய இந்தியாவில் சூத்திரர்கள், அரசியல் கருத்துக்கள் மற்றும் பண்டைய இந்தியாவில் உள்ள நிறுவனங்கள் மற்றும் இந்திய நிலப்பிரபுத்துவத்தின் அம்சங்கள் போன்ற அவரது தலைசிறந்த படைப்புகளை நான் ஏற்கனவே படித்திருக்கிறேன். . சர்மாஜியின் சாதாரண

மாணவர் பாக்கியம் இல்லாத, ஏகலவ்யாவைப் போன்றவர்கள், வரலாற்றை எழுதுவதில் முதல் படிக்களைக் கற்க முயன்ற என்னைப் போன்றவர்களுக்கு சர்மாஜியின் ஆளுமை அப்படித்தான். இருந்தும் அவரது ஆசிர்வாதங்களைப் பெறுகிறேன். ஆம், அவர் எல்லா இளம் அறிஞர்களையும் அவர்களின் எழுத்துக்களில் பரிந்துரைகள் மற்றும் கருத்துகள் மூலம் ஊக்குவித்து வந்தார். இன்னும் குறிப்பிடத்தக்க வகையில், அவரது பணிவுக்கு வரம்புகள் இல்லை - வரலாற்றின் ஒழுக்கத்தில் பணிபுரியும் ஒரு புதியவரிடமிருந்து கூட கற்றுக் கொள்ள அவர் எப்போதும் தயாராக இருந்தார். மேலும் அவரது படைப்புகளில் அவரை / அவளை அங்கீகரிக்கும் அளவிற்கு செல்ல அவர் எப்போதும் தயாராக இருந்தார். இத்தகைய புலமை மற்றும் பணிவு ஆகியவற்றின் கலவையை இன்று எளிதாகக் காண முடியாது, வரலாற்றை எழுதும் துறையில் சின்னஞ்சிறு குழந்தைகள் கூட சந்தையின் சத்தத்தில் தங்கள் சொந்த எக்காளங்களை ஊத விரும்புகிறார்கள். ஏறக்குறைய ஆறு தசாப்தங்களாக நீடித்த அவரது நீண்ட கல்வி வாழ்க்கையில், சர்மாஜி, அவரது நண்பர்கள், சகாக்கள் மற்றும் மாணவர்களுக்குத் தெரிந்தபடி, பல முக்கியமான படைப்புகளை (இருபதுக்கும் மேற்பட்ட மோனோகிராஃப்கள், நூற்றுக்கும் மேற்பட்ட கட்டுரைகள் மற்றும் புத்தக மதிப்புரைகள் மற்றும் பல திருத்தப்பட்ட தொகுதிகள்) தயாரித்தார். பண்டைய மற்றும் ஆரம்பகால இடைக்கால இந்தியாவின் சமூக, பொருளாதார, அரசியல் மற்றும் கலாச்சார வரலாறுகள். ஒட்டுமொத்தமாகச் சொல்வதானால், அவரது எழுத்துக்கள் அனைத்தும் இந்தியாவின் பல ஆயிரம் ஆண்டுகால வரலாற்று வளர்ச்சி செயல்முறைகள் மூலம் எப்போதும் மாறிவரும் சமூக அமைப்புகளின் இயக்கவியலை வெளிப்படுத்த முனைகின்றன.

அரசியல், சமூக அல்லது பொருளாதார செயல்முறைகள், சொத்து வடிவங்கள், பெண்கள் மற்றும் வர்ணங்கள் போன்ற மனித செயல்பாடுகளில் எந்தப் பகுதியைப் பற்றி எழுத பேராசிரியர் ஷர்மா தேர்வு செய்தாலும், அவற்றின் இடை-இணைப்புகள் மற்றும் உற்பத்தி செயல்முறைகளுடனான தொடர்புகள் அவருக்கு மிகவும் ஆர்வமாக இருந்தன. வரலாற்று செயல்முறைகளின் வெளிப்படுவதைப் புரிந்துகொள்ளும் ஆர்வத்தில், ஒரு வரலாற்றாசிரியருக்குக் கிடைக்கும் பல கோட்பாடுகள் மற்றும் மாதிரிகளை அவர் மதிப்பீடு செய்தார். 1975 இல் அவர் நினைவு கூர்ந்தார்:

"உறவு, சாதி, சடங்குகள், மொழி, சமூக பழக்கவழக்கங்கள் போன்றவற்றில் சில சமூக மாணுவியலாளர்களின் ஆவேசம் - மேற்கட்டுமானத்தின் பிரச்சனைகள் - பல கோட்பாடுகளுக்கு வழிவகுத்துள்ளது... இந்த மாதிரிகள் பல நிலையான சமூகங்களுக்கு பயனுள்ளதாக இருக்கலாம் ஆனால் மாறும் சமூகங்களுக்கு அவற்றின் செல்லுபடியை இழக்கின்றன."

எடுத்துக்காட்டாக, ஜஜ்மணி அமைப்பு நிலப்பிரபுத்துவக் கட்டத்தின் சமூக மற்றும் பொருளாதார உறவுகளை விளக்கலாம், ஆனால் நிலப்பிரபுத்துவத்திற்கு முந்தைய கட்டங்கள் அல்ல...[சமஸ்கிருதமயமாக்கல் மற்றும் பெரிய மற்றும் சிறிய பாரம்பரியத்தின் கோட்பாடுகள் வெளிப்புற கலாச்சார முகத்தை மட்டுமே தொட்டு, சிறிய வித்தியாசத்தை ஏற்படுத்துகின்றன. சமூக-பொருளாதார உருவாக்கம் பற்றிய ஆய்வு. உயரடுக்குக் கோட்பாட்டால் அதிகம் உருவாக்கப்படுகிறது... ஆனால் இலக்கியவாதிகளும் அறிவுஜீவிகளும் வர்க்கச் சமூகங்களில் ஆளும் வர்க்கத்தின் துணைக் கூட்டாளிகள் என்ற எளிய வரலாற்று உண்மையைப் புறக்கணிக்க முடியாது."

இத்தகைய நாகரீகமான முன்னுதாரணங்களை நிராகரித்த ஷர்மாஜி, ஆரம்பகால இந்திய வரலாற்றின் ஆய்வுக்கு வரலாற்றுப் பொருள்முதல்வாதத்தைப் பயன்படுத்துவதற்கான வலுவான வழக்கை முன்வைத்தார். உற்பத்தி முறைகளின் இயங்கியல் மற்றும் சமூகத்தின் உபரியை உற்பத்தி செய்யும் திறன் ஆகியவற்றில் அவர் கொண்டிருந்த உறுதியான நம்பிக்கை, சூத்திரர்கள் மற்றும் பெண்களின் நிலை, பொருளாதாரத்தின் பல்வேறு நிலைகள், மாநில உருவாக்கத்தின் பரிணாம செயல்முறைகளில் அடையாளங்கள், உயர்வு போன்றவற்றைப் பன்முக ஆய்வுகளை மேற்கொள்ள அவருக்கு உதவியது. மற்றும் வீழ்ச்சி அல்லது நகர்ப்புற மையங்கள், நிலப்பிரபுத்துவம் மற்றும் பிற நிகழ்வுகளின் தோற்றம் மற்றும் பரப்புதல். இவ்வாறு, அவர் 1983 இல் எழுதினார்:

"வகுப்பு உருவாக்கத்திற்கு வழிவகுக்கும் உபரியின் கோட்பாட்டை உள்ளடக்கிய உற்பத்தி முறையானது, அதற்கு மாறாக எண்ணற்ற வலியுறுத்தல்கள் இருந்தபோதிலும், சிறந்த செயல்பாட்டுக் கருதுகோளாகத் தொடர்கிறது. வர்க்கம் மற்றும் உபரியை அகற்றும் முயற்சியானது, அவற்றின் இடத்தில் 'எலைட்', 'நிலை', 'படிநிலை', 'முடிவெடுத்தல்' போன்றவற்றை அறிமுகப்படுத்தியுள்ளது. மக்கள் தாங்களாகவே அதிகம் உற்பத்தி செய்யவில்லை, ஆனால் அதிக வேலையில் ஈடுபட வேண்டிய கட்டாயத்தில் உள்ளனர் அல்லது அதிக மக்கள் வேலைக்காக அணிதிரட்டப்படுகிறார்கள் என்ற அடிப்படையில் உபரி கோட்பாடு நிராகரிக்கப்படுகிறது. அதிக உற்பத்தி செய்வதற்கு என்ன நோக்கங்கள் ஒதுக்கப்பட்டாலும் - இது சமூகத்திற்கு சமூகம் வேறுபடும் - கிட்டத்தட்ட அனைத்து வகையான தீவிர ஆய்வாளர்களும் கூடுதல் தயாரிப்புகள் மட்டுமே முழு நேர நிர்வாகிகள், தொழில்முறை வீரர்கள், முழுநேர பாதிரியார்கள், கைவினைஞர்கள் மற்றும் பிற ஒத்த நிபுணர்களை ஆதரிக்க முடியும் என்பதை ஒப்புக்கொள்கிறார்கள். தங்கள் உணவை தாங்களே உற்பத்தி செய்யவில்லை. மக்கள் அதிகமாக

உற்பத்தி செய்ய நிர்பந்திக்கப்படுகிறார்கள் என்ற வாதம், அரசு போன்ற ஒரு ஒழுங்கமைக்கப்பட்ட வற்புறுத்தும் அதிகாரத்தின் இருப்பைக் குறிக்கும் அல்லது குறைந்தபட்சம் ஒரு வலுவான தலைவரால் பிரதிநிதித்துவப்படுத்தப்படும்.

அவரது வழிமுறை மற்றும் நோக்குநிலையில் ஒரு மார்க்சிஸ்ட் என்றாலும், பேராசிரியர் சர்மா ஒரு கடுமையான கோட்பாட்டாளராகவோ அல்லது பிரச்சாரகராகவோ அல்லது எந்தவொரு அரசியல் சித்தாந்தத்திற்கும் மன்னிப்பு கேட்பவராகவோ இல்லை. மரபுவழி மார்க்சிஸ்டுகளை ஏற்றுக்கொள்ளும் நம்பிக்கை அவருக்கு இருந்தது. அவருக்கு மார்க்சியம் சிந்தனைக்கு மாற்றாக இல்லை, ஆனால் வரலாற்று செயல்முறைகளை விரிவுபடுத்துவதற்கு கணிசமான திறன் தேவைப்படும் பகுப்பாய்வுக் கருவியாகும்.

இத்தகைய கவனத்துடன், சர்மாஜியின் எழுத்துக்களில் 'மக்கள்' முற்றிலும் மாறுபட்ட அர்த்தத்தைப் பெற்றனர் மற்றும் அவரது பேனாவிலிருந்து வெளிவரும் 'மக்கள் வரலாறுகள்' இந்திய மக்களின் புதிய வரலாறு போன்ற தூண்டுதல் தலைப்புகளுடன் வெளிவந்த இந்திய வரலாற்றின் பல தொகுதிகளிலிருந்து தரமான முறையில் வேறுபட்டவை. 1940கள் (பாரதிய இதிஹாஸ் பரிஷத்தின் அனுசரணையில்) மற்றும் 1950கள் மற்றும் 1960களில் இந்திய மக்களின் வரலாறு மற்றும் கலாச்சாரம் (பிரபலமான பாரதிய வித்யா பவன் தொடர்). இந்தத் தொடர்கள் 'மக்களை' கவனத்திற்குக் கொண்டுவரத் தவறிவிட்டன. இந்திய சமூகம், அரசியல், பொருளாதாரம், கலைகள், மதங்கள் மற்றும் இலக்கியம் போன்றவற்றில் ஆயிரக்கணக்கான ஆண்டுகளாக மில்லியன் கணக்கான உழைக்கும் மக்களைப் பாதித்த வளர்ச்சிகள் இந்த முயற்சிகளில் வம்ச வரலாற்றுக் கட்டமைப்பின் பகுதிகளாகவும் ஓரளவுக்கு வெறும் துணைகளாகவும் இருந்ததில் ஆச்சரியமில்லை. 1966 இல் எழுதுகையில், பண்டைய இந்தியாவில் உற்பத்தி முறைக்கு மிகக் குறைந்த கவனம் செலுத்தப்பட்டது என்று ஷர்மா வருத்தப்பட்டார், இது பொருள்முதல்வாத பார்வையில், உற்பத்தி உறவுகளை - பொருளாதாரம், சமூகம் மற்றும் அரசியல் தீர்மானிக்கிறது. இதற்கு நேர்மாறாக, பேராசிரியர் ஷர்மாவிற்கு 'மக்கள்' என்பது செல்வத்தின் உண்மையான உற்பத்தியாளர்களையும், எனவே வரலாற்றின் உண்மையான தயாரிப்பாளர்களையும் குறிக்கிறது. 'மக்கள்' உற்பத்தி சக்திகளின் இன்றியமையாத கூறுகளாகக் காணப்பட்டனர், ஒரு 'பேரரசில்' செயலற்ற பாடங்களாக அல்ல. இந்திய சுதந்திரத்திற்கான போராட்டத்தின் போது பல விவசாயிகள் மற்றும் தொழிலாளர் இயக்கங்களுக்கு அவர் சாட்சியாக இருந்ததால், அவர் தனது வாழ்க்கையின் ஆரம்பத்திலேயே இந்த பாடத்தை கற்றுக்கொண்டிருக்க

வேண்டும். சர்மாஜி தனது சொந்த ஒப்பற்ற முறையில், மிகவும் ஒதுக்கப்பட்ட மக்கள் மற்றும் சமூகங்களின் குரல்களை மீட்டெடுத்தார்.

மார்க்சிஸ்டுகளால் ஜாதி புறக்கணிக்கப்பட்டதாகக் கூறப்படுவது அடிக்கடி கருத்து தெரிவிக்கப்படுகிறது. டி.டி.கோசாம்பி, ஜாதி பற்றிய மார்க்சியக் கண்ணோட்டத்தின் பொதுவான கோட்பாட்டிலிருந்து முரண்பாடான குறிப்பைத் தாக்கி, சாதியை ஒரு கருத்தியலாகக் கருதியபோது, அவரது ஒட்டுமொத்த வரலாற்றை எழுதும் கட்டமைப்பில் அதற்கு மிகத் தெளிவான இடத்தைக் கொடுத்தார் என்பது அனைவரும் அறிந்ததே. பேராசிரியர் சர்மாவும், பல ஆயிரம் ஆண்டுகால ஆரம்பகால இந்திய வரலாற்றின் மூலம் சமூக அமைப்புகளின் பல்வேறு நிலைகளை அடையாளம் காணும் தனது ஒட்டுமொத்த நோக்குநிலையில், சாதி அமைப்பில் உள்ள பிறழ்வுகள் மீது எப்போதும் தனது கண்களை வைத்திருந்தார். அவரது படைப்புகளின் முழு வரம்பும் சமூக செயல்முறையில் கவனம் செலுத்துகிறது. அவரது தொழில் வாழ்க்கையின் ஆரம்பத்தில், மேலாதிக்க வர்க்கங்களால் உருவாக்கப்பட்ட சமூக விலக்குகளின் உத்திகளைப் புரிந்துகொள்வதும் விளக்குவதும் அவரது ஆர்வமாக மாறியது, அதை அவர் வளர்த்து, நிலைநிறுத்தினார். 1980களில் 'கீழே இருந்து வரும் வரலாறு' என்று கூறப்படும் சபால்டர்ன் ஸ்டீஸ் தொகுதிகள் நாகரீகமாக மாறுவதற்கு நீண்ட காலத்திற்கு முன்பே, அவர் ஏற்கனவே 1958 இல் வெளியிடப்பட்ட பண்டைய இந்தியாவில் தனது ஷூத்ராஸ் : எ சோஷியல் ஹிஸ்டரி ஆஃப் தி லோயர் ஆர்டர் டவுன் டு சி.ஏடி 600 , இது சீக்கிரமே ஒரு சின்ன அந்தஸ்தைப் பெற்றார், ஷர்மாஜி 'சூத்ர ஷர்மா' என்ற புனைப்பெயரைப் பெற்றார்! இந்திய மக்களுக்கான அவரது அர்ப்பணிப்பின் ஆரம்ப வெளிப்பாடுகளில் இதுவும் ஒன்றாகும், அதில் அவர் தனது கடைசி மூச்சு வரை ஒட்டிக்கொண்டார்.

இன்றைய தலித்துகளின் சொற்கள் அனைவரையும் ஒரே கூடையில் கட்டி வைக்கின்றன. இதற்கு நேர்மாறாக, பேராசிரியர் ஷர்மாவின் முன்னோடி ஆய்வு சூத்திரர்களைப் பற்றி தயக்கமின்றி அவர்களை 'உழைக்கும் வர்க்கம்' என்று விவரித்தது மற்றும் ஒரே நேரத்தில் அவர்களின் வெவ்வேறு அடுக்குகளில் கவனம் செலுத்தியது. மேலும், இது அவர்களின் பொருள் நிலைமைகளின் மாறுபாடுகளை (தொல்லியல் மற்றும் கல்வெட்டுகளின் அடிப்படையில் சுட்டிக்காட்டப்பட்ட காலவரிசையில் ஆய்வு செய்யப்பட்ட மாற்றங்கள்) ஆய்வு செய்தது மட்டுமல்லாமல், உயர்ந்த மற்றும் அதிக சலுகை பெற்ற வர்ணங்களின் உறுப்பினர்களுடனான அவர்களின் பொருளாதார மற்றும் சமூக உறவுகளின் சிக்கல்களைப் பிரதிபலிக்க முயற்சித்தது.. சர்மாஜி எழுப்பிய சவாலான மற்றும் சங்கடமான (குறைந்த பட்சம் அக்கால

அதிகார மையங்களுக்கு) இந்த ஆய்வின் வழக்கத்திற்கு மாறான தன்மையின் ஆதாரம் உள்ளது. இவற்றில் சில அடங்கும்: சூத்திர சமூகம் உருவாவதற்கு என்ன வழிவகுத்தது? சூத்திரர்கள் மூன்று உயர்நிலைகளுக்கு சேவை செய்வதாக இருந்தால், அவர்களை அடிமைகளாக வகைப்படுத்த முடியுமா? பண்டைய இந்திய சமூகம் அடிமை சமூகமாக இருந்ததா? சூத்திரர்களின் சடங்கு நிலை அவர்களின் பொருளாதார நிலைக்கு எவ்வளவு தூரம் ஒத்துப்போகிறது? சீர்திருத்த மதப் பிரிவுகள் தாழ்த்தப்பட்டவர்களின் நிலையில் ஏதேனும் அடிப்படை மாற்றத்தை கொண்டு வந்தனவா? பல நூற்றாண்டுகளாக பொருளாதார அமைப்பில் இந்த தொழிலாளர் வர்க்கத்தின் பங்கு ஏதேனும் மாற்றத்திற்கு உட்பட்டதா? சூத்திரர்கள் தங்கள் அடிமைத்தனம் மற்றும் இயலாமைக்கு எவ்வாறு பிரதிபலித்தார்கள்? பண்டைய இந்தியாவில் சமூகக் கிளர்ச்சிகள் ஒப்பீட்டளவில் ஏன் இல்லை?

இந்தக் கேள்விகளுக்கு அவர் அளித்த பதில்கள் கடந்த ஆறு தசாப்தங்களுக்கும் மேலாக ஆரம்பகால இந்தியாவின் சமூக வரலாறு பற்றிய விவாதங்களில் மைய-நிலையை ஆக்கிரமித்துள்ளன. 'அடிமைச் சமூகத்தின்' அறிகுறிகள் இல்லை என்பதை உறுதியாகக் காட்டுவதைத் தவிர (மார்க்சிஸ்டுகளால் புரிந்து கொள்ளப்படுவது போல்), இந்தியாவின் உழைக்கும் மக்களைப் பற்றிய இந்த நினைவுச்சின்னம் இந்திய சமுதாயத்தின் இயக்கவியலை அடிக்கோடிட்டுக் காட்டியது மற்றும் அதன் நிலையான மற்றும் தாவரத்தன்மையின் கட்டுக்கதையை தகர்த்தது. பாத்திரம்.

மேலும் விவசாய ஒழுங்கின் மாற்றத்துடன் (நிலமுடைய இடைத்தரகர்களின் இருப்புக்கு வருவது) மேலும் மேலும் குறைபாடுகள் திணிக்கப்பட்டதையும் நாங்கள் படிக்கிறோம். இந்த 'உழைக்கும் வர்க்கத்தின்' (சூத்திர வர்ணா) உறுப்பினர்கள் இன்றைய 'கலாச்சார தேசியவாதிகள்/தூய்மைவாதிகள்' ஆரம்பகால இந்திய வரலாற்றின் 'பிராமண' உலகக் கண்ணோட்டத்தில் வேருன்றியவர்கள் மற்றும் 'இந்தியாவின் புராதனப் பாதையின் பெருமைகளில்' இருந்து தங்கள் வாழ்வாதாரத்தைத் தேடுகின்றனர். முறை, இது போன்ற புனரமைப்புகளுக்காக சர்மாஜியை எப்போதும் வேட்டையாடுகிறது. அவர்களைப் பொறுத்தவரை, ரிக்வேத சமூகம் 'பழங்குடியினர்' எனக் கருதப்படுவதும், 'குப்தர்களின் பொற்காலம்' என்ற உருவத்தை சிதைப்பதும் புனிதமான செயல்களாகும்.

ஆரம்பகால இந்திய சமுதாயத்தில் அதிகார மையங்களின் கட்டமைப்புகள் மற்றும் செயல்முறைகளின் வளர்ச்சியின் நிலைகள் பற்றிய பழைய கருத்துகளை சவால் செய்த மற்றொரு மைல்கல் மோனோகிராஃப் ஆகும். அவருக்கு முந்தைய வரலாற்றாசிரியர்கள் அல்லது

அவரது சமகாலத்தவர்கள் கூட 'பிரபுத்துவம்', 'பிரபுத்துவ பிரபுக்கள்', 'அடிமைகள்' மற்றும் 'பிரபுத்துவங்கள்' போன்ற சொற்களஞ்சியத்தை அறிந்திருக்கவில்லை என்பதல்ல. வெறும் அரசியல் அதிகாரங்கள் ஆனால் இந்திய சமூகத்தின் பரிணாம வளர்ச்சியில் ஒரு திட்டவட்டமான குறிப்பான். நில உரிமைகளின் மாறிவரும் ஒழுங்குமுறையில் கவனம் செலுத்துதல் - நிலம் மற்றும் மாநிலத்தின் உண்மையான உழவர்களிடையே நிலவும் இடைத்தரகர்கள் / பயனாளிகளின் வரிசைமுறை மற்றும் நிலத்தில் புதிய பங்குதாரர்கள் ஏராளமான நிதி, நிர்வாக, நீதித்துறை மற்றும் காவல்துறை அதிகாரங்களைக் கொண்டுள்ளனர் - சர்மாஜி குறிப்பிடலாம். இந்த நிலப்பிரபுத்துவ சமூக உருவாக்கத்தின் தோற்றத்துடன் இந்திய வரலாற்றில் 'இடைக்கால' காலத்தின் ஆரம்பம். இந்த புதிய உருவாக்கம் அனைத்து வகையான உழைப்பின் அடிபணிதல், சுரண்டல் மற்றும் அசையாமை ஆகியவற்றால் குறிப்பாக கவனிக்கத்தக்கது - விவசாயம் மற்றும் கைவினைஞர் ஆகிய இரண்டும்.

1960 களின் முற்பகுதியில் இந்த சூத்திரங்கள் முதன்முதலில் வழங்கப்பட்டதிலிருந்து, பல விவாதங்கள், விமர்சனங்கள் மற்றும் மாற்று முன்னுதாரணங்கள் உள்ளன. சில அதிநவீன சொற்பொருள் சண்டைகளைத் தவிர, கடந்த ஐந்து தசாப்தங்களில் நிலப்பிரபுத்துவ சமூக உருவாக்கத்தின் பொருள் அடிப்படைகளின் சாரத்தை கேள்விக்குட்படுத்தும் எந்த அடிப்படை வாதமும் நிலவுடைமை விவசாய ஒழுங்கில் ஏற்படும் மாற்றங்களில் வேரூன்றியுள்ளது. ஒரு கடுமையான விமர்சனத்தில், ஷர்மா "பிடிவாதமானவர்", விமர்சனத்திற்கு உணர்ச்சியற்றவர், "அவரது கருத்துக்களை எண்ணற்ற முறை திரும்பத் திரும்பச் சொல்கிறார் - கிட்டத்தட்ட சொற்களஞ்சியம் மற்றும் அரிதாகவே அவற்றை உருவாக்குகிறார்" மற்றும் நிலப்பிரபுத்துவ ஆய்வறிக்கையின் தாக்கத்தின் கீழ் "அந்த காலத்தின் சரித்திரம்" என்று ஒருமுறை வாதிடப்பட்டது. இன்னும் முழு குழப்பத்தில் உள்ளது" [Andre Wink:1990:219-225]. 1 நிலப்பிரபுத்துவக் கட்டமைப்பைச் செம்மைப்படுத்த முற்படும் கடந்த பல தசாப்தங்களாகப் பல எழுத்துக்களைப் பற்றி முழுமையாகப் பரிச்சயமில்லாத ஒருவர் மட்டுமே - ஆர்.எஸ். ஷர்மாவின் எழுத்துக்கள் மட்டுமல்ல, பிராந்திய மட்டத்திலும் இந்த நிகழ்வை ஆராயும் பலரின் எழுத்துக்கள் - இத்தகைய குற்றச்சாட்டுகளை முன்வைக்கும் துணிச்சலானவை. சர்மா. 1974 மற்றும் 1987 ஆம் ஆண்டுகளில் சர்மாவின் எழுத்துக்களை விங்க் முற்றிலுமாகப் புறக்கணிப்பது ஆச்சரியமாக இருக்கிறது. முன்னாள் ('இந்திய நிலப்பிரபுத்துவம் மீட்டெடுக்கப்பட்டது') திட்டவட்டமாக கூறியது:

"இந்திய நிலப்பிரபுத்துவத்தின் இறுதி வார்த்தை அல்ல. கி.பி. 600-1000 காலகட்டத்தில், விவசாயப் பொருளாதாரம், வர்த்தகம் மற்றும் கைவினைப்பொருட்கள், நாணய முறை மற்றும்

நகரங்களின் பங்கு, பிராந்திய அடிப்படையில் விரிவான ஆய்வுகள் தேவை. பிந்தைய காலத்திற்கு நிலப்பிரபுத்துவ அமைப்பின் கீழ் மூடிய பொருளாதாரத்தின் நீண்ட தொடர்ச்சி மற்றும் இந்த பொருளாதாரம் சிதைவடையத் தொடங்கிய நிலைகளை விளக்குவது அவசியமாக இருக்கலாம்"[ஓர்மா: 1974: 330].

1987 வெளியீடு, அத்தகைய ஒரு தேவையை நிரப்புவதில் தெளிவாக இருந்தது. புகழ்பெற்ற 'பிரபுத்துவ விவாதத்தில்' (ஓர்மா: 1985] ஓர்மாவின் பங்கேற்பை (அவரது பங்களிப்பின் மூலம் 'இந்திய நிலப்பிரபுத்துவம் எப்படி இருந்தது?' மூலம்) நன்கு அறிந்திருந்தும் விங்க் இத்தகைய ஆதாரமற்ற குற்றச்சாட்டுகளை முன்வைப்பது திகைக்க வைக்கிறது.

மார்க்சியத்தின் பொருள்முதல்வாதக் குறைப்புவாதம் மதம் மற்றும் கலாச்சாரத்தை அடிக்கோடிட்டுக் காட்டுகிறது என்று அடிக்கடி வாதிடப்படுகிறது. இது 'கொச்சையான மார்க்சியத்தின்' கூறுகளில் ஒன்று என்பது மட்டுமல்ல [Hobsbawm: 1968 (1997): 141-156] ஆனால் பிரச்சனை சரியாக மதத்தை கலாச்சாரத்தின் களத்திற்கு வெளியே கொண்டு செல்வதில் உள்ளது. 'மதம் மற்றும் கலாச்சாரம்' என்பதை நாம் ஏன் அடிக்கடி பார்க்கிறோம்? டி.டி.கோசாம்பியைப் போலவே பேராசிரியர் சர்மாவின் பல பங்களிப்புகள், காளையை அதன் கொம்புகளால் பிடிக்கவும், பொருள்முதல்வாத குறைப்புவாதத்தின் தன்மையைச் சுற்றியுள்ள கட்டுக்கதைகளை இடித்து, மத வரலாறுகளின் வரையறைகளை புதிதாக வரையறுக்கவும் முயற்சி செய்கின்றன. குறிப்பிடத்தக்க வகையில், அவர்கள் இருவரும் மதங்களை மேற்கட்டுமானம் என்று அழைக்கப்படுவதன் ஒரு பகுதியாக படிக்கவில்லை (மீண்டும், மரபுவழி மார்க்சிய சட்டத்தின் அடிப்படை தானியத்திற்கு எதிராக) அல்லது அதற்கு எந்த குறிப்பிட்ட புனிதமான மற்றும் தன்னாட்சி அந்தஸ்தை வழங்கவில்லை. மாறாக, அவர்களைப் பொறுத்தவரை, இது வரலாற்று சூழல்களுக்கும், அன்றைய சமூக, அரசியல் மற்றும் பொருளாதார ஒழுங்குகளின் கருத்துக்கள் மற்றும் நிறுவனங்களின் வளர்ச்சி மற்றும் செல்வாக்கிற்கும் இடையிலான தொடர்புகளை உள்ளடக்கிய பெரிய மற்றும் ஆற்றல்மிக்க கலாச்சார செயல்முறையின் ஒருங்கிணைந்த பகுதியாகும். ஆர்.எஸ்.சர்மாவின் சில வேத சடங்குகள் பற்றிய பகுப்பாய்வுகளைத் தவிர, கீழே காண்பது போல, மதங்கள் மற்றும் மக்களின் மதங்கள் பற்றிய அவரது எழுத்துக்களின் பிற எடுத்துக்காட்டுகள் தாந்த்ரீகம் மற்றும் பௌத்தத்தின் பிறப்பு பற்றிய ஆய்வுகள் மற்றும் அத்தகைய பிரபலமான நம்பிக்கைகளைக் கையாள்வதற்கான பரிந்துரைகளில் காணலாம். தீர்த்த யாத்திரைகள் (யாத்திரை பயணங்கள்), விரதங்கள் மற்றும் உற்சவங்கள் (விரதங்கள், விருந்துகள் மற்றும் திருவிழாக்கள்) [சர்மா: 1974(அ): 175-189; 1983: 117-134; மற்றும் 1983(a): 236-239].

ஆரம்பகால இந்தியாவைப் பற்றிய 'பெண்ணிய' எழுத்துக்கள் என்று அழைக்கப்படுபவர்கள் மற்றும் புதிதாகத் தொடங்கப்பட்ட ஆர்வலர்கள் சில சமயங்களில் பேராசிரியர் சர்மா பண்டைய இந்திய சமுதாயத்தில் பெண்களின் கவலைகளுக்கு குறைந்த கவனம் செலுத்தியதாக வாதிட்டனர். இந்த 'பெண்ணிய' ஆர்வலர்களால் பாலினப் பிரச்சினையை கவனத்திற்குக் கொண்டுவருவதற்கான ஆரம்ப முயற்சி 1988 இல் 'அல்டேகாரியன் முன்னுதாரணம்' (ஏ.எஸ். அல்டேகரின் தி பொசிஷன் ஆஃப் வுமன் இன் ஹிந்து நாகரிகத்தின் குறிப்பு: வரலாற்றுக்கு முந்தைய காலங்கள் வரை) எடுக்கப்பட்டது என்பதை நினைவில் கொள்ள வேண்டும். 1938 இல் முதன்முதலில் வெளியிடப்பட்ட ப்ரெசண்ட் டே , சுமார் அரை நூற்றாண்டு காலமாக பெண்களைப் பற்றிய எழுத்துக்களில் ஆதிக்கம் செலுத்தியது. முழுமையாகப் பிரிக்கப்பட்டது [சக்ரவர்த்தி: 1988]. ஆனால் அதற்கு இரண்டு தசாப்தங்களுக்கு முன்னர், 1966 இல், ஷர்மாஜி பண்டைய இந்தியாவில் விபச்சாரம், பெண்களின் தனியுரிமை உரிமைகள், பெண்கள் மற்றும் சூத்திரர்களுக்கு இடையிலான தொடர்புகள் பற்றிய பல புலனுணர்வுக் கட்டுரைகளை ஆரம்பகால இந்திய சமூகம் மற்றும் பொருளாதாரத்தின் வெளிச்சத்தில் வெளியிட்டார். அதைத் தொடர்ந்து, இந்திய வரலாற்றுக் காங்கிரஸில் [சர்மா: 1975] பொதுத் தலைவரின் உரையை ஆற்றிய அவர், உற்பத்தி செயல்பாட்டில் பெண்களின் பங்கு அறிஞர்களின் கவனத்தைப் பெறவில்லை என்ற உண்மையைப் பற்றி வருத்தப்பட்டார். 1983 இல் வெளியிடப்பட்ட அவரது சமூக மற்றும் பொருளாதார வரலாற்றின் சமூக மற்றும் பொருளாதார வரலாற்றின் முதல் பதிப்பின் ஒரு பகுதியாக இல்லாத, 'சதியின் வரலாற்று அம்சங்கள்' என்ற கட்டுரையில், அவர் பெண்கள் தொடர்பான மற்றும் எதிர்கொள்ளும் பிரச்சினைகளை தொடர்ந்து சிந்தித்துக் கொண்டிருந்தார் என்பது தெளிவாகிறது. 1995 இல் அதன் இரண்டாவது திருத்தப்பட்ட பதிப்பில். இன்னும் பின்னர், 2003 இல், அவர் தனது சொந்த கிராமமான பராயுனி மற்றும் அதன் சுற்றுப்புறத்தில் தனது அவதானிப்புகள் மற்றும் தனிப்பட்ட அனுபவங்களின் அடிப்படையில் கிராம சமூகத்தைப் பற்றிய தனது கருத்துக்களைப் பகிர்ந்து கொண்டார். 'வகுப்புப் பகிர்வு மற்றும் சமூக சமத்துவமின்மையின் கிராமப்புற நினைவுச்சின்னங்கள்' என்ற தலைப்பில் உள்ள கட்டுரை, பெண்களுக்கு எதிரான பாகுபாடு பற்றிய நுண்ணறிவுகளை வழங்குவதில் குறிப்பாக கவனிக்கத்தக்கது - அவர்கள் கட்டாய உழைப்புக்கு கூட உட்படுத்தப்படலாம் - அந்த புவியியல் இடைவெளிகளில் வர்ண ஒழுங்குமுறை காரணமாக [சர்மா: 2003].

விஞ்ஞான வரலாற்றைப் பரப்புவதில் சர்மாஜியின் அர்ப்பணிப்பு எல்லையற்றது. அவர் வெறும் வகுப்பறைச் சொற்பொழிவாளர் மட்டுமல்ல. அவர் தனது கைவினைப்பொருளை பொது

களத்தில் கொண்டு சென்றார் மற்றும் ஒரு உண்மையான ஆர்வலர் போல, தனது வாழ்நாள் முழுவதும் வகுப்புவாத, இருட்டடிப்பு, சாதிவெறி மற்றும் பாசிச சக்திகளை இடைவிடாது போராடினார். அவர் உண்மையில் முன்னால் இருந்து வழிநடத்தினார். அத்தகைய சக்திகள் 1977 இல் அவரது பண்டைய இந்தியாவை (XI-XII வகுப்புகளுக்கான பாடநூல்) திரும்பப் பெற்றபோது (புத்தகம் பின்னர் மீட்டெடுக்கப்பட்டது), அவர் அந்தப் படைகளைத் தாக்கும் "பண்டைய இந்தியாவின் பாதுகாப்பில்" (1978) வந்தார். அவரது வகுப்புவாத வரலாறு மற்றும் ராமரின் அயோத்தி (1990) மற்றும் ராமஜன்மபூமி-பாபுரி மஸ்ஜித்: தேசத்திற்கான வரலாற்றாசிரியர்களின் அறிக்கை (பேராசிரியர்கள் எம்.அதர் அலி, டிஎன்ஜா மற்றும் சூரஜ் பன், 1991 ஒத்துழைப்புடன்) "ராமாவின் பிரதிநிதிகளுக்கு எதிராக வலுவான வழக்கை முன்வைத்தது. அயோத்தியில் கோயில்" (இப்போது இடிக்கப்பட்ட பாபுரி மசூதியின் கீழ்). ராம சேது திட்டம் தொடர்பான சமீபத்திய சர்ச்சைகள் குறித்தும் இந்திய அரசு அவரது கருத்தை கேட்டதில் ஆச்சரியமில்லை. முன்னதாக, அவசரநிலைக்கு எதிராக IHC யில் தீர்மானம் நிறைவேற்றப்படுவதில் முக்கிய பங்கு வகித்தார். கொடுங்கோல் கொடுங்கோன்மை நிறைந்த அந்த நாட்களில் வேறு எந்த ஒரு தொழில்முறை கல்வி நிறுவனமும் இவ்வளவு துணிச்சலைத் திரட்டியதை என்னால் நினைவில் கொள்ள முடியவில்லை - மக்கள் வளைந்து செல்லுமாறு கேட்கப்பட்ட நாட்களில், வலம் வர விரும்பினர்.

தனது சுறுசுறுப்பான கல்வி வாழ்க்கையின் ஆறு தசாப்தங்களில், சர்மாஜி தனது பெயருக்கு எதிராக பல கடிதங்களைச் சேர்ப்பதற்காக அல்ல, ஆனால் அவரது வாசகர்களிடையே அறிவியல் வரலாற்று உணர்வைப் பரப்புவதற்காக மிகவும் ஏராளமாக எழுதியுள்ளார். அவரது முதல் புத்தகம் (விஷ்வ இதிஹாஸ் கி பூமிகா, இரண்டு தொகுதிகளில், 1951-1953; அதன் திருத்தம் மற்றும் ஆங்கிலத்தில் மொழிபெயர்ப்பு செயல்பாட்டில் உள்ளது) அவர் தனது முப்பதுகளின் ஆரம்பத்தில் இருந்தபோது இந்தியில் வெளியிடப்பட்டது; மேலும் அவர் வேண்டுமென்றே தனது அனைத்து படைப்புகளையும் ஹிந்தி மற்றும் பிற இந்திய மொழிகளில் மொழிபெயர்க்கப் பெற்றுள்ளார் என்பது அவரது எழுத்துக்களை அதிகபட்ச வாசகர்களுக்கு அவர்களின் சொந்த மொழிகளில் கிடைக்கச் செய்வதில் அவர் கொண்டிருந்த அக்கறையின் குறிகாட்டிகளாகும்.

பேராசிரியர் சர்மாவின் படைப்புகள், கல்வெட்டு, இலக்கியம், நாணயவியல் மற்றும் தொல்பொருள் ஆகிய அனைத்து வகை நூல்களிலும் அவரது தேர்ச்சியைக் காட்டுகின்றன. இந்த திறன் மிகவும் பொதுவானது அல்ல. ஏகாதிபத்திய-காலனித்துவ வரலாற்று வரலாறு மற்றும் சமீப கால கலாச்சார பேரினவாதிகளால் உருவாக்கப்பட்ட பல கட்டுக்கதைகளை தகர்த்தெறிய இது அவருக்கு உதவியது, மேலும் இந்திய சமூகத்தை அதன் அனைத்து பரிமாணங்களிலும் எப்போதும்

மாற்றுவதை அறிவியல் ஆய்வு செய்தது. மிகவும் பரிச்சயமான நூல்கள் கூட அவரது எழுத்துக்களில் மிகவும் தீவிரமான நோக்கத்தையும் காலத்தையும் பெற்றன. எடுத்துக்காட்டாக, எபிகிராஃப்கள், வாரிகப் போராட்டங்களின் சிறுகதைகளையோ அல்லது அரசியல் அதிகாரங்களின் வம்சாவளியையோ மறுகட்டமைப்பதில் அவருக்கு ஆர்வம் காட்டவில்லை. மாறாக, அவை சமூக-அரசியல் மற்றும் பொருளாதார கட்டமைப்புகள், நில உரிமைகளை மாற்றுதல், முதலியன பற்றிய முக்கிய விவரங்களை வழங்குவதற்காக உருவாக்கப்பட்டன. தொல்பொருள் ஆய்வுகள் மற்றும் அகழ்வாராய்ச்சிகளின் போது கண்டுபிடிக்கப்பட்ட பொருள் தொல்பொருட்களுக்கும் இது பொருந்தும். ஆரம்பகால மற்றும் ஆரம்பகால இந்தியாவின் நகர்ப்புற மையங்களின் பல்வேறு கட்டங்களைச் செயல்படுத்த துணைக் கண்டத்தின் முழு நீளமும் அகலமும் முழுவதும் பரவியுள்ள நூற்றுக்கும் மேற்பட்ட தளங்களிலிருந்து இதுபோன்ற கண்டுபிடிப்புகளை அவர் பயன்படுத்தியது சமமாக புதுமையானது. இந்தியாவில் நகர்ப்புற சிதைவு, சுமார் 300-1200 என்பது ஒரு சிறந்த உதாரணம் ஆகும், இது புதியவர்களுக்கும் வழிசெலுத்தலை எளிதாக்கும் பகுதி வரைபடங்களைப் படிக்கும் வழியையும் காட்டுகிறது.

அனைத்து நூல்களிலும் மிகச் சிறியது, அதாவது உலோக நாணயங்கள், சர்மாஜியால் ஆர்வத்திற்குரிய பொருட்களாக பார்க்கப்படவில்லை. சமுதாயத்தின் முத்திரைகளை அவர்களில் கண்டார். இந்த நூல்களைப் பயன்படுத்தும் பெரும்பாலான தொழில்முறை நாணயவியல் வல்லுநர்கள் அல்லது வரலாற்றாசிரியர்களைப் போலல்லாமல், பேராசிரியர் சர்மா அவர்களின் வகைபிரித்தல்களில் ஆர்வம் காட்டவில்லை. 1969 ஆம் ஆண்டு பாட்னா பல்கலைக்கழகத்தில் நடைபெற்ற 'பண்டைய இந்தியாவின் பொருளாதார வரலாற்றின் ஆதாரமாக நாணயங்கள்' என்ற தலைப்பில் நடைபெற்ற கருத்தரங்கில் அவர் கூறியதாவது: தங்கம், வெள்ளி மற்றும் பிற உலோகங்களின் பழங்கால ஆதாரங்களை நாம் அடையாளம் காணாத வரை, வரலாற்று மறுசீரமைப்புகளுக்கு நாணயங்கள் அதிக அர்த்தத்தைத் தராது. ; நாணயங்களின் மிகுதி மற்றும் பற்றாக்குறையை விளக்கவும், புழக்கத்தின் பரப்பளவு மற்றும் காலத்தை தீர்மானிக்கவும், எல்லாவற்றிற்கும் மேலாக நேரம் மற்றும் இடத்தின் பின்னணியில் நாணயங்களின் அளவைக் கணக்கிடவும். இந்த நேரத்தில், நாணயங்களின் அளவு பற்றிய எங்கள் கருத்துக்கள் அனைத்தும் ஈர்க்கக்கூடியவை மற்றும் அகநிலை சார்ந்தவை. புறநிலை சோதனைகள் மற்றும் முறைகளை உருவாக்கி பயன்படுத்துவதன் மூலமும் புதிய கேள்விகளைக் கேட்பதன் மூலமும் நாணயங்களின் அளவு மற்றும் மக்களின் பொருளாதார வாழ்க்கையில் அவை ஆற்றிய பங்கைக் கண்டறியும் நேரம் இது." [சர்மா: 1969/1976: 7] எளிமையான கட்டுமானங்களைத் தவிர்ப்பதற்கும்,

உலோகப் பணத்தின் செயல்பாட்டின் சிக்கல்களைப் புரிந்துகொள்வதற்கும் ஒரு எடுத்துக்காட்டு, சர்மாஜி பட்டு, பருத்தி துணிகள், வேலைகள் போன்ற பொருட்களின் வர்த்தகத்தை உள்ளடக்கிய வணிக உறவுகளின் பரந்த நெட்வொர்க்குகளின் கவனத்தை ஈர்த்தார். விலைமதிப்பற்ற கற்கள் மற்றும் அவற்றின் சாயல்கள் (பெரிலைப் போலவே) மற்றும் சர்க்கரை, வட்டி விகிதங்கள் மற்றும் வட்டி விகிதங்கள் பற்றிய அவரது கட்டுரைகள், பெரும்பாலும் இலக்கிய நூல்களை அடிப்படையாகக் கொண்டிருந்தாலும், பணவியல் பொருளாதாரத்தின் செயல்பாட்டிலும் ஒரு தாக்கத்தை ஏற்படுத்தியது [SHARMA:1963, 1964 மற்றும் 1965-66]. ஒரு குறிப்பிட்ட பிராந்தியத்தில் மற்றும் ஒரு குறிப்பிட்ட நேரத்தில் நாணயங்களை அச்சிடுவதற்கு குறிப்பிட்ட உலோகத்தை (குறிப்பாக தங்கம் அல்லது வெள்ளி போன்ற விலைமதிப்பற்றதாக இருந்தால்) பயன்படுத்துவதைப் புரிந்துகொள்ள இத்தகைய இயக்கவியலில் காரணியாக்கம் உதவுகிறது என்று அவர் வாதிட்டார்.

சர்மாஜியால் பல்வேறு நூல்கள் வரவழைக்கப்பட்ட விதம், அவர் சுரங்கப் பார்வையால் பாதிக்கப்படவில்லை என்பதைக் காட்டுகிறது. அவர் எந்த வகை நூல்களையும் நிராகரிக்கவில்லை. அவர் பல்வேறு நூல்களின் முழுமையான பகுப்பாய்வின் உண்மையான விரிவுரையாளராக இருந்தார், அவற்றில் ஏதேனும் ஒன்றைப் பற்றி அதிகம் நம்பாமல், குறிப்பிட்ட தற்காலிக மற்றும் இடஞ்சார்ந்த சூழல்களில் அவற்றை வைக்க எப்போதும் உணர்திறன் உடையவராக இருந்தார். சூத்திரர்களைப் பற்றிய தனது மோனோகிராஃப் எழுதப் பயன்படுத்தப்பட்ட இலக்கிய நூல்களைப் பற்றி அவர் எழுதினார்:

“நூல்கள் வெவ்வேறு காலகட்டத்தைச் சேர்ந்தவை என்றாலும், அவை ஒரே சூத்திரங்களையும் சொற்களையும் மீண்டும் மீண்டும் கூறுகின்றன, இது சமூகத்தில் ஏற்படும் மாற்றங்களைக் கண்டறிவதை கடினமாக்குகிறது; எனவே மாறுபாடுகளின் ஆய்வுக்கு சிறப்பு கவனம் செலுத்தப்பட்டது. இந்த உரைகளில் பலவற்றை வர்ணனையாளர்களின் உதவியின்றி புரிந்து கொள்ள முடியாது, அவர்கள் பெரும்பாலும் தங்கள் காலத்தின் கருத்துக்களை முந்தைய காலங்களில் முன்வைக்க மாட்டார்கள்.

எனவே, பண்டைய இந்திய நூல்கள் நிறைந்திருக்கும் தொன்மங்கள் மற்றும் சடங்குகள் கூட சமூக வரலாற்றின் மறுகட்டமைப்பிற்கான முக்கிய ஆதாரமாக கருதப்பட்டன. தூய சமஸ்கிருதவாதிகள் குறியீட்டு முறையில் அவற்றைப் பார்க்க ஆர்வமாக இருந்தால், சர்மாஜி அத்தகைய அடையாளங்களில் வரலாற்று அனுமானங்களை வரைவார். அவரைப் பொறுத்தவரை, கருவுறுதல் சடங்குகள், எடுத்துக்காட்டாக, தாவரங்கள், விலங்குகள் மற்றும் மனிதர்களின்

உற்பத்தியின் முக்கியத்துவத்தை அடிக்கோடிட்டுக் காட்டியது. அன்றாட வாழ்வில் சடங்குகளின் செயல்பாடுகள் அவை நிஜத்தில் தோன்றுவதையும், நிஜ வாழ்க்கையில் ஏற்படும் மாற்றங்களோடு மாறுவதையும் காட்டுகிறது என்று அவர் வாதிட்டார். பிற்கால வேத நூல்களில் விவரிக்கப்பட்டுள்ள ரத்னஹவிம்ஷி விழாவின் ஐந்து வெவ்வேறு பதிப்புகளில் அவர் இந்த சடங்கு "வளர்ந்த அரசியல், சமூக மற்றும் பொருளாதார அமைப்பின் விளைபொருளாகும், இதில் பழங்குடி மற்றும் தாய்வழி கூறுகள் வர்க்கம், பிரதேசம் ஆகியவற்றால் மூழ்கடிக்கப்பட்டது" என்று காட்ட முடியும். மற்றும் ஆணாதிக்கக் கூறுகள், அரசாங்கத்தின் வேறுபட்ட உறுப்புகளின் தோற்றத்திற்கு வழிவகுத்தன... 'தேவசஹவிம்ஷி விழாவைப் பொறுத்தமட்டில் இதே போன்ற பயிற்சிகள் மேற்கொள்ளப்பட்டன. இது பிற்கால வேத அரசியலின் சில பழங்குடி மற்றும் பழமையான அம்சங்களை அடையாளம் காண அவருக்கு உதவியது [சர்மா: 2005: 143- 169]. வளர்ந்து வரும் நிறுவனங்கள் மற்றும் யோசனைகளின் ஒன்றோடொன்று சார்ந்திருத்தல் மற்றும் ஒன்றுக்கொன்று பொருந்தக்கூடிய தன்மை ஆகியவை அத்தகைய அணுகுமுறையின் மூலம் முறையாக அடிக்கோடிட்டுக் காட்டப்பட்டது. பண்டைய இந்தியாவில் அவரது பொருள் கலாச்சாரம் மற்றும் சமூக அமைப்புகளில் தொல்பொருள் மற்றும் இலக்கிய நூல்களின் குறிப்பிடத்தக்க கலவையானது மேலே குறிப்பிட்டுள்ள முழுமையான அணுகுமுறையின் உண்மையான எடுத்துக்காட்டு.

தன்னுடனும் மற்ற தொழில்முறை சக ஊழியர்களுடனும் நிலையான உரையாடல் மற்றும் பிறர் சொல்வதைக் கேட்கும் திறன் ஆகியவை அவரது முறையின் அடையாளங்களாக இருந்தன. இது அவரது படைப்புகளின் தொடர்ச்சியான மெருகூட்டல் மற்றும் புதுப்பித்தலை விளக்குகிறது, அவற்றில் பெரும்பாலானவை பல பதிப்புகளில் இயங்கின. ஆரம்பகால இந்திய சமூகம் மற்றும் பொருளாதாரம் பற்றிய அவரது 1966 வெளியீட்டில் உள்ள பல்வேறு கட்டுரைகளின் கருப்பொருள்கள், ஏற்பாடுகள் மற்றும் உள்ளடக்கங்களை ஒப்பிட்டு, ஆரம்பகால இந்தியாவின் சமூக மற்றும் பொருளாதார வரலாற்றில் அவரது முன்னோக்குகளின் இரண்டு பதிப்புகள் (1983 இல் வெளியிடப்பட்டது மற்றும் திருத்தப்பட்ட 2 வது பதிப்பு, , 1995) தனது எழுத்துக்களை மறுபரிசீலனை செய்வதற்கும் செம்மைப்படுத்துவதற்கும் பேராசிரியர் சர்மாவின் இடைவிடாத ஆர்வத்தை தெளிவாகக் காட்டும். சமமாக கைது செய்வது என்பது மிகவும் நுட்பமான மற்றும் சிக்கலான விஷயங்களை வாசகங்களைப் பயன்படுத்தாமல் எளிய வார்த்தைகளில் சொல்லும் திறன் ஆகும். 'வரலாற்றுப் பொருள்முதல்வாதம்' என்ற சிக்கலான கருத்தை 'உற்பத்தி இல்லை வரலாறு' [சர்மா:1975:4] என எளிமையாக்கி, 'பேட்டி-ரொட்டி'

உறவுகளின் அடிப்படையில் இந்தியாவில் சமமான சிக்கலான சாதி அமைப்பின் 'வீரம்' மற்றும் 'நிலைத்தன்மை' ஆகியவற்றை சுருக்கமாகக் கூறுகிறது. (திருமணம், உணவு-பகிர்வு மற்றும் சமூக உடலுறவு தொடர்பான கட்டுப்பாடுகளை கட்டுப்படுத்துதல்) [சர்மா: 1983(b): 23n.1; வருந்தத்தக்க வகையில், இந்த வெளிப்பாடு 2 வது பதிப்பு, 1995 இல் நீக்கப்பட்டது] நாகரீகமான 'உரைகளில்' ஈடுபடுவதைக் கண்டு கவலைப்படாமல் எளிமையாகவும் தெளிவாகவும் விஷயங்களைச் சொல்லும் அவரது தனித்துவமான திறமையைக் காட்டுகிறார். பண்டைய இந்தியாவில் அவரது பொருள் கலாச்சாரம் மற்றும் சமூக வடிவங்கள் இந்த பண்புக்கு ஒரு சிறந்த எடுத்துக்காட்டு. ஆனால் அதற்கு நீண்ட காலத்திற்கு முன்பே, மற்றும் 'மாடல்கள்' விற்பனையில் தற்போதைய மோகம் பற்றி, அவர் 1975 இல் இவ்வாறு எழுதினார்:

"இந்தியாவில் கடந்த காலத்தைப் புரிந்துகொள்வதற்கும் விளக்குவதற்கும் நாம் இயற்கையாகவே மாதிரிகள் மற்றும் அச்சுக்கலைகளைத் தேடுகிறோம், ஆனால் சமூக அறிவியலின் அறிவுசார் சந்தை, மற்ற சந்தைகளைப் போலவே, 'மேற்கத்திய' பொருட்களால் நிரம்பியுள்ளது... தேவைப்படுவது பல்வேறு மாதிரிகள் பற்றிய விழிப்புணர்வு மட்டுமல்ல. அவை களத்தில் கடத்தப்படுகின்றன, ஆனால் அவற்றின் கவனமாக ஆய்வு செய்யப்படுகின்றன, இல்லையெனில் நாம் இடைத்தரக்களாகவும், உரையாசிரியராகவும் மாறிவிடுவோம். அதன் பகுப்பாய்வு செல்லுபடியாகும் தன்மை மற்றும் சமூக பொருத்தத்தை மதிப்பிடாமல் சமீபத்திய மோகத்திற்கு செல்வதை விட பழமையானது என்று இழிவுபடுத்தப்படுவதை நான் விரும்புகிறேன். புதிய யோசனைகளை வெளிப்படுத்த புதிய சொற்கள் தேவை, ஆனால் சொற்றொடர்களை உருவாக்குவது வரலாற்று அறிவின் முன்னேற்றத்துடன் குழப்பமடையக்கூடாது. [சர்மா: 1975: 2-3. 'மாடல்களை' விமர்சனமற்ற முறையில் பயன்படுத்துவதற்கான அவரது வெறுப்பு 2001 இல் மீண்டும் வலியுறுத்தப்பட்டது: 1-13].

பேராசிரியர் சர்மா கோலோச்சியிருக்கிறார். அவர் உருவாக்கிய வெற்றிடத்தை நிரப்புவது கடினம். அவர் மக்களுக்கான வரலாற்றாசிரியராகவும், இந்த வார்த்தையின் உண்மையான அர்த்தத்தில் மக்களுக்காகவும் இருந்தார். இந்திய வரலாற்றை எழுதும் உலகில் அவர் இல்லாமல் வாழ்வது எதிர்காலத்தில் எளிதான காரியமாக இருக்காது. இந்தியர்களாகிய நாம், அவரை மிக நீண்ட காலமாக இழக்க நேரிடும்.

இர்பான் ஹபீப்

இர்பான் ஹபீப் 1931 ஆம் ஆண்டு ஆகஸ்ட் 12 ஆம் தேதி குஜராத்தின் பரோடாவில் (இப்போது வதோத்ரா) கற்றறிந்த அறிஞர்களைக் கொண்ட ஒரு பிரபுத்துவ குடும்பத்தில் பிறந்தார். அவரது

தந்தை பேராசிரியர் முகமது ஹபீப் நன்கு அறியப்பட்ட வரலாற்றாசிரியர் மற்றும் அலிகார் முஸ்லிம் பல்கலைக்கழகத்தில் வரலாற்றுத் துறையில் பேராசிரியராக இருந்தார். இர்பான் ஹபீப்பின் தாத்தா, முகமது நசீம் லக்னோவில் பிரபலமான வழக்கறிஞர் மற்றும் அலிகார் இயக்கம் மற்றும் பெண் கல்விக்கு தீவிர ஆதரவாளராக இருந்தார். அவரது தாயார் சோஹைலா தயாப்ஜி அப்பாஸ் தயாப்ஜியின் மகள் மற்றும் நீதிபதி பதுருதீன் தயாப்ஜியின் பேத்தி ஆவார். அப்பாஸ் தியாப்ஜி குஜராத்தைச் சேர்ந்த ஒரு இந்திய சுதந்திரப் போராட்ட வீரர் ஆவார், அவர் (பரோடா) குஜராத் உயர் நீதிமன்றத்தின் தலைமை நீதிபதியாக பணியாற்றினார். அவர் ஷம்சுதீன் தயாப்ஜியின் மகனும், நீதிபதி பதுருதீன் தயாப்ஜியின் மருமகனும் ஆவார். 1918 கேதா சத்தியாகிரகம் மற்றும் 1928 பர்தோலி சத்தியாகிரகத்தின் போது சர்தார் வல்லபாய் படேலின் முக்கிய கூட்டாளியாகவும் ஆதரவாளராகவும் இருந்தார். அவர் மகாத்மா காந்தி மற்றும் இந்திய தேசிய காங்கிரஸின் நெருங்கிய ஆதரவாளராகவும் இருந்தார். 1919-20 ஆம் ஆண்டில், பிரிட்டிஷாரிடமிருந்து சுதந்திரத்திற்கான போராட்டத்தின் போது நிகழ்ந்த அமிர்தசரஸ் படுகொலைக்காக ஜெனரல் டயர் மீதான குற்றச்சாட்டுகளை மறுஆய்வு செய்ய இந்திய தேசிய காங்கிரஸால் நியமிக்கப்பட்ட குழுவின் உறுப்பினர்களில் அப்பாஸ் தியாப்ஜியும் ஒருவர். 1930 ஆம் ஆண்டு மே மாதம் மகாத்மா காந்தியின் கைதுக்கு எதிரான பெரும் போராட்டங்களுக்கு தலைமை தாங்கிய பின்னர் தியாப்ஜி தேசியத் தலைவராக ஆனார். அவர் நீதிபதி பதுருதீன் தயாப்ஜியின் மகள் அமினா பதுருதீன் தயாப்ஜியை மணந்தார். நீதிபதி பத்ருதீன் தயாப்ஜி ஆங்கிலேய பட்டிமன்றத்திற்கு அழைக்கப்பட்ட முதல் இந்தியர் (1867), பின்னர் பம்பாயில் முதல் இந்திய பாரிஸ்டர். மூன்று வருடங்கள் மதுக்கடையில் இருந்த பிறகு பொது வாழ்வில் நுழைந்தார். காஷிநாத் தெலாங் மற்றும் பெரோஸ்ஷா மேத்தா ஆகியோருடன் சேர்ந்து, பாம்பேயின் பொது வாழ்க்கையைத் தலைமை தாங்கிய "முக்கோணத்தை" உருவாக்கினார். 1887 ஆம் ஆண்டு சென்னையில் நடைபெற்ற இந்திய தேசிய காங்கிரஸின் 3வது கூட்டத் தொடரின் தலைவராக நீதிபதி பத்ருதீன் தயாப்ஜி இருந்தார். அவர் அஞ்சமன்-இ-இஸ்லாமின் நிறுவனர்களில் ஒருவர், அவரது சகோதரர் கம்ருடின் ஜனாதிபதியாக இருந்தார். அவர் 1895 முதல் பம்பாய் உயர் நீதிமன்ற நீதிபதியாக இருந்தார், 1902 இல் தலைமை நீதிபதியாக செயல்பட்டார், பம்பாயில் இந்தப் பதவியை வகித்த முதல் இந்தியர்.

இர்பான் ஹபீப் அலிகார் முஸ்லிம் பல்கலைக்கழகத்தில் தனது கல்வியைத் தொடங்கினார் மற்றும் 1951 இல் தனது BA ஐ முடித்தார் மற்றும் 1953 இல் கௌரவத்துடன் முதல் நிலை மற்றும் தங்கப் பதக்கம் மற்றும் MA வரலாற்றைப் பெற்றார் மற்றும் 22 வயதில் அலிகார் முஸ்லிம் பல்கலைக்கழகத்தில் வரலாற்றுத் துறையில் விரிவுரையாளராக சேர்ந்தார். அவர் டி.பில் பெற்றார்.

ஆக்ஸ்போர்டில் உள்ள புதிய கல்லூரியில் பட்டம் பெற்றார். அவரது ஆராய்ச்சி "முகலாய இந்தியாவின் விவசாய அமைப்பு" ஆராய்ச்சி சமூகத்தால் நன்கு எடுத்துக் கொள்ளப்பட்டது, 1963 இல் ஒரு புத்தகமாக வெளியிடப்பட்டது. அவர் 1960 இல் "ரீடர்" மற்றும் 1969 இல் "பேராசிரியர்", அலிகார் முஸ்லிம் பல்கலைக்கழகத்தின் வரலாற்றுத் துறையில் நியமிக்கப்பட்டார். . முகலாய இந்தியாவின் விவசாய அமைப்பு, இந்திய வரலாற்றில் கட்டுரைகள்: மார்க்சிஸ்ட் பார்வையை நோக்கி மற்றும் முகலாய பேரரசின் அட்லஸ் உள்ளிட்ட அவரது முக்கிய வெளியீடுகள் கல்விச் சமூகத்தில் அவருக்கு உரிய இடத்தை அளித்தன. யுனெஸ்கோ வெளியீடுகள் மற்றும் கேம்பிரிட்ஜ் எகனாமிக் ஹிஸ்டரி ஆஃப் இந்தியா, வால்ட்ரூம் I ஆகியவற்றைத் திருத்தியதோடு, இந்தியத் தொடரின் மக்கள் வரலாற்றின் ஆசிரியராகவும் உள்ளார். இந்திய மற்றும் உலக வரலாற்றின் பல்வேறு துறைகளில் நூற்றுக்கும் மேற்பட்ட ஆய்வுக் கட்டுரைகளை எழுதியுள்ளார். பேராசிரியர். இர்பான் ஹபீப் பண்டைய இந்தியாவின் வரலாற்று புவியியல், இந்திய தொழில்நுட்பத்தின் வரலாறு, இடைக்கால நிர்வாக மற்றும் பொருளாதார வரலாறு, காலனித்துவம் மற்றும் இந்தியாவில் அதன் தாக்கம் மற்றும் வரலாற்று வரலாறு ஆகியவற்றில் பணியாற்றியுள்ளார். அமியா குமார் பாக்கி, "இன்றைய இந்தியாவின் இரண்டு முக்கிய மார்க்சிய வரலாற்றாசிரியர்களில் ஒருவர் மற்றும் அதே நேரத்தில், பன்னிரெண்டாம் மற்றும் பதினெட்டாம் நூற்றாண்டுகளுக்கு இடையில் இந்தியாவின் மிகப் பெரிய வரலாற்றாசிரியர்களில் ஒருவர்" என்று ஹபீப்பை விவரிக்கிறார்.

பேராசிரியர். இர்பான் ஹபீப் 1975 முதல் 1977 வரையிலும், 14 ஜூன், 1984 முதல் மே 1988 வரையிலும் AMU வரலாற்றுத் துறையின் தலைவராகப் பணியாற்றினார். AMU அலிகாரில் உள்ள வரலாற்றுத் துறையில் மேம்பட்ட ஆய்வு மையத்தின் (CAS) ஒருங்கிணைப்பாளராகவும் பணியாற்றினார். 1975 முதல் 1977 வரை மற்றும் 14 ஜூன் 1994 முதல் 13 மே 1996 வரை. 1986 இல், பேராசிரியர் இர்பான் ஹபீப் இந்திய வரலாற்று ஆராய்ச்சி கவுன்சிலின் (ICHR) புது தில்லி, இந்தியாவின் தலைவராக நியமிக்கப்பட்டார். அவர் 9 செப்டம்பர் 1986 முதல் ஜூலை 1, 1990 வரை அதன் தலைவராக பணியாற்றினார். இந்திய வரலாற்று காங்கிரஸின் தலைவர் மற்றும் துணைத் தலைவராக முறையே 1981 மற்றும் 2006 இல் பணியாற்றினார். இந்திய வரலாற்று காங்கிரசு என்பது இந்தியாவின் மிகப் பெரிய வரலாற்றாசிரியர்களின் அமைப்பாகும். அவர் 1991 இல் ஆக்ஸ்போர்டில் ராதாகிருஷ்ணன் விரிவுரை ஆற்றினார். 1998 இல், அவர் பிரிட்டிஷ் ராயல் ஹிஸ்டாரிக்கல் சொசைட்டியின் தொடர்பாளர் உறுப்பினராகத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டார், இது அவரது அறிவார்ந்த பங்களிப்பால் கிடைத்த தனித்துவமான மரியாதை, சர்வதேச சமூகத்தால் அங்கீகரிக்கப்பட்டது.

30.08.1991 அன்று முறையாக ஓய்வு பெற்ற பேராசிரியர் இர்பான் ஹபீப், அலிகார் முஸ்லிம் பல்கலைக்கழகத்துடன் இத்தனை ஆண்டுகளாக இடைவேளையின்றி இணைந்திருந்து, அசாதாரண கல்வி ஆர்வத்தையும் அறிவார்ந்த செயல்பாடுகளையும் வெளிப்படுத்தி, ஒவ்வொருவருக்கும் ஒரு முன்மாதிரியாகத் திகழ்கிறார். பேராசிரியர். இர்பான் ஹபீப், இந்தியக் குடியரசின் மதச்சார்பற்ற விழுமியங்களை முழுமையாக இணைத்துக் கொண்ட ஒரு உயர்ந்த ஆளுமையாக இருக்கிறார். இந்தியாவில் மதச்சார்பற்ற கொள்கைகளை மேம்படுத்துவதற்கு மிகவும் புத்துணர்ச்சியூட்டும் ஒரு புதிய நுண்ணறிவுடன், இந்திய வரலாற்றின் ஆழமான, பாதையை உடைக்கும் புலமையின் மூலம் மில்லியன் கணக்கான இந்தியர்களின் மனதில் அவர் ஒளியேற்றினார். தேசம் அவருக்கு 2005 இல் "பத்ம பூஷன்" என்ற உயரிய சிவிலியன் பட்டத்தை வழங்கியது. டிசம்பர் 2007 இல், அலிகார் முஸ்லீம் பல்கலைக்கழகம் பேராசிரியர் இர்பான் ஹபீப்பை வரலாற்றுத் துறையில் எமரிட்டஸ் பேராசிரியராக நியமித்தது. அலிகார் முஸ்லீம் பல்கலைக்கழகத்தில் இத்தகைய சிறந்த அறிஞர் இருப்பது அந்த நிறுவனத்தின் கல்விப் பெருமையை அதிகரிக்கும். அவர் இன்னும் பல ஆண்டுகளாக ஆசிரியர்களுக்கும் வரலாற்று மாணவர்களுக்கும் ஒரு கலங்கரை விளக்கமாக இருப்பார்.

பிபன் சந்திரா

அரை நூற்றாண்டுக்கும் மேலாக, நவீன இந்திய வரலாற்றைப் படிப்பதில் பிபன் சந்திரா இணையற்ற பங்களிப்பைச் செய்துள்ளார். அவர் இந்த விஷயத்தில் ஒரு அதிகாரியாக உலகளவில் புகழ்பெற்றார், தெளிவான மற்றும் அணுகக்கூடிய பாணியுடன், அவரை நம் காலத்தின் மிகவும் பரவலாக வாசிக்கப்பட்ட மற்றும் செல்வாக்கு மிக்க வரலாற்றாசிரியர்களில் ஒருவராக ஆக்கியுள்ளது. பிபன் சந்திராவின் எழுத்துக்கள் நவீன இந்தியாவின் தோற்றம் மற்றும் காலனித்துவ கடந்த காலத்தில் வேர்களைக் கொண்ட சமகால கவலைகள் பற்றிய நமது புரிதலை ஆழமாக பாதித்துள்ளன.

தி ரைட்டிங்ஸ் ஆஃப் பிபன் சந்திரா: தி மேக்கிங் ஆஃப் மாடர்ன் இந்தியா என்பது பிபன் சந்திராவின் ஆர்வங்களின் வரம்பைச் சித்தரிக்கும் கட்டுரைகளின் திட்டவட்டமான தொகுப்பாகும். சுதந்திர இந்தியாவுடன் ஐம்பது ஆண்டுகளுக்கும் மேலான ஈடுபாட்டிற்குப் பிறகு தகுதியான அவரது கருத்துக்கள் மற்றும் நிலைப்பாடுகளை இது முன்வைக்கிறது. கட்டுரைகள் தேசியவாதம் மற்றும் இந்திய தேசிய இயக்கத்தின் தோற்றம் பற்றிய நீண்ட காலக் கண்ணோட்டத்தை முன்வைக்கின்றன, அதன் காந்திய கட்டம் மற்றும் இந்திய முதலாளித்துவத்தின் தன்மை மற்றும் ஏகாதிபத்தியம் மற்றும் தேசிய இயக்கத்துடனான அதன் உறவு ஆகியவற்றிற்கு சிறப்பு முக்கியத்துவம் கொடுக்கிறது. அவர்கள் காலனித்துவ கட்டமைப்பின் தனித்தன்மையை

அடையாளம் கண்டு, சுதந்திரம் வரை பொருளாதார மாற்றத்தின் சாத்தியமான பாதைகளைக் கண்டறிந்தனர். இந்தத் தொகுதியில் இந்திய இடதுசாரிகள் பற்றிய விமர்சன மதிப்பீடும், இந்தியாவில் மதச்சார்பின்மை மற்றும் வகுப்புவாதத்தின் தோற்றம் பற்றிய நுணுக்கமான புரிதலும் அடங்கும்.

ஆதித்யா முகர்ஜியின் அறிமுகம் ஒரு முன்னாள் மாணவர் மற்றும் சக ஊழியரின் பொருத்தமான அஞ்சலி. இந்தத் தொகுதி இந்திய தேசிய இயக்கத்தின் மற்றும் அதற்குப் பிறகு வாழ்ந்த மிகப் பெரிய வரலாற்றாசிரியரின் ஒருமைப் புலமையின் கொண்டாட்டமாகும். மாணவர்கள், ஆசிரியர்கள் மற்றும் இந்தியாவின் வரலாறு மற்றும் யோசனையில் ஆர்வமுள்ள அனைவருக்கும் இது விலைமதிப்பற்றதாக இருக்கும்.

பிபன் சந்திரா தற்போது நேஷனல் புக் டிரஸ்ட் தலைவராகவும், புது தில்லி ஜவஹர்லால் நேரு பல்கலைக்கழகத்தின் எமரிட்டஸ் பேராசிரியராகவும் உள்ளார். அவர் இந்திய வரலாற்று காங்கிரஸின் தலைவராக இருந்துள்ளார். இது அவருக்கு 2008 இல் வாழ்நாள் சாதனையாளர் விருதை வழங்கியது. அவர் 2006 இல் தேசிய ஆராய்ச்சி பேராசிரியராக நியமிக்கப்பட்டார். பிபன்

இந்தியாவின் முன்னணி வரலாற்றாசிரியர்களில் ஒருவரும், மதச்சார்பின்மை மற்றும் விஞ்ஞான உணர்வின் சமரசமற்ற பாதுகாவலருமான பிபன் சந்திரா, ஆகஸ்ட் 30, 2014 அதிகாலையில் காலமானார். அவரது மரணம் செய்தித்தாள்கள் மற்றும் மின்னணு ஊடகங்களில் பரவலாகப் புகாரளிக்கப்பட்டது. இரங்கல் குறிப்புகள் மற்றும் நினைவு வர்ணனைகள். பிபன் சந்திராவின் மரணம் கல்விச் சமூகத்திற்கு மட்டுமல்ல, நமது தேசத்தின் சிந்தனைப் பகுதிக்கும் பெரும் இழப்பாக இருந்திருப்பதால், உண்மையில் இப்படித்தான் இருந்திருக்க வேண்டும். பிபன் சந்திரா 1928 இல் காங்க்ராவில் (இப்போது ஹிமாச்சலப் பிரதேசத்தில்) பிறந்தார். பழைய பஞ்சாபில் இருந்ததைப் போல, அவரது ஆரம்பக் கல்வி உருதுவில் இருந்தது. மேலும் அவர் என்னிடம் கூறியது போல், அவர் தனது ஆரம்ப ஆண்டுகளில் வீட்டில் சிறப்பாக இருந்தார். அவர் பக்கத்தில் ஒரு உருது நாவல். அவர் லாகூரில் உள்ள ஃபார்மன் கிறிஸ்டியன் கல்லூரியில் பட்டம் பெற்றார், பிரிவினை அவரை விட்டு வெளியேற வேண்டிய கட்டாயம் ஏற்பட்டது. அதன் பிறகு அவர் அமெரிக்காவிற்குச் சென்றார், அங்கு அவர் ஸ்டான்போர்ட் பல்கலைக்கழகத்தில் (கலிபோர்னியா) படித்தார், மறைமுகமாக அவரது முதுகலை பட்டப்படிப்புக்காக. அவர் அங்கு கம்யூனிஸ்டுகளுடன் தொடர்பை ஏற்படுத்தினார், மேலும் செனட்டர் மெக் கார்த்தியின் கம்யூனிஸ்ட் எதிர்ப்புப் போரின் கீழ் வலையில் சிக்கிய அவர் இந்தியாவுக்கு நாடு கடத்தப்பட்டார். 1950 களின்

முற்பகுதியில் டெல்லிக்கு திரும்பிய பிபன் சந்திரா டெல்லியில் உள்ள இந்துக் கல்லூரியில் வரலாற்றில் விரிவுரையாளராக நியமிக்கப்பட்டார். நான் அவரைச் சந்தித்தேன், முதலில் டெல்லியில் அல்ல, அலிகாரில், 1959 இல். அவரும் சில மார்க்சிஸ்ட் அறிஞர்களும் வெளியிடத் திட்டமிட்டிருந்த விசாரணை இதழுக்கான ஆதரவைத் தேடி அவர் வந்திருந்தார். மார்க்சியம் சார்ந்த கட்டுரைகளுக்கு மட்டுமின்றி, சமூக அறிவியல் பாடங்களில் உள்ள மற்ற தீவிர ஆய்வுகளுக்கும் அதன் பக்கங்களைத் திறக்க வேண்டும். பிபன் சந்திரா அவர்களே அப்போது பிஎச்.டி. இந்தியாவில் பொருளாதார தேசியவாதத்தின் எழுச்சி மற்றும் வளர்ச்சி, 1880-1905 என்ற தலைப்பில், 1966 ஆம் ஆண்டில், புது தில்லியின் மக்கள் பதிப்பகத்தால் வெளியிடப்பட்டது. ஆரம்பகால தேசியவாதிகள் பிரிட்டிஷ் ஏகாதிபத்தியத்துடன் பிரச்சினைகளை எடுத்துக்கொண்ட பரந்த அளவிலான பொருளாதாரப் பிரச்சினைகளை அது விரிவாக ஆராய்ந்ததில் இது போன்ற முன்னோடி வேலையாக இருந்தது. பல்வேறு மொழிகளில் பல்வேறு பிராந்தியங்களில் இருந்து பத்திரிகைகள் மற்றும் செய்தித்தாள்களில் இருந்து அவர் சேகரித்த அபரிமிதமான தகவல்கள் வியக்கத்தக்கவை; மற்றும் அவரது திறன், இங்கே காட்டப்பட்டுள்ளது, தெளிவான பகுப்பாய்வின். தோழர் இ.எம்.எஸ் நம்பூதிரிபாட், விமர்சகர், பொதுவாக மகிழ்விப்பது கடினம், மக்கள் ஜனநாயகத்தில் (ஆகஸ்ட் 14, 1966 தேதியிட்டது) மிகவும் சாதகமான விமர்சனத்தை எழுதினார். தேசியவாத நிலைப்பாடுகள் பலவற்றின் வர்க்க அடிப்படையில் பிபன் சந்திரா போதுமான கவனம் செலுத்தவில்லை என்று அவர் கருத்து தெரிவித்தார். தொழிற்சாலை சட்டத்தின் சில தேசியவாத விமர்சனங்களைப் போல, வர்க்கத்திற்கும் எதிர்ப்புக்கும் இடையே உள்ள தொடர்பு தெளிவாக இருந்தபோது அவர் அவ்வாறு செய்தார் என்று பிபன் சந்திராவின் வாதத்தில் கூறலாம். ஆனால் மற்ற அம்சங்களில், அவர் அத்தகைய கேள்விகளை எழுப்பவில்லை.

ஏனெனில் இணைப்புகள் மிகவும் தொலைவில் உள்ளன மற்றும் ஊகமாக இருக்கும். ஏகாதிபத்திய பொருளாதாரக் கொள்கைகள் மீதான இந்திய விமர்சனங்கள் ஒரு விரிவான தளத்தை உள்ளடக்கியது மற்றும் இந்திய தேசிய இயக்கத்திற்கு ஒரு கருத்தியல் கருவியை வழங்கியது என்பதைக் காட்டுவது அவரது முக்கிய நோக்கமாக இருந்தது. இது இந்திய நடுத்தர வர்க்கத்தினருக்கு மட்டுமல்ல, அனைத்து இந்திய ஏழைகளுக்கும் அழைப்பு விடுக்க உதவியது. பிராந்திய மற்றும் மத தடைகள் அவரது புத்தகத்தின் இந்த நன்கு ஆவணப்படுத்தப்பட்ட செய்தி, இது மிகவும் முக்கியமானது என்று நான் நினைக்கிறேன். ஆரம்பகால இந்திய தேசியவாதத்தின் முக்கிய கவலைகளில் ஒன்று, இந்தியாவில் காலனித்துவம் உருவாக்கிய தொழில்மயமாக்கல் செயல்முறை ஆகும். ஒரு அமெரிக்க அறிஞர் மோரிஸ் டி. மோரிஸ்

காலனித்துவ சுரண்டல் மற்றும் குறிப்பாக தொழில்மயமாக்கல் பற்றிய சந்தேகங்களை எழுப்பி ஒரு கட்டுரையை எழுதியபோது, பிபன் சந்திரா, 1968 ஆம் ஆண்டு இந்தியப் பொருளாதாரம் மற்றும் சமூக வரலாற்று மதிப்பாய்வில் ஒரு கடினமான பதிலை எழுதினார். இது மிகவும் செல்வாக்கு மிக்க பகுதியாக இருந்தது பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் இந்தியப் பொருளாதார வரலாற்றைப் பற்றிய எனது அனைத்து சுமாரான ஆய்வுகளுக்கும், இதுவே உத்வேகத்தின் அசல் ஆதாரமாக இருந்தது என்று நானே பேசுகிறேன். 1960கள் முழுவதும் பிபன் சந்திரா, மார்க்சிஸ்டுகளிடையே கடுமையான பிளவு ஏற்பட்ட காலத்தில், பிரச்சினைகளைத் தெளிவுபடுத்துவதில் முக்கியப் பங்காற்றிய விசாரணை இதழின் பின்னணியில் முக்கிய ஆவியாக இருந்தார். பிபன் சந்திரா ஜவஹர்லால் நேரு பல்கலைக்கழகம் நிறுவப்பட்ட உடனடியே அதன் வரலாற்று ஆய்வு மையத்தில் பேராசிரியராக மாறினார். ஜேஎன்யுவில் பேராசிரியர்களும் பணியாட்களும் ஒரே மேசையில் அமரக்கூடிய சமூகத்தை பார்க்க விரும்புவதாக அவர் என்னிடம் கூறினார். நிஜ வாழ்க்கை நமது கனவுகளை விட மிகவும் சிக்கலானது; ஆனால் இதேபோன்ற பல நிறுவனங்களை விட ஜேஎன்யு அதன் வளாகத்தில் ஜனநாயகம் மற்றும் சமத்துவத்தின் அதிக உணர்வைக் கொண்டிருந்தால், பிபன் சந்திராவைச் சேர்ந்த அதன் முதல் கற்பனாவாத தலைமுறைக்கு அஞ்சலி செலுத்தப்பட வேண்டும். 1970 களில் பிபன் சந்திரா மேற்கொண்ட ஒரு பெரிய நிறுவனமானது, NCERTக்காக எழுதப்பட்ட நவீன இந்தியா குறித்த அவரது பள்ளிப் பாடப் புத்தகமாகும். காலனித்துவம் மற்றும் தேசியப் போராட்டத்தின் தாக்கம் பற்றிய தெளிவான விளக்கத்துடன் இது ஒரு சிறந்த வரலாற்றுப் பாடநூலாகும். வரலாறு, பொருளாதாரம், சமூகம் மற்றும் கலாச்சாரத்தின் பிற அம்சங்களும் ஆய்வு செய்யப்படுகின்றன, எந்த பிராந்தியமும் புறக்கணிக்கப்படவில்லை. 1977 இல் வெளியிடப்பட்டது. இது ஆர்எஸ்எஸ் மற்றும் பிறரால் கடுமையாகத் தாக்கப்பட்டு, முதல் பாஜக ஆட்சியில் 2001 இல் பாடத்திட்டத்தில் இருந்து நீக்கப்பட்டது. இருப்பினும், இது மீண்டும் வெளியிடப்பட்டது (2009). 1970 களில், பிபன் சந்திரா வகுப்புவாதத்தின் வளர்ச்சியில் அதிக அக்கறை காட்டினார், யாருடைய சிறிய வெளிப்பாட்டையும் அவர் எப்போதும் எதிர்த்தார். இந்த விஷயத்தில் அவரது கட்டுரைகள் நவீன இந்தியாவில் வகுப்புவாதத்தில் (1984) சேகரிக்கப்பட்டன. அதே நேரத்தில், அவர் தேசிய இயக்கத்தின் மறு-விளக்கத்தைத் தொடங்கினார், இது 1985 ஆம் ஆண்டு அமிர்தசரஸ், இந்திய வரலாற்று காங்கிரஸில் அவரது ஜனாதிபதி உரையில் அதன் ஆரம்ப உருவாக்கத்தில் காணலாம். காந்தியத்தின் நிலையான, கம்ப்யூனிச விமர்சனத்திற்கு அவர் இங்கு போட்டியிட்டார் என்பது தெளிவாகிறது. சமரசம்

செய்யும் தன்மைக்கான தலைமை. பிபன் சந்திரா, STS இன் அனுமான காந்திய மூலோபாயத்தை (உயர் மட்டத்தில் போராட்டம்-போராட்டம்) பாதுகாப்பதில் நிலைநிறுத்தினார். அத்தகைய தற்காப்பு நிகழ்விற்குப் பிறகு நியாயப்படுத்தப்பட்டது என்ற குற்றச்சாட்டிற்குத் திறந்திருக்கும், ஆனால் முகவரியின் உண்மையான கேட்பவராக, பிபன் சந்திரா அதை விளக்கியபோது அவருக்கு வெளிப்படையான நேர்மை இருந்தது என்பதை என்னால் சாட்சியமளிக்க முடியும். இடதுசாரிகளுடன் அவர் பிரிந்து செல்வது வெளிப்படையாகத் தெரிந்த நேரமும் இதுதான். 1981 இல் வெளியிடப்பட்ட JNUவின் வரலாற்றில் ஆய்வுகள் என்ற இதழின் 'The Left in India' என்ற சிறப்புத் தொகுதியைப் பார்த்தபோது நான் ஆச்சரியப்பட்டேன், அதில் நடைமுறையில் அனைத்து தாள்களும் எட்டு, பிபன் சந்திராவின் மிக நீண்ட ஒன்று உட்பட (140 பக்கங்கள்) இந்திய கம்யூனிஸ்டுகளை அவர்களின் வரலாறு முழுவதும் கடுமையாக விமர்சித்தது. அவரும் அவர் மனைவி உஷாவும் எனக்குக் கொடுக்கும்.

சீன உணவைப் பற்றி நான் எதிர்ப்புத் தெரிவித்தபோது, குறைந்தபட்சம் கம்யூனிஸ்ட் தரப்பில் இருந்து சில அறிஞர்களையாவது தொகுதியில் பங்களிக்க அழைத்திருக்க வேண்டும் என்று, அவர் நாகரீகமாக என்னிடம் வாதிடவில்லை. எவ்வாறாயினும், இந்தியாவின் சுதந்திரத்திற்கான போராட்டம், 1857-1947 இல் மிகவும் சமநிலையான அணுகுமுறை ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டது, இது 1987 இல் பிபன் சந்திரா திருத்தியமைத்தது, இந்த வேலை அதன் விரிவான கவரேஜ் படிக்கக்கூடிய பாணியில் குறிப்பாக பாராட்டத்தக்கது. பிபன் சந்திரா எப்பொழுதும் கடந்த காலத்தை நிகழ்காலத்துடன் தொடர்புபடுத்துகிறார், எனவே சமகால நிகழ்வுகளை மிகவும் உணர்திறன் கொண்டவர். 1975 இல் திருமதி இந்திரா காந்தியால் அறிவிக்கப்பட்ட அவசரநிலையால் அவர் மிகவும் சிரமப்பட்டார், ஆனால் அதற்கு முந்தைய ஜெயப்பிரகாஷ் நாராயணின் 'மொத்த புரட்சி' இயக்கத்தின் மீது அக்கறை கொண்டிருந்தார், ஏனெனில் அதன் அரசியலமைப்பிற்கு எதிரான தன்மை மற்றும் வகுப்புவாத சக்திகளிடமிருந்து அது பெற்ற ஆதரவு. 1999 இல் வெளியிடப்பட்ட சுதந்திரத்திற்குப் பிறகு இந்தியா, 1947-2000 தொகுதியிலும், ஜனநாயகத்தின் பெயரால்: ஜேபி இயக்கம் மற்றும் அவசரநிலை, 2003 என்ற மோனோகிராஃபிலும் அவர் பங்களித்த அத்தியாயம் (18) இல் இந்த இக்கட்டான நிலை நன்கு பிரதிபலிக்கிறது. எனவே, பிபன் சந்திரா எந்த வகையிலும் காங்கிரஸ் கட்சிக்கு மன்னிப்புக் கேட்பவர் என்று கருதுவது தவறானது. வகுப்புவாதத்திற்கு அளிக்கப்படும் ஒவ்வொரு சலுகைகளையும் கடைசி வரை எதிர்த்தார். 2004 ஆம் ஆண்டில், பிபன் சந்திரா நேஷனல் புக டிரஸ்டின் தலைவராக நியமிக்கப்பட்டார், 2012 வரை அவர் பதவி வகித்தார். உடல்நலக்குறைவு

அவரது செயல்பாட்டை பாதிக்கும் வரை, அவர் NBT இன் வெளியீட்டுத் திட்டத்தை விரிவுபடுத்துவதில் மிகுந்த உந்துதலையும் கற்பனையையும் காட்டினார். பிபன் சந்திரா ஒரு கல்வியாளராக பல பெருமைகளைப் பெற்றார். ஓய்வு பெற்ற பிறகு, ஜவஹர்லால் நேரு பல்கலைக்கழகத்தில் எம்ரிட்டஸ் பேராசிரியராக நியமிக்கப்பட்டார். அவருக்கு இந்திய அரசால் பத்ம பூஷன் விருது வழங்கப்பட்டது. ஏற்கனவே குறிப்பிட்டுள்ளபடி அவர் இந்திய வரலாற்று காங்கிரஸின் (1985) பொதுத் தலைவராக இருந்தார். 1959 ஆம் ஆண்டு அலிகாரில் உள்ள ஈக்கள் நிறைந்த தேநீர் விடுதியில் நான் பிபன் சந்திராவை முதன்முதலில் சந்தித்தபோது, பெரிய அறிவார்ந்த நோக்கத்திற்கான அவரது அர்ப்பணிப்பு, அடக்க முடியாத உற்சாகம் மற்றும் சிரிக்கும் திறனை உள்ளடக்கிய ஒரு தொற்று நகைச்சுவை உணர்வு என்னை உடனடியாகத் தாக்கியது. தன்னை கருத்து வேறுபாடுகள் அதில் தலையிட விடாமல் இருந்ததால், அவருடன் ஒரு காலத்தில் உருவான நட்பு நீடித்தது. நானும் என் மனைவி சயீராவும் அவருடனும் அவருடைய கருணையுள்ள மனைவி உஷாவுடனும் ஆழ்ந்த தனிப்பட்ட பிணைப்பை வளர்த்துக் கொண்டோம். உஷா சந்திராவின் திடீர் மறைவு, பிபன் சந்திராவின் கடைசி நாட்களை இருளடையச் செய்தது. அவருடைய சக ஊழியர்கள் மற்றும் முன்னாள் மாணவர்களிடமிருந்து அவர் பெற்ற கவனிப்பு மற்றும் ஆதரவு இருந்தபோதிலும்.

நவீன இந்திய வரலாற்றின் காலனித்துவ மற்றும் நவ-காலனித்துவ விளக்கங்களை எதிர்க்கவும், அதன் எதிர்ப்பாளர்களுக்கு எதிராக மார்க்சிசத்தைப் பாதுகாப்பதற்காகவும் பிபன் சந்திரா அதிகம் செய்தார். பிற்காலத்தில் கருத்து வேறுபாடுகள் ஏற்பட்டால், அவை இரண்டாம் நிலைப் பிரச்சினைகளில் இருந்தன. அவரது நினைவு நம் அனைவரின் வணக்கத்திற்கு உரியது. குறைந்தபட்சம் கம்யூனிஸ்ட் தரப்பில் உள்ள சில அறிஞர்களையாவது தொகுதியில் பங்களிக்க அழைத்திருக்க வேண்டும் என்று அவர் பணிவாக என்னிடம் வாதிடவில்லை. எவ்வாறாயினும், இந்தியாவின் சுதந்திரத்திற்கான போராட்டம், 1857-1947 இல் மிகவும் சமநிலையான அணுகுமுறை ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டது, இது 1987 இல் பிபன் சந்திரா திருத்தியமைத்தது. இந்த வேலை அதன் விரிவான கவரேஜ் படிக்கக்கூடிய பாணியில் குறிப்பாக பாராட்டத்தக்கது. பிபன் சந்திரா எப்பொழுதும் கடந்த காலத்தை நிகழ்காலத்துடன் தொடர்புபடுத்துகிறார், எனவே சமகால நிகழ்வுகளை மிகவும் உணர்திறன் கொண்டவர்.

1975 இல் திருமதி இந்திரா காந்தியால் அறிவிக்கப்பட்ட அவசரநிலையால் அவர் மிகவும் சிரமப்பட்டார், ஆனால் அதற்கு முந்தைய ஜெயப்பிரகாஷ் நாராயணின் 'மொத்த புரட்சி' இயக்கத்தின் மீது அக்கறை கொண்டிருந்தார், ஏனெனில் அதன் அரசியலமைப்பிற்கு எதிரான

தன்மை மற்றும் வகுப்புவாத சக்திகளிடமிருந்து அது பெற்ற ஆதரவு. 1999 இல் வெளியிடப்பட்ட சுதந்திரத்திற்குப் பிறகு இந்தியா, 1947-2000 தொகுதியிலும், ஜனநாயகத்தின் பெயரால்: ஜேபி இயக்கம் மற்றும் அவசரநிலை, 2003 என்ற மோனோகிராஃபிலும் அவர் பங்களித்த அத்தியாயம் (18) இல் இந்த இக்கட்டான நிலை நன்கு பிரதிபலிக்கிறது. எனவே, பிபன் சந்திரா எந்த வகையிலும் காங்கிரஸ் கட்சிக்கு மன்னிப்புக் கேட்பவர் என்று கருதுவது தவறானது. வகுப்புவாதத்திற்கு அளிக்கப்படும் ஒவ்வொரு சலுகைகளையும் கடைசி வரை எதிர்த்தார். 2004 ஆம் ஆண்டில், பிபன் சந்திரா நேஷனல் புக டிரஸ்டின் தலைவராக நியமிக்கப்பட்டார், 2012 வரை அவர் பதவி வகித்தார். உடல்நலக்குறைவு அவரது செயல்பாட்டை பாதிக்கும் வரை, அவர் NBT இன் வெளியீட்டுத் திட்டத்தை விரிவுபடுத்துவதில் மிகுந்த உந்துதலையும் கற்பனையையும் காட்டினார். பிபன் சந்திரா ஒரு கல்வியாளராக பல பெருமைகளைப் பெற்றார். ஓய்வு பெற்ற பிறகு, ஜவஹர்லால் நேரு பல்கலைக்கழகத்தில் எமரிட்டஸ் பேராசிரியராக நியமிக்கப்பட்டார்.

அவருக்கு இந்திய அரசால் பத்ம பூஷன் விருது வழங்கப்பட்டது. ஏற்கனவே குறிப்பிட்டுள்ளபடி அவர் இந்திய வரலாற்று காங்கிரஸின் (1985) பொதுத் தலைவராக இருந்தார். 1959 ஆம் ஆண்டு அலிகாரில் உள்ள ஈக்கள் நிறைந்த தேநீர் விடுதியில் நான் பிபன் சந்திராவை முதன்முதலில் சந்தித்தபோது, பெரிய அறிவார்ந்த நோக்கத்திற்கான அவரது அர்ப்பணிப்பு, அடக்க முடியாத உற்சாகம் மற்றும் சிரிக்கும் திறனை உள்ளடக்கிய ஒரு தொற்று நகைச்சுவை உணர்வு என்னை உடனடியாகத் தாக்கியது. தன்னை. கருத்து வேறுபாடுகள் அதில் தலையிட விடாமல் இருந்ததால், அவருடன் ஒரு காலத்தில் உருவான நட்பு நீடித்தது. நானும் என் மனைவி சயீராவும் அவருடனும் அவருடைய கருணையுள்ள மனைவி உஷாவுடனும் ஆழ்ந்த தனிப்பட்ட பிணைப்பை வளர்த்துக் கொண்டோம். உஷா சந்திராவின் திடீர் மறைவு, பிபன் சந்திராவின் கடைசி நாட்களை இருளடையச் செய்தது, அவருடைய சக ஊழியர்கள் மற்றும் முன்னாள் மாணவர்களிடமிருந்து அவர் பெற்ற கவனிப்பு மற்றும் ஆதரவு இருந்தபோதிலும். நவீன இந்திய வரலாற்றின் காலனித்துவ மற்றும் நவ-காலனித்துவ விளக்கங்களை எதிர்க்கவும், அதன் எதிர்ப்பாளர்களுக்கு எதிராக மார்க்சிசத்தைப் பாதுகாப்பதற்காகவும் பிபன் சந்திரா அதிகம் செய்தார். பிற்காலத்தில் கருத்து வேறுபாடுகள் ஏற்பட்டால், அவை இரண்டாம் நிலைப் பிரச்சினைகளில் இருந்தன. அவரது நினைவு நம் அனைவரின் வணக்கத்திற்கு உரியது. குறைந்தபட்சம் கம்யூனிஸ்ட் தரப்பில் உள்ள சில

அறிஞர்களையாவது தொகுதியில் பங்களிக்க அழைத்திருக்க வேண்டும் என்று அவர் பணிவாக என்னிடம் வாதிடவில்லை.

எவ்வாறாயினும், இந்தியாவின் சுதந்திரத்திற்கான போராட்டம், 1857-1947 இல் மிகவும் சமநிலையான அணுகுமுறை ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டது, இது 1987 இல் பிபன் சந்திரா திருத்தியமைத்தது. இந்த வேலை அதன் விரிவான கவரேஜ் படிக்கக்கூடிய பாணியில் குறிப்பாக பாராட்டத்தக்கது. பிபன் சந்திரா எப்பொழுதும் கடந்த காலத்தை நிகழ்காலத்துடன் தொடர்புபடுத்துகிறார், எனவே சமகால நிகழ்வுகளை மிகவும் உணர்திறன் கொண்டவர். 1975 இல் திருமதி இந்திரா காந்தியால் அறிவிக்கப்பட்ட அவசரநிலையால் அவர் மிகவும் சிரமப்பட்டார், ஆனால் அதற்கு முந்தைய ஜெயப்பிரகாஷ் நாராயணின் 'மொத்த புரட்சி' இயக்கத்தின் மீது அக்கறை கொண்டிருந்தார், ஏனெனில் அதன் அரசியலமைப்பிற்கு எதிரான தன்மை மற்றும் வகுப்புவாத சக்திகளிடமிருந்து அது பெற்ற ஆதரவு. 1999 இல் வெளியிடப்பட்ட சுதந்திரத்திற்குப் பிறகு இந்தியா, 1947-2000 தொகுதியிலும், ஜனநாயகத்தின் பெயரால்: ஜேபி இயக்கம் மற்றும் அவசரநிலை, 2003 என்ற மோனோகிராஃபிலும் அவர் பங்களித்த அத்தியாயம் (18) இல் இந்த இக்கட்டான நிலை நன்கு பிரதிபலிக்கிறது. எனவே, பிபன் சந்திரா எந்த வகையிலும் காங்கிரஸ் கட்சிக்கு மன்னிப்புக் கேட்பவர் என்று கருதுவது தவறானது.

வகுப்புவாதத்திற்கு அளிக்கப்படும் ஒவ்வொரு சலுகைகளையும் கடைசி வரை எதிர்த்தார். 2004 ஆம் ஆண்டில், பிபன் சந்திரா நேஷனல் புக் டிரஸ்டின் தலைவராக நியமிக்கப்பட்டார், 2012 வரை அவர் பதவி வகித்தார். உடல்நலக்குறைவு அவரது செயல்பாட்டை பாதிக்கும் வரை, அவர் NBT இன் வெளியீட்டுத் திட்டத்தை விரிவுபடுத்துவதில் மிகுந்த உந்துதலையும் கற்பனையையும் காட்டினார். பிபன் சந்திரா ஒரு கல்வியாளராக பல பெருமைகளைப் பெற்றார். ஓய்வு பெற்ற பிறகு, ஜவஹர்லால் நேரு பல்கலைக்கழகத்தில் எமரிட்டஸ் பேராசிரியராக நியமிக்கப்பட்டார். அவருக்கு இந்திய அரசால் பத்ம பூஷன் விருது வழங்கப்பட்டது. ஏற்கனவே குறிப்பிட்டுள்ளபடி அவர் இந்திய வரலாற்று காங்கிரஸின் (1985) பொதுத் தலைவராக இருந்தார். 1959 ஆம் ஆண்டு அலிகாரில் உள்ள ஈக்கள் நிறைந்த தேநீர் விடுதியில் நான் பிபன் சந்திராவை முதன்முதலில் சந்தித்தபோது, பெரிய அறிவார்ந்த நோக்கத்திற்கான அவரது அர்ப்பணிப்பு, அடக்க முடியாத உற்சாகம் மற்றும் சிரிக்கும் திறனை உள்ளடக்கிய ஒரு தொற்று நகைச்சுவை உணர்வு என்னை உடனடியாகத் தாக்கியது. தன்னை கருத்து வேறுபாடுகள் அதில் தலையிட விடாமல் இருந்ததால், அவருடன் ஒரு காலத்தில்

உருவான நட்பு நீடித்தது. நானும் என் மனைவி சயீராவும் அவருடனும் அவருடைய கருணையுள்ள மனைவி உஷாவுடனும் ஆழ்ந்த தனிப்பட்ட பிணைப்பை வளர்த்துக் கொண்டோம். உஷா சந்திராவின் திடீர் மறைவு, பிபன் சந்திராவின் கடைசி நாட்களை இருளடையச் செய்தது, அவருடைய சக ஊழியர்கள் மற்றும் முன்னாள் மாணவர்களிடமிருந்து அவர் பெற்ற கவனிப்பு மற்றும் ஆதரவு இருந்தபோதிலும். நவீன இந்திய வரலாற்றின் காலனித்துவ மற்றும் நவ-காலனித்துவ விளக்கங்களை எதிர்க்கவும், அதன் எதிர்ப்பாளர்களுக்கு எதிராக மார்க்சிசத்தைப் பாதுகாப்பதற்காகவும் பிபன் சந்திரா அதிகம் செய்தார். பிற்காலத்தில் கருத்து வேறுபாடுகள் ஏற்பட்டால், அவை இரண்டாம் நிலைப் பிரச்சினைகளில் இருந்தன.

அவரது நினைவு நம் அனைவரின் வணக்கத்திற்கு உரியது. பிபன் சந்திரா எப்பொழுதும் கடந்த காலத்தை நிகழ்காலத்துடன் தொடர்புபடுத்துகிறார், எனவே சமகால நிகழ்வுகளை மிகவும் உணர்திறன் கொண்டவர். 1975 இல் திருமதி இந்திரா காந்தியால் அறிவிக்கப்பட்ட அவசரநிலையால் அவர் மிகவும் சிரமப்பட்டார், ஆனால் அதற்கு முந்தைய ஜெயப்பிரகாஷ் நாராயணின் 'மொத்த புரட்சி' இயக்கத்தின் மீது அக்கறை கொண்டிருந்தார், ஏனெனில் அதன் அரசியலமைப்பிற்கு எதிரான தன்மை மற்றும் வகுப்புவாத சக்திகளிடமிருந்து அது பெற்ற ஆதரவு. 1999 இல் வெளியிடப்பட்ட சுதந்திரத்திற்குப் பிறகு இந்தியா, 1947-2000 தொகுதியிலும், ஜனநாயகத்தின் பெயரால்: ஜேபி இயக்கம் மற்றும் அவசரநிலை,

2003 என்ற மோனோகிராஃபிலும் அவர் பங்களித்த அத்தியாயம் (18) இல் இந்த இக்கட்டான நிலை நன்கு பிரதிபலிக்கிறது. எனவே, பிபன் சந்திரா எந்த வகையிலும் காங்கிரஸ் கட்சிக்கு மன்னிப்புக் கேட்பவர் என்று கருதுவது தவறானது. வகுப்புவாதத்திற்கு அளிக்கப்படும் ஒவ்வொரு சலுகைகளையும் கடைசி வரை எதிர்த்தார். 2004 ஆம் ஆண்டில், பிபன் சந்திரா நேஷனல் புக் டிரஸ்டின் தலைவராக நியமிக்கப்பட்டார், 2012 வரை அவர் பதவி வகித்தார். உடல்நலக்குறைவு அவரது செயல்பாட்டை பாதிக்கும் வரை, அவர் NBT இன் வெளியீட்டுத் திட்டத்தை விரிவுபடுத்துவதில் மிகுந்த உந்துதலையும் கற்பனையையும் காட்டினார். பிபன் சந்திரா ஒரு கல்வியாளராக பல பெருமைகளைப் பெற்றார். ஓய்வு பெற்ற பிறகு, ஜவஹர்லால் நேரு பல்கலைக்கழகத்தில் எமரிட்டஸ் பேராசிரியராக நியமிக்கப்பட்டார். அவருக்கு இந்திய அரசால் பத்ம பூஷன் விருது வழங்கப்பட்டது. ஏற்கனவே குறிப்பிட்டுள்ளபடி அவர் இந்திய வரலாற்று காங்கிரஸின் (1985) பொதுத் தலைவராக இருந்தார். 1959 ஆம் ஆண்டு அலிகாரில் உள்ள ஈக்கள் நிறைந்த தேநீர் விடுதியில் நான் பிபன் சந்திராவை முதன்முதலில் சந்தித்தபோது, பெரிய அறிவார்ந்த நோக்கத்திற்கான அவரது அர்ப்பணிப்பு, அடக்க முடியாத

உற்சாகம் மற்றும் சிரிக்கும் திறனை உள்ளடக்கிய ஒரு தொற்று நகைச்சுவை உணர்வு என்னை உடனடியாகத் தாக்கியது. தன்னை கருத்து வேறுபாடுகள் அதில் தலையிட விடாமல் இருந்ததால், அவருடன் ஒரு காலத்தில் உருவான நட்பு நீடித்தது. நானும் என் மனைவி சயீராவும் அவருடனும் அவருடைய கருணையுள்ள மனைவி உஷாவுடனும் ஆழ்ந்த தனிப்பட்ட பிணைப்பை வளர்த்துக்கொண்டோம். உஷா சந்திராவின் திடீர் மறைவு, பிபன் சந்திராவின் கடைசி நாட்களை இருளில் ஆழ்த்தியது, அவருடைய சகாக்கள் மற்றும் முன்னாள் மாணவர்களிடமிருந்து அவர் பெற்ற கவனிப்பு மற்றும் ஆதரவு இருந்தபோதிலும். நவீன இந்திய வரலாற்றின் காலனித்துவ மற்றும் நவ-காலனித்துவ விளக்கங்களை எதிர்க்கவும், அதன் எதிர்ப்பாளர்களுக்கு எதிராக மார்க்சிசத்தைப் பாதுகாப்பதற்காகவும் பிபன் சந்திரா அதிகம் செய்தார். பிற்காலத்தில் கருத்து வேறுபாடுகள் ஏற்பட்டால், அவை இரண்டாம் நிலைப் பிரச்சினைகளில் இருந்தன. அவரது நினைவு நம் அனைவரின் வணக்கத்திற்கு உரியது. பிபன் சந்திரா எப்பொழுதும் கடந்த காலத்தை நிகழ்காலத்துடன் தொடர்புபடுத்துகிறார், எனவே சமகால நிகழ்வுகளை மிகவும் உணர்திறன் கொண்டவர். 1975 இல் திருமதி இந்திரா காந்தியால் அறிவிக்கப்பட்ட அவசரநிலையால் அவர் மிகவும் சிரமப்பட்டார், ஆனால் அதற்கு முந்தைய ஜெயப்பிரகாஷ் நாராயணின் 'மொத்த புரட்சி' இயக்கத்தின் மீது அக்கறை கொண்டிருந்தார், ஏனெனில் அதன் அரசியலமைப்பிற்கு எதிரான தன்மை மற்றும் வகுப்புவாத சக்திகளிடமிருந்து அது பெற்ற ஆதரவு. 1999 இல் வெளியிடப்பட்ட சுதந்திரத்திற்குப் பிறகு இந்தியா, 1947-2000 தொகுதியிலும், ஜனநாயகத்தின் பெயரால்: ஜேபி இயக்கம் மற்றும் அவசரநிலை, 2003 என்ற மோனோகிராஃபிலும் அவர் பங்களித்த அத்தியாயம் (18) இல் இந்த இக்கட்டான நிலை நன்கு பிரதிபலிக்கிறது. எனவே, பிபன் சந்திரா எந்த வகையிலும் காங்கிரஸ் கட்சிக்கு மன்னிப்புக் கேட்பவர் என்று கருதுவது தவறானது. வகுப்புவாதத்திற்கு அளிக்கப்படும் ஒவ்வொரு சலுகைகளையும் கடைசி வரை எதிர்த்தார். 2004 ஆம் ஆண்டில், பிபன் சந்திரா நேஷனல் புக டிரஸ்டின் தலைவராக நியமிக்கப்பட்டார், 2012 வரை அவர் பதவி வகித்தார். உடல்நலக்குறைவு அவரது செயல்பாட்டை பாதிக்கும் வரை, அவர் NBT இன் வெளியீட்டுத் திட்டத்தை விரிவுபடுத்துவதில் மிகுந்த உந்துதலையும் கற்பனையையும் காட்டினார். பிபன் சந்திரா ஒரு கல்வியாளராக பல பெருமைகளைப் பெற்றார். ஓய்வு பெற்ற பிறகு, ஜவஹர்லால் நேரு பல்கலைக்கழகத்தில் எமரிட்டஸ் பேராசிரியராக நியமிக்கப்பட்டார். அவருக்கு இந்திய அரசால் பத்ம பூஷன் விருது வழங்கப்பட்டது. ஏற்கனவே குறிப்பிட்டுள்ளபடி அவர் இந்திய வரலாற்று காங்கிரஸின் (1985) பொதுத் தலைவராக இருந்தார். 1959 ஆம் ஆண்டு அலிகாரில் உள்ள ஈக்கள்

நிறைந்த தேநீர் விடுதியில் நான் பிபன் சந்திராவை முதன்முதலில் சந்தித்தபோது, பெரிய அறிவார்ந்த நோக்கத்திற்கான அவரது அர்ப்பணிப்பு, அடக்க முடியாத உற்சாகம் மற்றும் சிரிக்கும் திறனை உள்ளடக்கிய ஒரு தொற்று நகைச்சுவை உணர்வு என்னை உடனடியாகத் தாக்கியது. தன்னை கருத்து வேறுபாடுகள் அதில் தலையிட விடாமல் இருந்ததால், அவருடன் ஒரு காலத்தில் உருவான நட்பு நீடித்தது. நானும் என் மனைவி சயீராவும் அவருடனும் அவருடைய கருணையுள்ள மனைவி உஷாவுடனும் ஆழ்ந்த தனிப்பட்ட பிணைப்பை வளர்த்துக்கொண்டோம். உஷா சந்திராவின் திடீர் மறைவு, பிபன் சந்திராவின் கடைசி நாட்களை இருளில் ஆழ்த்தியது. அவருடைய சகாக்கள் மற்றும் முன்னாள் மாணவர்களிடமிருந்து அவர் பெற்ற கவனிப்பு மற்றும் ஆதரவு இருந்தபோதிலும். நவீன இந்திய வரலாற்றின் காலனித்துவ மற்றும் நவ-காலனித்துவ விளக்கங்களை எதிர்க்கவும்,

அதன் எதிர்ப்பாளர்களுக்கு எதிராக மார்க்சிசத்தைப் பாதுகாப்பதற்காகவும் பிபன் சந்திரா அதிகம் செய்தார். பிற்காலத்தில் கருத்து வேறுபாடுகள் ஏற்பட்டால், அவை இரண்டாம் நிலைப் பிரச்சினைகளில் இருந்தன. அவரது நினைவு நம் அனைவரின் வணக்கத்திற்கு உரியது. உடல்நலக்குறைவு அவரது செயல்பாட்டை பாதிக்கும் வரை, அவர் NBT இன் வெளியீட்டுத் திட்டத்தை விரிவுபடுத்துவதில் மிகுந்த உந்துதலையும் கற்பனையையும் காட்டினார். பிபன் சந்திரா ஒரு கல்வியாளராக பல பெருமைகளைப் பெற்றார். ஓய்வு பெற்ற பிறகு, ஜவஹர்லால் நேரு பல்கலைக்கழகத்தில் எமரிட்டஸ் பேராசிரியராக நியமிக்கப்பட்டார். அவருக்கு இந்திய அரசால் பத்ம பூஷன் விருது வழங்கப்பட்டது. ஏற்கனவே குறிப்பிட்டுள்ளபடி அவர் இந்திய வரலாற்று காங்கிரஸின் (1985) பொதுத் தலைவராக இருந்தார். 1959 ஆம் ஆண்டு அலிகாரில் உள்ள ஈக்கள் நிறைந்த தேநீர் விடுதியில் நான் பிபன் சந்திராவை முதன்முதலில் சந்தித்தபோது, பெரிய அறிவார்ந்த நோக்கத்திற்கான அவரது அர்ப்பணிப்பு, அடக்க முடியாத உற்சாகம் மற்றும் சிரிக்கும் திறனை உள்ளடக்கிய ஒரு தொற்று நகைச்சுவை உணர்வு என்னை உடனடியாகத் தாக்கியது. தன்னை கருத்து வேறுபாடுகள் அதில் தலையிட விடாமல் இருந்ததால், அவருடன் ஒரு காலத்தில் உருவான நட்பு நீடித்தது. நானும் என் மனைவி சயீராவும் அவருடனும் அவருடைய கருணையுள்ள மனைவி உஷாவுடனும் ஆழ்ந்த தனிப்பட்ட பிணைப்பை வளர்த்துக் கொண்டோம்.

உஷா சந்திராவின் திடீர் மறைவு, பிபன் சந்திராவின் கடைசி நாட்களை இருளடையச் செய்தது. அவருடைய சக ஊழியர்கள் மற்றும் முன்னாள் மாணவர்களிடமிருந்து அவர் பெற்ற கவனிப்பு மற்றும் ஆதரவு இருந்தபோதிலும். நவீன இந்திய வரலாற்றின் காலனித்துவ மற்றும்

நவ-காலனித்துவ விளக்கங்களை எதிர்க்கவும், அதன் எதிர்ப்பாளர்களுக்கு எதிராக மார்க்சிசத்தைப் பாதுகாப்பதற்காகவும் பிபன் சந்திரா அதிகம் செய்தார். பிற்காலத்தில் கருத்து வேறுபாடுகள் ஏற்பட்டால், அவை இரண்டாம் நிலைப் பிரச்சினைகளில் இருந்தன. அவரது நினைவு நம் அனைவரின் வணக்கத்திற்கு உரியது. உடல்நலக்குறைவு அவரது செயல்பாட்டை பாதிக்கும் வரை, அவர் NBT இன் வெளியீட்டுத் திட்டத்தை விரிவுபடுத்துவதில் மிகுந்த உந்துதலையும் கற்பனையையும் காட்டினார். பிபன் சந்திரா ஒரு கல்வியாளராக பல பெருமைகளைப் பெற்றார். ஓய்வு பெற்ற பிறகு, ஜவஹர்லால் நேரு பல்கலைக்கழகத்தில் எமரிட்டஸ் பேராசிரியராக நியமிக்கப்பட்டார்.

அவருக்கு இந்திய அரசால் பத்ம பூஷன் விருது வழங்கப்பட்டது. ஏற்கனவே குறிப்பிட்டுள்ளபடி அவர் இந்திய வரலாற்று காங்கிரஸின் (1985) பொதுத் தலைவராக இருந்தார். 1959 ஆம் ஆண்டு அலிகாரில் உள்ள ஈக்கள் நிறைந்த தேநீர் விடுதியில் நான் பிபன் சந்திராவை முதன்முதலில் சந்தித்தபோது, பெரிய அறிவார்ந்த நோக்கத்திற்கான அவரது அர்ப்பணிப்பு, அடக்க முடியாத உற்சாகம் மற்றும் சிரிக்கும் திறனை உள்ளடக்கிய ஒரு தொற்று நகைச்சுவை உணர்வு என்னை உடனடியாகத் தாக்கியது. தன்னை கருத்து வேறுபாடுகள் அதில் தலையிட விடாமல் இருந்ததால், அவருடன் ஒரு காலத்தில் உருவான நட்பு நீடித்தது. நானும் என் மனைவி சயீராவும் அவருடனும் அவருடைய கருணையுள்ள மனைவி உஷாவுடனும் ஆழ்ந்த தனிப்பட்ட பிணைப்பை வளர்த்துக் கொண்டோம். உஷா சந்திராவின் திடீர் மறைவு, பிபன் சந்திராவின் கடைசி நாட்களை இருளடையச் செய்தது, அவருடைய சக ஊழியர்கள் மற்றும் முன்னாள் மாணவர்களிடமிருந்து அவர் பெற்ற கவனிப்பு மற்றும் ஆதரவு இருந்தபோதிலும். நவீன இந்திய வரலாற்றின் காலனித்துவ மற்றும் நவ-காலனித்துவ விளக்கங்களை எதிர்க்கவும், அதன் எதிர்ப்பாளர்களுக்கு எதிராக மார்க்சிசத்தைப் பாதுகாப்பதற்காகவும் பிபன் சந்திரா அதிகம் செய்தார். பிற்காலத்தில் கருத்து வேறுபாடுகள் ஏற்பட்டால், அவை இரண்டாம் நிலைப் பிரச்சினைகளில் இருந்தன. அவரது நினைவு நம் அனைவரின் வணக்கத்திற்கு உரியது.

ரணஜித் குஹா

குஹா 1923 ஆம் ஆண்டு மே 23 ஆம் தேதி, பிரித்தானிய இந்தியாவின் (இன்றைய வங்கதேசம்) பைகராகஞ்சு மாவட்டத்தில் உள்ள சித்தகதியில் காஸ் தாலுக்கார் குடும்பத்தில் பிறந்தார். 1934 இல் இவரது தந்தை கல்கத்தா உயர் நீதிமன்றத்தில் வழக்கறிஞராகப் பணியாற்றத் தொடங்கியபோது, இவரது குடும்பம் கல்கத்தாவுக்கு குடிபெயர்ந்தது. குஹா மித்ரா கல்வி

நிலையத்தில் தனது பள்ளிப் படிப்பை முடித்தார். மேலும் கல்கத்தாவில் உள்ள பிரசிடென்சி பல்கலைக்கழகத்தில் பட்டம் பெற்றார். பின்னர் கல்கத்தா பல்கலைக்கழகத்தில் வரலாற்றில் முதுகலைப் பட்டப் படிப்பை முடித்தார். இவர் தன் ஆரம்பக் கல்விக் காலத்தில், இந்திய வரலாற்றாசிரியர் சுசோபன் சர்க்கரின் ஆய்வுகளால் ஈர்க்கப்பட்டார். வங்க அறிவுஜீவிகள் வாய்வழி வரலாற்றுத் திட்டத்திற்கு அளித்த பேட்டியில், கிழக்கு வங்காளத்தில் தனது செல்வச் செழிப்பான குடும்பப் பின்னணி, வளர்ப்பு மற்றும் எழுத்தாளர்கள் டி. எச். லாரன்ஸ், பியோதர் தஸ்தயெவ்ஸ்கி மற்றும் வங்க மொழிக் கவிஞர்மைக்கேல் மதுசூதன் தத்தா உள்ளிட்டவர்களால் தனக்கு ஆரம்பகாலத்தில் ஏற்பட்ட தாக்கங்கள் சிலவற்றை இவர் ஒப்புக்கொண்டார்.

கல்லூரி காலத்தில் மார்க்சியத்தில் கொண்ட ஈடுபாட்டால் 1940 களில், குஹா இந்தியப் பொதுவுடைமைக் கட்சியின் உறுப்பினரானார். மேலும் இலண்டனில் இருந்த உலக ஜனநாயக இளைஞர் கூட்டமைப்பில் குழுவின் பேராளராக இருந்தார். இவர் 1953 இல் இந்தியாவுக்குத் திரும்பி, கல்விப் பணியில் இணைந்தார். சந்தர்நாகூர் அரசு கல்லூரியில் கற்பித்தார், மேலும் கல்கத்தா மத்திய கல்லூரியில் கற்பிக்கச் சென்றார். இவரது கடந்தகால அரசியல் பணிகள் மற்றும் பொதுவுடைமை சித்தாந்தத்துடனான தொடர்புகள் நிர்வாகத்தின் கவனத்திற்கு கொண்டு வரப்பட்டபோது, இவர் வங்காள கல்வி சேவைகளில் இருந்து இடைநீக்கம் செய்யப்பட்டார். பின்னர் இவர் ஜாதவ்பூர் பல்கலைக்கழகத்தில் பணியமர்த்தப்பட்டார். 1956 இல் அங்கேரி மீதான சோவியத் படையெடுப்பிற்கு எதிர்ப்பு தெரிவித்து பொதுவுடைமைக் கட்சியின் அரசியல் செயல்பாடுகளில் இருந்து விலகினார்.

குஹா 1959 இல் இந்தியாவிலிருந்து ஐக்கிய இராச்சியத்திற்கு குடிபெயர்ந்தார், அங்கு இவர் சசெக்ஸ் பல்கலைக்கழகத்தில் வரலாற்றின் உயர்விரிவுரையாளராக தனது வாழ்க்கையைத் தொடங்கினார். பணியின் போது, குஹா ஆஸ்திரேலிய தேசிய பல்கலைக்கழகத்திலும் கற்பித்தார். வங்காள விரிகுடாவை நோக்கி பாய்ந்து செல்லும் பாப்னா நதியின் மேற்குக் கரையில் அமைந்துள்ள பகர்கஞ்சு மாவட்டத்தில் உள்ள சித்தகாதி என்ற கிராமத்தில் ரனாஜித் குஹா தனது ஆரம்ப ஆண்டுகளில் வளர்ந்தார். அது இப்போது வங்கதேசத்தில் உள்ளது. கிராமத்தின் முழு மக்களும் முஸ்லீம்களாக இருந்தபோதும், அவரது குடும்பம் இந்து ஜமீன்தார்களாக இருந்தது, அதாவது அவர்கள் மிகவும் சலுகை பெற்ற நிலையில் இருந்தனர், மேலும் பல ஆண்டுகளுக்குப் பிறகு அவர் விளையாடிய கிராமத்தில் உள்ள மற்ற குழந்தைகள் அவரை எப்படி மரியாதையுடன் நடத்தினார்கள் என்பதை அவர் நினைவு கூர்ந்தார். முனிப், அல்லது மாஸ்டர். அவர்களது குத்தகைதாரர்கள் தங்கள் வீட்டிற்கு வரும்போது, அவர்கள் முனிப் மற்றும் அவரது மகன்களின் கால்களைத் தொட்டு உட்கார

மாட்டார்கள். இங்கே, அவர் ஆதிக்கம் மற்றும் அடிபணிதல் ஆகியவற்றின் இடைச்செருகலை ஒரு அப்பட்டமான வழியில் பார்த்தார்,

பின்னர் அவர் மிகவும் தெளிவாக எழுதினார். அவரது தந்தை கல்கத்தா உயர் நீதிமன்றத்தில் பணிபுரிந்த ஒரு பாரிஸ்டர் ஆவார், மேலும் அவர் பெரும்பாலும் அவரது தாத்தாவால் கற்பிக்கப்பட்டார், அவர் சமஸ்கிருதம் மற்றும் பெங்காலி இலக்கியத்தில் மற்ற பாடங்களில் அவரை அறிமுகப்படுத்தினார். குடும்பத்தில் மிகவும் பிரகாசமான பையனாக இருந்ததால், கல்வியைத் தொடர கல்கத்தாவில் தனது தந்தையுடன் சேர 1934 இல் அனுப்பப்பட்டார். 1938 இல், அவர் வரலாறு படிக்க பிரசிடென்சி கல்லூரியில் அனுமதிக்கப்பட்டார். அவர் அரசியல் ரீதியாக மிகவும் சுறுசுறுப்பாக இருந்தார், கம்யூனிஸ்ட் கட்சியில் சேர்ந்தார் மற்றும் அதன் மிக முக்கியமான மாணவர் தலைவர்களில் ஒருவரானார். விரைவில், கட்சிக்காக முழுநேரமாக உழைத்தார். 1940 ஆம் ஆண்டில், அவர் கைது செய்யப்பட்டார் மற்றும் சித்திரவதை அச்சுறுத்தலுக்கு ஆளானார், ஆனால் குடும்பத்தின் பழைய நண்பர் ஒருவரால் காப்பாற்றப்பட்டார் - ரனாஜித்திடம் இருந்து வரும் தகவலை அவரது அன்பான சிகிச்சையால் நம்பிய ஒரு போலீஸ்காரர். அவன் தோற்றான். இதிலெல்லாம் அவரது படிப்பு பாதிக்கப்பட்டது, இதன் விளைவாக அவர் தனது இறுதி ஆண்டில் மரியாதை இல்லாமல் தேர்ச்சி மட்டுமே பெற்றார். ஆயினும் கூட, அவர் எம்.ஏ. படிக்கச் சென்றார், மேலும் கம்யூனிஸ்ட் கட்சியின் பொதுச் செயலாளர் பி.சி. ஜோஷியால் வற்புறுத்தப்பட்டார், அவர் தனது கல்விப் பணிகளில் முழு மனதுடன் தன்னை ஈடுபடுத்திக் கொண்டார். இதன் விளைவாக, அவர் 1944 இல் வரலாற்றில் தனது MA இல் முதல் பட்டம் பெற்றார். அவர் Ph.D க்கு பதிவு செய்தார். ஒரு முன்னணி வரலாற்றாசிரியர் நேரந்திர கிருஷ்ணா சின்ஹாவின் கீழ். சின்ஹா மிகவும் வித்தியாசமான அரசியல் மற்றும் அறிவுசார் அலைநீளத்தில் இருந்தார், மேலும் குஹா காலனித்துவ வங்காளத்தின் பொருளாதார வரலாறு குறித்த தனது பணியை அவரது வழிகாட்டுதலின் கீழ் முடிக்க போராடினார். இதற்கு நேர்மாறாக, அவர் முன்னணி மார்க்சிஸ்ட் வரலாற்றாசிரியர் சுஷோபன் சர்க்கரால் ஈர்க்கப்பட்டார், பின்னர் அவர் தனது முதல் புத்தகத்தை அர்ப்பணித்தார்: "என்னுடைய முதல் சந்தேகங்களைத் தூண்டிய எனது ஆசிரியர் பேராசிரியர் சுஷோபன் சர்க்காருக்கு."

வங்காளத்தில் ஜப்பானிய படையெடுப்பு அச்சுறுத்தல், 1943 இன் அதிர்ச்சிகரமான பஞ்சம், பின்னர் 1946 ஆம் ஆண்டின் வகுப்புவாத கலவரங்கள் ஆகியவை வங்காளத்தில் முக்கியமான வருடங்களாக இருந்தன, இது ஒரு கொடிய வேகத்தை உருவாக்கியது. 1947 இல், குஹா CPI ஆல் பாரிஸில் உள்ள உலக ஜனநாயக இளைஞர் கூட்டமைப்புக்கு அதன் பிரதிநிதியாக

நியமிக்கப்பட்டார். அவர் ஐரோப்பாவில் தங்கியிருந்தார். பெரும்பாலான கிழக்கு ஐரோப்பிய நாடுகளுக்குச் சென்றார். ஆனால் ரஷ்யா முழுவதும் சீனாவுக்குப் பயணம் செய்தார். அவர் போலந்தில் இரண்டு ஆண்டுகள் வாழ்ந்தார். அங்கு அவர் ஹங்கேரியான தனது முதல் மனைவி மார்ட்டாவை சந்தித்து மணந்தார். அவர் 1953 இல் கல்கத்தாவுக்குத் திரும்பினார். சிபிஐயில் தொழிற்சங்க அமைப்பாளராகப் பணியாற்றினார். கல்லூரிகளில் கற்பிப்பதன் மூலம் வாழ்க்கை சம்பாதித்தார் - ஒரு நாளைக்கு எட்டு மணி நேரம் கற்பிக்க வேண்டிய ஒரு முதுகுத்தண்டான பணி ரூ. மாதம் 258. இந்த நேரத்தில், அவர் ரஷ்யா மற்றும் சிபிஐ மீது ஏமாற்றமடைந்தார். ஸ்டாலினைக் கண்டிக்கும் க்ருஷ்சேவின் பேச்சு அவருக்குப் பிடிக்கவில்லை - அதில் பெரும்பாலானவை உண்மை என்று அவர் அறிந்திருந்தார். ஆனால் அது வெறுக்கத்தக்க மற்றும் சந்தர்ப்பவாத வழியில் செய்யப்பட்டது என்று உணர்ந்தார். இறுதி வைக்கோல் 1956 இல் ஹங்கேரியின் மீது படையெடுப்பு ஆகும். அவர் CPI இல் இருந்து ராஜினாமா செய்தார், தனது தீவிர அரசியல் பணியை முடித்தார். இது ஒரு வேதனையான முடிவு, இந்த காலகட்டத்தில் அவருக்கு ஒரே நரம்பு முறிவு இருந்தது.

1958 இல் அவர் கல்கத்தாவில் உள்ள ஜாதவ்பூர் பல்கலைக்கழகத்தில் ஒரு பதவிக்கு நியமிக்கப்பட்டார், அங்கு சுஷோபன் சர்க்கார் வரலாற்றுப் பேராசிரியராக இருந்தார். அதே ஆண்டில், அவர் தனது விக்டோரியன் நகரங்கள் என்ற புத்தகத்தில் பணிபுரியும் போது கல்கத்தாவிற்கு வருகை தந்த புகழ்பெற்ற பிரிட்டிஷ் வரலாற்றாசிரியரான ஆசா பிரிக்கைஸ் சந்தித்தார். சுஷோபன் சர்க்கார் பிரிக்ஸுக்கு தனது வீட்டில் விருந்து அளித்து, குஹாவை அவர்களுடன் சேர அழைத்தார். குஹாவின் புத்திசாலித்தனத்தால் பிரிக்ஸ் மிகவும் ஈர்க்கப்பட்டார், அடுத்த நாள் காலை உணவுக்காக அவரது ஹோட்டலில் அவரைச் சந்தித்தார். குஹா தனது முனைவர் பட்ட மேற்பார்வையாளருடன் அவர் எதிர்கொள்ளும் பிரச்சனைகளை அவரிடம் கூறினார், மேலும் இந்த சூழ்நிலையில் இருந்து தப்பிக்க மான்செஸ்டர் பல்கலைக்கழகத்தில் பெல்லோஷிப்பிற்கு விண்ணப்பிக்குமாறு பிரிக்ஸ் பரிந்துரைத்தார். விண்ணப்பம் வெற்றியடைந்தது, மேலும் குஹா 1959 இல் இங்கிலாந்து சென்றார். பிரிக்ஸ் ஒரு பிரிட்டிஷ் பல்கலைக்கழகத்தில் முனைவர் பட்டத்திற்கான தனது ஆய்வறிக்கை கையெழுத்துப் பிரதியை சமர்ப்பிக்கும்படி அவருக்கு அறிவுறுத்தினார், ஆனால் குஹா அதைச் செய்வதற்கு குறைந்தது இரண்டு வருடங்கள் ஆகும் என்று கண்டுபிடித்தார். ஜோசப் மெக்கார்த்தி தலைமையிலான குழுவிற்கு இடதுசாரி பொருளாதார நிபுணர்களின் பெயர்களை வெளியிட மறுத்ததற்காக துன்புறுத்தலை எதிர்கொண்ட அமெரிக்க கல்வியாளர் டேனியல் தோர்னருக்கு அதை அனுப்பினார். தோர்னர் இப்போது பாரிஸில்

நாடுகடத்தப்பட்டார். தோர்னர் இதை மவுட்டன் கோ புத்தகமாக வெளியிட ஏற்பாடு செய்தார். இது 1963 ஆம் ஆண்டு வங்காளத்திற்கான சொத்துரிமை என்ற பெயரில் வெளிவந்தது .

இந்த ஆய்வின் மையமானது வங்காளத்தில் நிரந்தர குடியேற்றத்தை உருவாக்குவதாகும். இந்த நடவடிக்கையானது முன்னர் பூர்வீக ஆட்சியாளர்கள் மற்றும் அவர்களது வரி விவசாயிகளின் நிலப்பிரபுக்களாக இருந்த மக்களுக்கு நில சொத்து உரிமைகளை வழங்கியது. உள்ளூரில் ஆதிக்கம் செலுத்தும் குழுக்களை சமாதானப்படுத்தவும், பிரிட்டிஷ் ஆட்சிக்கு அவர்களின் ஆதரவைப் பெறவும் வடிவமைக்கப்பட்ட ஒரு நடைமுறை நடவடிக்கை என்பது ஏற்கனவே உள்ள புரிதல். பதினெட்டாம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியில் வங்காளத்தில் இருந்த ஆங்கிலேயர்கள் உண்மையில் சித்தாந்தக் கடமைகளால் உந்தப்பட்டவர்கள் என்று குஹா வாதிட்டார். கவர்னர்-ஜெனரல் வாரன் ஹேஸ்டிங்ஸ், ஸ்காட்டிஷ் அறிவொளியின் ஆதரவாளராக இருந்தபோது, சொத்து உரிமையே சமூகத்தின் முன்னேற்றத்திற்கு இன்றியமையாத அடிப்படையாக இருந்தது, வங்காளத்தின் உச்ச கவுன்சிலின் முன்னணி உறுப்பினரும் ஹேஸ்டிங்ஸின் முக்கிய போட்டியாளருமான பிலிப் பிரான்சிஸ், விவசாய உற்பத்தியை தேசிய செல்வத்திற்கு அடிப்படையாகக் கருதும் பிரஞ்சு அறிவொளி தத்துவத்தை கடைபிடித்தார். அவர்களது மோதல்களில் இருந்து ஒரு கொள்கை வெளிப்பட்டது, அதில் உள்ளூர் நிலப்பிரபுக்களுக்கு நிலத்தில் முழு சொத்து உரிமைகள் வழங்கப்பட்டன, இது அவர்களின் பிரிட்டிஷ் சகாக்கள் போன்ற அறிவொளி மற்றும் மேம்படுத்தும் நிலப்பிரபுக்களின் ஒரு வகுப்பாக மாற அவர்களை ஊக்குவிக்கும் என்ற நம்பிக்கையுடன். அது போலவே, குஹா வாதிட்டது, இந்த நடவடிக்கையானது ஒட்டுண்ணி சொத்து-உரிமையாளர்களின் ஒரு வகுப்பை உருவாக்கியது, அவர்கள் பொதுவாக வருமானத்தை கல்கத்தாவில் நிதானமான வாழ்க்கைக்கு நிதியளிப்பதற்காகப் பயன்படுத்தினார்கள், மாறாக விவசாய உள்கட்டமைப்பு மற்றும் நுட்பங்களை நவீனமயமாக்குவதற்கு அல்லது மேம்படுத்துவதற்கு எந்த முயற்சியும் எடுக்கவில்லை.

கருத்துக்களில் குஹாவின் கவனம், அந்த நேரத்தில் பல வரலாற்றாசிரியர்களின் நடைமுறையில் இருந்த அனுமானங்களுக்கு எதிரானது, அவர் பனிப்போரின் போது பிரபலமான "சித்தாந்தத்திற்குப் பிந்தைய" நிலைப்பாட்டை ஏற்றுக்கொண்டார், வரலாற்றை வலியுறுத்துவது பெரும்பாலும் "இந்தியாவின் பின் ஒரு விஷயம். (CPI) மற்றவை", மக்கள் நம்பிக்கையை விட சுயநலம் மற்றும் நடைமுறைவாதத்தால் முக்கியமாக இயக்கப்படுகிறார்கள். உற்பத்தி உறவுகள் மற்றும் புரோட்டோ-வர்க்கப் போராட்டங்களில் கவனம் செலுத்திய அன்றைய மார்க்சிய விவசாய ஆய்வுகளின் அச்சில் இதுவும் இல்லை. இதன் விளைவாக, அவர் சில அலட்சியங்களை

எதிர்கொண்டார், விரோதம் கூட. ஆயினும் கூட, பிரிட்டிஷ் வரலாற்றாசிரியர் எரிக் ஸ்டோக்ஸ், பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் தொடக்கத்தில் இந்தியாவில் கொள்கை வகுப்பதில் எவ்வாறு மையமாக இருந்தது என்பதைப் பற்றிய வரலாற்றில் பிரிட்டிஷ் வரலாற்றாசிரியர் எரிக் ஸ்டோக்ஸ் ஏற்கனவே பணியாற்றி வந்தார். அவரது புத்தகம், தி இங்கிலீஷ் யூட்டிலிடேரியன்ஸ் அண்ட் இந்தியா 1959 இல் வெளியிடப்பட்டது மற்றும் நல்ல வரவேற்பைப் பெற்றது - மேலும் 1960 களில் குஹாவின் புத்தகத்தை விட நன்கு அறியப்பட்டது. இதனால் வேறு அணுகுமுறைக்கான சூழல் ஏற்பட்டது. இருப்பினும் ஸ்டோக்கின் புத்தகம் சிறப்பாக எழுதப்படவில்லை, குறிப்பாக குஹாவின் படைப்புகளின் நேர்த்தி மற்றும் தெளிவுடன் ஒப்பிடும் போது, பிந்தையது காலத்தின் சோதனையை விட சிறப்பாக இருந்தது.

இதற்கிடையில், ஆசா பிரிக்ஸ் 1961 இல் பிரைட்டனின் புறநகரில் உள்ள புதிய சசெக்ஸ் பல்கலைக்கழகத்தில் சமூக ஆய்வுகளின் டீனாக நியமிக்கப்பட்டார். அவர் குஹாவை அடுத்த இரண்டு தசாப்தங்களாக அங்குள்ள ஸ்கூல் ஆஃப் ஆஃப்ரிக்கன் அண்ட் ஏசியன் ஸ்டடீஸில் (AFRAS) ஒரு பதவியை ஏற்கும்படி வற்புறுத்தினார். 1967 இல் சசெக்ஸின் துணை அதிபரான பிரிக்ஸின் ஆதரவுடன், AFRAS நவீன தெற்காசிய ஆய்வுகளில் ஒரு நற்பெயரைக் கட்டியெழுப்பியது, AFRAS இன் டீனாக அந்தோனி லோ உடன் இருந்தார், மேலும் பீட்டர் ரீவ்ஸ் போன்ற வரலாற்றாசிரியர்களையும் பீட்டர் ரீவ்ஸ் குறிப்பிடுகிறார். அந்த நேரத்தில், கேம்பிரிட்ஜில் உள்ள தெற்காசிய ஆய்வுகள் மையம் இங்கிலாந்தில் தெற்காசிய வரலாற்றைப் படிப்பதில் முன்னணியில் இருப்பதாகத் தோன்றியது. ஆனால் சசெக்ஸ் வரலாற்றாசிரியர்கள் இதை ஏற்கத் தயாராக இல்லை மற்றும் நவீன தெற்காசிய வரலாற்றின் போட்டிப் பள்ளியை உருவாக்கத் தொடங்கினர். பிரிட்டிஷ் மற்றும் இந்திய உயரடுக்கினருக்கு இடையேயான அதிகாரப் போராட்டத்தின் அடிப்படையில் இயக்கத்தைப் புரிந்துகொண்ட இந்திய தேசியவாதம் பற்றிய "கேம்பிரிட்ஜ் பள்ளி" என்று அழைக்கப்படுபவரின் எழுத்துக்களை குஹா மிகவும் கடுமையாக விமர்சித்தார். இந்திய மொழி மூலங்களுடன் எந்த ஈடுபாடும் இல்லை, மேலும் இந்திய கலாச்சாரம் மற்றும் வெகுஜன அரசியலில் அவர்களின் பிடிப்பு பொதுவாக ஆழமற்றதாக இருந்தது. ஒரு தொடக்கமாக காந்தியின் விமர்சன வாழ்க்கை வரலாற்றை மிகவும் வித்தியாசமான தொனியில் எழுதுவதில் கவனம் செலுத்த முடிவு செய்தார். 1970-71 ஆம் ஆண்டில் அவர் திட்டத்தை ஆராய்ச்சி செய்வதற்காக இந்தியாவில் ஓய்வு எடுத்தார். இப்போது, அவர் தனது முதல் மனைவியை விவாகரத்து செய்தார், மேலும் 1970 இல் சசெக்ஸில் ஆராய்ச்சி செய்து கொண்டிருந்த ஆஸ்திரியரான மெக்ஸ்டீட் ஜங்விர்த்தை மணந்தார். குஹாவின் வாழ்நாள் முழுவதும் அறிவு ரீதியாகவும் பல நடைமுறை வழிகளிலும் அவள் பெரும் ஆதரவை

வழங்க வேண்டும். 2014 ஆம் ஆண்டில், அவர் அவர்களின் வாழ்க்கையின் மிகவும் படிக்கக்கூடிய மற்றும் அனுதாபமான கணக்கை வெளியிட்டார்: டானூப், கங்கை மற்றும் பிற வாழ்க்கை நிரோடைகள் .

1970 வாக்கில், இந்தியாவில் கம்யூனிஸ்ட் இயக்கம் பெரும் மாற்றங்களுக்கு உள்ளானது. 1964 ஆம் ஆண்டில், சிபிஐ பிளவுபட்டது, மேலும் ஒரு புதிய ஆர்வலர் கட்சி உடைந்தது - இந்திய கம்யூனிஸ்ட் கட்சி (மார்க்சிஸ்ட்), அல்லது சிபிஐ(எம்). இது மேற்கு வங்கம் மற்றும் கேரளாவில் குறிப்பாக பிரபலமாக இருந்தது, அடுத்தடுத்த ஆண்டுகளில் இரு மாநில தேர்தல்களிலும் வெற்றி பெற்றது. 1967 ஆம் ஆண்டு மேற்கு வங்கத்தின் கிராமப்புறங்களில் ஏழை விவசாயிகள் மற்றும் கிராமப்புற குத்தகைதாரர்களுக்கு ஆதரவாக மாவோயிஸ்டுகள் தலைமையில் ஒரு எழுச்சி ஏற்பட்டது. அவர்கள் புதிய இந்திய கம்யூனிஸ்ட் கட்சியை (மார்க்சிஸ்ட்-லெனினிஸ்ட்) அல்லது சிபிஐ(எம்எல்) உருவாக்கினர். அவர்கள் நக்சலைட்டுகள் என்று பிரபலமாக அறியப்பட்டனர். எழுச்சி நசுக்கப்பட்டாலும், பல இடதுசாரி மாணவர்கள் குழுவில் ஈர்க்கப்பட்டு மேலும் எழுச்சியைத் தூண்டுவதற்காக கிராமப்புறங்களுக்குச் சென்றனர். 1970-71ல் குஹா டெல்லியில் இருந்தபோது அத்தகைய குழு செயல்பட்டது, மேலும் அவர் அவர்களின் கூட்டங்களில் கலந்து கொண்டார். ஒரு வரலாற்றாசிரியர் என்ற முறையில் அவருக்கு மிக முக்கியமான பணி இந்தியாவின் விவசாயிகளின் கிளர்ச்சியின் வரலாற்றை ஆராய்வதாகும். இதில், அரசியல் ஏஜென்சி இல்லாத செயலற்ற விவசாயியின் ஒரே மாதிரியை அவர் நிராகரிப்பார் - இதனால் "அரசியலுக்கு முன்" இருந்தார். அவர் காந்தி பற்றிய தனது திட்டமிடப்பட்ட ஆய்வை கைவிட்டு, பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் கிராமப்புற கிளர்ச்சிகளில் கவனம் செலுத்தினார். 1859-62 இல் வங்காளத்தில் நடந்த இண்டிகோ கிளர்ச்சி, இந்த நிகழ்வுகளில் வங்காள அறிவுஜீவிகளின் பங்கை மையமாகக் கொண்டு இது குறித்த அவரது முதல் பெரிய எழுத்து. "நீல்-தர்பன்: ஒரு தாராளவாத கண்ணாடியில் விவசாயிகளின் எழுச்சியின் உருவம்" என்ற தலைப்பில் அவரது கட்டுரை 1974 இல் வெளியிடப்பட்டது. அதில், குஹா விவசாயிகளின் குறைகளை வங்காள உயரடுக்கால் எவ்வாறு தங்கள் சொந்த கோரிக்கைகளை முன்வைக்க பயன்படுத்தப்பட்டது என்பதைக் காட்டினார். பெரும்பாலும் ஜமீன்தார் வகுப்பைச் சேர்ந்தவர்கள், கிழக்கு வங்காளத்தின் பெரும்பகுதிகளில் இதுவரை ஆதிக்கம் செலுத்தி வந்த வெள்ளை இண்டிகோ தோட்டக்காரர்கள் மற்றும் தொழிற்சாலை உரிமையாளர்களின் உள்ளூர் அரசியல் அதிகாரத்தை உடைக்க விரும்பினர்.

புத்திஜீவிகளின் மனோபாவத்தை "பரம்பரை, இந்திய பாணி தந்தைவழி மற்றும் வாங்கிய மேற்கத்திய பாணி மனிதநேயத்தின் ஆர்வமுள்ள கலவை" என்று குஹா சித்தரித்தார். இவை

அனைத்திலும் ஏழைகள் மற்றும் ஒடுக்கப்பட்டவர்களின் நலன்கள் பெரிதும் புறக்கணிக்கப்பட்டன. அந்தக் கட்டுரையானது அதன் கடுமையான வாசகப் பகுப்பாய்விற்கு குறிப்பிடத்தக்கது - எப்போதும் குஹாவின் பணியின் ஒரு அடையாளமாகும்.

குஹா ஏற்கனவே, ஏழைகள் மற்றும் ஒடுக்கப்பட்டவர்களின் வரலாற்றை எழுதுவதில் உறுதியாக இருந்த பல இளைய வரலாற்றாசிரியர்களை தனது வழிகாட்டுதலின் கீழ் ஒன்றிணைக்கும் ஒரு திட்டத்தைப் பற்றி யோசித்துக்கொண்டிருந்தார். 1971 இன் பிற்பகுதியில் டெல்லியில் அவரைச் சந்தித்த பிறகு நான் இதில் ஒரு பகுதியாக மாறினேன். இளைய அறிஞர்களை அவர் உற்சாகப்படுத்தவும் ஊக்கப்படுத்தவும் முடிந்தது என்பதை எனது அனுபவம் வெளிச்சம் போட்டுக் காட்டுகிறது. சசெக்ஸ் பல்கலைக்கழகத்தில் முனைவர் பட்டத்திற்கான ஆராய்ச்சியை மேற்கொள்வதற்காக நான் இந்தியா வந்திருந்தேன். குஹா சசெக்ஸில் இருந்தபோதிலும், எனது முதல் முதுகலைப் பட்டப் படிப்பின் போது ஓய்வுக் காலத்தில் அவர் வெளியூர் சென்றிருந்தார். இதற்கு முன்பு நான் அவரைச் சந்திக்கவில்லை. நான் குஜராத்தில் தேசியவாத இயக்கத்தைப் படிக்க விரும்பினேன் - என் முனைவர் பட்ட மேற்பார்வையாளர் டி.ஏ. லோ பரிந்துரைத்த ஒரு தலைப்பை. ஆங்கிலத்தில் படித்த இந்தியர்கள் அல்லது பிரிட்டிஷ் அல்லது அமெரிக்க கல்வியாளர்களால் உருவாக்கப்பட்ட, நவீன இந்திய வரலாற்றில் இன்றுவரை எழுதப்பட்ட எல்லாவற்றிலும் இந்தியாவைப் பற்றிய உண்மையான புரிதல் இல்லை என்று குஹா என்னிடம் மிகவும் வெளிப்படையாகக் கூறினார்.

இதில், அது சிறிய அல்லது மதிப்பு இல்லை. இந்த வரலாற்றாசிரியர்கள் வெகுஜனங்களின் நடவடிக்கைகளை பொதுவாக பொருளாதார அடிப்படையில் விளக்கினர்; அவரது பார்வையில், சமூக அழுத்தங்கள், நம்பிக்கைகள் மற்றும் கட்டுக்கதைகள் மிக முக்கியமானவை. காந்தி, யதார்த்தத்தைப் போலவே கட்டுக்கதை என்றும் கூறினார். எனது நாட்குறிப்பில் நான் குறிப்பிட்டேன்: "அவர் சொன்னது எனக்கு முற்றிலும் சரியாகத் தோன்றியது- நான் உழைத்து வந்த அனைத்தின் உச்சக்கட்டமாகும், மேலும் குஜராத்தில் தேசிய இயக்கத்தின் சாத்தியமான போக்கைப் பற்றிய எங்கள் கருத்துக்கள் குறிப்பிடத்தக்க அளவில் உயர்ந்தன." அப்போது அவர், நான் தேர்வு செய்தால், டெல்லியில் தங்கி, காப்பகத்தில் பணிபுரிந்து, ஒரே ஆண்டுகளில் எனது கண்டுபிடிப்புகளை எழுத முடியும் என்றார். இது மிகவும் கொந்தளிப்பான வரலாற்றையே உருவாக்கும். நான் - அவர் கூறினார் - இளம் மற்றும் ஒரு புதிய அணுகுமுறை முயற்சி நிறைய நேரம் இருந்தது. என் தலை இப்போது சுழன்று கொண்டிருந்தது, எல்லாவற்றிற்கும் மேலாக நான்

விரும்பிய மற்றும் செய்ய வேண்டிய ஆராய்ச்சியை உண்மையில் புரிந்து கொண்ட ஒருவரை நான் இப்போது கண்டுபிடித்தேன் என்பதில் எனக்கு மிகுந்த நிம்மதி ஏற்பட்டது.

நான் இந்தியாவில் இருந்து நான் திரும்பும்போது அவர் சசெக்ஸுக்குத் திரும்புவார், எனக்கு சரியான வழிகாட்டுதலை வழங்க முடியும். ஆக்ஸ்போர்டு மற்றும் கேம்பிரிட்ஜ் வரலாற்றாசிரியர்களுக்கு சவால் விடும் வகையில் சசெக்ஸில் ஒரு புதிய வரலாற்றுப் பள்ளியை நிறுவ விரும்புவதாக குஹா பின்னர் கூறினார். தெளிவாக, அவர் அறிவுறுத்திய பாதையை நான் பின்பற்றும் வரை இந்த திட்டத்தின் ஒரு பகுதியாக அவர் என்னைப் பார்த்தார். நான் முழுமையாக கப்பலில் இருந்தேன். நான் நேராக குஜராத்திற்குச் சென்று அதன் கலாச்சாரத்தில் மூழ்கி மொழியைக் கற்கத் தொடங்குவேன் என்று குஹா வலியுறுத்தினார். என்னால் முடிந்தவரை இதை செய்தேன். 1971 இன் பிற்பகுதியில் அந்த நாள், ஒரு வரலாற்றாசிரியராக எனது அடுத்தடுத்த வாழ்க்கையில் எனது ஆராய்ச்சி மற்றும் எழுத்துக்கான தொனியை அமைத்தது. மேலும், ரணஜித் குஹாவின் இந்திய வரலாற்றின் மாற்றுப் பள்ளியின் பார்வை, நான் செய்ததில் நான் தனியாக இருக்க வேண்டிய அவசியமில்லை, ஆனால் அதே நோக்கங்களை நோக்கிப் பாடுபடும் ஒரு குழுவின் ஒரு பகுதியாக இருப்பதைக் காட்டுகிறது.

நான் 1975 இல் முனைவர் பட்டத்தை முடித்தேன், மேலும் இந்தியாவில் ஆராய்ச்சிக்குப் பிறகு அதை ஒரு புத்தகமாக எழுத ஆரம்பித்தேன். இந்தக் கட்டத்தில் தான், 1977ல், உ.பி.யில் தேசியவாத இயக்கத்தில் ஆக்ஸ்போர்டு டாக்டர் பட்டம் முடித்த கியான் பாண்டேவுக்கும், நவீன இந்திய வரலாற்றை எழுதுவதற்கான புதிய அணுகுமுறையைப் பற்றி விவாதிப்பதற்காக தொடர் கூட்டங்களைத் தொடங்குமாறு குஹா எனக்கும் பரிந்துரைத்தார். கிராமப்புறக் கிளர்ச்சியின் ஆழமான கட்டமைப்புகளான ஒற்றுமையின் வடிவங்கள், பிராந்தியத்தைப் புரிந்துகொள்வது மற்றும் பரிமாற்ற முறைகள் போன்றவற்றில் கவனம் செலுத்தி, விவசாயிகள் கிளர்ச்சியில் குஹாவின் உருவான கையெழுத்துப் பிரதியை நாங்கள் விவாதித்தோம். தேசியவாதத்தின் இரண்டு நீரோடைகள் உள்ளன - உயரடுக்கு மற்றும் பிரபலமானவை - அவை ஒவ்வொன்றும் எவ்வாறு வெளிப்படுத்தப்படுகின்றன என்பதை நாங்கள் கருத்தில் கொண்டோம். இதுவரை, துணைக் கண்டத்தின் வரலாற்றாசிரியர்கள், ஏகாதிபத்திய அதிகாரிகள், பூர்வீக ஆட்சியாளர்கள் அல்லது தேசியவாதத் தலைவர்கள் போன்ற உயரடுக்கினரின் விவகாரங்களில் அதிக கவனம் செலுத்தியதாக குஹா கருதினார். இப்போது, மக்களை ஒரு மாற்று வரலாற்றின் பொருளாக மாற்ற முடியும் என்று குஹா வலியுறுத்தினார். இந்த வரலாற்றை எழுதுவதற்கு புதிய வழிகளை அவர் அழைத்தார். ஏழைகளும் ஒடுக்கப்பட்டவர்களும் தங்களுடைய சொந்தப் பதிவுகளை விட்டுச்

செல்லவில்லை என்றாலும், உத்தியோகபூர்வ ஆவணக் காப்பகங்களில் அவர்கள் பெரும்பாலும் இழிவான மற்றும் கீழ்த்தரமான வழிகளில் விவரிக்கப்பட்டனர். விவசாயிகள் கிளர்ச்சி பற்றிய தனது வேலையில், குஹா இந்த கணக்குகளைப் பயன்படுத்தி அவர்களின் உணர்வுகள், நம்பிக்கைகள் மற்றும் அரசியல் அமைப்பு மற்றும் செயல்பாடுகளின் வடிவங்களை மிகவும் நம்பகமான வழிகளில் புரிந்து கொள்ள வழிகளைக் கண்டறிந்தார். இதில், "தானியத்திற்கு எதிராக" உயரடுக்கு குழுக்களால் உருவாக்கப்பட்ட நூல்களைப் படித்தார்.

இரண்டாம் உலகப் போருக்குப் பிந்தைய காலத்தில் மார்க்சிஸ்ட் வரலாற்றாசிரியர்களால் முன்னோடியாக இருந்தபடி, "கீழே இருந்து வரும் வரலாறு" மூலம் இந்தத் திட்டம் ஒரு பகுதியாக ஈர்க்கப்பட்டாலும், குஹாவின் அணுகுமுறையில் குறிப்பிடத்தக்க வேறுபாடுகள் இருந்தன. மார்க்சிய வரலாற்றாசிரியர்கள் காலப்போக்கில் போராட்டத்தின் மூலம் எப்படி "நவீன" வர்க்க உணர்வு உருவானது என்பதைக் காட்ட முயன்றனர். பிரபலமான நம்பிக்கை மற்றும் நனவின் முன்-நவீன வடிவங்கள் "பின்தங்கிய", "தவறான" அல்லது "பழமையான" (எரிக் ஹோப்ஸ்பாமின் ஐரோப்பாவில் கொள்ளையடித்தல் பற்றிய நன்கு அறியப்பட்ட ஆய்வின் "பழமையான கிளர்ச்சியாளர்களைப் போல) காணப்பட்டன.

ஏழைகள் மற்றும் சக்தியற்றவர்களின் நனவை அதன் சூழலில் நியாயமானதாக ஏற்றுக்கொள்ளுமாறு குஹா வலியுறுத்தினார், இது ஒரு முன்னேறிய தொழிலாள வர்க்கத்தின் அரசியலைப் போலவே அவர்களின் வாழ்க்கை அனுபவத்தின் வெளிச்சத்தில் அரசியல் புரிதலின் ஒரு வடிவம் சரியானது என்று வாதிட்டார். எந்தவொரு பிரபலமான சமூக இயக்கத்திலோ அல்லது எதிர்ப்புச் செயலிலோ வர்க்க உணர்வின் அளவை வரையறுப்பதில் உள்ள சிக்கலில் இருந்து தப்பிக்க - இது இந்தியா போன்ற ஒரு பிரதான விவசாய சமுதாயத்தை கையாளும் போது கடினமாக இருக்கலாம் - குஹா ஆதிக்கம் மற்றும் அடிபணிதல் உறவுகளில் கவனம் செலுத்தினார். 1980 வாக்கில், திட்டத்திற்கு சபால்டர்ன் ஸ்டடிஸ் என்று பெயரிடப்படும் என்று குஹா முடிவு செய்தார். "சபால்டர்ன்" என்ற சொல் இத்தாலிய மார்க்சிஸ்ட் கோட்பாட்டாளர் அன்டோனியோ கிராம்சி என்பவரிடமிருந்து வந்தது, அவர் அடிபணிந்த நிலையில் உள்ளவர்களைக் குறிக்கப் பயன்படுத்தினார். அவர் தனது காலத்தின் இத்தாலியின் பெரும்பான்மையான விவசாய சமுதாயத்தை விவரிக்கும் போது அது பகுப்பாய்வு ரீதியாக பயனுள்ளதாக இருந்தது. தொழில்மயமான நகரங்களில் வர்க்கப் போராட்டம் முக்கியமானதாக இருக்கும் அதே வேளையில், மிகவும் விரிவான கிராமப்புறங்களில் உள்ள சோசலிசத் தலைவர்களின் முக்கிய கவனம் உயரடுக்கின் மேலாதிக்கத்தை அல்லது ஆட்சி செய்யும் உரிமையை பெருமளவில் ஏற்றுக்கொண்ட

மக்களை அடிபணியச் செய்வதாக இருக்க வேண்டும் என்று கிராம்ஷி கண்டார். . இந்த மேலாதிக்கத்தை போராட்டத்தின் மூலம் உடைக்க வேண்டும். குஹா இதை எடுத்துக்கொண்டார், இது உண்மையில் ஆங்கிலத்தில் "சபால்டர்ன்" என்பதன் தற்போதைய அர்த்தங்களில் ஒன்றாகும் என்று குறிப்பிட்டார்

ஆஸ்திரேலிய தேசிய பல்கலைக்கழகத்தில் பெல்லோஷிப்பைப் பெறுவதற்காக 1980 இல் குடிபெயர்ந்த பிறகு, குஹா தனது சொந்த ஆராய்ச்சியை வெளியிடுவதற்கும், தொடரைத் திருத்துவதற்கும் அதிக நேரத்தை செலவிட முடிந்தது. 1973 இல் சசெக்ஸிலிருந்து ANU க்கு மாற்றப்பட்ட டி.ஏ. லோவால் இது எளிதாக்கப்பட்டது, முதலில் பசிபிக் மற்றும் ஆசிய ஆய்வுப் பள்ளியின் டீனாகவும், பின்னர் 1975 முதல் 1982 வரை அந்தப் பல்கலைக்கழகத்தின் துணை வேந்தராகவும் இருந்தார். ஆசா பிரிக்கைப் போலவே, லோவும் எப்போதும் குஹாவுக்கு மிகவும் ஆதரவாக இருந்தார், அவர்கள் எழுதிய வரலாற்றின் வகை கணிசமாக வேறுபட்டாலும். லோவின் ஆதரவுடனும் ஊக்கத்துடனும், குஹா 1982 இல் ANU இல் முதல் சபால்டர்ன் ஆய்வுகள் மாநாட்டை ஏற்பாடு செய்தார். இது மாநாடு தொடங்கும் முன் முக்கிய குழுவானது தொடர்ச்சியான தீவிர விவாதங்களுக்கு ஒன்றுபட அனுமதித்தது, அதில் அவர்களுடன் புகழ்பெற்ற அமெரிக்க வரலாற்றாசிரியர் பெர்னார்ட் கோன் இணைந்தார். . இந்த விவாதங்கள் மாநாட்டில் வழங்கப்பட்ட கட்டுரைகளை மிகவும் ஆக்கபூர்வமான வழிகளில் வடிவமைத்தன, மேலும் அவை தொடரின் மூன்றாம் தொகுதிக்கு அடிப்படையாக அமைந்தன. அந்த நேரத்தில் குழுவின் உற்சாகம் மற்றும் உந்துதல் மற்றும் அதன் உறுப்பினர்கள் எவ்வளவு நன்றாகப் பிணைந்திருந்தனர் என்பதன் மூலம் கோன் மிகவும் அதிர்ச்சியடைந்தார்.

குஹாவின் இளைய கூட்டாளிகள் 1989 இல் தொடரின் எட்டிங் பொறுப்பை ஏற்றுக்கொண்டனர், புதிய குழுவின் கீழ் முதல் தொகுதி 1992 இல் வெளிவந்தது. சில உறுப்பினர்கள் வெளியேறியது மற்றும் புதிய உறுப்பினர்கள் முக்கிய குழுவில் இணைந்ததன் மூலம் திட்டமானது பல ஆண்டுகளாக கணிசமாக மாறியது. இது திட்டத்தில் சில நீர்த்தலுக்கு வழிவகுத்தது. குஹா தனது சிந்தனையின் தெளிவின் மூலம் தெளிவான நிகழ்ச்சி நிரலையும் கவனத்தையும் வழங்கியிருந்தார். இறுதித் தொகுதி 2005 இல் வெளிவந்தது. குஹாவின் கடைசி உள்ளீடு தொகுதி ஒன்பதில் இருந்தது, 1996 இல் "தி ஸ்மால் வாய்ஸ் ஆஃப் ஹிஸ்டரி" இல் வெளியிடப்பட்டது. இதில், அரசியல் மாநிலங்களின் சுயசரிதையாக வரலாற்றை எழுதும் விதத்தை அவர் ஆய்வு செய்தார் - ஒரு கருத்தியல் அணுகுமுறை அவரது வார்த்தைகளில்: "வரலாற்றின் அளவுகோல்களை தீர்மானிக்க மாநிலத்தின் மேலாதிக்க மதிப்புகளை அங்கீகரிக்கிறது". அவர் இதை "புள்ளிவிவரம்"

என்று பெயரிட்டார். இத்தகைய வெளிச்சத்தில், இந்த நிகழ்ச்சி நிரலுக்கு சவால் விடுக்கும் அல்லது கேள்விக்குட்படுத்தும் எந்தவொரு குழுவும் "பழமையான", "பின்தங்கிய", அறியாமை, "தேச விரோதம்" மற்றும் பல என்று விவரிக்கப்படுகிறது. குஹா, சமூகத்தில் மிகவும் ஒடுக்கப்பட்ட குழுக்களின் அனுபவங்களையும் உணர்ச்சிகளையும் சரிபார்க்கும் வகையில், வரலாற்றை எழுதுவதற்கு முற்றிலும் மாறுபட்ட வழிக்கு அழைப்பு விடுத்தார். எளிமையான பதில்கள் எதுவும் இல்லை என்று அவர் கூறவில்லை, ஆனால் அது காரணகாரியம் மற்றும் நேரம் பற்றிய மிகவும் மாறுபட்ட கருத்துகளுக்கு ஆதரவாக வரலாற்றை எழுதுவதற்கான ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்ட பல வழிகளைக் கைவிடுவதாகும் என்று பரிந்துரைத்தார்.

சபால்டர்ன் ஸ்டூடென்ட்ஸ் வெற்றி, சர்வதேச பார்வையாளர்களுக்கு மாநாடுகளுக்கும் விரிவுரைகளுக்கும் குஹா அழைக்கப்பட்டார். 1990 களின் பிற்பகுதியில், அவரும் மெக்ஸ்டீடும் ஆஸ்திரேலியாவை விட்டு வெளியேறி ஆஸ்திரியாவில் வியன்னா லூட்ஸின் விளிம்பில் உள்ள புர்கெர்ஸ்டோர்ஃப் புறநகரில் குடியேறினர். "புள்ளிவிவர" வரலாற்றைக் காட்டிலும் சபால்டர்ன் குழுக்களின் அனுபவங்கள் பெரும்பாலும் இலக்கியத்தில் சிறப்பாகப் பிரதிபலிக்கின்றன என்ற உண்மையை அவர் ஆராயத் தொடங்கினார். 2000 ஆம் ஆண்டில் உலக வரலாற்றின் வரம்பில் வரலாறு என வெளியிடப்பட்ட கொலம்பியா பல்கலைக்கழகத்தில் அவர் நிகழ்த்திய தொடர் விரிவுரைகளில் இந்தக் கருப்பொருளை உருவாக்கினார். இங்கே அவர் ஹெகலிய உலக வரலாறு என்ற கருத்தை சவால் செய்தார். இந்த புள்ளியியல் அணுகுமுறையானது, சாதாரண மக்களின் வாழ்க்கையையும் அனுபவங்களையும் பிரதிபலித்த பிற மாற்று வரலாறுகளை நிராகரித்து அழிக்கப்படுவதையும் கண்டது. பெரும்பாலும், இது ஏகாதிபத்திய ஆதிக்கத்தின் மூலம் நடத்தப்பட்டது - இது வன்முறை மற்றும் அழிவுகரமான செயல்முறையாகும். இதில், இந்தியாவில் காணப்படும் எண்ணற்ற பூர்வீக வரலாறுகளை துடைத்தழிக்க ஆங்கிலேயர்கள் தங்களால் இயன்றதைச் செய்ததாகவும், கல்வி கற்ற இந்தியர்களே அத்தகைய நிகழ்ச்சி நிரலை ஆதரித்த விதத்தைப் பற்றியும் புலம்பிய ரவீந்திரநாத் தாகூரின் வரலாற்று வரலாற்று விமர்சனத்தை அவர் குறிப்பிட்டார்.

ஆஸ்திரியாவில், குஹா ஆங்கிலத்தில் எழுதுவதை விட்டுவிட்டு பெங்காலியில் ஏராளமாக எழுதி வெளியிடத் தொடங்கினார். இதில் பெரும்பகுதி மகாபாரதம் முதல் இந்திய இலக்கியம் பற்றிய பகுப்பாய்வை உள்ளடக்கியது. மனிதப் பிரச்சினைகளுக்கு எளிதான அரசியல் தீர்வுகளை எதிர்பார்த்து பயனற்ற தன்மையை அவர் பிரதிபலித்தார், இதனால் அரசின் பங்கை கேள்விக்குள்ளாக்கினார். எனக்கு பெங்காலி தெரியாது, இந்த தாமதமான எழுத்தின் சுவையை

வெளிப்படுத்த, பார்த்தா சாட்டர்ஜியை மேற்கோள் காட்டுகிறேன். மகாபாரதத்தில் குருசேஷத்திரப் போரின் படுகொலையைப் பற்றிய ஒரு பிரதிபலிப்பில், குஹா குறிப்பிட்டார் (சாட்டர்ஜியின் மொழிபெயர்ப்பில்): “கௌரவப் பெண்கள் பிணங்களுக்கு இடையே நகர்ந்து, தங்கள் கணவர்கள், சகோதரர்கள் மற்றும் மகன்களைத் தேடி, அழுது, எடுத்தவர்களை சபிக்கிறார்கள். அவர்களின் அன்புக்குரியவர்களை விட்டு. 'எல்லாப் போர்களும் முடிவுக்கு வருகின்றன' என்கிறார் குஹா. 'துக்கம் மற்றும் பழிவாங்கும் சுழற்சியில் முடிவடையாதது.' மகாபாரதத்தின் அந்தக் காட்சி நமக்கு நினைவூட்டுகிறது, விவரிக்க முடியாத கொடுமையின் அத்தியாயங்கள் இருந்தபோதிலும், பரஸ்பர ஆதரவான சமூக வாழ்க்கையில் தங்கள் நம்பிக்கையை மீட்டெடுக்க கருணை மற்றும் இரக்கத்தின் உணர்வுகளை மனிதர்கள் மீட்டெடுக்க முடியும். சாட்டர்ஜி தொடர்ந்து கூறுகிறார்: “இந்த தாமதமான எழுத்துக்களில், ரணஜித் குஹா தனது இளமைக்கால நம்பிக்கைகளிலிருந்து முற்றிலும் அரசியலுக்குக் கொடுக்கப்பட்ட வாழ்க்கையைப் பற்றி வெகுதூரம் பயணித்தார். ஆனால் பின்னர், அவர் தனது தொழில் வாழ்க்கையின் பல முக்கியமான தருணங்களில், வழக்கமான மற்றும் மலட்டுத்தன்மையாக மாறிய ஒரு போக்கிலிருந்து விலகிச் செல்வதற்கான விருப்பத்தை வெளிப்படுத்தினார்.

ரணஜித் குஹா அநீதி மற்றும் ஒடுக்குமுறைக்கு எதிராக எப்போதும் தைரியமாக இருந்தார், அது அவர் வளர்க்கப்பட்ட வர்க்கம், பிரிட்டிஷ் ஏகாதிபத்தியம், இந்த ஏகாதிபத்தியத்துடன் ஆதிக்கம் செலுத்தும் இந்திய உயரடுக்கின் உடந்தையாக இருந்தாலும், மேல்தட்டு இந்திய தேசியவாதிகளின் சுய-மைய நிகழ்ச்சி நிரல்களாக இருந்தாலும் சரி. , இந்த வர்க்கத்தின் வன்முறை மற்றும் மிருகத்தனம் ஒரு காலத்தில் அது ஆங்கிலேயரிடம் இருந்து அதிகாரத்தை பறித்தது, மற்றும் சோவியத் யூனியனின் கொடுங்கோன்மை. பழைய மற்றும் பழமையான வாதங்களை அவற்றின் குறைபாடுகள் அம்பலப்படுத்தியவுடன் அவற்றை மீண்டும் எழுப்பவும் அவர் மறுத்துவிட்டார். அவர் வெளிப்படையாகப் பேசக்கூடியவர், அடிக்கடி தனது கருத்துக்களைக் குறைத்துக்கொள்வார், கடினமான பணியாளன், எப்பொழுதும் எளிதில் ஈடுபடக்கூடிய நபர் அல்ல. ஆயினும் கூட, அவர் தனது பிரிவின் கீழ் எடுத்துக் கொண்ட அந்த இளைய அறிஞர்களுக்கு அவர் மிகவும் ஆதரவாக இருந்தார், மிகுந்த தாராள மனப்பான்மையுடன் அவர்களின் வாழ்க்கையில் தனது புத்திசாலித்தனத்தை ஊற்றினார்.

பி.டி. சீனிவாச ஐயங்கார்

பிறந்த நாள் செப்டம்பர் 11, 1874 வெள்ளிக்கிழமை, ராமநாதபுரம்

சீனிவாச ஐயங்கார் மிகவும் நடைமுறை நபர் மற்றும் சமமான திறன் கொண்டவர். சீனிவாச ஐயங்கார் இயல்பிலேயே மிகவும் நேர்த்தியானவர், ஸ்ரீனிவாச ஐயங்கார் அன்பு ஒழுங்கு மற்றும் முறையானவர். சீனிவாச ஐயங்காரிடம் இந்தக் குணங்கள் மிக அதிகமாக வளர்ந்திருக்கக் கூட வாய்ப்புள்ளது, மேலும் சில நிமிட விவரங்களைக் கவனிக்கும்போது, ஸ்ரீனிவாச ஐயங்கார் வாழ்க்கையின் சில பெரிய வாய்ப்புகளை இழக்க நேரிடலாம். ஸ்ரீனிவாச ஐயங்கார் உணர்திறன் மற்றும் தாராள குணம் கொண்டவர். சீனிவாச ஐயங்கார் தேவையற்ற ஒரு வழக்கைப் பற்றிக் கேள்விப்பட்டாலோ அல்லது யாரேனும் துயரத்தில் இருந்தாலோ, சீனிவாச ஐயங்கார் உதவிக் கரம் நீட்டாமல் கடந்து செல்வார் என்று நினைத்துக்கூடப் பார்க்க முடியாது. ஸ்ரீனிவாச ஐயங்கார் ஒரு தயக்கமான நபர். ஸ்ரீனிவாச அய்யங்காரை உலகிலேயே வழி நடத்தும் குணங்கள் சீனிவாச ஐயங்காருக்கு இருந்தாலும், வெற்றியின் ஏணியில் ஏறுவது சீனிவாச அய்யங்காரின் சக்திக்கு உட்பட்டிருந்தாலும், சீனிவாச ஐயங்காரை தூக்கிச் செல்வதற்குத் தேவையான குணங்கள் இன்னும் கொஞ்சம் அதிகமாகத் தள்ளப்பட்டாலும் சரியில்லை. சீனிவாச ஐயங்கார் இருக்கும் இடத்திற்குள் ஆயுதம் ஏந்திய நபர். எனவே சீனிவாச ஐயங்காரின் புராண வரம்புகளைப் பற்றி அதிகம் சிந்திக்க வேண்டாம். சீனிவாச ஐயங்கார் வெற்றி பெறுவார், சீனிவாச ஐயங்கார் வெற்றி பெறுவார் என்பதை சாதாரணமாக எடுத்துக் கொள்ளுங்கள். சீனிவாச ஐயங்கார் எப்பொழுதும் எதையாவது சாதிக்க வேண்டும். ஸ்ரீனிவாச ஐயங்காரின் உள்ளத்தில் எதையாவது சாதிக்க வேண்டும் என்ற ஆழ்மன ஆசை. இதனால் சீனிவாச அய்யங்காருக்கு சில சமயங்களில் அமைதியின்மை ஏற்படுகிறது. இருப்பினும், சீனிவாச ஐயங்காரின் சாதனைகள் குறித்து ஸ்ரீனிவாச ஐயங்கார் எப்போதும் பெருமைப்படுவார்.

ஸ்ரீனிவாச ஐயங்காரின் மகிழ்ச்சி

சீனிவாச ஐயங்கார் அடிக்கடி ஏமாற்றங்களைச் சந்திப்பார், மேலும் எதிர்பார்ப்பார், ஏனெனில் சீனிவாச ஐயங்கார் மிகவும் கவலைப்படுவார், சீனிவாச ஐயங்கார் பொதுவாக சீனிவாச ஐயங்கார் பயப்படுகிறார். மிகவும் கூச்ச சுபாவமுள்ள ஸ்ரீனிவாச ஐயங்கார் உணர்வுகளையும் உணர்ச்சிகளையும் தொடர்புகொள்வதில் மிகவும் சிரமப்படுகிறார். ஸ்ரீனிவாச ஐயங்கார் ஒவ்வொரு நாளும் சிறிது நேரம் ஸ்ரீனிவாச ஐயங்காரின் உலக விஷயங்களில் தலையை அகற்றிவிட்டு தியானத்தில் அமர்ந்தால், ஸ்ரீனிவாச ஐயங்கார் மிகவும் நிம்மதியாக இருப்பார், மேலும் அவை தோன்றும் அளவுக்கு மோசமாக இல்லை என்பதை உணர்ந்துகொள்வார். , அதனால்தான் நீண்ட காலம் படிக்க வேண்டும் என்ற எண்ணம் சீனிவாச ஐயங்காருக்கு வராது. ஆனால், அது சீனிவாச ஐயங்காரின் கல்வி வாழ்க்கையில் எதிர்மறையான சூழ்நிலைகளை பிறப்பிக்கும். சீனிவாச

ஐயங்காரின் மந்தமான குணத்தை சீனிவாச ஐயங்கார் வெற்றி பெற்றவுடன், சீனிவாச ஐயங்காரின் படிப்பில் சீனிவாச ஐயங்கார் சிறப்பாக செயல்படுவார். சீனிவாச ஐயங்காருக்குப் பழக்கமில்லாத விஷயங்களைப் பற்றி அலாதியான ஆர்வம் உண்டு. சீனிவாச ஐயங்காரின் கற்பனைத் திறன் சீனிவாச ஐயங்காரின் அந்தந்த பாடங்களில் கணிசமான அளவு வெற்றியை சீனிவாச ஐயங்காருக்கு வழங்கும். மறுபுறம், சீனிவாச ஐயங்கார் படிக்கும் போது கற்பனை உலகில் ஓடாமல் இருக்க ஸ்ரீனிவாச ஐயங்காரின் செறிவு சக்தியை அதிகரிக்க முயற்சிக்க வேண்டும். ஸ்ரீனிவாச ஐயங்கார் கடினமாக உழைத்தால், இந்தப் பிரபஞ்சத்தில் எந்த சக்தியாலும் ஸ்ரீனிவாச ஐயங்காரின் வெற்றியைத் தடுக்க முடியாது.

பணிகள்

- தாம் படித்த அதே புனித சூசையப்பர் கல்லூரியில் விரிவுரையாளராக ஐந்து ஆண்டுகள் பணியாற்றினார். விசாகப்பட்டினம் திருமதி ஏ வி.என். கல்லூரியில் முதல்வராக 27 ஆண்டுகள் பணியாற்றினார்.
- இவரது வரலாற்று அறிவைக் கண்டுணர்ந்த சென்னைப் பல்கலைக் கழகம் இவரை இந்திய வரலாற்றுத் துறையில் இணைப் பேராசிரியர் பொறுப்பில் பணியமர்த்தியது.^[1]
- பின்னர் அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகம் வரலாறு மற்றும் அரசியல் துறையில் பேராசிரியராகப் பணியமர்த்தியது.
- சீனிவாச அய்யங்கார் வரலாற்றில் புலமை கொண்டவராய் இருந்தபோதிலும் விசய நகரக் கல்லூரியில் ஆங்கிலப் பேராசிரியராகவும் இருந்துள்ளார்.
- சென்னைப் பல்கலைக் கழக ஆட்சிப் பேரவை உறுப்பினராகவும் பல ஆண்டுகள் இருந்துள்ளார்.
- சென்னை மாநிலக் கல்வி மாநாட்டுக்கு மூன்று முறை தலைமை தாங்கினார்.
- பல்லவர் சரித்திரம், இந்தியர் சரித்திரம், திருச்சி ஜில்லா, மராட்டிய காலம் என நான்கு நூல்கள் தமிழில் எழுதினார். பிற நூல்கள் ஆங்கிலத்தில் எழுதப்பட்டன.

சி. எஸ். ஸ்ரீனிவாசாச்சாரி

சி. எஸ். ஸ்ரீனிவாசாச்சாரி, 1890 ஆம் ஆண்டு ஜூலை 9 ஆம் தேதி, சென்னை மாநிலம், தென் ஆற்காடு மாவட்டம், சிதம்பரத்தில், கிழக்கிந்தியக் கம்பெனியின் காலத்திலிருந்து தென்னிந்திய பிராமணக் குடும்பத்தில் பிறந்தார்; "பல புகழ்பெற்ற வழக்கறிஞர்கள், ஆசிரியர்கள்

மற்றும் அரசு ஊழியர்களை" உருவாக்கியது. அவர் தனது கல்வியை ஆரம்ப நிலை முதல் கல்லூரி நிலை வரை நிறுவனங்களில் கற்றார்

இது சில பிராமணரல்லாத தலைவர்களால் நிறுவப்பட்டு ஆதரவளிக்கப்பட்டது. 1909 இல் பட்டதாரி பரீட்சையில் அவர் பெற்ற உயர் கல்வியில் அவருக்கு வெற்றி ஏ அவர் இரண்டு தசாப்தங்களுக்கும் மேலாக தனித்துவத்துடன் தக்கவைத்துக்கொண்ட அவரது அல்மா மேட்டரான மெட்ராஸ் பச்சையப்பா கல்லூரியின் ஊழியர்களில் இடம். பலரால் பெரிதும் விரும்பப்படும் இந்திய சிவில் சர்வீஸ் அதிக லாபம் ஈட்டுவதை விட அவர் ஏன் கற்பித்தலை விரும்பினார் என்று தெரியவில்லை.

இந்த காலகட்டத்தின் பிரகாசமான இளம் இந்தியர்கள், ஆனால் அவர் தனது பட்டப்படிப்பு முடிந்தவுடன் முதுகலைப் பட்டத்திற்கான ஆய்வறிக்கையை எழுதத் தொடங்கினார் என்பது கல்வி உலகில் அவரது ஈடுபாடு வேண்டுமென்றே மற்றும் தீவிரமானது. தற்செயலானது அல்ல என்பதைக் குறிக்கலாம். இருப்பினும், முதல் காலத்தில் தனது நீண்ட ஆசிரியப் பணியின் தசாப்தத்தில், சாரி தான் முடித்த செஞ்சி வரலாறு குறித்த தனது முதுகலை ஆய்வறிக்கையை கூட வெளியிட முயற்சிக்காமல் இளங்கலை மற்றும் பட்டதாரி நிலைகளில் கற்பிக்கும் கலையில் சிறந்து விளங்குவதில் கவனம் செலுத்தினார்.

1913 இல் வெற்றிகரமாக. 1923 ஆம் ஆண்டிலேயே அவர் தனது நேரத்தின் ஒரு பகுதியை ஆராய்ச்சி மற்றும் எழுத்துப்பணிக்காக ஒதுக்கத் தீர்மானித்தார். . 1923 மற்றும் 1924 ஆம் ஆண்டுகளில் அவரது வெளியீடுகள் ஆங்கிலேயருக்கு முந்தைய தென்னிந்திய வரலாற்றில், குறிப்பாக தமிழ் அரசியல் வரலாற்றில், டாக்டர் போன்ற அவரது புகழ்பெற்ற மூத்த சகாக்களைக் கவர்ந்த தமிழ் அரசியல் வரலாற்றில் சில ஆராயப்படாத கருப்பொருள்களைத் தேர்ந்தெடுப்பதற்கான சாத்தியக்கூறுகளை இந்த காலகட்டத்தில் ஆராய்வதாக அவர் நம்பினார். எஸ்.கிருஷ்ணசுவாமி ஐயங்கார் மற்றும் பேராசிரியர் கே.வி.ராமசுவாமி ஐயங்கார்.

சில இந்திய மற்றும் ஐரோப்பிய அறிஞர்களின் வெளியிடப்பட்ட படைப்புகள் மற்றும் இந்திய தொல்லியல் துறையால் அவ்வப்போது வெளியிடப்பட்ட கல்வெட்டுப் பதிவுகள், சில பழங்கால தமிழ் இலக்கியப் படைப்புகளைத் தவிர, அவர் பெரும்பாலும் விமர்சனமின்றி ஏற்றுக்கொண்டார், சாரி ஆங்கிலேயருக்கு முந்தைய தென்னிந்தியாவின் நிறுவன மற்றும் வம்ச வரலாற்றில் அவர் எழுதும் இந்த ஆரம்ப ஆண்டுகளில் ஐந்து முக்கிய பங்களிப்புகளை,

பெரும்பாலும் கல்விசாரா பத்திரிகைகளில் செய்தார். அவரது முதல் கட்டுரை "தென்னிந்திய அரசியலின் சில கட்டங்கள் தமிழர்களுக்கான சிறப்புக் குறிப்புடன்"

1923 இல் ஒரு கல்லூரி இதழில் வெளிவந்தது. தெற்கில் ஆரிய திராவிட கலாச்சாரத்தின் வளர்ச்சிக்கான உத்வேகம் ஆரியர்களின் அமைதியான ஊடுருவலால் வழங்கப்பட்டது என்று கருதும் ஆரிய சிந்தனைப் பள்ளியுடன் தன்னை அடையாளம் கண்டுகொண்டார், சாரி இந்த கட்டுரையில் பல உதாரணங்களை மேற்கோள் காட்டினார். ஆரிய செல்வாக்கு எவ்வாறு வளர்ச்சிக்கு பங்களித்தது என்பதைக் காட்ட தென்னிந்திய அரசியல் மற்றும் இலக்கியம். அதே ஆண்டில், "இந்தியாவுக்கு தென்னிந்தியாவின் கலாச்சாரப் பரிசுகள்" என்ற தலைப்பில் அவரது இரண்டாவது பெரிய கட்டுரை மெட்ராஸ் கல்வி மதிப்பாய்வில் வெளியிடப்பட்டது. டாக்டர் எஸ். கிருஷ்ணசுவாமி ஐயங்காரின் கல்கத்தா பல்கலைக்கழக வாசகர் விரிவுரைகளை அடிப்படையாகக் கொண்டது.

1923 ஆம் ஆண்டு "இந்திய கலாச்சாரத்திற்கு தென்னிந்தியாவின் சில பங்களிப்புகள்" என்ற தலைப்பில், சாரியின் இந்த கட்டுரை, வடக்கின் மதம், கலை மற்றும் அரசியல் ஆகிய துறைகளில் இந்திய கலாச்சாரத்தின் பரிணாம வளர்ச்சிக்கு கடந்த காலத்தில் தெற்கே செய்த பல்வேறு பங்களிப்புகளை பட்டியலிடுகிறது. இந்தியாவிற்கு கலாச்சார பரிசுகள். 1924 மற்றும் 1926 க்கு இடையில், இந்தியாவின் இளைஞர்கள், மெட்ராஸ், "தென்னிந்தியாவில் அரசியல் நிறுவனங்களின் பரிணாமம்" என்ற தொடர் கட்டுரையை வெளியிட்டார், இது ஒரு நீண்ட கதை வடிவத்தில், "கார்ப்பரேட் வாழ்க்கை எவ்வாறு முக்கியமாக வெளிப்பட்டது என்பதைக் காட்டுகிறது. கிராமம் மற்றும் சாதி அமைப்புகள், மற்றும் தென்னிந்தியாவில் பள்ளிகள், கைவினைப்பொருட்கள் போன்றவற்றில் குறைந்த தீவிரத்துடன் ஆரியர் ஊடுருவல் காலத்திலிருந்து

பதினாறாம் நூற்றாண்டு கி.பி., 1924 ஆம் ஆண்டு சென்னையில் நடைபெற்ற மூன்றாவது அகில இந்திய ஓரியண்டல் மாநாட்டில், "இடைக்கால இந்துஸ்தானில் தென்னிந்திய ஏகாதிபத்தியத்தின் தாக்கம்" என்ற கட்டுரையை சாரி வாசித்தார், அதில் சில கல்வெட்டுச் சான்றுகளின் வெளிச்சத்தில் அவர் செலுத்திய செல்வாக்கைக் கண்டறிந்தார். கி.பி எட்டாம் முதல் பதினொன்றாம் நூற்றாண்டு வரையிலான வட இந்தியாவின் அரசியல் மற்றும் வம்ச வரலாற்றில் சில தென்னிந்தியத் தலைவர்களின் ஏகாதிபத்திய சாகசங்கள், இந்த ஆரம்ப எழுத்துக்கள் அனைத்திலும், அவரது பகுப்பாய்வுத் திறனும் நடையின் சரளமும் ஒரு எழுத்தாளராக அவரது வெற்றிக்கு பெரிதும் உதவியது. அவர்களில் சிலரை மட்டுமே

ஆங்கிலேயருக்கு முந்தைய தென்னிந்திய வரலாற்றுத் துறையில் அவரது அசல் பங்களிப்புகளாகக் கருத முடியும்.

924-25 ஆம் ஆண்டில், மெட்ராஸ் பிரசிடென்சியில் ஆங்கிலேயர் ஆட்சியின் ஆரம்ப கட்டம், மெட்ராஸ் ரெக்கார்ட் ஆபிஸில் ஏராளமான ஆய்வுகள் செய்யப்படாத பொருட்கள் இருந்ததால், அவருக்கு அதை உருவாக்க அதிக வாய்ப்பு கிடைத்தது என்பதை சாரி சரியாக உணர்ந்ததாகத் தெரிகிறது. பண்டைய தென்னிந்திய வரலாற்றை விட அசல் பங்களிப்புகள்

ஆதாரங்கள் (குறிப்பாக நம்பகமானவை) வரையறுக்கப்பட்டவை மட்டுமல்ல, பெரும்பாலும் அவரது முன்னோடிகளால் பயன்படுத்தப்பட்டன. பிரிட்டிஷ் ஆட்சியின் ஆரம்ப காலத்தில் அவரது ஆர்வம் கொலின் மெக்கன்சியின் கையெழுத்துப் பதிவுகள் மற்றும் சேகரிப்புகளால் முதலில் தூண்டப்பட்டது. மற்றும் ராபர்ட் ஓர்ம், மற்றும் அபே டுபோயிஸ் ஆகியோரும். 1924 இல் சென்னையில் கூடிய இந்திய வரலாற்றுப் பதிவு ஆணையத்தின் நான்காவது அமர்வில், "ராபர்ட் ஓர்மே மற்றும் கொலின் மெக்கன்சி: இரு ஆரம்பகால சேகரிப்பாளர்கள்" என்ற தலைப்பில் ஒரு கட்டுரையைப் படித்தார். ஆரம்பகால ஆங்கிலேயர்கள்

தென்னிந்தியாவில் ஆட்சி. அடுத்த ஆண்டு லாகூரில் கூடிய அதே கமிஷனின் அடுத்த அமர்வில், "நிறுவனத்தின் நாட்களில் திராவிட ஆய்வுகளின் ஊக்குவிப்பு" என்ற தலைப்பில் மற்றொரு கட்டுரையைப் படித்தார். பல முதன்மை ஆதாரங்களை அடிப்படையாகக் கொண்டு, இந்தக் கட்டுரையில் பின்வருகிறது. கத்தோலிக்க மற்றும் புராட்டஸ்டன்ட் மிஷனரிகள் மற்றும் நிறுவனத்தின் அரசாங்கத்தால் திராவிட மொழிகளின் வளர்ச்சிக்கு மதிப்புமிக்க பங்களிப்புகள்

பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் மத்தியில். இந்திய வரலாற்று பதிவுகள் ஆணையத்திற்கு அவர் எழுதிய மூன்றாவது கட்டுரை "தி அபே டுபோயிஸ் இன் தி பாரமஹால் ரெக்கார்ட்ஸ்" (1926), அதில் அவர் கர்நாடகாவின் சில பிரிட்டிஷ் அதிகாரிகளுடன் அபே டுபோயிஸின் கடிதப் பரிமாற்றத்தின் சில சுவாரசியமான விவரங்கள். மக்களின் தார்மீக மற்றும் பொருள் நலன், "முதல் பர்மியப் போர் மற்றும் மெட்ராஸ் ராணுவம்" என்பது 1927 இல் ரங்கூனில் கூடிய இந்திய வரலாற்றுப் பதிவுகள் ஆணையத்தில் அவரது நான்காவது கட்டுரையை சமர்ப்பித்தது. இந்தத் தாளின் எந்தப் பகுதியும் முதன்மை ஆதாரங்களை அடிப்படையாகக் கொண்டிருக்கவில்லை. மற்றும் எந்த முயற்சியும் எடுக்கவில்லை

பிரிட்டிஷ் எழுத்தாளர்கள் மற்றும் ஆட்சியாளர்கள் வழங்கிய பர்மியப் போரின் கணக்கை சமகால பர்மிய கணக்குகளுடன் ஒப்பிட்டு அதன் ஆசிரியர்; ஆனால் கடந்த

அத்தியாயங்களை மறுகட்டமைப்பதில் இரண்டாம் நிலை 'ஆதாரங்களை ஆக்கப்பூர்வமாகப் பயன்படுத்தும் சார்ட்டின் திறனுக்கு இது ஒரு நல்ல எடுத்துக்காட்டு.

அப்போதிருந்து, தென்னிந்தியாவில் ஆங்கிலேயர் ஆட்சியின் ஆரம்ப காலகட்டத்தின் மீதான அவரது பக்தி படிப்படியாக அதிகரித்தது, எப்போதாவது அவர் இந்தத் துறையில் இருந்து விலகி, "அமெரிக்க கூட்டமைப்பின் முக்கியமான கட்டம்" போன்ற சில தொடர்பற்ற விஷயங்களில் எழுதினார் (ரெவ். Fr. P. Carty Commemoration Volume, 1941) மற்றும் "The German Imperial Chancellor (1870-1918)" (Indian Political Science Conference, 1943), வெளிப்படையாக அவரது நண்பர்களின் தொழில்முறை கோரிக்கைகளுக்கு பதிலளிக்கும் வகையில்.

1924 முதல் 1931 வரை அவர் அண்ணாமலை நகருக்குச் சென்று புதிதாக நிறுவப்பட்ட அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகத்தில் வரலாறு மற்றும் அரசியல் துறையின் தலைவராகப் பொறுப்பேற்றபோது, சென்னைப் பதிவு அலுவலகத்தில் கணிசமான நேரத்தைச் செலவிட்டதாகத் தெரிகிறது.

பதினெட்டாம் நூற்றாண்டின் மெட்ராஸ் வரலாற்றில் தனது விசாரணைக்கு புதிய கருப்பொருள்கள் மற்றும் புதிய ஆதாரங்களைத் தேர்ந்தெடுத்தார். ஆனால் இந்தக் காலக்கட்டத்தில் அவர் நிபுணத்துவம் பெற்ற எந்த ஒரு கருப்பொருளும் இல்லை, இக்காலத்திலிருந்து அவரது முக்கியப் பகுதியானது பதினெட்டாம் நூற்றாண்டு மதராஸ் வரலாற்றாகத் தொடர்ந்தது. இந்த காலகட்டத்தின் ஆரம்பகால நவீன மெட்ராஸ் வரலாற்றில் அவரது மிகச் சிறந்த படைப்புகள், "செயின்ட் ஜார்ஜ் கோட்டையின் பிரசிடென்சியின் அரசாங்கத்தின் ஆரம்பகால வளர்ச்சி", இது பம்பாயில் உள்ள இந்திய பழங்காலத்தில் வெளியிடப்பட்டது.

1927-28, மற்றும் "பிரிட்டிஷ் வெற்றியின் ஈவ் அன்று மெட்ராஸ் பிரசிடென்சியின் பொருளாதார நிலை", இது 1929 இல் மெட்ராஸ் பல்கலைக்கழகத்தில் அவரது வாசகர் விரிவுரைகளின் பொருளாக இருந்தது. அதிகாரப்பூர்வ ஆதாரங்கள் மற்றும் வெளியிடப்பட்ட படைப்புகளின் வெளிச்சத்தில் முந்தைய கட்டுரை தடயங்கள். 1639 இல் கோட்டை நிறுவப்பட்டதில் இருந்து மதராஸ் மற்றும் அதைச் சுற்றியுள்ள குடியேற்ற அரசாங்கத்தை வளர்ப்பதில் பிரிட்டிஷ் வணிகர்களும் அதிகாரிகளும் வெவ்வேறு கட்டங்களில் எதிர்கொள்ள வேண்டிய சிக்கல்கள், பிந்தையவர் சீனிவாசராகவ ஐயங்கார் தனது குறிப்பாணையில் எட்டிய முக்கிய முடிவுக்கு உடன்படுகிறார். கடந்த ஐம்பது ஆண்டுகால பிரிட்டிஷ் நிர்வாகத்தின் (1893) மெட்ராஸ் பிரசிடென்சியின் முன்னேற்றம், ஆங்கிலோ-பிரெஞ்சு மற்றும் ஆங்கிலோ-மைசூர்

போர்களால் கர்நாடகாவில் உருவாக்கப்பட்ட குழப்பமான சூழ்நிலையில் இருந்து பிரசிடென்சி விரைவாக மீண்டு வருகிறது. ஆனால் அதன் முக்கிய தகுதி என்னவென்றால் இது ஒவ்வொரு மாவட்டத்தையும் தனித்தனியாக எடுத்து, பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டில் பிரிட்டிஷ் அதிகாரிகளால் அவை ஒவ்வொன்றிலும் எவ்வாறு மறுசீரமைப்பு செய்யப்பட்டது என்பதை ஆராய்கிறது. ஆரம்பகால நவீன மெட்ராஸ் வரலாற்றில் சாரியின் மற்றொரு சுவாரஸ்யமான பங்களிப்பு "பதினெட்டாம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியில் மதராஸில் வலது மற்றும் இடது கை சாதி தகராறுகள்" ஆகும், இது குவாலியரில் உள்ள இந்திய வரலாற்று பதிவுகள் ஆணையத்தின் அமர்வில் அவர் வழங்கினார்.

வர் தனது அனைத்து ஜனாதிபதி உரைகளிலும் எழுப்பிய மிக அடிப்படையான கேள்வி "நவீன உலகில் வரலாற்றாசிரியரின் செயல்பாடு என்ன, அதை அவர் எவ்வாறு செய்ய வேண்டும்?" இந்தக் கேள்விக்கு தனது சொந்தப் பதிவை அளித்து, சாரி தனது உரை ஒன்றில் கூறினார்: "வரலாற்றின் எழுத்தாளர்" "சரியான, பாரபட்சமற்ற மற்றும்" ஒன்றை மட்டும் கொடுக்க முயற்சிக்கக்கூடாது.

இந்திய வரலாற்றின் உண்மைகளை விளக்குவது மட்டும் தான், ஆனால் அவற்றின் உண்மையான முக்கியத்துவத்தை அறியவும், உண்மைகளைத் தேடுவதைக் காட்டிலும் உண்மையைத் தேடுவதே மிகவும் பயனுள்ளதாக இருக்கும் என்பதை விளக்கும் வகையில், மிக உயர்ந்த முயற்சியை மேற்கொள்வது" என்று அவர் அறிவித்தார். மற்றொரு சந்தர்ப்பத்தில், "ஒவ்வொரு பாரபட்சம் மற்றும் சித்தாந்தத்திலிருந்தும் அது சுதந்திரமாக இருக்க வேண்டும் மற்றும் அதன் முடிவிற்கு அதன் பொருள் முழுவதையும் சார்ந்து இருக்க வேண்டும்." "வரலாற்று ஆதாரங்களைச் சுரண்டுவது எப்போதுமே விமர்சன மனதுடன் மற்றும் தீர்ப்புடன் நடத்தப்பட வேண்டும்," என்று அவர் மேலும் கூறினார். சாத்தியமான மிகவும் முழுமையான மற்றும் பாரபட்சமற்ற அடிப்படைகளில் முடிவுகளை உருவாக்க வேண்டும்." அவரது தொழிலில் உள்ள உறுப்பினர்களுக்கு அவர் செய்த மிகப்பெரிய வேண்டுகோள் "வரலாற்றை வக்கிரமான பிரிவுவாதத்தின் தேர்-சக்கரத்துடன் பிணைக்கப்படாமல் காப்பாற்ற வேண்டும்." "வரலாறு ஒரு பிரச்சாரம் அல்ல. இது ஒரு முரட்டுத்தனமான மற்றும் மோசமான விளம்பரம் அல்ல," என்று அவர் எச்சரித்தார், மேலும் "முன்னாள் தலைமுறையின் சாதனைகளின் மிகைப்படுத்தப்பட்ட படங்களை நமக்குள் பெருமித உணர்வைத் தூண்டும் நோக்கில்" முன்வைக்கும் ஆபத்தான போக்கிற்கு எதிராகவும் எதிர்ப்பு தெரிவித்தார். பொதுவான தப்பெண்ணங்கள் அல்லது தேசியவாதத்தை போக்குவதற்கான ஒரு வழி, அவர் நினைத்தார்

சர்வதேச அணுகுமுறையை வளர்த்துக் கொள்ளுங்கள். "வரலாறு பலனளிக்க வேண்டும் என்றால், அது அதன் வழக்கமான பின்னணியில் இருந்து விலகி, ஒரு உண்மையான சர்வதேச அணுகுமுறையின் கோடுகளுக்குள் ஒரு குறிப்பிடத்தக்க முறையில் பெறுவது அவசியம்" என்று அவர் கூறினார். "உண்மையான வரலாறு," அவர் மேலும் கூறினார், "இருக்க வேண்டும் விரிவான, மற்றும் தேசிய அளவில் மட்டுமல்ல, குறிப்பாக கலாச்சாரங்கள், அவற்றின் தோற்றம் மற்றும் சிதறல் ஆகியவற்றின் சித்தரிப்பு, ஒரு கண்ட மற்றும் கண்டங்களுக்கு இடையேயான பின்னணி வரை நீட்டிக்கப்பட்டுள்ளது."

"இந்திய வரலாற்றின் பல கட்டங்கள், திராவிட கலாச்சாரம் மற்றும் இந்தோனேசியா மற்றும் செரிண்டியாவில் இந்திய நாகரிகத்தின் தோற்றம் மற்றும் பரவல் தொடர்பானவை" என்று அவர் வலியுறுத்தினார். "வரலாற்று ஆசிரியர் தனது புரிதலை வழக்கமான, குறுகியவற்றிலிருந்து விரிவுபடுத்த வேண்டும்."

மற்றும் ஒருவேளை துணை-தேசியம், மற்றும் அதை ஒரு உண்மையான சர்வதேச பின்னணியில் முன்னிறுத்துகிறது." தனிப்பட்ட உணர்வுகளின் தீவிரத்தின் மூலம் வரலாறு அதன் அறிவார்ந்த சிறப்பைப் பெறுகிறது என்பதை அவர் ஒப்புக்கொண்டார். அதன் ஆசிரியரின், ஆனால் இந்த உணர்வு தப்பெண்ணத்திலிருந்து பிறக்கும் போது, அது "உண்மையான வரலாற்றுக் கலையின் வளர்ச்சிக்கு" பெரும் தடையாக மாறும் என்று அவர் அறிவித்தார். அவர் தூய்மையான "அறிவுத்திறன், குளிர்ச்சியான மற்றும் உணர்ச்சியற்ற உணர்வின்" குறைபாடுகளைக் கண்டார்.

வரலாற்றை மந்தமாகவும் ஆக்குகிறது. அவர் தனது சக ஊழியர்களை தங்கள் கணக்குகளை எழுதுவதில் இரண்டு உச்சநிலைகளுக்கு இடையில் "பொன் சராசரிக்கு அதிகமாகவோ அல்லது குறைவாகவோ நெருங்கிய தோராயத்தை" அடைய முயற்சிக்குமாறு வலியுறுத்தினார். இந்த ஆழமான முறையீடுகள் இளைய தலைமுறை அறிஞர்கள் மீது பெரும் செல்வாக்கை செலுத்தியிருக்க வேண்டும், குறிப்பாக தென்னிந்தியாவின் பல்வேறு பகுதிகளில் இப்போது கற்பிக்கும் அவரது சொந்த மாணவர்கள், ஆனால் அதன் அளவை தீர்மானிக்க கடினமாக உள்ளது. சாரியின் சொந்த எழுத்துக்கள் பல இளம் வரலாற்றாசிரியர்களுக்கு முன்மாதிரியாக இருக்க வேண்டும். "அன்பு அல்லது வெறுப்பு இல்லாமல்" மற்றவர்கள் வரலாற்றை எழுத வேண்டும் என்று அவர் எழுதினார் மற்றும் விரும்பினார். அவர் ஒரு கடினமான மற்றும் மனசாட்சியுள்ள அறிஞர், அவர் நேரம் மற்றும் இடம் இரண்டிலும் மட்டுப்படுத்தப்பட்ட வேலையில் ஒரு நிமிட பிரச்சனை இருந்தபோது மிகவும் மகிழ்ச்சியாக

இருந்தது. மேலும் அறிஞர்கள் மத்தியில் மிகவும் பொதுவான சோதனைக்கு எதிராக எப்போதும் தனது பாதுகாப்பில் இருந்தபோது, உண்மையில் தனித்துவமானது என்ன என்பதை உலகளாவியதாக்குவது மற்றும் உண்மையில் குறிப்பிட்டதை பொதுமைப்படுத்துவது.

கே.ஏ. நீலகண்ட சாஸ்திரி

கே.ஏ. நீலகண்ட சாஸ்திரி, கி.பி.1892 ஆம் ஆண்டு ஆகஸ்டு மாதம் 12ம் நாள் திருநெல்வேலி மாவட்டத்திலுள்ள கல்லிடைக்குறிச்சி என்னும் ஊரில் தெலுங்கு பிராமண குடும்பத்தில் பிறந்தார். அவர் இளமைக் கல்வியைக் கல்லிடைக்குறிச்சி சார்ச் மேல்நிலைப்பள்ளியிலும், அம்பாசமுத்திர மேல்நிலைப்பள்ளி என அக்காலத்தில் அழைக்கப்பட்ட தீர்த்தபதி மேல்நிலைப்பள்ளியிலும் பயின்றார். அவருடய பி.ஏ. பட்டப்படிப்பிற்காக ரூபாய் 14 உதவித் தொகையாகப் பெற்றார். கி.பி. 1913 ஆம் ஆண்டு சென்னை கிறித்துவ கல்லூரியில் எம்.ஏ படிப்பில் முதல் வகுப்பில் தேர்வு பெற்றார். இவர் திருநெல்வேலியிலுள்ள இந்துக் கல்லூரின் முக்கிய பிரதிநிதியாக பொறுப்பேற்றார். நாட்டுப்பற்று மற்றும் விட்டுக் கொடுக்கும் கொள்கையுடன், பொது நலனைக் கருத்தில் கொண்டு அங்கே பேராசிரியர்கள் மாணவர்களை ஊக்குவிப்பவர்களாக மாற்றப்பட்டனர்.

கி.பி. 1918 ஆம் ஆண்டு முதல் கி.கி. 1920 ஆம் ஆண்டு வரை பனாரஸ் இந்து பல்கலைக்கழகத்தில் பேராசிரியராக பணியாற்றினார். பின்னர் சிதம்பரம் மீனாட்சி கல்லூரியின் முதல்வர் பதவியைப் பெற்றார். இக்கல்லூரி தற்போது அண்ணாமலை பல்கலைக்கழகம் என்னும் பெயரில் செயல்பட்டு வருகிறது. அங்கே, தான் ஒரு சிறந்த ஆராய்ச்சித் திறன் பெற்றவர் என்பதையும் நிரூபித்துக் காண்பித்தார். கி.பி. 1920 ஆம் ஆண்டு முதல் கி.பி. 1929 ஆம் ஆண்டு வரை அப் பதவியில் நீடித்தார். வரலாறு மற்றும் தொல்பொருள் ஆய்வுத்துறையின் தலைவராக இருந்த டாக்டர் அய்யங்கார் பணியிலிருந்து ஓய்வு பெற்ற போது கே.ஏ. என். சாஸ்திரி, ஜே.என். சர்க்கார் மற்றும் அருட்தந்தை ஹீராஸ் அடங்கிய குழு மூலம் முதல் கட்டமாக அப்பதவியில் அமர்த்தப்பட்டார். கி.பி. 1929 ஆம் ஆண்டு பணியில் சேர்ந்து 1947 ஆம் ஆண்டு ஓய்வு பெற்றார்.

கி. பி. 1951 ஆம் ஆண்டு லக்னோவில் நடைபெற்ற கீழைநாடுகளைச் சார்ந்த அனைத்திந்திய மாநாட்டின் தலைவராக சாஸ்திரி பதவி வகித்தார். இவர் பல்வேறு கருத்தரங்குகள் மற்றும் மாநாடுகளுக்குத் தலைமைப் பொறுப்பேற்று செயலாற்றினார். ராயல் ஆசியாடிக் சொசைட்டியின் பம்பாய், இலங்கை மற்றும் பல்வேறு பிரிவுகளிலும் நுட்பநுட்ப குசயஉயளைந நுலுவுசநஅந முசநைவே ஞயபைழெ ஆகியவற்றிலும் கௌரவ உறுப்பினராகவும் பணியாற்றினார். பிரிட்டன், அயர்லாந்தின் ராயல் ஆசியாடிக் சொசைட்டியின் வரலாறு உறுப்பினராகவும் டெல்லி, மத்திய தொல்லியல் ஆலோசனைக் குழுவின் உறுப்பினராகவும் செயலாற்றினார்.

கி. பி. 1952 ஆம் ஆண்டில் சென்னைப் பல்கலைக்கழகத்தின் பேராசிரியராக இருந்து ஓய்வு பெற்ற பின், ஐ.நா. நிறுவனத்தின் இந்தியா வரலாற்று ஆய்வுத் துறைக்குப் பேராசிரியராக நியமிக்கப்பட்டார். இப்பதவியில் இவர் கி. பி. 1956 ஆம் ஆண்டு வரை பொறுப்பேற்று இருந்தார். கி.பி. 1958 ஆம் ஆண்டு இந்திய அரசு பத்மவிபூசன் விருதை இவருக்கு வழங்கியது. பன்னாட்டு கலாச்சார கழகமான யுனெஸ்கோ, சென்னைப் பல்கலைக் கழகத்துடன் இணைந்து தென்கிழக்கு ஆசிய மரபு வழிப்பண்பாட்டு மையம் ஒன்றை கி. பி. 1957ஆம் ஆண்டு சென்னையில் நிறுவியது. இம்மையத்தின் இயக்குநராக கே.ஏ நீலகண்ட சாஸ்திரி நியமிக்கப்பட்டார். ஆறுமாதம் பேராசிரியராக கி.பி.1959ஆம் ஆண்டு சிகாகோ பல்கலைக் கழகத்திற்கு இவர் சென்றார். கே. ஏ.என். சாஸ்திரியின் நூல்கள் இவர் 22 நூல்களையும், 159 ஆய்வுக்கட்டுரைகளையும் எழுதியுள்ளார். அவை அனைத்துமே அவரின் தனிவழியில் இணையற்றதாக உள்ளன. அவற்றில் சில முக்கியமானவைகள் மட்டுமே கீழே கொடுக்கப்பட்டுள்ளன.

- பாண்டிய அரசு
- சோழர் வரலாறு மற்றும் ஆட்சி முறையில் ஆய்வுகள்
- சோழர்கள் (இரண்டு தொகுதிகள்)
- தென்னிந்திய வரலாற்றும் சிக்கலுக்குத் தொடர்புடைய வரலாற்று முறை
- தூரக்கிழக்கு நாடுகளில் தென்னிந்திய தாக்கங்கள்.
- இந்தியாவின் ஒரு பரந்த வரலாறு (தொகுதி இரண்டு).(பதிப்பாசிரியர்)
- நந்தர்கள் மற்றும் மௌரியர்களின் காலம்.
- தென்னிந்திய வரலாறு. சோழர்கள்

கே. ஏ. நீலகண்ட சாஸ்திரியின் சோழர்கள் நூல் ஒரு இலக்கியப் பெரும்படைப்பாகும். இந்நூல் வரலாற்றின் பால் கே.ஏ. நீலகண்ட சாஸ்திரிக்கு இருந்த விருப்பத்தினையும் கடின வேலையை ஏற்றுக் கொண்டதையும் காட்டுகிறது. சோழர் வரலாற்றுச் சான்றுகளின் ஒரு பொதுத் திட்டத்துடன் தொடங்கும் இந்நூலை மூன்று பெரும் வம்சாவழியினதாகப் பிரிக்கலாம். அவை 1.சங்க கால சோழ அரசர்கள், 2. சோழர்களின் பேரரசு, 3. சாணக்கிய வழிச் சோழர்கள்.

இந்நூல் சோழர்களின் பண்பாட்டு நிலைகளுடன், ஆட்சி முறை மத்திய மற்றும் உள்ளாட்சி அரசாங்கம், சமயம், இலக்கியம், சமூகப் பொருளாதார நிலை, கலை, கட்டடக்கலை ஆகியவைகள் பற்றி விளக்குகின்றது. அவருடைய இந்த ஆய்வு சோழர்களைப் பற்றிய ஆய்வை மேற்கொள்ள விரும்பும் ஆய்வாளர்களுக்கு சிறந்த வழிகாட்டி ஆகும்.

இவரது ஆய்வு முறையியல் தென்னிந்திய வரலாற்றுச் சிக்கலுக்கான ஆன தொடர்பின் வரலாற்று முறை என்னும் நூலில் வரலாற்றுக் கட்டுரைகள் எழுதுவதில் அவருடைய செயல்

முறையை நீலகண்ட சாஸ்திரி நன்கு விளக்கியுள்ளார். தென்னிந்திய வரலாற்றாய்வில் முக்கியமாக இந்திய வரலாற்றின் ஒரு தெளிவான பகுதியினை நிறைவு செய்து தந்துள்ளார்.

சாஸ்திரியின் கூற்றுப்படி நவீன வரலாற்று முறையானது கடைசி நூற்றாண்டிலும் அதற்குப் பிந்திய பாதி நூற்றாண்டுக்காலத்திலும் உருவானவை. இதற்கு முந்திய காலங்களில் வரலாற்று ஆசிரியர்களான ஹெரோடோடஸ், தூசிடேடிஸ், லிவி ஆகியோர் மேற்கிலும் கல்கணர், இபன் கல்டூண் ஆகிய வரலாற்று ஆசிரியர்கள் கிழக்கிலும், வரலாற்றைப் பற்றி பல தொகுதிகள் எழுதியிருந்த போதிலும் அவர்களுடைய வரலாற்றுப் பார்வை தற்போதைய நவீன வரலாற்றுப் பார்வையிலிருந்து

வேறுபட்டுள்ளது. உயிரியலின் வாழ்க்கை வளர்ச்சியானது வரலாற்று ஆதாரங்கள் மூலமாகச் சொல்லப்படுகின்றது. அனைத்துவிதமான கருத்துகளின் மதிப்பீட்டிற்கும் வரலாறே அடிப்படையானது என்று சாஸ்திரி கூறியுள்ளார்.

வரலாற்றில் மதிப்பீடுக் கொள்கைக்கும் எந்தவிதமான வேறுபாடும் கிடையாது என்றும் இயற்கையின் மற்றும் வரலாற்றின் சிறுசிறு மாற்றங்களைப் பின்பற்றி படிப்பதுதான் மதிப்பீடு என்றும் சாஸ்திரி கூறுகிறார். வரலாறு என்பது அரசர்களின் வாழ்க்கை நிகழ்ச்சிகளும் போர்களைப் பற்றிய செய்திகள் மட்டும் அல்ல, அந்த வாழ்க்கைக்குள் பொதுமக்கள் செய்யும் வேலைகளும் அடங்கி இருக்கிறது என்று குறிப்பிடுகின்றார். வரலாற்று மறு அமைப்பு வரலாற்றை மறு அமைப்பு செய்யும் பொழுது கடந்தகால ஆதாரங்கள் என்பது முக்கியமானவை. ஆனால் ஆதாரங்கள் மட்டுமே வரலாறாகாது. முழுமையான வரலாற்று முதிர்ச்சி இல்லாத வரலாற்றாளர்கள் ஆதாரங்களைத் தேடாமல் கதைகளை அப்படியே வரலாறு என நம்பி விட்டனர். ஆனால் அனுபவம் முதிர்ந்த வரலாற்றாசிரியர்கள் அவற்றை வரலாற்று ஆதாரங்களுடன் இணைத்தனர். உதாரணமாக மாம்சன் என்பவர் ஒரு அடிக்குறிப்பு கூட

இல்லாமல் ரோம் வரலாற்றை எழுதியுள்ளார். இதில் நிகழ்ச்சிகளுக்குப் பதிலாக முடிவுகள் நிரப்பப்பட்டுள்ளன. வரலாற்று வல்லுனர்கள் எங்கு இருக்கிறார்களோ அங்கு வரலாறு இருக்கும். அவர்கள் இல்லையேல் வரலாறும் இருப்பதில்லை. ஆனால் வரலாற்றாளனாக மட்டுமல்லாது அதில் அனுபவம் முதிர்ந்த அறிவும் படைப்பில் இருக்க வேண்டும் என சாஸ்திரி கூறுகிறார்.

வரலாறு அறிவியலா?

வரலாறு என்பது முழுமையான அறிவியல் என்னும் பியூரியின் கருத்துடன் சாஸ்திரி உடன்படுகின்றார். அறிவியல் வரலாற்று முறையின் அடிப்படை இயற்கையின் தன்மைகளைச் சோதனைக்குட்படுத்தி உண்மைகளை கண்டறிவது தான். மற்றொரு புறத்தில், வரலாறு எழுவதற்கு தேவையான ஒன்று சுய அறிவே ஆகும். மற்றபடி வரலாறு என்பது செயல் முறையில் நடக்க முடியாதது. உருவ மாற்றத்தைத் தவிர, மொகஞ்சதரோவின் காலத்தில்

வாழ முடியாது. வரலாற்றின் செய்திக் குறிப்புகளான் கடந்து போன காலம், இறந்தவை, சென்றவைகள் ஆகியனவைகளான இவைகள் இணையற்றவையாக உள்ளன. ஒரே மாதிரியாக இரண்டு வரலாற்றுச் சூழ்நிலைகள் இருக்கவில்லை . வரலாறு என்பது மனிதனின் நடவடிக்கைகள் அவனது இயக்கம் ஆகியவைகளுடன் சேர்ந்தே பெருமளவு உள்ளது. எல்லாக் காலங்களிலும் அவைகள் புரிந்து கொள்ளப்படவில்லை.

கே. ஏ. நீலகண்ட சாஸ்திரி வரலாற்று ஆசிரியரான ஜெ.பி. பிபூரியின் கூற்றான துல்லியமாக வரலாறு என்பது ஒரு அறிவியலே என்பதை ஏற்றுக் கொள்கிறார். அறிவியல் முறையில் ஆதாரங்களைக் கொண்டு ஆராய்ச்சி முடிவுகள் மேற்கொள்ளப்படுகின்றன. இத்தகைய ஆதாரங்களைச் சோதனைக்குட்படுத்தலாம். இவ்வகையில் அறிவியல் ஆதாரங்கள் எக்காலத்திற்கும் பொதுவானது. மாறாக அந்தரங்க செய்திகள், வரலாறு எழுவதற்கு அடிப்படையாக அமைகின்றன. இத்தகைய ஆதாரங்கள் கடந்த காலத்தைச் சார்ந்தவை. எனவே வரலாற்று ஆசிரியர் நிகழ்காலத்திலும், வரலாற்று நிகழ்ச்சிகள் கடந்த காலத்திலும் அமைந்துள்ளன. இது வரலாற்றின் நியதி வரலாற்றைத் தொகுக்கும் பொழுது முறையான வரலாற்று ஆதாரங்கள் கிடைப்பதில்லை. எனில் அத்தகைய முயற்சி நூறு மடங்கு கடினமான முயற்சியாகிவிடும். மேலும் வரலாற்றில் ஒவ்வொரு நிலையிலும் மனித செயல்களும் நிகழ்ச்சிகளும் வரலாற்று ஆசிரியரின் முயற்சியைக் கடுமையாக்குகின்றன. இவ்வகையில் வரலாறு எழுதுவது என்பது புற நோக்குத் தன்மையுடன் அணுகும் அறிவியலை விட கடினமான செயலாகும். வரலாறு என்பது ஒரு ஓவியத்தைப் போன்ற ஒன்று.

அவ்வோவியம் படைத்தவனுடைய மனநிலை, திறமை, அவ்வோவியத்தின் பின்னணி போன்றவை ஒரு ஓவியப்படைப்பில் அடங்கிவிடுகின்றன. ஆனால் ஒரு இயற்பியல் விதி போல் ஓவியம் செயல்படுவதில்லை. வரலாறு அறிவியலின் ஒரு பகுதியை நமக்கு உணர்த்துகிறது. ஆனால் இத்தகைய வரலாற்று அறிவைப் போல பொதுமைப்படுத்தி பயன்படுத்த இயலாது. இருப்பினும் வரலாற்று ஆய்வாளர்களும் அறிவியல் ஆய்வாளர்களும் தங்களுடைய குறிக்கோளை அடைய முறையான அறிவியல் பூர்வமான அணுகுமுறைகளைக் கடைபிடிக்கின்றனர்.

கனகசபை பிள்ளை (K.K.Pillai)

கே.கே. பிள்ளை , கி. பி. 1905 ஆம் ஆண்டு ஏப்ரல் 3ஆம்நாள் கன்னியாகுமரி மாவட்டத்தில் பிறந்தார். இவர் பள்ளி நாட்களில் அறிவுக் கூர்மையுடன் விளங்கினார். கி.பி. 1927ஆம் ஆண்டு வரலாற்றில் முதுகலைப்பட்டம் பெற்றார். கி.பி. 1946 ஆம் ஆண்டு இவர் “சுசீந்திரம்” கோயில் பற்றி ஆய்வு செய்து சென்னைப் பல்கலைக்கழகத்தில் எம்.லிட் பட்டம் பெற்றார். இதைத் தொடர்ந்து மேற்படிப்பிற்காக இலண்டனில் உள்ள கிழக்கத்திய மற்றும் ஆப்பிரிக்க ஆராய்ச்சி மையத்திற்குச் சென்றார். அங்கு பேராசிரியர் சி. எச். பிலிப்ஸ்

மேற்பார்வையின் கீழ் 1948 ஆம் ஆண்டு பட்டம் பெற்றார். அப்பொழுது அவர் எழுதிய ஆய்வுக்கட்டுரையின் தலைப்பு சென்னை மாநிலத்தின் தன்னாட்சி வரலாறு கி.பி. 1882- கி.பி. 1918.

இவர் சென்னை மாநிலத்தில் கல்வித்துறையில் உதவிப் பேரரசிரியராக கி. பி. 1928லிருந்து கி.பி. 1946ஆம் ஆண்டு வரை பணிபுரிந்தார். மூன்றாண்டுகள் இங்கிலாந்தில் மேற்படிப்பை முடித்துவிட்டு திரும்பிய பொழுது கி.பி.1951 ஆம் ஆண்டு சென்னை மாநிலக் கல்லூரியின் வரலாற்றுத் துறையின் தலைவராகவும், மாநிலக் கல்லூரியின் வரலாற்றுத் துறையின் தலைவராகவும், பேரரசிரியராகவும் நியமிக்கப்பட்டார். கி.பி. 1953 ஆம் ஆண்டு சென்னைப் பல்கலைக் கழகத்தின் இந்திய வரலாற்றுத் துறையின் தலைவராகவும், பேரரசிரியராகவும் பொறுப்பேற்றார். ஐந்தாண்டு காலம் இப்பதவியில் இருந்தார். பின்னர் சென்னைப் பல்கலைக் கழகத்திலுள்ள பண்பாட்டு மரபு மையத்தின் இயக்குனராகப் பணியாற்றினார். அப்பதவியிலிருக்கும் போதே இயற்கையெய்தினார்.

எழுதிய நூல்கள்

இவர் ஆய்வின் மூலமாக தமிழக வரலாற்றின் சிறப்புகளை வெளிக் கொணர்ந்துள்ளார். இவர் எழுதிய நூல்கள் பல இருப்பினும் முக்கியமான நூல்கள் பின்வருமாறு. 1. சுசீந்திரம் கோயில் 2. சென்னை மாநிலத்தின் தன்னாட்சி வரலாறு (1882-1918) 3. நாஞ்சில் நாட்டின் துவக்க கால வரலாறு 4. தமிழகர்களின் துவக்கால வரலாறு 5. தமிழக வரலாற்று நோக்குடன் இந்திய வரலாறு ஓர் ஆய்வு வரலாற்று முறைகள் கே.கே. பிள்ளை தற்காலத்தில் தோன்றிய ஒரு சிறந்த வரலாற்று ஆசிரியராவார்.

தமிழக வரலாற்றை அறிவியல் நோக்குடன் ஆராய்ச்சி செய்தார். வரலாறு எழுதும் பொழுது வரலாற்று ஆசிரியர் பாரபட்சமின்றி செயல்பட வேண்டும் என்பது இவரது கருத்து. அதே போல அறிவியல் அணுகுமுறை வரலாற்று ஆய்வுக்கு முக்கியமானது என்பதையும் சுட்டிக்காட்டினார். வரலாறு படைக்கும் பொழுது சார்புத்தன்மையின்றி, புற நோக்குத் தன்மையுடன் செயல்படவேண்டும், என்பதை வலியுறுத்தியுள்ளார். வரலாற்று ஆசிரியர் நீதிபதி போல திறந்த மனத்துடன் செயல்பட வேண்டும். மேலும் பண்டைய வரலாற்று ஆதாரங்கள், வரலாற்றுச் செய்திகளை விட கட்டுக்கதைகளையும், புராணக்கதைகளையும் தாங்கியுள்ளது என்பதை ஆதாரத்துடன்

விளக்கியுள்ளார். உதாரணமான சின்னமனார், பட்டயங்களில் வல்லப் பாண்டியன் உலகம் முழுவதும் தனது குடையின் கீழ் கொண்டு வந்தாகக் கூறப்பட்டுள்ளது. அதே போல நரசிம்மவர்மன் பல்லவன் சிவன் மற்றும் பிரம்மா போன்றவர்களுக்கு இணையானவன் என்று குறிப்பிடுவதையும் சுட்டிக்காட்டியுள்ளார். எனவே கே. கே. பிள்ளை வரலாற்று மூல ஆதாரங்களை கண்முடித்தனமாக பயன்படுத்தலாகாது

என்று சுட்டிக்காட்டி எழுதியுள்ளார்.

வரலாற்று ஆசிரியர் எந்த பகுதியின் வரலாற்றை எழுதுகிறாரோ அப்பகுதியின் மொழி தெரிந்திருக்க வேண்டும் இல்லையேல் துணை ஆதாரங்களைக் கொண்டு தான் வரலாறு எழுத வேண்டும் என்கிறார். உதாரணமாக மெகஸ்தனிஸையும், வின்ஸென்ட் ஸ்மித்தையும் சுட்டிக் காட்டுகின்றார். மெகஸ்தனிஸ் இந்திய சமூகத்தைப் பற்றி முழுமையாக அறிய முடியாமைக்குக் காரணம் இந்திய மொழிகளை அறியாததே. அதே போல வின்ஸென்ட் ஸ்மித் தென்னிந்திய மொழிகளை அறிந்திருக்காததால் அவர் எழுதிய இந்திய வரலாற்றைக் காவிரிக் கரையிலிருந்து எழுத முடியவில்லை.

ஒரு வரலாற்று ஆசிரியர் பல துறைகளிலும் தேர்ச்சி பெற்றிருக்க வேண்டும் என்னும் கருத்தை இவர் வலியுறுத்துகின்றார். உதாரணமாக, ஒரு வரலாற்று ஆசிரியர் கல்வெட்டியல், மனித இன இயல், சமூக இயல், தத்துவம், உளவியல் மற்றும் அரசியல் ஆகிய இத்துறைகளில் தேர்ச்சி பெற்றிருந்தாலன்றி அவர் எழுதுகின்ற முழுவரலாற்றின் முக்கியத்துவத்தை உணர்த்த இயலாது என்று கூறுகின்றார். மேலும், ஆதாரங்களைப் பகுத்து ஆய்வு செய்யும் பொழுது ஒரு நிகழ்ச்சி இருவகையான ஆதாரங்களைக் கொண்டு உறுதிப்பட வேண்டும். இதற்கு உதாரணமாக கிரேக்க வரலாற்று ஆதாரங்களையும், இலங்கை வரலாற்று ஆதாரங்களையும் சுட்டிக்காட்டி அவை எவ்வாறு இந்திய வரலாற்று நிகழ்ச்சிகளை உறுதிப்படுத்துவதற்கு பயன்படுகின்றன என்பதையும் சுட்டிக்காட்டுகின்றார்.

ஒரு வரலாறு எழுதுவதற்குக் கல்வெட்டுச் சான்றுகள் மட்டுமே முக்கியமானவை அல்ல. மாறாக, இலக்கியத்திற்கும் அதிக முக்கியத்துவம் அளிக்கப்படவேண்டும் என்பது பேராசிரியர் கே.கே. பிள்ளையின் கருத்து. இதற்குக் காரணம் கல்வெட்டுக்கள் முழுவரலாற்றுச் செய்திகளையும் தாங்கி இருக்க வாய்ப்பு இல்லை. அத்தகைய செய்திகளை இலக்கிய ஆதாரங்கள் நிறைவு செய்கின்றன. உதாரணமாக பல்லவர் கல்வெட்டுகள் நந்திவர்மனின் போர்களைப் பற்றிக் குறிப்பிடும் பொழுது தெள்ளாற்று போரை மட்டுமே குறிப்பிடுகிறது. ஆனால் நந்திக்கலம்பகத்தில் கடம்பூர், தொண்டி மற்றும் பழையாறை போன்ற இடங்களில் நந்திவர்மன் நடத்திய போர்களைப் பற்றிக் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது.

வரலாற்றில் புறநோக்குத் தன்மை எதிரிகளாக மொழிப்பற்று, இனப்பற்று, மண்டலப்பற்று ஆகியவற்றைச் சுட்டிக் காட்டுகின்றார். வரலாறு என்பது மக்களின் வாழ்க்கை, சமூக நிலை பற்றியதாகும். ஆங்கில வரலாற்று ஆசிரியர்களான மெக்காலே, மெயின், ஹண்டர், லயஸ் மற்றும் ஸ்மித் போன்றோர், சமூக வரலாற்றை விட அரசியல் மற்றும் நிர்வாக வரலாற்றுக்கு முக்கியத்துவம் அளித்துள்ளனர். எனவே சம நிலையிலான வரலாறு எழுதப்படுதல் வேண்டும்.

இந்திய வரலாற்றைப் பொறுத்தவரை வரலாற்றின் துவக்கமாக வைகை மற்றும் காவிரி வேண்டும். இவர் சிந்து சமவெளி நாகரீகத்திற்கும், தமிழக நாகரிகத்திற்கும் பல ஒற்றுமை இருப்பதை சுட்டிக்காட்டுகின்றார். அதேபோல் பல்வர்களைப் பற்றிக் குறிப்பிடும் போது அவர்கள் முதலில் சத்திரியர்களாகவும், பின்னர் அந்தணர் நிலையை அடைந்தனர் என்றும் பிள்ளையவர்கள் சுட்டிக்காட்டுகின்றார். இதன் பிரதிபலிப்பாக, ஆரிய கலாச்சாரமும், சமஸ்கிருதமும் தமிழ்நாடு முழுவதும் பரவியுள்ளதைச் சுட்டிக்காட்டுகின்றார்.

கே.கே. பிள்ளை சாதி பாகுபாட்டையும் தமிழ்நாட்டில் அவை தோன்றிய விதம் பற்றியும் விரிவாக பற்றியும் விரிவாக ஆராய்ச்சி செய்து வெளியிட்டு உள்ளார். இவரைப் பொறுத்தவரை ஒரு வரலாற்று ஆசிரியர். பல ஆதாரங்களிலிருந்து வரலாற்று உண்மைகளைச் சேகரிக்க முடியும் என வலியுறுத்துகிறார்.

பண்மைய, இடைக்கால மற்றும் நவீன தமிழக வரலாற்றைச் சீரிய ஆய்வின் மூலமாக வெளிப்படுத்திய பெருமை கே.கே.பிள்ளை அவர்களையே சாரும். இவர் தற்காலத்தில் வாழ்ந்து மறைந்த தமிழகத்தின் தலைசிறந்த வரலாற்றாளர் ஆவார். இவர் எழுதிய தமிழர்களின் சமூக வரலாறு மிகச் சிறந்த நூலாகக் கருதப்படுகிறது. இவர் கடைப்பிடித்த வரலாற்று முறைகளும் அறிவியல் அணுகுமுறையாகும். புறநோக்குத் தன்மை கொண்டதாகும். இவர் வரலாற்று ஆதாரங்களைக் கடுமையான சோதனைக்குட்படுத்தி வரலாற்று நூல்களைப் படைத்துள்ளார்.

என். சுப்பிரமணியன்

புகழ்பெற்ற வரலாற்றாசிரியரும் அறிஞருமான டாக்டர் என். சுப்பிரமணியன் ஒரு தாழ்வு மனப்பான்மையை வைத்திருந்தார். „டாக்டர் என்எஸ்” என்று அன்புடன் அழைக்கப்பட்ட அவர், தமிழ்நாட்டில் திருப்பூர் மாவட்டத்தில் உள்ள உடுமலப்பேட்டை வீட்டில் அடைக்கப்பட்டார். அவர் பல்வேறு தலைப்புகளில் 150 க்கும் மேற்பட்ட புத்தகங்களை எழுதியுள்ளார். என்.சுப்பிரமணியன் எழுதிய சங்க அரசியல் என்ற புத்தகம் சங்க காலத்தின் விரிவான ஆய்வு ஆகும்

சங்க காலத்தைப் பற்றி விரிவாகப் பேசுகிறது. இது சமூக வரலாற்றின் வரிசையில் நம் நாட்டின் மிகவும் தகுதியான பங்களிப்பாகும். தென்னிந்திய வரலாற்றில் இது குறிப்பிடத்தக்க சாதனையாகும். இந்த புத்தகத்தில், டாக்டர் என். சுப்பிரமணியன் பாண்டிய ராஜ்யத்தின் முத்து முற்காலத்திலிருந்தே கங்கை பள்ளத்தாக்கின் ராஜ்யங்களில் மிகவும் விரும்பப்பட்ட கட்டுரையாக இருந்தது. கவடைல்யரின் அர்த்த சாஸ்திரம் சிலவற்றைக் குறிப்பிடுகிறது பாண்டியகாவதம் (ஒரு வகையான முத்து பெயர்) மற்றும் மதுரம் (மதுரையிலிருந்து ஒரு வகையான பருத்தி துணி) போன்ற பொருட்கள் பாண்டியர்களின் நிலத்திலிருந்து வந்தவை.

தொழில்நுட்ப மொழியில் மூன்று பிரிவுகள் பிண்டம் அல்லது டிரினிட்டி என்று அழைக்கப்படுகின்றன, இதில் எழுத்தடிகாரம் (ஆர்த்தோகிராபி), சொல்லடிகாரம் (சொற்பிறப்பியல் மற்றும் சொற்பொருள்) மற்றும் பொருளடிகாரம் (அகம் (காதல்) மற்றும் புரம் (அன்பில்லாத) கருப்பொருள்கள், பேச்சின் உருவங்கள், ஒரு எச்சத்தின் உரைநடை, சமூக மற்றும் இலக்கிய மரபுகள் இயற்கை மற்றும் சமூக உளவியல் வியத்தகு மற்றும் தொடர்புடைய இலக்கியம் தொடர்பாக. தமிழில் அகம் மற்றும் புரம் இலக்கியக் கருப்பொருள்களின் வகைப்பாடு தனித்துவமானது என்று அவர் நம்புகிறார். இந்த வேலையின் இந்த மூன்று பிரிவுகளில் ஒவ்வொன்றும் ஒன்பது லியல்களாக (துணை அத்தியாயங்கள்) பிரிக்கப்பட்டுள்ளது, எனவே வேலை 27 இயல்கள் மற்றும் 1612 சூத்திரங்களைக் கொண்டுள்ளது. கட்டியம் என்றாலும் அகஸ்தியாவின் (தற்போது இல்லை) தமிழின் மூன்று பாரம்பரிய பிரிவுகளான இயல், இசை மற்றும் நாடகம் ஆகியவற்றைக் கையாண்டதாக நம்பப்படுகிறது, தொல்காப்பியம் அந்த வழக்கமான பிரிவைக் கையாளவில்லை.

இந்த புத்தகம், ஒரு தலைமுறையில் தென்னிந்திய வரலாற்றில் வரும் மிக முக்கியமான வரலாற்று மோனோகிராஃப்களில் ஒன்றாகும், ஏனெனில் இது தொழில்முறை வரலாற்றாசிரியரின் பங்கை கோடிட்டுக் காட்டுகிறது. மற்றபடி அவரது உலகத்தின் பார்வை, மற்றும், ஒரு முக்கியமான வரலாற்று ஆதாரம் என். சுப்பிரமணியனின் தொனி எப்போதுமே அடக்கமாகவும் நேராகவும் இருக்கிறது, மேலும் கவிஞரின் கற்பனையின் இந்த வெளிப்படையான பாரம்பரியத்தை தீவிர வரலாற்றாசிரியருக்கு மீட்டெடுப்பதில் அவரது பணியின் முழு முக்கியத்துவமும் படைப்பில் புரியவில்லை. இந்த முக்கியத்துவத்தை தெளிவுபடுத்துவது விமர்சகரின் பணியாக இருக்கலாம்.

முற்கால தமிழ் இலக்கியத்தில் டாக்டர் சுப்பிரமணியனின் கவனமாக புலமை அவரது பல்லவன் தமிழ் குறியீட்டில் (பல்லவன் முன் தமிழ் இலக்கியத்தில் வரலாற்றுப் பொருள் அட்டவணை) நன்கு நிறுவப்பட்டுள்ளது, இது சங்கப் படைப்புகளில் ஆராய்ச்சிக்கான தவிர்க்க முடியாத கையேடு இந்த 7224 கவிதைகள், 490 பெயரிடப்பட்ட ஆசிரியர்கள் மற்றும் 102 பிறரின் தெளிவற்ற எழுத்துக்கள் சமகால

தமிழ்நாட்டில் கூட குறிப்பிடத்தக்கவை, அங்கு இலக்கிய மற்றும் "மொழியியல்" புலமை பெரும்பாலும் இந்த ஆரம்ப கவிதையில் மட்டுமே வேலை செய்கிறது. அவரின் பல்வேறு முக்கியமான மற்றும் அதிகம் விவாதிக்கப்பட்ட பத்திகளின் வாசிப்புகள் மற்றும் விளக்கங்கள், படைப்பாளிகளின் கவிதை நோக்கத்திற்கு அனுதாபம் காட்டுவதோடு மட்டுமல்லாமல், அறிஞராகவும் புத்திசாலியாகவும் வாசகர்களைத் தாக்குகிறது. இலக்கிய உதவித்தொகையாக மட்டும், இது புத்தகம் தீவிர கவனம் செலுத்த வேண்டும். இருப்பினும், தமிழர்களின் தொலைதூர கடந்த காலங்களில், அவரது கைவினைஞர் போன்ற வரலாற்று

அணுகுமுறையில், வாழ்க்கையின் முக்கிய குணாதிசயங்களைக் கையாள்வதில் தான் இந்த புத்தகம் அதிகம் சாதிக்கிறது.

சங்ககால கவிதைகள் வரலாற்றாசிரியருக்குத் தமிழ்ச் சமூகம் மற்றும் கலாச்சாரத்தின் இந்த முக்கியமான உருவாக்கும் காலகட்டத்தை வெளிச்சம் போட்டுக் காட்டக்கூடிய அனைத்தையும் கொடுக்க வேண்டும் என்றால், மொழியியல் பகுப்பாய்வு உட்பட தீவிர உரை பகுப்பாய்வு செய்யப்பட வேண்டும்.

சுப்பிரமணியன் இந்த கவிதைகளின் தொகுப்பில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ள வளமான சாத்தியக்கூறுகளின் மிக சரியான நேரத்தில் மற்றும் முக்கியமான ஆர்ப்பாட்டத்தை வழங்கியுள்ளார். அவரது சாதனை இதில் கணிசமானதாகும். சங்கக் கவிதைகள் பழங்காலத்துடன் எந்த ஒற்றுமையையும் காட்டாது என்று அவர் கருதினார். புராண இலக்கியம் மற்றும் இடைக்கால தமிழ் இலக்கியங்கள், இவை இரண்டும், அவரது கருத்துப்படி, கற்பனை புராணங்கள் மற்றும் சாத்தியமற்ற புராணக்கதைகளைக் கொண்டுள்ளது. சங்க இலக்கியம், பெரும்பாலும், கடந்த காலத்தின் நிகழ்வுகள் பற்றிய ஒரு தெளிவான வார்னிஷ் இல்லாத கதை என்று அவர் உணர்கிறார் மற்ற புகழ்பெற்ற அறிஞர்களும் இந்த கருத்துடன் ஒத்துப்போகிறார்கள். கூர்மையான ஞாபக சக்தி கொண்ட என். சுப்பிரமணியன் அந்த நாட்களில் தமிழ் அறிஞர் வி.ஜி.சூரியநாராயண சாஸ்திரி என்றழைக்கப்படும் பரிதிமார் கலைஞர் வழிகாட்டுதலின் கீழ் படித்த 12 மாணவர்களில் ஒருவர் என்று நினைவு கூர்ந்தார். குறைந்த சுயவிவரத்தை வைத்திருந்தாலும், டாக்டர் சுப்பிரமணியன் 1950 இல் பரிதிமார் கலைஞர் வாழ்க்கை வரலாற்றை தமிழில் எழுதினார். அக்காலத்தில் தமிழை செம்மொழியாக அறிவிக்க கலைஞர் முதலில் குரல் எழுப்பினார். னுச.ளே நூற்றாண்டு விழாவை 1970 டிசம்பர் 15 அன்று மதுரையில் பரிதிமார் கலைஞர் நினைவாக ஏற்பாடு செய்தார். 1994 ஆம் ஆண்டில், என்.சுப்பிரமணியன் தனது தந்தை என்.பலராம அய்யரின் நினைவாக ஒரு வீட்டு நூலகத்தை நிறுவினார், இது ஆராய்ச்சி மாணவர்கள் தங்கள் குறிப்புக்கு பயன்படுத்த உதவுகிறது.

கே.61. ராஜய்யன்

பேராசிரியர் கே.ராஜய்யன் குறிப்பாக இந்தியா மற்றும் தென்னிந்தியாவின் நன்கு அறியப்பட்ட வரலாற்றாசிரியர். அவர் தென்னிந்திய வரலாற்றின் டோயனாக ருதப்படுகிறார். அவர் இருபது புத்தகங்கள் மற்றும் 150 க்கும் மேற்பட்ட ஆராய்ச்சி கட்டுரைகளை எழுதியுள்ளார். அவர் ஜூன் 23, 1929 அன்று தெற்கு திருவாங்கூரில் உள்ள நெல்லிக்கக்குழியில் தென்காசியில் இருந்து ஒரு தமிழ் புலம்பெயர்ந்த குடும்பத்தில் பிறந்தார். 1953 ஆம் ஆண்டில், அவர் கேரளா பல்கலைக்கழகத்தில் முதுகலை பட்டப்படிப்பையும், 1960

இல் மெட்ராஸ் பல்கலைக்கழகத்தில் எம். லிட்டையும், 1965 இல் மெட்ராஸ் பல்கலைக்கழகத்தில் பிஎச்டியையும் முடித்தார். குறிப்பாக தென்னிந்தியாவின் நவீன வரலாறு அடங்கும். தமிழ்நாடு மற்றும் அமெரிக்காவின் வரலாறு அவர் இருபத்தி ஒன்பது ஆண்டுகளுக்கும் மேலாக ஆசிரியர், ஆராய்ச்சியாளர் மற்றும் ஆராய்ச்சி வழிகாட்டியாக பணியாற்றியுள்ளார் மற்றும் தனது சொந்த பங்களிப்பை வழங்கியுள்ளார். அவர் பல்வேறு பல்கலைக்கழகங்களில் பதின்மூன்று வருடங்கள் விரிவுரையாளராகவும், அமெரிக்காவின் தேசிய ஆவணக் காப்பகத்தில் ஆராய்ச்சி அறிஞராகவும், ஒரு வருடம் சென்னை பிரசிடென்சி கல்லூரியில் வரலாற்றுப் பேராசிரியராகவும், நவீன வரலாற்றுத் துறை பேராசிரியராகவும் தலைவராகவும் பணியாற்றினார்.

மதுரை காமராஜ் பல்கலைக்கழகத்தில் ஐந்து ஆண்டுகள். பேராசிரியர் கே.ராஜய்யன் வால்பரைசோ மற்றும் பெர்ஹாம்பூர் பல்கலைக்கழகம், அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகம், மைசூர் மற்றும் கேரள பல்கலைக்கழகங்களில் வருகைதரும் பேராசிரியராக இரண்டு ஆண்டுகள் மற்றும் இரண்டு மாதங்கள் பணியாற்றினார். பேராசிரியர் கே.ராஜய்யன் ஆங்கில ஊடகத்தில் வரலாறு குறித்த இருபது புத்தகங்களையும், தமிழ் மொழியில் ஐந்து புத்தகங்களையும் எழுதியுள்ளார். வரலாற்றை எழுதுவதில் அவரது முன்னோடி முயற்சி மற்றும் ஆராய்ச்சி நுட்பத்தின் புத்திசாலித்தனமான பயன்பாடு தேசிய மற்றும் சர்வதேச பத்திரிகைகளில் 150 க்கும் மேற்பட்ட ஆராய்ச்சி கட்டுரைகளை வழங்கியது, அவை அறிஞர்கள் அனைவராலும் பாராட்டப்பட்டவை உலகம் முழுவதும். புதிய யோசனைகளின் முன்னோடியாக, அவரது படைப்பான தென்னிந்திய கலகம் 1800- 1801: முதல் சுதந்திரப் போர் ஒரு சிறந்த படைப்பாக கருதப்படுகிறது. ஒரு வரலாற்று ஆசிரியராக, பேராசிரியர் கே.ராஜய்யன் வரலாற்று எழுத்துக்கான தலைப்புகளைத் தேர்ந்தெடுப்பதில் மற்றவர்களிடமிருந்து முற்றிலும் மாறுபட்டவராக இருந்தார். அவர் விமர்சன பகுப்பாய்வு,

விளக்கம் மற்றும் உண்மைகளை ஒழுங்குபடுத்துதல் மற்றும் அவரது படைப்புகளை வழங்குவதற்காக புகழ் பெற்றவர். அவர் நடத்தினார் ஆராய்ச்சியாளர்கள் மற்றும் அறிஞர்களுக்கு பயிற்சி அளிக்கும் நோக்கத்துடன் வரலாறு குறித்த பல கருத்தரங்குகள், பட்டறைகள் மற்றும் மாநாடுகள். பேராசிரியர் மற்றும் வரலாற்று ஆய்வுகள் பள்ளியின் தலைவர் மற்றும் மதுரை காமராஜ் பல்கலைக்கழகத்தின் கல்வி வாரியத்தின் தலைவராக பல புதுமையான படிப்புகளை அறிமுகப்படுத்தினார். தமிழ்நாட்டின் வரலாறு, இந்தியாவில் சுதந்திரப் போராட்டம், அமெரிக்க வரலாறு, ஆவணக் காப்பகம் மற்றும் வரலாற்று வரலாறு ஆகியவற்றுடன் தொடர்புடைய ஆவணங்களை அறிமுகப்படுத்தும் பொறுப்பில் அவர் இருந்தார். மெட்ராஸ், பிரசிடென்சி

கல்லூரியில் வரலாற்றின் தலைமைப் பேராசிரியராக தனது இரண்டு ஆண்டு காலத்தில் பாடத்திட்டம் மற்றும் கற்பித்தல் முறையை அவர் திருத்தியுள்ளார். வரலாற்றில் ஆசிரியராக, அவர் ஒரு புதிய காகித காப்பகங்களை வைத்து, மாணவர்களுக்கான கருத்தரங்கு, கருத்தரங்கைப் படித்தார் மற்றும் முதுகலை வகுப்புகளுக்கான ஆராய்ச்சி முறை. அவர் வரலாற்றில் பல ஆராய்ச்சி திட்டங்களை நடத்தினார்.

ஆராய்ச்சி முறை பற்றிய அவரது வெளியீடு ஆராய்ச்சி சமூகத்திற்கான கையேடு அல்லது கையேடாக செயல்படுகிறது. இது தவிர, இருபத்தி ஆறு அறிஞர்கள் முனைவர் பட்டம் மற்றும் நூற்று ஐம்பது அறிஞர்கள் எம் பில் எடுத்துள்ளனர். அவரது திறமையான மேற்பார்வையின் கீழ் பட்டம். அவர் தென்னிந்திய

காங்கிரஸ் செயல்முறையின் நிறுவனர் செயலாளர், அப்போதைய தலைவர் மற்றும் ஆசிரியர் ஆவார். அவர் ஐ.யு.என தேர்வு சீர்திருத்த வாரியத்தின் உறுப்பினராகவும், பல்கலைக்கழக மானியக் குழுவின் பிரதிநிதியாகவும் ஊ.நு.ச.வு இன் ஆய்வில் பொறுப்பான பதவிகளை வகித்தார். தேர்வுகள் மற்றும் ஐஏஎஸ் தலைவர் வரலாற்று குழு, இந்திய வரலாற்று பதிவுகள் ஆணையத்தின் பல்கலைக்கழக பிரதிநிதியாக, வரலாற்று ஆய்வுக் கழகத்தின் உறுப்பினராக. கல்வி உலகில், அவர் பல முக்கிய பதவிகளை வகித்தார், அது அவருக்கு உயர் அந்தஸ்தையும், வரலாற்று புலமைக்கு அவரது குறிப்பிடத்தக்க பங்களிப்புகளையும் வழங்கியது. பேராசிரியர் கே.ராஜய்யன் அவர்களின் பங்களிப்பின் காரணமாக, வரலாற்று ஆய்வுகளின் வரைபடத்தில் நிரந்தர மற்றும் முன்னுரிமை பெற்ற இடத்தைக் கண்டுபிடிக்க முடிந்தது.

”இந்தியாவில் சுதந்திர இயக்கத்தை நோக்கி” என்ற தலைப்பில் வரலாற்றைக் கணக்கிடுவதில் புகழ்பெற்ற வரலாற்றாசிரியர்களின் பணிக்குழுவின் உறுப்பினராக அவர் அழைக்கப்பட்டு தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டார்.

ராஜய்யனின் படைப்பான தமிழ்நாடு ஒரு உண்மையான வரலாறாக தமிழ்நாட்டின் வரலாற்றை வெளிப்படுத்துகிறது, இது ஒரு விரிவான மற்றும் ஆய்வுக்கான யதார்த்தமான அணுகுமுறையை பயன்படுத்தி ஒரு பயிற்சியை வகைப்படுத்துகிறது. இது ஒரு அசல் படைப்பாகும், இது வரலாற்று புலமைக்கு முக்கிய பங்களிப்பை வழங்கியது. அவர் தமிழர்களின் வரலாற்றை எழுதுவது வேதனையான பணி. வரலாற்றாசிரியருக்கு வேதனை மற்றும் துன்பத்தின் அனுபவம் இருக்க வேண்டும்

இதன் மூலம் அறிவார்ந்த மற்றும் உழைப்பாளி மக்கள் போராடுகிறார்கள். தமிழக வரலாற்றின் பாரம்பரிய அணுகுமுறைபாண் டியர்கள், சேரர்கள், சோழர்கள் மற்றும் பல்லவர்களின் வரலாறு போன்ற தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட பகுதிகள் கலை, கட்டிடக்கலை மற்றும் மதத்திற்காக அவர்கள் என்ன செய்தார்கள் என்பதற்கு அதிக கவனம் பெற்றனர். எனினும்,

மக்களின் வாழ்க்கை, சமூக தீமைகள் மற்றும் பீற்கால வளர்ச்சிகள் கவனிக்கப்படவில்லை. தமிழக வரலாறு ஆய்வில் இந்த அம்சங்களைப் படிப்பதற்கு எந்த ஊக்கமும் இல்லை. இந்த வேலை சுமார் நாற்பது ஆண்டு அவர் செய்த அசல் ஆராய்ச்சியை இரத்தக் கொண்டது. அவர் தமிழர்களின் வரலாறு குறித்து பல புத்தகங்களை எழுதினார், மேலும் உண்மைகளைப் பெறுவதற்கு அதிகமாகச் செய்வது இன்றியமையாததாக உணர்ந்தார். எனவே, அவர் கூடுதல் தரவுகளைச் சேகரித்து அதற்கு உரிய முக்கியத்துவத்தைக் கொடுத்தார் காணாமல் போன இணைப்புகளை அடையாளம் காணும் விளக்கம். இந்த வேலை ஒரு அறிமுகம் மற்றும் ஒரு முடிவுக்கு கூடுதலாக இருபது அத்தியாயங்களாக பிரிக்கப்பட்டுள்ளது. இது ஒரு அறிவியல் அணுகுமுறை மற்றும் ஒரு முழுமையான ஆய்வை பிரதிபலிக்கும் வகையில் தமிழக வரலாற்றை புனரமைக்க முயற்சிக்கிறது.

பேராசிரியர் கே.ராஜய்யனின் மற்றொரு முக்கியமான படைப்பு துரோகம் மற்றும் பயங்கரவாதம் அமெரிக்காவின் இந்திய பழங்குடியினருக்கு எதிராக. இது அமெரிக்காவின் இந்திய பழங்குடியினரின் வரலாற்றைப் பற்றி விவாதிக்கிறது, அமெரிக்க விரிவாக்கத்துடன் இந்தியர்களின் நலன்களின் மோதல், பழங்குடியினரின் கூட்டமைப்பின் எழுச்சி, வடக்கு மற்றும் தெற்கில் போர், பழங்குடி கூட்டமைப்பின் வீழ்ச்சி, போருக்குப் பிந்தைய குடியேற்றங்கள் பற்றி பேசுகிறது. மற்றும் கிறிஸ்தவத்தின் மீது மோதலின் தாக்கம். ஒரு அறிமுகம் மற்றும் ஒரு முடிவுக்கு கூடுதலாக தீம் எட்டு அத்தியாயங்களாக பிரிக்கப்பட்டுள்ளது.

ஜி.வெங்கடேஸ்வரன்

ஜி.வெங்கடேஸ்வரன், வீனஸ் பிக்சர்ஸ் நிறுவனத்திற்காக படங்களை தயாரித்த எஸ்.கோபால ரத்னத்தின் மூத்த மகன். அவரது இளைய சகோதரர்கள் மணிரத்னம் மற்றும் ஜி. சீனிவாசன். வெங்கடேஸ்வரன் மெட்ராஸ் பல்கலைக்கழகத்தில் வணிகவியல் படித்து, பட்டயக் கணக்காளராக ஆனார். திரைப்பட விநியோகம் மற்றும் தயாரிப்பில் இறங்குவதற்கு முன்பு அவர் ஏறக்குறைய ஒரு தசாப்தத்திற்கு ஒருவராக இருந்தார்.

இவர் தஞ்சை மாவட்டத்தை சார்ந்த சீர்காழியில் பிறந்தார். அண்ணாமலை பல்கலைக்கழகத்தில் வரலாறு மற்றும் அரசியலில் முதுகலை பட்டத்தையும், புது டெல்லியில் உள்ள பொது நிர்வாக இந்தியன் இன்ஸ்டிடியூட்டிலிருந்து முதுகலை பட்டத்தையும், குஜராத் ஆனந்திலுள்ள சர்தார் பட்டேல் பல்கலை கழகத்திலிருந்து முனைவர் பட்டத்தையும் பெற்றார். கோவை ஸ்ரீ ராமகிருஷ்ணா வித்யாலய கிராமிய கல்லூரி மற்றும் கலை கல்லூரியிலும், 1957-77, ராஜபாளையம் ராஜாக்கள் கல்லூரியிலும் 1977-91வரை வரலாற்று பேராசிரியராகவும், கல்லூரி முதல்வராகவும் பணியாற்றி ஓய்வு பெற்றார்.

எழுதிய நூல்கள்

- அக்பர்
- தற்கால அரசியல் ஆய்வு.
- உள்ளாட்சி அரசாங்க வளர்ச்சி
- இந்திய உள்ளாட்சி அரசாங்கம்.
- அமெரிக்க ஐக்கிய நாட்டின் வரலாறு.
- மேலாண்மை தத்துவங்கள், அலுவலக நிர்வாகம்.
- வரலாற்று வரைவியல்
- இந்திய விடுதலை வரலாறு
- சமகால இந்திய வரலாறு.

சுய மதிப்பீட்டு கேள்விகள்

1. ஜாதுநாத் சர்க்காரின் முக்கிய காரியங்கள் யாவை? அவர் அதிகாரத்தில் இருந்த காலத்தில் அவர் செய்த பல அரசு செயல்கள் என்ன?.....
.....
.....
2. டி.டி. கோசாம்பியின் படைப்பில் செய்த முக்கிய அமைப்புகள் யாவை?.
.....
.....
.....

இயல் - ஐந்து

ஆதாரங்களின் களஞ்சியங்கள்: தொல்பொருள் - கல்வெட்டு - நாணயவியல் - பொருள் எச்சங்கள் - இலக்கிய - வாய்வழி ஆதாரங்கள் - காப்பகம் மற்றும் அரசாங்க பதிவுகள் - எழுதும் பணிகளில் அடிக்குறிப்புகள் மற்றும் புத்தக அட்டவணையைப் பயன்படுத்துதல்.

குறிக்கோள்கள்

- > கல்வெட்டுக்கு உதவும் வழிகள் அல்லது உங்கள் கல்வி நேரங்களை மேம்படுத்தும் செய்திகள் ஆய்வு செய்யக.
- > இலக்கியம் எப்படி ஆதாரமாகுகின்றது என்பதை திறனாய்வு செய்க .
- > ஆதாரங்கள் பற்றிய நூல் பட்டியல் என்னவெனின், அந்த பட்டியல் உங்களுக்கு எப்படி உதவுகின்றது?

தமிழர் வரலாற்று ஆவணக் களஞ்சியம்

தமிழ் இலக்கியம், தமிழர் பண்பாடு, தமிழரின் கல்வி போன்ற இன்னோரன்ன துறைகளில் பணியாற்றி வந்த ஏராளமான தமிழர்களை இனங் காண முடியும். ஆயினும் குரும்பசிட்டி இரா. கனகரத்தினம் கடந்த 45 ஆண்டுகளாக ஆற்றிவரும் அரிய தமிழ்ப் பணிக்கு ஈடு இணையில்லை என்றே கூறிவிடலாம்.

ஈழத்தமிழர்களின் 100 வருட வரலாற்றை ஆவணப்படுத்தி, அதனை நிரந்தரமாக பேணி பாதுகாத்து, வருங்காலத் தலைமுறையினருக்கு வழங்கும் பணியில் கண்டி உலகத் தமிழர் ஆவணக்காப்பகம் நீண்டகாலமாக ஈடுபட்டு வருகிறது. இப்படிச் செய்யப் பட்ட ஒரு வரலாற்றுத் தொகுதியை (200) யுனெஸ்கோ முன்வந்து வாங்கி சுவிசர்லாந்தில் பாதுகாப்பாகவும், ஆய்வாளர்களின் பயன்பாட்டுக்காகவும் வைத்துள்ளது.

இலங்கை வாழ் தமிழர்கள் என்றில்லாது, உலகளாவிய தமிழர்களின் வரலாற்றுப் பதிவுகளை நூற்றுக்கும் மேற்பட்ட ஆண்டுகள் பழமைவாய்ந்த பத்திரிகைகள், சஞ்சிகைகள் என்பன வற்றிலிருந்து இனங்கண்டு அவற்றைத் தரம் பிரித்து சேகரித்து ஒரு தமிழர் ஆவணக் களஞ்சியத்தையே உருவாக்கி யுள்ள பெருமை கனகரத்தினத்தைச் சேரும். சமகாலப் பத்திரிகைகள் மட்டு மன்றி கடந்தகாலப் பத்திரிகைகளையும் பழைய பத்திரிகைக் கடைகளிலிருந்து வாங்கித் தூசி தட்டி அவை கொண்டி ருக்கும் வரலாற்றுத் தகவல்களையும் சேகரித்துள்ளார்.

புகழ்பூத்த ஈழத்துப் பெரியார்கள், தமிழகப் பெரியார்கள், சமயமும் சமயத் தலங்களும், இலங்கைத் தமிழ் பேசும் சமூகங்கள், தமிழக - இலங்கைத் தொல்லியல் ஆய்வுகள், சிங்கள மக்கள் மொழி, பண்பாடு, சிங்களவர் - தமிழர் தொடர்புகள், தமிழர் கலைகள், தமிழர் கலையும் பண்பாடும், உலகளாவிய தமிழர் (சிங்கப்பூர், தாய்லாந்து, மொறிசியஸ், இந்தோனேசியா, மலேசியா, பர்மா, வியட்நாம், தென்னாப்பிரிக்கா, கம்போடியா ஆகிய நாடுகளில் தமிழரும் தமிழ்ப் பண்பாடும்) ஆகிய பொதுத் தலைப்பு மற்றும் தனித்தலைப்புகளில் ஏறத்தாழ 7000 கட்டுரைகளை அவர் சேகரித்து வைத்துள்ளார். ஒவ்வொரு தலைப்பையொட்டி 10 முதல் 300 கட்டுரைகள் வரை அவருடைய ஆவணக் காப்பகத்தில் உண்டு.

கண்டியில் உலகத் தமிழர் ஆவணக் காப்பகம் என்ற பெயரில் இயங்கும் இவரது நிறுவனம் 1899 தொடக்கம் தொடர்ச்சியான தமிழர் வரலாற்றைத் திரட்டிப் பாதுகாத்து வருவதுடன் நோர்வே அரசின் உதவியுடன் அவற்றை 200 மைக்ரோ பிலிம்களில் பதிவு செய்துள்ளதுடன், இவற்றின் 200 பிரதிகள் யுனெஸ்கோ நிறுவனத்தினூடாக சுவிற்சர்லாந்திலுள்ள சுவடிகள் அமைப்பொன்றிடம் பாதுகாப்பு நோக்கங்களுக்காக வைப்புச் செய்யப் பட்டுள்ளன. மைக்ரோ பிலிம்களாகத் தயாரிக்கப்பட்ட ஆவணங்களுக்கப்பால் இன்னும் 150 பிலிம்கள் பதிவு செய்யக் கூடிய ஆவணங்களை கனகரத்தினம் முறையாக வகைப்படுத்தி சேகரித்து வைத்துள்ளார். தமது சக்திக்குட்பட்ட வரை இலங்கைத் தமிழர் வரலாற்றை பத்திரிகைகள், சஞ்சிகையில் வரும் தகவல் பதிவுகளைத் திரட்டிப் பாது காத்து எதிர்காலத் தலைமுறையினரிடம் கையளிப்பதை நோக்கமாகக் கொண்டு இயங்குபவர் இரா. கனகரத்தினம்.

தம்மிடமுள்ள ஆவணங்களில் 80 சதவீதமானவற்றை மைக்ரோ பிலிமாக தயாரித்துள்ள கனகரத்தினம் அவற்றை இவ்வடிவில் 200 ஆண்டு களுக்குப் பாதுகாக்க முடியும் என்கிறார். உண்மையில் ஒரு நிறுவனம் செய்யவேண்டிய பணியைத் தனி மனிதனாக நின்று கனகரத்தினம் அவர் கள் செய்து வருகிறார் என்பது குறிப் பிடத்தக்கது. இவரைத் தவிர "வீரகேசரி" பத்திரிகை நிறுவனமும் யாழ்ப்பாணக் கல்லூரியும் தம்மிடமுள்ள சேகரிப்பு களை இவ்வாறு மைக்ரோ பிலிம் வடிவில் கொண்டுவர முயற்சித்ததாக ஒரு தகவல் உண்டு.

1974ஆம் ஆண்டில் யாழ்ப்பாணத்தில் நடைபெற்ற உலகத் தமிழா ராய்ச்சி மாநாட்டில் கனகரத்தினத்தின் கோப்புகளின் கண்காட்சி ஒன்று நடைபெற்றது. வண.பிதா. தனிநாயக அடிகள் இக்கண்காட்சியை ஆரம்பித்து வைத்தார். 1994ஆம் ஆண்டில் "உலகத் தமிழர் ஆவணக் காப்பகம் ஓர் அறிமுகம்", என கண்டி மற்றும் கனடா, நோர்வே நாடுகளிலும் கண்காட்சிகளை இவர் நடத்தியுள்ளார்.

இலங்கை, இந்தியா, மலேசியா ஆகிய நாடுகள் தவிர்ந்த ஏனைய நாடுகளில் குடியேறிய தமிழர்கள் தமது மொழி மற்றும் இனத்துவ அடையாளங்களை இழந்து வருகின்றார்கள். குறிப்பாக மொரிசியஸ், பிஜித் தீவுகள், இந்தோ நேசியா, தென்னாப்பிரிக்கா முதலிய நாடுகளில் இத்தகைய நிலைமை காணப்படுகிறது.

இப்பல்வேறு நாடுகளில் வாழும் தமிழர்களை ஒன்றிணைத்து, அவர் களுடைய தனித்தவம் பற்றி அறிவுறுத்தி, அவர் தம் பிரச்சினைகளை உலகறியச் செய்யும் நோக்குடன் உலகத் தமிழ்ப் பண்பாட்டு இயக்கம் ஒன்றை ஏற்படுத்தக் கடுமையாக உழைத்தவர் கனகரத் தினம். இந்தியத் தமிழறிஞர் (சாலை இளந்திரையன்) இவ்வமைப்புக்கு முதலாவது தலைவராக விளங்கினார். அவரது இம்முயற்சி காரணமாகவே மொரிசியஸ், மலேசியா, சிங்கப்பூர் முதலிய நாடுகளில் வாழும் தமிழர்கள் அவரைத் தமது நாடுகளுக்கு வருமாறு அழைப்பு விடுத்தனர்.

தமிழர்கள் தமது வரலாற்றை மறந்தவர்களாகவோ, வரலாற்றை இழந்தவர்களாகவோ மாறி விடக்கூடாது. தமிழர்கள் தமது வரலாறு சார்ந்த ஆதாரங்களை முறையாகத் தொகுத்து வைக்காமையால் பல்வேறு புனைகதைகள் உண்மை வரலாறு என்ற போர்வை யில் முன் வைக்கப்படுகின்றன. சர்வதேச மட்டத்தில் கூட தமிழினம் பண்பாட்டுப் பின்னணியற்றதோர் இனமாக மாறி வருகின்றது என்று சிந்தித்த கனகரத் தினம், தமிழினத்தின் இந்த வரலாற்றுத் தேவையை உணர்ந்து உலகத் தமிழர் ஆவணக் காப்பகம் ஒன்றின் அவசியத்தை வலியுறுத்தி வந்துள்ளார். "ஆவண ஞானி" என்று அவருக்கு கனடா தமிழர்களால் வழங்கப்பட்டுள்ள பட்டம் பொருத்தமானதே!.

தொல்லியல்

தொல்லியல் அல்லது தொல்பொருளியல் என்பது, கட்டிடக்கலை, தொல்பொருட்கள் (artifacts), தொல்லுயிர் எச்சம், மனித மிச்சங்கள், எண்ணிமப் பொருட்கள் மற்றும் நிலத் தோற்றங்கள் என்பன உள்ளிட்ட எஞ்சிய பொருட்களைக் வெளிக்கொணர்ந்து, ஆவணப்படுத்தி, பகுப்பாய்வு செய்வதன் மூலம் செய்யப்படும் மனிதப் பண்பாடு பற்றிய படிப்பாகும்.

தொல்பொருளியலின் இலக்குகள் வேறுபடுவதுடன், இதன் நோக்கங்கள், பொறுப்புக்கள் தொடர்பான வாதங்களும் இருந்துவருகின்றன. சில இலக்குகள், வரலாற்றுக்கு முந்திய மற்றும் வரலாற்றுக் கால மனிதப் பண்பாட்டின் தோற்றத்தையும், வளர்ச்சியையும் ஆவணப்படுத்தல், அவற்றை விளக்குதல்; பண்பாட்டு வரலாற்றைப் புரிந்து கொள்ளுதல்; பண்பாட்டுப் படிமுறை வளர்ச்சியைக் கால வரிசைப்படுத்தல்; மனித நடத்தைகள் பற்றி ஆய்வு செய்தல் என்பவற்றை உள்ளடக்குகின்றன.

தொல்லியலாளர்கள், தங்கள் துறையில் பயன்படுத்தப்படும் முறைகள் பற்றி ஆய்வு செய்வதிலும் கவனம் செலுத்துகின்றனர். அத்துடன், கடந்தகாலம் பற்றிய அவர்களது கேள்விகளில் தொக்கி நிற்கும் கோட்பாட்டு மற்றும் தத்துவம் சார்ந்த அடிப்படைகள் தொடர்பான ஆய்வுகளிலும் அவர்களுக்கு ஆர்வம் உண்டு. புதிய தொல்லியற் களங்களைக் கண்டுபிடித்தல், அவற்றில் அகழ்வாய்வு செய்தல், வகைப்படுத்தல், பகுப்பாய்தல் பேணிக்காத்தல் என்பனவெல்லாம், தொல்லியல் சார்ந்த வழிமுறைகளின் பல்வேறு முக்கியமான கட்டங்கள் ஆகும். இவை ஒருபுறம் இருக்கத் தொல்லியலில் பெருமளவு பல்துறைசார் ஆய்வுகளும் நடைபெறுகின்றன. இதற்காக.

தொல்லியலின் வரலாறு

பிளவியோ பியோன்டோ என்ற இத்தாலிய வரலாற்று அறிஞர் பண்டைய ரோமின் தொல்பொருட்களைக் கொண்டு ஒரு முறையான காலக்கணிப்பு முறையை உருவாக்கினார். அதனால் இவர் தொல்லியலைக் கண்டுபிடித்தவர் என்று போற்றப்படுகிறார். சிரியேக்கோ பிசிகோலி என்ற இத்தாலிய வணிகர் கிழக்கு மத்திய கடலில் உள்ள தொல்பொருட்களைக் கொண்டு கமான்ட்ரியா என்ற ஆறு தொடர் புத்தகங்களை பதினான்காம் நூற்றாண்டில் எழுதினார். அதனால் இவர் தொல்லியலின் தந்தை என்று போற்றப்படுகிறார்.

இதன் பிறகு பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியில் ஐரோப்பிய நாடுகளில் இத்துறை பெரும் வளர்ச்சி அடைந்தது. ஐரோப்பியர்கள் மறைந்து போனதாகக் கருதப்படும் ட்ராய் நிலத்தை பற்றி அறிவதற்கான முயற்சிகளும் சார்லசு டார்வினின் பரிணாமக் கொள்கையும் இத்துறை வளர்ந்ததற்கு முக்கியக் காரணிகளாக கருதப்படுகின்றன.

கல்விசார் துணைத் துறைகள்

காலத்தினால் அல்லது பிரதேசத்தினால் வேறுபடுத்தப்படுகின்ற, தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட சில துணைத்துறைகளைக் கீழே காண்க.

- ஆபிரிக்கத் தொல்பொருளியல்
- அமெரிக்காக்களின் தொல்பொருளியல்
- ஆஸ்திரேலியத் தொல்பொருளியல்
- ஐரோப்பியத் தொல்பொருளியல்
- தொழில்துறைத் தொல்பொருளியல் தொழிற் புரட்சியின் சின்னங்களான பொருட்களின் பேணுகையில் கவனம் செலுத்துவது.
- நிலத்தோற்றத் தொல்பொருளியல் - நிலவியல் அமைப்புகளில் அகழாய்வுக்கு உட்பட்ட இடத்தின் நில அமைப்புகள் முன்பும் இப்போதும் எப்படி இருந்தன என்று படிக்கின்ற துறை.

- கடல்சார் தொல்பொருளியல் கடலில் மூழ்கிய பண்டைய தொல்லியல் எச்சங்களை கண்டறிந்து அந்நாகரிகத்தின் கடல்வணிகம், துறைமுகக் கட்டுமானம் மற்றும் கடல்சார் மக்களின் வாழ்க்கை போன்றவற்றை கண்டறிவதில் கவனம் செலுத்துவது. (எ.கா. இந்தியாவில் பல மாநில அல்லது தேசிய தொல்பொருளியல் அருங்காட்சியகங்கள் இருந்தாலும் தொல்லியல் அருங்காட்சியகம், பூம்புகார் மட்டுமே கடல்சார் தொல்லியல் பொருட்களை ஆவணப்படுத்துவதை கூறலாம்.
- மத்திய கிழக்குத் தொல்பொருளியல்
- மத்தியகாலத் தொல்பொருளியல் என்பது ரோமருக்குப் பிற்பட்ட, பதினாறாம் நூற்றாண்டு வரையான, ஐரோப்பியத் தொல்பொருளியல் பற்றிய படிப்பாகும்.
- மத்திய காலத்துக்குப் பிற்பட்ட தொல்பொருளியல் ஐரோப்பாவில் பதினாறாம் நூற்றாண்டுக்கு பிற்பட்ட வரலாற்றை கண்டறிய உதவும் துறை.
- நவீன தொல்பொருளியல்

காலக்கணிப்பு முறைகள்

தொல்லியல் அகழாய்வுகளில் கிடைக்கும் பொருட்களை பல்வேறு முறைகளில் கிடைக்கும் பொருட்களின் தன்மைக்கு ஏற்ப அவற்றைக் காலக்கணிப்புக்கு உட்படுத்துகின்றனர். அவற்றை மூன்றாக வகைப்படுத்தி சார்பற்ற காலக்கணிப்பு முறைகள், சார்புடைய காலக்கணிப்பு முறைகள், சமமான காலக்கணிப்பு முறைகள் அவற்றின் கீழ் பல்வேறு முறைகளை உள்ளடக்குகின்றனர்.

சார்பற்ற காலக்கணிப்பு முறைகள்

- கதிரியக்கக்கரிமக் காலக்கணிப்பு
- கால இடைவெளி அளவியல்
- வெப்பக்குழலாய்வுச் காலக்கணிப்பு
- ஒளிக்குழல் காலக்கணிப்பு
- நாணயவியல்
- பொட்டாசியம்-ஆர்கான் காலக்கணிப்பு
- ஈய அரிப்புச் காலக்கணிப்பு
- அமினோ அமிலக் காலக்கணிப்பு
- தொல்பொருளின் மேல் படிந்த எரிமலைக் குழம்புக் கட்டியின் மீது நீரை பாய்ச்சும் முறை

சார்புடைய காலக்கணிப்பு முறைகள்

சார்புடைய காலக்கணிப்பு முறைகளாக அதிகம் அறிய வருவது மண்ணடுக்காய்வாகும். இம்முறையின் படி அகழாய்வில் கிடைக்கும் பொருள் எத்தனை அளவு ஆழத்தில் கிடைக்கின்றன என்பதை பொறுத்து தோண்டி எடுக்கப்பட்ட தொல்பொருளின் காலம் கணிக்கப்படுகிறது.

சமமான காலக்கணிப்பு முறைகள்

- தொல் புவிகாந்தவியல் - பூமியின் துருவங்கள் ஒரு குறிப்பிட்ட கால இடைவெளிக்குள் மாறிக்கொண்டே இருக்கும். அகழாய்வில் கிடைத்த தொல்பொருளின் பாலத்தில் உள்ளப்பாறைகளில் அக்காலத்தில் பாறையின் அச்ச எங்கிருந்தது என்பதை கணித்து அதை இப்போது பாறையின் அச்ச இருக்கும் இடத்தோடு தொடர்புபடுத்தி அதில் வரும் கோண வித்யாசங்களைக் கொண்டு தொல்பொருளின் காலத்தை கணிக்கும் முறை.
- எரிமலைச்சாம்பல் காலக்கணிப்பு - அகழாய்வில் கிடைத்த தொல்பொருளின் பாலத்தில் ஏதேனும் எரிமலைக் குழம்பின் துணுக்குகள் காணப்பட்டால் அத்துணுக்கு எந்த எரிமலையில் வந்தது என்பதை கண்டறிந்து அந்த எரிமலை வெடித்ததன் காலத்தை தொடர்புபடுத்தி தொல்பொருளின் காலத்தை கணிக்கும் முறை.
- உயிர்வளிம ஓரகத் தனிம மண்ணடுக்காய்வு - அகழாய்வில் கிடைத்த தொல்பொருளின் காலத்தில் இருந்த வானிலையைக் கொண்டு காலம் கணித்தல். (எ.கா. இடைப்பணியூழியின் பாலநிலையில் உள்ள பொருள் 1,15,000 ஆண்டுகள் பழமையானது என கணிக்கப்படும்

தொல்லெழுத்தியல்

தொன்மையான எழுத்துகளின் வளர்ச்சியை ஆராய்வது தொல்லெழுத்தியல். தொல்லெழுத்து எனின், இன்று வழங்கி வரும் எழுத்துகளின் முந்தைய வடிவங்களும், வழக்கொழிந்த எழுத்துகளின் வடிவங்களும் எனலாம். தொல்லெழுத்துகளை ஆராய்வது தமிழகத்திற்குப் புதியது எனக் கருத வேண்டாம். “தொல்லை வடிவின எல்லா எழுத்தும்” என்னும் நன்னூல் சூத்திரம், தொன்மை வடிவை ஆராய்ந்தனர் என்பதற்கு எடுத்துக்காட்டு. “முன்னோர் புள்ளியாக எழுதியதை இக்காலத்தார் காலாக எழுதினர்” என்ற நச்சினார்க்கினியர் உரையும் தொன்மை வடிவை ஆராய்ந்தனர் என்பதைக் குறிக்கிறது.

இருப்பினும் தொல்லெழுத்துகளும் அவற்றின் வளர்ச்சியும் இன்றைய அறிவிற்கு ஏற்ப ஆராயப்பட்டது சென்ற நூற்றாண்டில்தான். உலகின் பலநாட்டு அறிஞர்கள் இவ்வாராய்ச்சியில் ஈடுபட்டு, வியத்தகும் நுண்ணுணர்வுடனும் விடா முயற்சியுடனும் உழைத்து இதை அனைத்துலக செயலாகச் செய்துள்ளனர். அவர்களின் பணியால் மறைந்துபோன பல சமுதாயங்களை நாம் அறிய முடிகிறது.

மனிதனின் அறிவை நிலையாக்கியது எழுத்து. மனித அறிவில் தோன்றிய வளர்ச்சியை எடுத்துரைப்பது எழுத்து. காலத்தையும் தேசத்தையும் கடந்து நிற்பது எழுத்து என்று தொல்லெழுத்து வல்லுநர் கூறுவர். “எண் என்ப ஏனை எழுத்தென்ப இவ்விரண்டும் கண் என்ப வாழும் உயிர்க்கு” என்பது தமிழ்மறை. இதையே எண்ணும் எழுத்தும் கண்ணெனத் தகும் என்றனர் பின்னோர். எழுத்தை எவ்வளவு சிறப்பாகத் தமிழ் மக்கள் போற்றினர் என்பதை ஏலாதியில் வரும் ஒரு செய்யுளும் குறிக்கும். எழுத்து எனப்படுவது யாது? தமிழைப் பொறுத்தவரை மிகவும் எளிமையான, சிறப்பான கருத்து தொல்காப்பியத்திலுள்ளது. அகரம் முதல் னகரம் வரை உள்ள முப்பதும் எழுத்து என்று தொல்காப்பியம் குறிக்கிறது. பின்னோர் இதற்கு விளக்கம் அளித்து உள்ளனர். “எழுதப்படுதலின் எழுத்து என்பது சாதாரண குறி. எழுதப்படுவதாலும் எழுப்பப்படுவதாலும் எழுத்து” என்பர். எழுப்பப்படுவது ஒலி எழுத்தையும், எழுதப்படுவது உருவ எழுத்தையும் குறிக்கும். “மனத்தால் உணரும் நுண்ணுணர்வு இல்லாதோர் உணர்வதற்கு எழுத்துகட்கு வேறு வேறு உருவம் காட்டி எழுதப்பட்டு நடத்தலால் கட்புலனாகிய வரிவடிவம் ஆயிற்று” என்றும் கூறுவர்.

கடவுளின் தோற்றம்

எழுத்து கடவுளின் ஒரு தோற்றம் என்றும், கடவுளே அதைத் தோற்றுவித்தார் என்றும் உலகின் பல பகுதிகளில் வாழ்ந்த பண்டைய மக்கள் கருதினர். எகிப்தியர் “தோத்” என்ற கடவுளால் எழுத்து தோற்றுவிக்கப்பட்டது. எனக் கருதினர். பாபிலோனியர் ‘நேபோ’ என்னும் தெய்வத்தாலும் யூதர்கள் ‘மோசஸ்’ என்பவராலும் கிரேக்கர்கள் ‘ஹெர்மஸ்’ என்னும் தெய்வத்தாலும் தோற்றுவிக்கப்பட்டது என்று கருதினர். “எண்ணாகி எண்ணுக்கோரெழுத்துமாகி” என்று தேவாரத் திருப்பதிகங்கள் பாடுவதும் இதையே. “சுவரஸ்சமே, சுலோகம்சமே” என்று வேதங்கள் கூறுவதும் இக்கருத்துத்தான் என்பதில் ஐயமில்லை. எழுத்துகள் எவ்வாறு தோன்றின என்று தொல்லெழுத்து வல்லுநர் கூறும் கருத்துகள் பின்வருமாறு:-

ஓவியங்கள்

சித்திரம் வரைதலே எழுத்துகளின் தோற்றத்திற்கு அடிப்படையான காரணம். குழந்தைகள் தாங்கள் கண்ணூறும் விலங்குகளையும், பறவைகளையும், படமாக வரைகின்றன. அவற்றிற்கு உயிர் இருப்பதாகவே அவர்கள் கருதுவர். பண்டைய மனிதன் காடுகளிலும் மலைகளிலும் வேட்டையாடி திரிந்த காலத்தில் இவ்வாறுதான் ஓவியங்களை வரைந்துள்ளான். விலங்குகளின் உருவை வரைந்து அவற்றினை ஈட்டியால் குத்துவதுபோல் வரைந்தால் அது அவனுக்கு மாந்திரீக சக்தியைக் கொடுக்கும் என்றும், அதனால் ஏராளமான விலங்குகளை வேட்டையாட முடியும் என்றும் கருதி இருக்க வேண்டும். பிரஞ்சு நாட்டிலும், ஸ்பெயின் நாட்டிலும் உள்ள குகைகளில்

பண்டைய மனிதன் வரைந்த ஓவியங்கள் இருக்கின்றன. இவை எழுத்துகளின் அடிப்படைத் தோற்றத்தைக் குறிக்கின்றன.

சித்திர எழுத்துகள்

ஆனால் ஓவியங்களையே எழுத்தாகக் கொள்ள முடியாது. வரைந்த உருவை மட்டும் ஓவியம் குறிக்குமே ஒழிய வேறு எக்கருத்தையும் "குறிக்காது. | த பலகுடி மக்கள் சேர்ந்து ஓர் ஊரிலோ, நகரிலோ வாழத் தலைப்பட்டபோது, அவ்வக் குடிகளுடைய பொருள்களைக் குறிக்க குறியீடுகள் இட்டுத் தெரிந்துகொண்டனர். ஊர்த் தெய்வத்துக்கு, மக்கள் பல பொருள்களை வழிபாடாகக் கொடுப்பது, வழக்கம். ஆதலின் ஊர்க்கோயில்களிலும், நகரக் கோயில்களிலும் ஏராளமாகப் பொருள்கள் சேர்ந்தன. இவற்றைக் கணக்கு வைத்துக் கொள்ள பல குறியீடுகள் தேவைப்பட்டன. உதாரணமாக இவ்வளவு மாடுகள் எனக் குறிக்க மாட்டின் தலை போட்டு அருகில் வேண்டிய புள்ளிகள் இட்டுவைத்தால் அது அவ்வளவு மாடுகள் எனக் குறிக்கும். கலன்களையும், தானியங்களையும் போட்டு அருகில் இட்ட புள்ளி இவ்வளவு கலன் அல்லது தானியம் எனக் குறிக்கும் இவ்வாறு தனிப்பட்ட மனிதர்களிடத்தைக் காட்டிலும் - கோயில்களில் கவனத்துடன் கணக்கு வைத்துக் கொள்ளும் தேவை இருந்தது. அதற்குக் குறியீடுகள் தோன்றின இவற்றைச் சித்திர எழுத்துகள் எனலாம். இவை வரையப்பட்ட பொருள்களையே குறிக்கும். மெசபடோமியாவில் கிடைத்த மிகத் தொன்மையான மண் ஓடுகளில் இதுபோன்ற குறிகள் தான் உள்ளன. இதேபோல் 'மினோஆன் கிரீடே' என்னும் பண்டைய பகுதியிலும் காணப்படுகிறது. இவற்றைச் சித்திர - எழுத்துகள் என்பர்.

கருத்தெழுத்துகள்

சித்திர எழுத்துகளையும் உண்மையான எழுத்துகள் என்று கூற முடியாது. அவை வளர்ச்சி பெற்று கருத்தெழுத்துகளாக பரிணமித்தன. உதாரணமாக சூரியனின் உருவரைகிறோம். இது சூரியனை மட்டும்: குறிப்பது சித்திர எழுத்து நிலை, இதற்கு அடுத்த நிலை சூரியனுடன் தொடர்பு கொண்ட 'பகல்', 'வெப்பம்' என்ற பொருள்களையும் குறிப்பதாம். இப்போது உருவை மட்டுமின்றி ஒரு கருத்தையும் குறிப்பதால் இதைக் கருத்தெழுத்து என்பர். இது மட்டுமின்றி முழு உருவும் போடாமல் இரு கொம்புகளும் தலை மட்டும் வரைந்தால் மாடு என்று அறியலாம். அல்லவா! இதுவும் ஒரு கருத்தைத் தெரிவிக்கிறது. இக்கருத்து எழுத்துகளை 1020ஈ. என்பர். சித்திர எழுத்திலும், கருத்தெழுத்திலும், இடப்பட்ட குறிக்கும். ஒலிக்கப்படும் அதன் பெயருக்கும் எவ்விதத் தொடர்பும் இல்லை

ஒலி எழுத்துகள்

இந்நிலையிலிருந்து தோன்றிய புரட்சிகரமான மாற்றமே ஒலி எழுத்தாகப் பரிணமித்தது. கருத்தெழுத்துகள் பலகாலம் வழக்கிலிருந்ததால் வரைந்துள்ள பொருளைக் குறிக்காமல் சில இடங்களில் கருத்தை மட்டும் குறிக்கவும் உபயோகிக்கப் பட்டன. மேலும் தூரியனைக் குறிக்க அதன் உருவம் வரைகிறோம் அதை “தூரியன்” என்ற பெயரால் அழைக்கிறோம். பலநாள் வழக்கிலிருந்ததால் அவ்வுருவம் வரைந்தபோது தூரியனைக் குறிப்பதோடல்லாமல் 'தூ' என்று குறுகிய ஒலியையும் குறித்தது. இதேபோன்று முன்னர் பல பொருள்களைக் குறிக்க அவற்றின் உருவங்களை வரைந்தனர் அவை நாளடைவில் அச்சொற்களின் முதல் ஒலியை மட்டும் குறிக்கவும் தலைப்பட்டன. இம்முறைக்கு acrophony b என்று பெயர்.

இதுபோன்ற வளர்ச்சிகளால் ஒலி எழுத்துகள் தோன்றின. சித்திர எழுத்துகளிலும் . கருத்து எழுத்துகளிலும் இட்டுள்ளதை குறிக்கும், அது குறிக்கும் பெயருக்கும் எவ்விதத் தொடர்பும் இல்லை என்றோம். ஆனால் ஒலி எழுத்துகள் பொருளையோ, கருத்தையோ குறிக்காமல் குறிப்பிட்ட ஒலியையே குறித்தன. இந்நிலையில்தான் குறிக்கும் ஒலிக்கும் நேர்முகத் தொடர்பு ஏற்படுகிறது இப்பொழுதுதான் மொழிவதைக் குறிக்க எழுத்து ஏற்பட்டது என்று கூறமுடியும். ஒலி எழுத்தை எந்த மொழியில் எழுதப்பட்டுள்ளதோ அம்மொழியால்தான் அறியலாம். இம்முறையில் உருவத்துக்கும் ஒலிக்கும் எவ்விதத் தொடர்பும் இல்லாவிட்டாலும் அவ்வுரு அவ்வொலியை மட்டும் குறிக்க நிலைத்துவிட்டது. ஒலியெழுத்துகளை phonetic writing enpar.

ஒலி எழுத்தை அகரவகை எழுத்துகள் என்றும் உயிர் மெய்வகை எழுத்துகள் என்றும் இருவகையாகப் பிரிப்பர். உயிரெழுத்துகள் தனியாகவும் மெய்யெழுத்துகள் தனியாகவும் ஆங்கிலத்தில் எழுதப்படுகின்றன. உதாரணமாக 4 என்பது உயிர். \$ என்பது மெய் க என்னும் உயிர்மெய் எழுத வேண்டுமானால் 1 முதலில் எழுதி அருகில் 4 எழுதினால் தான் 8 ஆகும். ஆங்கிலத்தில் ஓர் உருவம் ஓர் ஒலியைத்தான் குறிக்கிறது. தமிழை எடுத்துக் கொள்வோம். “A: என்பது உயிர், “K’ என்பது மெய் ஆனால் உயிர்மெய்யைக் குறிக்க “Ka” என்னும் ஒரே உருவையே எழுதுகிறோம். அதேபோல் பிற உயர் மெய்களையும் கி, கு, ஆகியவற்றையும் ஒரேஎழுத்துகளால் . எழுதுகிறோம். மெய் தனியாகவும் உயிர் தனியாகவும் இல்லாமல் இரண்டும் ஒரே உருவாய் இவை உள்ளன... இதையே உயிர்மெய் வகை என்பர். ஆங்கில முறையை அகர வகை என்று குறிப்பர்.

உயிர்மெய் எழுத்துகளை: Sllabary என்றும் அகர எழுத்துகளை விற்ஸ்உ40 என்றும் கூறுவர். இவற்றில் உயிர்மெய் வகை எழுத்துகளே முதலில் தோன்றியவை. அஸ்ஸீரியா, சீனம், ஐப்பான் ஆகிய நாட்டுத் தொல்லெழுத்துகள் இவ்வகையைச் சார்ந்தவையே. இதன் பின்னர்தான் அகர வகை எழுத்துகள் தோன்றின. உயிர்மெய் வகை எழுத்துகள் வழக்கிலிருந்தால் ஏராளமான எழுத்து

உருவங்களை நினைவில் கொள்ள வேண்டும். ஆனால் அகர வகை எழுத்துகளை வழங்க மிகவும் குறைந்த உருவங்களை மனதில் இருத்திக் கொண்டால் போதும். அகரவகை எழுத்துகளில் ஓர் உரு, ஓர் ஒலியையே குறிக்கும். ஹீப்ரு, கிரேக்கம், ரோமானிய, அராபிய எழுத்துகள் அகர வகை எழுத்துகளாகும். அதே எழுத்துகளைத்தான் ஆங்கிலம், பிரெஞ்சு, இத்தாலிய, ஜெர்மானிய, டச்சு, செக்கோஸ்லோவேகிய, பின்னிஷ், ஹங்கேரிய மொழிகள் இன்று உபயோகிக்கின்றன. அகர வகையில் உள்ள எளிமையான எழுத்துகளையே எந்த மொழிகளுக்கும் சுலபமாக உபயோகிக்கலாம். எழுத்துகளின் வளர்ச்சியில் முழுமையை, உன்னத நிலையை அடைந்தவை அகர எழுத்துகளே. அகர எழுத்துகளைத் தோற்றுவித்தவர் யார்? இது பற்றிப் பல கருத்துக்கள் உள்ளன. சிரியாவிலும், பாலஸ்தீனத்திலும் வாழ்ந்த வடசெமிடிக் மக்களே இவ்வெழுத்துகளை தோற்றுவித்தவர் என்பது ஆராய்ச்சியாளரில் பெரும்பாலோர் ஏற்ற முடிவாகும். பண்டைய எகிப்தியர், மெசபடோமியர், கிரேக்கர்கள், சிந்துவெளியினர், சீனர் ஆகிய பல மக்களின் எழுத்துகள் வளர்ச்சியைப் பெற்றிருந்தபோதும், ஒரு நிலைக்கு மேல் வளர்ச்சி இன்றி நின்றுவிட்டன. அவர்கள் உபயோகித்த: எழுத்துகளில் ஏராளமான வடிவங்கள் உள்ளன.

சிரியா, பாலஸ்தீனத்தில் வாழ்ந்தவர்களே இப்புரட்சிகரமான அகர (alphabetic) எழுத்தைத் தோற்றுவித்தனர். இந்த எழுத்துப் புரட்சித் தோன்றியவுடன், பிறநாடுகள் அனைத்தும் இவ்வெழுத்துகளையே பின்பற்றின என்று சொல்வதற்கில்லை. ஆயினும் இக்கருத்தைப் பின்பற்றினர் என்பதில் ஐயமில்லை. இக்கருத்தின் அடிப்படையில், தங்கள் மொழிக்கும் சூழ்நிலைக்கும் ஏற்ப எழுத்துகளைப் படைத்தனர். இந்திய, கொரிய, மங்கோலிய, லத்தீன், ஹீப்ரு, அரேபிய, கிரேக்க, ரஷிய, எழுத்துகளுக்குள் உள்ள தொடர்பை அனைவராலும் அறியமுடியாவிடினும், தொல்லெழுத்து வல்லுநர்களால் தெளிவாக காணமுடிகிறது. என்பது ஆராய்ச்சியாளர் கருத்து.

வடசெமிடிக் மொழி பேசியவர் இவ்வெழுத்து தோற்றுவிக்க காரணம் உண்டு. அவர்கள் உயிர் எழுத்துகளையே எழுதவில்லை. 22 குறியீடுகளே அவர்களது எழுத்துகளாக விளங்கின. கிரேக்கர்களதும் இவ்வாறே. இந்த 22 எழுத்துகளே 'மெய்களாக எழுதப்பட்டன. சில நேரங்களில் சில மெய்களே உயிராகவும் எழுதப்பட்டன. அவர்கள் ஏன் உயிரையே வழங்கவில்லை என்பது இன்னும் சரியாக விளங்கவில்லை.

வடசெமிடிக் மொழியினர் மெய்யெழுத்துகளை தோற்றுவித்தது சுமார் கி.மு. 1500 எனலாம். இவற்றிலிருந்துதான் பிறமொழியினர் தங்கள் அகர எழுத்தைத் தோற்றுவித்தனர் என்று வல்லுநர் கூறுவர். வடசெமிடிக் மொழி பேசியவர் இவ்வெழுத்து தோற்றுவிக்க காரணம் உண்டு. அவர்கள்

தமிழ் மொழியைப் பொறுத்தவரையிலும் அது முழு உயிர்மெய் என்றோ முழு அகரவகை என்றோ சொல்ல முடியாது. உதாரணமாக உயிர் ஒலிகளைத் தனித்தனி எழுத்துகளால் எழுதுகிறோம். ஆயினும் உயிர்மெய் எழுதும்போது ஒரே எழுத்தால் எழுதிவிடுகிறோம். உயிர் தனியாகவும் மெய் தனியாகவும் எழுதுவதில்லை. ஆதலின் 210க்கு மேல் தமிழ் எழுத்துகள் உள்ளன. வடமொழி இதைக் காட்டிலும் மிக அதிக உருவங்களைக் கொண்டு உள்ளது.

இந்திய நாட்டில் கிடைத்துள்ள மிகத்தொன்மையான எழுத்துகள், மொஹஞ்சதாரோ, ஹரப்பா பகுதிகளில் கிடைத்தவையாகும். இவை கி.மு. 3000 ஐச் சார்ந்தவை. அதாவது வடசெமிடிக் மக்கள் தோற்றுவித்த ஒலி எழுத்துப் புரட்சிக்கு காலத்தால் முற்பட்டவை. ஹரப்பா எழுத்துகள் பலவகைச் சித்திரங்களாகக் காணப்படுவதால் அவற்றைச் சித்திர எழுத்துகள் என அழைப்பர். ஆயினும் இவை முழுதும் சித்திர எழுத்துகள் அல்ல. சில ஒலி எழுத்துகளும் உள்ளன. ஆதலின் இவற்றை ஒருவகைப்பட்ட சித்திர-ஒலி எழுத்துகள் எனக் கூறலாம். இவற்றைப் பற்றிய ஆராய்ச்சி உலக அறிஞர்களின் கவனத்தைச் சிறப்பாகக் கவர்ந்துள்ளது. முடிவு தெரிந்த பின் தெளிவு ஏற்படும். ஹரப்பா எழுத்துகளுக்கு பின்னர் அதாவது கி.மு. 1500 லிருந்து கி.மு. 3-ம் நூற்றாண்டு வரை எவ்வகை எழுத்துகள் நிலவின என்பதற்கு எவ்வித ஆதாரமும் இதுவரை கிடைக்கவில்லை. மௌரியப் பேரரசன் அசோகன் காலத்திலிருந்து இந்தியாவின் வடபால் இருவகை எழுத்துகள் வழக்கிலிருந்தன. ஒன்று பிராம்மி என்பது. மற்றது கரோஷ்டி என்பது இரண்டும் வடசெமிடிக் பகுதியினர் தோற்றுவித்த கருத்து அடிப்படையில் தோன்றியவை என்று வல்லுநர் பலர் கருதுகின்றனர்.

தமிழி எழுத்துகள்

தமிழி

தமிழகத்தில் கிடைத்துள்ள மிகவும் தொன்மையான எழுத்துகளே தமிழி எனப்படுகிறது. இந்தியாவின் வடபகுதியில் மௌரியப் பேரரசன் அசோகனின் காலத்தில் தொடங்கி சில காலம் வழக்கிலிருந்து பிற இந்திய எழுத்துகளாகப் பரிணமித்த எழுத்துகளை பிராம்மி (பம்மி) என்பர் தமிழகத்தின் வடபகுதியிலிருந்து தென்பகுதி வரை பல இடங்களில் தமிழி எழுத்துகள் கிடைத்துள்ளன. கல்லிலும், பாளை ஓடுகளிலும், காசுகளிலும் கிடைத்துள்ளபடியால், ஒரு குறிப்பிட்ட சமயத்தாரால் மட்டும் வழங்கப்பட்டது என்று இல்லாமல் எல்லாப் பிரிவினராலும் வழங்கப்பட்டது என்று கொள்ளல் தகும். தமிழ்நாட்டில் வழங்கிய எழுத்து ஆதலின், வடமொழியில் இதை தமிழி என்று குறித்தனர்

கல்வெட்டு ஆதாரங்கள்

'எபிகிராபி' என்ற வார்த்தை இரண்டு கிரேக்க வார்த்தைகளில் இருந்து பெறப்பட்டது. அதாவது எபி அதாவது ஆன் அல்லது அன்பின் மற்றும் கிராஃபி என்றால் எழுதுவது. எனவே, கல்வெட்டு என்பது கல், உலோகம் மற்றும் மரம், ஓடு போன்ற பிற பொருட்களில் பொறிக்கப்பட்ட எழுத்துக்களின் ஆய்வு ஆகும், இது 'கல்வெட்டுகள்' அல்லது 'எபிகிராஃப்கள்' என்று அழைக்கப்படுகிறது. செதுக்குதல் ஒரு கல்வெட்டின் முக்கிய பண்பு என்றாலும், சில விதிவிலக்குகள் உள்ளன, அங்கு பாறைகள், கற்பாறைகள் போன்றவற்றில் உள்ள பழைய எழுத்துக்களும் கல்வெட்டுகளாக ஏற்றுக்கொள்ளப்படுகின்றன. கல்வெட்டுகளைப் புரிந்துகொள்வதிலும் விளக்கமளிப்பதிலும் ஈடுபடுபவர் 'எபிகிராஃபிஸ்ட்' என்று அழைக்கப்படுகிறார்.

வரலாற்றின் ஆதாரமாக கல்வெட்டு

இந்தியா கல்வெட்டுச் செல்வத்தில் மிகப் பெரிய வளம் கொண்டது. இந்திய தொல்லியல் துறை, மாநில தொல்லியல் துறைகள் மற்றும் பல்வேறு ஆராய்ச்சி நிறுவனங்களின் கூட்டு முயற்சியால் இதுவரை ஒரு லட்சத்திற்கும் மேற்பட்ட கல்வெட்டுகள் நாட்டின் நீள அகலத்தில் கண்டுபிடிக்கப்பட்டுள்ளதாக மதிப்பிடப்பட்டுள்ளது. இருப்பினும், இன்னும் ஏராளமான கல்வெட்டுகள் கண்டுபிடிக்கப்படுவதற்கு காத்திருக்கின்றன. மௌரியப் பேரரசர் அசோகரின் காலத்திலிருந்து (கிமு 3 ஆம் நூற்றாண்டு) இடைக்காலத்தின் பிற்பகுதி வரையிலான காலகட்டத்தின் வரலாறு மற்றும் கலாச்சாரத்தைப் புரிந்துகொள்வதற்கான மிக முக்கியமான ஆதாரங்களில் ஒன்று கல்வெட்டு. அரசியல் மற்றும் வம்ச வரலாற்றை மட்டுமல்ல, ஒரு குறிப்பிட்ட காலகட்டம் அல்லது ஆட்சி அல்லது பிராந்தியத்தின் சமூக, மத, நிர்வாக மற்றும் பொருளாதார வரலாற்றின் மறுசீரமைப்பை மேற்கொள்ள முடியும் என்பது ஒரு நோயாளி மற்றும் ஒரு பெரிய எண்ணிக்கையிலான இணைக்கப்பட்ட கல்வெட்டுகளின் ஒரு கடினமான ஆய்வு மூலம் மட்டுமே.

கல்வெட்டுச் சான்றுகள்

பழங்காலத்தில் அரசரின் ஆணைகளை அனைவரும் தெரிந்து கொள்ளும் வண்ணம் பாறைகளில் செதுக்கிப் பதிவு செய்யும் வழக்கம் இருந்தது. கற்களில் உளி கொண்டு வெட்டிப் பதிதல், 'கல்வெட்டு' என்றானது. தமிழ்மொழி வரலாறு அறிய இன்றியமையாதவை கல்வெட்டுகள். கல்லில் செதுக்கப்பட்டதால் அடித்தல், திருத்தல், மாற்றி எழுதுதல், அழித்தல், புதிதாக ஒன்றைச் சேர்த்து எழுதுதல் என்பவற்றுக்கு எல்லாம் இங்கு இடமே இல்லை. என்று எப்படி எழுதப்பட்டதோ, அதே நிலையில், சிறிதும் மாற்றமின்றி இன்றும் கிடைப்பது கல்வெட்டுகளின் தனிச்சிறப்பு ஆகும்.

குகைக் கல்வெட்டுகள்

தமிழ்க் கல்வெட்டுகளில் கி.பி. மூன்றாம் நூற்றாண்டைச் சார்ந்த பிராமிக் கல்வெட்டுகள் மிகப் பழமையானவை. இவை குகைகளில் கண்டெடுக்கப்பட்டுள்ளன. பஞ்சபாண்டவர் மலை, மறுகால்தலை, திருப்பரங்குன்றம், கழுகுமலை, சித்தன்னவாசல் ஆகிய இடங்களில் இக் கல்வெட்டுகளைக் காணலாம். பிராமி எழுத்துகளில் எழுதப்பட்டுள்ளதால் இவை 'பிராமிக் கல்வெட்டுகள்' என்று வழங்கப்படுகின்றன. 'குகைக் கல்வெட்டுகள்' என்றும் அழைப்பர்.

கீழவளவு, ஆனைமலை, அழகர் மலை, மேட்டுப்பட்டி, முத்துப்பட்டி, திருவாதவூர், விக்கிரமங்கலம், மாங்குளம், கருங்காலக்குடி, புகழூர், அரசலூர், மாமண்டூர் என்று பல இடங்களில் பிராமிக் கல்வெட்டுகள் உள்ளன.

கி.மு. மூன்றாம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்தவர் அசோகர். அவர் காலத்துச் சமண, பௌத்த சமயங்கள் தென்னிந்தியாவில் பரவின. சமண, பௌத்த சமய நூல்கள் பிராகிருதம், பாலி மொழிகளில் இருந்தன. அவற்றின் எழுத்துகள் பிராமி வடிவில் இருந்தன. தமிழகத்தில் சமண, பௌத்தத் துறவிகள் குகைகளில் வாழ்ந்தனர். குகைகளில் உள்ள கல்வெட்டுகள் அத்துறவிகள் பொறித்தவை. எழுத்து பிராமி; மொழி தமிழ் என்பர். ஐராவதம் மகாதேவன், கே.வி. சுப்பிரமணியம், நாகசாமி போன்றோர், இவை 'தமிழ் எழுத்துகள்' என்கின்றனர். பொருள் கொள்வதிலும் பல விளக்கங்கள் உள்ளன. சான்றுக்கு ஒரே ஒரு குகைக் கல்வெட்டு வருமாறு:

அரிட்டாபட்டிக் கல்வெட்டு,

கணி இ ந தா ஸீரியகுல

வெள்ளறைய் நிகமது

காவி தி இய் காழி திக அந்தைஅ

ஸதன் பிணாஊ கொடுபி தோன்

இதை மயிலை. சீனி. வேங்கடசாமி,

கணி நந்தாஸிரியற்கு

வெள்ளறை நிகமத்து

காவிதி காழிதி ஆந்தைய

ஸீதன் பிணாவு கொடுபித்தான்

என்று பிரித்து, 'வெள்ளறை அங்காடித் தெருவில் வசிக்கிற காழிதி ஆத்தனுடைய மகன் கணி நந்தாஸிரியற்கு 'பிணாவு' கொடுப்பித்தான்' என்று பொருள் கூறுகிறார். 'பிணா அல்லது பிணவு' என்பதற்கு, பின்னப்பட்டது, முடையப்பட்டது, சாமரை, கற்படுகை' என்று விளக்கம் தருகின்றனர்.

இருபத்தொரு இடங்களில் எழுபத்தொரு கல்வெட்டுகள் கண்டுபிடிக்கப்பட்டுள்ளன. பொருள் கொள்வதில் வேறுபாடு இருந்தாலும், இவை பழந்தமிழுக்குச் சான்றாகத் திகழ்கின்றன.

சோழர் கல்வெட்டுகள்

சோழர் காலத் தமிழை அறியக் கல்வெட்டுகள் பேருதவி செய்கின்றன. முதலாம் இராசேந்திரனின் மால்பாடிக் கல்வெட்டுகள், தஞ்சைப் பெரிய கோயில் மதிற்சுவர்களில் பொறிக்கப்பட்ட கல்வெட்டுகள், வீரராசேந்திரனின் திருமுகூடல் கல்வெட்டுகள். மூன்றாம் இராசேந்திரனின் திருவேதிபுரம் கல்வெட்டுகள் என்று ஆயிரக்கணக்கில் கல்வெட்டுகள் கிடைக்கின்றன. 'வடசொற்களை எழுதினால், வடமொழி எழுத்துகளை அகற்றிவிட்டு, தமிழ் எழுத்துகளால் தமிழ் மொழி மரபுப்படி எழுத வேண்டும்' என்ற இலக்கண வரையறையை நன்னூலில் காணலாம். 'பதவியல்' என்று ஓர் இயலே அந்நூலில் உள்ளது. சோழர் காலக் கல்வெட்டுகளில் வடமொழிச் சொற்கள் தமிழாக்கம் செய்யப் பட்டிருத்தலைக் காணலாம்.

மெய்க்கீர்த்திகள்

மன்னன் இராஜராஜன் வெற்றிகளை எல்லாம் கல்வெட்டுகளில் குறிப்பிட்டு, 'மெய்க்கீர்த்தி' என்று வெற்றிச் சிறப்பைப் பதியும் முறைக்கு வித்திட்டான். இம் மெய்க்கீர்த்திகளின் தொடக்கத்தை வைத்தே யார் காலத்தவை என்று கூறுமளவிற்கு மொழி அமைப்புக் காணப்படுகிறது.

செப்பேடுகள்

தமிழ்மொழி வரலாறு அறியச் செப்பேடுகளும் துணை புரிகின்றன. செம்பினால் ஆன தகட்டில் பொறிக்கப்படும் எழுத்துகள் செப்பேடுகள் ஆகும். இவை, சாசனங்கள் என்றும் சொல்லப் பெறும். சின்னமனூர், கூரம், பாசூர் ஆகிய இடங்களில் செப்பேடுகள் கிடைத்துள்ளன.

செப்பேடுகள் பல்லவர் காலம் முதலாக மிகுதியாகக் கிடைக்கப் பெற்றுள்ளன. இவை தோன்றிய காலத்தில் தமிழ்மொழி எவ்வாறு எழுதப்பட்டிருந்தது என்பதை அறியப் பெரிதும் துணைபுரிகின்றன.

அகழ்வாய்வுச் சான்று

அகழ்வாய்வில் கிடைக்கும் சான்றுகள் கூடத் தமிழ் மொழி வரலாற்றை அறியப் பயன்படுகின்றன. அரிக்கமேடு என்னும் இடத்தில் செய்யப்பட்ட அகழ்வாய்வில் அகல் விளக்கு ஒன்று கிடைத்தது. அதில் பொறிக்கப்பட்ட எழுத்துகள் வருமாறு:

முதிசு முர அன் அகல்

இதில் முதுசுமுரன் என்பது ஒருவரது பெயர். அகல் என்பது அகல் விளக்கு. முதுசுமுரன் என்பவருடைய அகல் என்று பொருள் கூறுகின்றனர்.

முதிசுமுரன் என்பது முதிசுமுர அன்

என்று எழுதப்பட்டுள்ளது என்பர். கல்வெட்டுகளில் அதை எழுதியவரது நடை இருக்கலாம். சாசனங்களில் செல்வாக்குடன் விளங்கிய மொழிநடை இருக்கலாம். மேலும் அக்காலத்திய பேச்சு நடையில் பயின்று வந்த பிறமொழிச் சொற்கள் கல்வெட்டுகளிலும்.

நாணயவியல் வரலாறு

சீசர் அகஸ்டஸ் போன்ற ஆட்சியாளர்களின் ஆட்சிக் காலத்தில் நாணயங்களை சேகரிக்கும் பழக்கம் பழங்காலத்தில் இருந்ததாக அறியலாம். அகஸ்டஸ் வெளிநாட்டு நிலங்களிலிருந்து ஒவ்வொரு வகையான நாணயங்களையும் சேகரித்ததாகக் கூறப்படுகிறது, வர்த்தக ஒப்பந்தங்களை எளிதாக்குவதற்காக வெளிநாட்டு நிலங்களின் மற்ற ஆட்சியாளர்களுக்கு அவர் பரிசாக வழங்கினார். பெட்ராக் முதல் மறுமலர்ச்சி சேகரிப்பாளராகக் கருதப்படுகிறார், அவர் எழுதிய கடிதங்களின் சான்றுகளுடன், கொடி தோண்டுபவர்கள் அவரை எவ்வாறு அணுகினர், அவர்கள் நாணயங்களை வாங்கச் சொன்னார்கள் மற்றும் அவர்கள் எடுத்துச் சென்ற நாணயங்களில் ஆட்சியாளர்களை அடையாளம் காணச் சொன்னார்கள்.

"டி அஸ்ஸே" என்று சுருக்கமாக அழைக்கப்படும் டி அஸ்ஸே எட் பார்ட்டிபஸ் நாணயத்தின் வரலாற்றில் வெளியிடப்பட்ட முதல் உரையாகும். இது 1514 இல் Guillaume Bude என்பவரால் வெளியிடப்பட்டது. ஆவணப்படுத்தப்பட்ட ஆரம்பகால நாணய சேகரிப்பாளர்களில் சிலர் பேரரசர்கள், பிரபுக்கள் மற்றும் மன்னர்களை உள்ளடக்கிய சமூகத்தில் முக்கிய நபர்களாக இருந்தனர்.

குறிப்பிடத்தக்க நாணய சேகரிப்பாளர்களில் போப் பெனடிக்ட் VIII, பிரான்சின் மன்னர் ஹென்றி IV மற்றும் புனித ரோமானியப் பேரரசின் பேரரசர் மாக்ஸிமிலியன் ஆகியோர் அடங்குவர். நாணய சேகரிப்பு நடைமுறை ஏன் "ராஜாக்களின் பொழுதுபோக்கு" என்று அழைக்கப்பட்டது என்பதை இது விளக்குகிறது.

19 ஆம் நூற்றாண்டில், நாணய சேகரிப்பாளர்கள் தொழில்முறை சமூகங்களில் தங்களை ஒழுங்கமைக்கத் தொடங்கினர், இது அவர்களின் பிராந்தியங்களுக்குள் காணப்படும் நாணயங்களை ஆவணப்படுத்த பத்திரிகைகளையும் வெளியிட்டது. அமெரிக்க நாணயவியல் சங்கம் 800,000 க்கும் மேற்பட்ட நாணயங்கள், பதக்கங்கள் மற்றும் நாணயங்களின் தொகுப்பை வைத்திருக்கிறது. இது கிமு 650 க்கு முந்தையது, மேலும் 100,000 புத்தகங்கள் கொண்ட ஒரு நூலகம். உலகம் முழுவதும் நிறுவப்பட்ட பிற தொழில்முறை சங்கங்கள் பின்வருமாறு:

- ராயல் நாணயவியல் சங்கம்

- அமெரிக்க நாணயவியல் சங்கம்
- கனடிய நாணயவியல் சங்கம்
- இஸ்ரேல் நாணயவியல் சங்கம்
- நியூசிலாந்தின் ராயல் நியூமிஸ்மாடிக் சொசைட்டி
- ஆஸ்திரேலியாவின் நாணயவியல் சங்கம்
- செக் நாணயவியல் சங்கம்

நாணயங்கள், வெறும் பண கருவிகளாக மட்டும் இல்லாமல், வரலாற்று கலைப்பொருட்களாக, வர்த்தகம், பொருளாதார அமைப்புகள் மற்றும் அரசியல் வம்சங்களின் மர்மங்களை அவிழ்ப்பதில் குறிப்பிடத்தக்க பங்கை வகிக்கின்றன. கல்வெட்டுகள் மற்றும் சின்னங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்ட பண்டைய இந்திய நாணயங்கள், ஆட்சியாளர்களை அடையாளம் காணவும் அவர்களின் ஆட்சியின் காலவரிசையை நிறுவவும் திறவுகோலாக செயல்படுகின்றன. நாணயவியல் ஆய்வுகள் மூலம், மெளரியர்கள், குப்தர்கள் மற்றும் குஷானர்கள் போன்ற பல்வேறு வம்சங்களின் இருப்பை அவிழ்த்து, அவர்களின் பொருளாதாரக் கொள்கைகள் மற்றும் கலாச்சார தாக்கங்கள் பற்றிய ஆழமான புரிதலைப் பெறுகிறோம்

பொருள் எச்சங்கள்

தொல்லியல் என்பது பொருள் எச்சங்களைப் பயன்படுத்தி மனித கடந்த காலத்தைப் பற்றிய ஆய்வு ஆகும். இந்த எச்சங்கள் மக்கள் உருவாக்கிய, மாற்றியமைத்த அல்லது பயன்படுத்திய எந்தவொரு பொருளாகவும் இருக்கலாம். தொல்லியல் என்பது பொருள் எச்சங்களைப் பயன்படுத்தி மனித கடந்த காலத்தைப் பற்றிய ஆய்வு ஆகும். இந்த எச்சங்கள் மக்கள் உருவாக்கிய, மாற்றியமைத்த அல்லது பயன்படுத்திய எந்தவொரு பொருளாகவும் இருக்கலாம்.

கையடக்க எச்சங்கள் பொதுவாக கலைப்பொருட்கள் என்று அழைக்கப்படுகின்றன. கலைப்பொருட்கள் கருவிகள், ஆடைகள் மற்றும் அலங்காரங்கள் ஆகியவை அடங்கும்.

பிரமிடுகள் அல்லது பிந்தைய துளைகள் போன்ற எடுத்துச் செல்ல முடியாத எச்சங்கள் அம்சங்கள் என்று அழைக்கப்படுகின்றன. குறிப்பிட்ட காலங்களிலும் இடங்களிலும் மக்கள் எவ்வாறு வாழ்ந்தார்கள் என்பதை அறிய தொல்பொருள் ஆராய்ச்சியாளர்கள் கலைப்பொருட்கள் மற்றும் அம்சங்களைப் பயன்படுத்துகின்றனர். இந்த மக்களின் அன்றாட வாழ்க்கை எப்படி இருந்தது, அவர்கள் எவ்வாறு நிர்வகிக்கப்பட்டனர், அவர்கள் ஒருவருக்கொருவர் எவ்வாறு தொடர்பு கொண்டனர், மேலும் அவர்கள் எதை நம்புகிறார்கள் மற்றும் மதிக்கிறார்கள் என்பதை அவர்கள் அறிய விரும்புகிறார்கள். சில நேரங்களில், கலைப்பொருட்கள் மற்றும் அம்சங்கள்

ஒரு பழங்கால சமூகம் அல்லது நாகரிகம் பற்றிய ஒரே தடயத்தை வழங்குகின்றன . வரலாற்றுக்கு முந்தைய நாகரிகங்கள் எழுதப்பட்ட பதிவுகளை விட்டுச் செல்லவில்லை, எனவே அவற்றைப் பற்றி நாம் படிக்க முடியாது. எடுத்துக்காட்டாக, பண்டைய கலாச்சாரங்கள் இங்கிலாந்தின் ஸ்டோன்ஹெஞ்சில் ராட்சத கல் வட்டங்களை ஏன் கட்டினார்கள் என்பதைப் புரிந்துகொள்வது, முதல் ஒற்றைப்பாதைகள் அமைக்கப்பட்டு 5,000 ஆண்டுகளுக்குப் பிறகு ஒரு சவாலாகவே உள்ளது. ஸ்டோன்ஹெஞ்சைப் படிக்கும் தொல்பொருள் ஆராய்ச்சியாளர்களிடம், கலாச்சாரங்கள் இந்த அம்சத்தை எவ்வாறு பயன்படுத்தின என்பதைச் சொல்ல பண்டைய கையெழுத்துப் பிரதிகள் இல்லை . அவை மகத்தான கற்களையே நம்பியுள்ளன - அவை எவ்வாறு ஒழுங்கமைக்கப்பட்டுள்ளன மற்றும் காலப்போக்கில் தளம் வளர்ந்த விதம். எழுத்து முறைகளைக் கொண்ட பெரும்பாலான கலாச்சாரங்கள் தொல்பொருள் ஆராய்ச்சியாளர்கள் கலந்தாலோசித்து ஆய்வு செய்யும் எழுதப்பட்ட பதிவுகளை விட்டுச் செல்கின்றன. ஷாப்பிங் பட்டியல்கள் மற்றும் வரி படிவங்கள் போன்ற மிகவும் மதிப்புமிக்க எழுதப்பட்ட பதிவுகளில் சில அன்றாட பொருட்கள் . பண்டைய ரோமின் மொழியான லத்தீன் , ரோமானியப் பேரரசின் சில பகுதிகளில் கண்டுபிடிக்கப்பட்ட கலைப்பொருட்கள் மற்றும் அம்சங்களை தொல்பொருள் ஆராய்ச்சியாளர்கள் புரிந்துகொள்ள உதவுகிறது . லத்தீன் மொழியின் பயன்பாடு பேரரசின் செல்வாக்கு எவ்வளவு தூரம் நீட்டிக்கப்பட்டுள்ளது என்பதைக் காட்டுகிறது. மேலும் தொல்பொருள் ஆராய்ச்சியாளர்களுக்கு ஒரு பகுதியில் என்னென்ன உணவுகள் கிடைக்கின்றன , அவற்றின் விலை எவ்வளவு, எந்தக் கட்டிடங்கள் குடும்பங்கள் அல்லது வணிகங்களுக்குச் சொந்தமானவை என்பதை பதிவுகளே தெரிவிக்கின்றன . பல பழங்கால நாகரிகங்களில் சிக்கலான எழுத்து முறைகள் இருந்தன, அவை தொல்பொருள் ஆராய்ச்சியாளர்களும் மொழியியலாளர்களும் இன்னும் புரிந்துகொள்வதற்காக வேலை செய்கின்றனர். உதாரணமாக, மாயன் மொழியின் எழுத்து முறை 20 ஆம் நூற்றாண்டு வரை அறிஞர்களுக்கு ஒரு மர்மமாகவே இருந்தது. மாயாக்கள் வட அமெரிக்காவில் கொலம்பியனுக்கு முந்தைய நாகரிகங்களில் மிகவும் சக்திவாய்ந்தவர்களாக இருந்தனர் , மேலும் அவர்களின் மத்திய அமெரிக்க கோவில்கள் மற்றும் மனு எழுத்துக்கள். சதுர கிளிப்புகள் அல்லது சின்னங்களின் தொகுப்புடன் பொறிக்கப்பட்டுள்ளது வட்டங்கள் மற்றும் கோடுகளின் தொடர் எண்களைக் குறிக்கிறது. மாயன் ஸ்கிரிப்டைப் புரிந்துகொள்வதன் மூலம், தொல்பொருள் ஆராய்ச்சியாளர்கள் மாயன் மன்னர்களின் வம்சாவளியைக் கண்டறிந்து , அவர்களின் நாட்காட்டி மற்றும் விவசாய பருவங்களின் வளர்ச்சியை பட்டியலிட முடிந்தது . மாயன் எழுத்து முறையின் அடிப்படைகளைப்

புரிந்துகொள்வது தொல்பொருள் ஆராய்ச்சியாளர்களுக்கு மாயன் கலாச்சாரம் எவ்வாறு செயல்பட்டது என்பதைக் கண்டறிய உதவுகிறது-அவர்கள் எவ்வாறு நிர்வகிக்கப்பட்டனர், சில அண்டை நாடுகளுடன் எவ்வாறு வர்த்தகம் செய்தார்கள் மற்றும் மற்றவர்களுடன் போருக்குச் சென்றார்கள், அவர்கள் என்ன சாப்பிட்டார்கள், என்ன கடவுள்களை வணங்குகிறார்கள். தொல்பொருள் ஆராய்ச்சியாளர்கள் மாயன் எழுத்துக்களில் மிகவும் சரளமாக இருப்பதால் , அவர்கள் ஒவ்வொரு நாளும் கலாச்சாரத்தைப் பற்றி புதிய கண்டுபிடிப்புகளை உருவாக்குகிறார்கள். இன்று, சில தொல்பொருள் ஆராய்ச்சியாளர்கள் ஒரு காலத்தில் இழந்த மாயன் மொழியைப் பாதுகாக்க மொழியியலாளர்கள் மற்றும் கவிஞர்களுடன் இணைந்து பணியாற்றுகிறார்கள். தொல்லியல் வரலாறு "தொல்பொருள்" என்ற வார்த்தை கிரேக்க வார்த்தையான "arkhaios" என்பதிலிருந்து வந்தது, அதாவது "பண்டையது". சில தொல்பொருள் ஆராய்ச்சியாளர்கள் வாழும் கலாச்சாரங்களைப் படித்தாலும், பெரும்பாலான தொல்பொருள் ஆராய்ச்சியாளர்கள் தொலைதூர கடந்த காலத்தைப் பற்றி கவலைப்படுகிறார்கள்.

மக்கள் பல ஆண்டுகளாக நினைவுச்சின்னங்களை தோண்டி தொல்பொருள்களை சேகரித்துள்ளனர் . பெரும்பாலும், இந்த மக்கள் அறிஞர்கள் அல்ல, ஆனால் கொள்ளையடிப்பவர்கள் மற்றும் கல்லறை கொள்ளையர்கள் பணம் சம்பாதிக்க அல்லது தங்கள் தனிப்பட்ட சேகரிப்புகளை கட்டியெழுப்ப முயன்றனர். உதாரணமாக, பிரமிடுகள் கட்டப்பட்ட காலத்திலிருந்தே கல்லறைக் கொள்ளையர்கள் எகிப்தின் அற்புதமான கல்லறைகளைக் கொள்ளையடித்து வருகின்றனர் . பண்டைய எகிப்தில் கல்லறை கொள்ளை என்பது மிகவும் பொதுவான குற்றமாக இருந்தது, பல கல்லறைகளில் மறைந்த அறைகள் உள்ளன, அங்கு இறந்தவரின் குடும்பத்தினர் புதையல்களை வைக்கின்றனர். 1800களின் நடுப்பகுதியில் எகிப்தில், காணாமல் போன ஆட்டைத் தேடும் எகிப்தியர் ஒருவர் பார்வோன் ராம்செஸ் I இன் கல்லறையில் தடுமாறி விழுந்தார். (பல தொல்பொருள் ஆராய்ச்சியாளர்கள் இந்தக் கதையை சந்தேகிக்கிறார்கள் மற்றும் கல்லறைக் கொள்ளையர்கள், ஒழுங்கமைக்கப்பட்ட குழுவாக வேலை செய்து, வழமையாக பல கல்லறைகளை வேட்டையாடி கொள்ளையடித்தனர். பகுதி.) ராம்செஸ் I 1290 BCE இல் சிறிது காலம் ஆட்சி செய்தார். பாரோவின் உடலைத் தவிர, கல்லறையில் மட்பாண்டங்கள் , ஓவியங்கள் மற்றும் சிற்பங்கள் போன்ற கலைப்பொருட்கள் இருந்தன. அந்த மனிதன் கல்லறையிலிருந்து மம்மிகள் மற்றும் கலைப்பொருட்களை பணம் செலுத்தும் எவருக்கும் விற்றான்.

கனடாவின் ஒன்டாரியோவில் உள்ள நயாகரா நீர்வீழ்ச்சியில் உள்ள ஒரு அருங்காட்சியகத்தில் ராம்செஸ் I இன் மம்மி காயப்படுத்தப்பட்டது , 1999 இல் அருங்காட்சியகம்

மூடப்படும் வரை அது இருந்தது. கனேடிய அருங்காட்சியகம் எகிப்திய சேகரிப்புகளை அட்லாண்டா, ஜார்ஜியா, அமெரிக்காவில் உள்ள மைக்கேல் சி. கார்லோஸ் அருங்காட்சியகத்திற்கு விற்றது. இது CT ஸ்கேனர்கள், எக்ஸ்-கதிர்கள், ரேடியோகார்பன் டேட்டிங், கணினி இமேஜிங் மற்றும் பிற நுட்பங்களைப் பயன்படுத்தி மம்மியின் அரச நிலையை உறுதிப்படுத்தியது. ராம்செஸ் I 2003 இல் எகிப்துக்குத் திரும்பினார்.

மிகவும் பிரபலமான தொல்பொருள் கண்டுபிடிப்புகளில் ஒன்று, கிங் டட் என்றும் அழைக்கப்படும் பாரோ துட்டன்காமனின் கல்லறை ஆகும். பல எகிப்திய கல்லறைகளைப் போலல்லாமல், கல்லறை கொள்ளையர்கள் கிங் டட்டைக் கண்டுபிடித்ததில்லை. 1922 ஆம் ஆண்டு கண்டுபிடிக்கப்படும் வரை அவர் தங்கியிருக்கும் இடம் பல ஆண்டுகளாக தடையின்றி இருந்தது. துட்டன்காமன் மற்றும் அவரது குடும்பத்தினரின் மம்மிகள் தவிர, கல்லறையில் சுமார் 5,000 கலைப்பொருட்கள் இருந்தன.

பல ஆரம்பகால தொல்பொருள் ஆராய்ச்சியாளர்கள் படையெடுப்பு படகளின் சேவையில் பணியாற்றினர். 1798 இல் பிரான்சின் ஜெனரல் நெப்போலியன் போனபார்டே எகிப்தை வெற்றிகரமாக ஆக்கிரமித்தபோது, அவர் வெற்றியை ஆவணப்படுத்த கலைஞர்கள், தொல்பொருள் ஆராய்ச்சியாளர்கள் மற்றும் வரலாற்றாசிரியர்களை அழைத்து வந்தார். நெப்போலியனின் துருப்புக்கள் நூற்றுக்கணக்கான டன் எகிப்திய கலைப்பொருட்களை வீட்டிற்கு எடுத்துச் சென்றன: நெடுவரிசைகள், சவப்பெட்டிகள், கல் மாத்திரைகள், நினைவுச்சின்னங்கள். இன்று, இந்த எகிப்திய பழங்கால பொருட்கள் பிரான்சின் பாரிஸில் உள்ள லூவ்ரே அருங்காட்சியகத்தின் முழு தளங்களையும் ஆக்கிரமித்துள்ளன.

இந்த நேரத்தில் சில தொல்பொருள் ஆராய்ச்சியாளர்கள் பணக்கார சாகசக்காரர்கள், ஆய்வாளர்கள் மற்றும் வணிகர்கள். பெரும்பாலும், அவர்கள் தோண்டிய இடத்திலிருந்து வேறுபட்ட இடங்களிலிருந்து மேற்கு ஐரோப்பிய காலனித்துவ சக்திகளைச் சேர்ந்தவர்கள். இந்த அமெச்சூர் தொல்பொருள் ஆராய்ச்சியாளர்கள் பெரும்பாலும் அவர்கள் படித்த கலாச்சாரம் மற்றும் கலைப்பொருட்களில் உண்மையான ஆர்வம் கொண்டிருந்தனர். இருப்பினும், அவர்களின் பணி காலனித்துவம் மற்றும் கலாச்சார சுரண்டலுடன் பிணைக்கப்பட்டுள்ளது. அவர்கள் தங்களுக்குச் சொந்தமில்லாத கலாச்சாரங்களிலிருந்து ஈட்டினார்கள், மேலும் புனிதப் பொருட்களை எடுத்துக்கொண்டு தங்கள் வரலாற்று மற்றும் பாரம்பரிய இடங்களிலிருந்து விலகி இருக்கிறார்கள் எல்ஜின் மார்பிள்ஸ் என்று அழைக்கப்படுபவை இந்த சர்ச்சைக்கு ஒரு உதாரணம். 1801 இல், கிரீஸ் ஒட்டோமான் பேரரசால் கைப்பற்றப்பட்டது. ஒட்டோமான் பேரரசின்

பிரிட்டிஷ் தூதர் எல்ஜின் பிரபு, கிரேக்கத்தின் ஏதென்ஸின் புகழ்பெற்ற அக்ரோபோலிஸில் இருந்து பாதி சிற்பங்களை அகற்ற அனுமதி பெற்றார். இந்த பளிங்கு சிற்பங்கள் பார்த்தீனான் போன்ற கட்டிடங்களின் ஒரு பகுதியாக இருந்தன. எல்ஜின் பிரபு கிரேக்கர்களுக்கும் ஒட்டோமான்களுக்கும் இடையிலான மோதலால் ஏற்பட்ட சேதத்திலிருந்து மதிப்புமிக்க சிற்பங்களை சிதைக்க விரும்புவதாகக் கூறினார். கிரீஸ் அரசாங்கம் அன்றிலிருந்து எல்ஜின் மார்பிள்ஸ் திரும்பப் பெறுவதற்காக பரப்புரை செய்து வருகிறது. பெரும்பாலான கிரேக்கர்கள் சிற்பங்களை தங்கள் கலாச்சார பாரம்பரியத்தின் ஒரு பகுதியாக பார்க்கிறார்கள். லண்டனில் உள்ள பிரிட்டிஷ் அருங்காட்சியகத்தில் உள்ள சிற்பங்களைத் திரும்பப் பெறுமாறு கோரி, இங்கிலாந்துடன் பலமுறை தூதரக உறவுகளைத் துண்டித்துள்ளது கிரீஸ். இறுதியில், தொல்லியல் மிகவும் முறையான ஒழுக்கமாக உருவானது.

விஞ்ஞானிகள் நிலையான எடைகள் மற்றும் அளவீடுகள் மற்றும் கலைப்பொருட்களை பதிவு செய்வதற்கும் அகற்றுவதற்கும் மற்ற முறைப்படுத்தப்பட்ட முறைகளைப் பயன்படுத்தத் தொடங்கினர். முழு அகழ்வாராய்ச்சி தளத்தின் விரிவான வரைபடங்கள் மற்றும் வரைவுகள் மற்றும் தனிப்பட்ட துண்டுகள் அவர்களுக்கு தேவைப்பட்டன. தொல்பொருள் ஆராய்ச்சியாளர்கள் கடந்த காலத்தின் ஒருங்கிணைந்த படத்தை உருவாக்க கிளாசிக், வரலாற்றாசிரியர்கள் மற்றும் மொழியியலாளர்களுடன் இணைந்து பணியாற்றத் தொடங்கினர்.

20 ஆம் நூற்றாண்டில், தொல்பொருள் ஆராய்ச்சியாளர்கள் அவர்கள் தோண்டிய கலாச்சாரங்கள் மற்றும் சூழல்களில் அவற்றின் தாக்கத்தை மறுமதிப்பீடு செய்யத் தொடங்கினர். இன்று, பெரும்பாலான நாடுகளில், தொல்பொருள் எச்சங்கள் யார் கண்டுபிடித்தாலும், அவை கண்டுபிடிக்கப்பட்ட நாட்டின் சொத்தாக மாறிவிட்டன. எடுத்துக்காட்டாக, எகிப்து, அமெரிக்கப் பல்கலைக்கழகங்களால் வழங்கப்படும் தொல்பொருள் தளங்களால் சிதறிக்கிடக்கிறது. இந்த குழுக்கள் அந்த இடங்களில் தோண்டுவதற்கு எகிப்திய அரசாங்கத்திடம் அனுமதி பெற வேண்டும், மேலும் அனைத்து தொல்பொருட்களும் எகிப்தின் சொத்தாக மாறும். தொல்லியல் துறைகள் தொல்லியல் முறையை அடிப்படையாகக் கொண்டது. தொல்பொருள் ஆராய்ச்சியாளர்கள் கேள்விகளைக் கேட்கிறார்கள் மற்றும் கருதுகோள்களை உருவாக்குகிறார்கள். தோண்டுவதற்கான தளத்தைத் தேர்வுசெய்ய அவர்கள் ஆதாரங்களைப் பயன்படுத்துகிறார்கள், பின்னர் தளத்தில் எங்கு தோண்ட வேண்டும் என்பதைத் தேர்ந்தெடுக்க அறிவியல் மாதிரி நுட்பங்களைப் பயன்படுத்துகிறார்கள். அவர்கள் கண்டறிவதைக் கவனித்து, பதிவு செய்து, வகைப்படுத்தி, விளக்குகிறார்கள். பின்னர் அவர்கள் தங்கள் முடிவுகளை மற்ற விஞ்ஞானிகள்

மற்றும் பொதுமக்களுடன் பகிர்ந்து கொள்கிறார்கள். நீருக்கடியில் தொல்பொருள் ஆராய்ச்சியாளர்கள் ஏரிகள், ஆறுகள் மற்றும் பெருங்கடல்களின் அடிப்பகுதியில் உள்ள பொருட்களை ஆய்வு செய்கின்றனர். நீருக்கடியில் தொல்லியல் என்பது வரலாற்றுக்கு முந்தைய மற்றும் வரலாற்று காலங்களை உள்ளடக்கியது, மேலும் தொல்பொருளியல் என கிட்டத்தட்ட அனைத்து துணை பிரிவுகளையும் உள்ளடக்கியது. கலைப்பொருட்கள் மற்றும் அம்சங்கள் வெறுமனே நீரில் மூழ்கியுள்ளன. நீருக்கடியில் தொல்பொருள் ஆராய்ச்சியாளர்களால் ஆய்வு செய்யப்பட்ட கலைப்பொருட்கள் ஒரு கப்பலின் எச்சங்களாக இருக்கலாம். 1985 ஆம் ஆண்டில், நேஷனல் ஜியோகிராஃபிக் எக்ஸ்ப்ளோரர் - இன்-ரெசிடென்ஸ் டாக்டர். ராபர்ட் பல்லார்ட் 1912 இல் வடக்கு அட்லாண்டிக் பெருங்கடலில் மூழ்கிய RMS டைட்டானிக் கப்பலின் சிதைவைக் கண்டறிய உதவினார், சுமார் 1,500 பேர் கொல்லப்பட்டனர். பல்லார்ட் மற்றும் பிற விஞ்ஞானிகள் சோனாரைப் பயன்படுத்தி, கடல் கப்பல் மூழ்கியதில் இருந்து காணாமல் போன சிதைவைக் கண்டறிகின்றனர். ரிமோட்-கண்ட்ரோல்ட் கேமராக்களைப் பயன்படுத்தி டைட்டானிக்கை ஆராய்வதன் மூலம், பல்லார்டும் அவரது குழுவினரும் கப்பல் விபத்து பற்றிய உண்மைகளையும் (கப்பல் மூழ்கியபோது இரண்டு பெரிய துண்டுகளாக உடைந்தது போன்றவை) அத்துடன் மரச்சாமான்கள், விளக்குகள் மற்றும் குழந்தைகள் போன்ற நூற்றுக்கணக்கான கலைப்பொருட்களையும் கண்டுபிடித்தனர். பொம்மைகள், எவ்வாறாயினும், நீருக்கடியில் தொல்லியல் என்பது கப்பல் விபத்துக்களை விட அதிகமானவற்றை உள்ளடக்கியது. மெக்ஸிகோ வளைகுடாவின் கண்ட அலமாரியில் உள்ள வேட்டை முகாம்கள் மற்றும் பூகம்பங்கள் மற்றும் கடல் மட்ட உயர்வு காரணமாக நீரில் மூழ்கிய எகிப்தின் பண்டைய நகரமான அலெக்ஸாண்ட்ரியாவின் பகுதிகள் ஆகியவை தளங்களில் அடங்கும். இந்த அடிப்படை கட்டமைப்பானது தொல்லியல் துறைக்குள் பல்வேறு துறைகள் அல்லது ஆய்வுப் பகுதிகளைக் கொண்டுள்ளது.

வரலாற்றுக்கு முந்தைய மற்றும் வரலாற்று தொல்லியல் தொல்பொருளியல் இரண்டு முக்கிய துறைகள் உள்ளன: வரலாற்றுக்கு முந்தைய தொல்லியல் மற்றும் வரலாற்று தொல்லியல். இந்தக் குழுக்களுக்குள் ஆய்வு செய்யப்பட்ட காலம், படித்த நாகரீகம் அல்லது ஆய்வு செய்யப்பட்ட கலைப்பொருட்கள் மற்றும் அம்சங்கள் ஆகியவற்றின் அடிப்படையில் துணைப்பிரிவுகள் உள்ளன. வரலாற்றுக்கு முந்தைய தொல்லியல் என்பது எழுத்தை வளர்க்காத நாகரிகங்களைக் கையாள்கிறது. இந்த சமூகங்களின் கலைப்பொருட்கள் அவர்களின் வாழ்க்கையைப் பற்றிய ஒரே தடயத்தை வழங்கக்கூடும். எடுத்துக்காட்டாக, க்ளோவிஸ்

மக்களைப் பற்றி ஆய்வு செய்யும் தொல்பொருள் ஆராய்ச்சியாளர்கள் , அம்புக்குறிகளை மட்டுமே கொண்டுள்ளனர் - எறிபொருள் புள்ளிகள் என்று அழைக்கப்படுகிறார்கள் - மற்றும் கல் கருவிகள் கலைப்பொருட்கள் . தனித்துவமான எறிகணை புள்ளிகள் முதன்முதலில் அமெரிக்காவில் நியூ மெக்ஸிகோவில் உள்ள க்ளோவிஸில் கண்டுபிடிக்கப்பட்டன, மேலும் கலாச்சாரம் நகரத்தின் பெயரிடப்பட்டது. குளோவிஸ் புள்ளிகள் என்று அழைக்கப்படுபவை வட அமெரிக்காவின் முதல் குடிமக்களில் ஒருவராக க்ளோவிஸ் மக்களை நிறுவுகின்றன . தொல்பொருள் ஆராய்ச்சியாளர்கள் க்ளோவிஸ் புள்ளிகள் சுமார் 13,000 ஆண்டுகளுக்கு முந்தைய தேதியிட்டனர்

வரலாற்றுக்கு முந்திய தொல்லியல் துறையின் துணைப்பிரிவு பேலியோபாட்டாலஜி ஆகும் பேலியோபாதாலஜி என்பது பண்டைய கலாச்சாரங்களில் நோய் பற்றிய ஆய்வு ஆகும் . (பேலியோபாட்டாலஜி என்பது வரலாற்று தொல்லியல் துறையின் ஒரு துணைப் பிரிவாகவும் உள்ளது.) பேலியோபாட்டாலஜிஸ்டுகள் குறிப்பிட்ட நோய்கள் இருப்பதையும் , எந்தப் பகுதிகளில் சில நோய்கள் இல்லை என்பதையும் , பல்வேறு சமூகங்கள் நோய்க்கு எவ்வாறு எதிர்வினையாற்றுகின்றன என்பதையும் ஆராயலாம் . ஒரு நோயின் வரலாற்றைப் படிப்பதன் மூலம் , நவீன நோய்கள் முன்னேறும் விதத்தைப் புரிந்துகொள்ள பழங்கால நோயியல் நிபுணர்கள் பங்களிக்கலாம் . பேலியோபாட்டாலஜிஸ்டுகள் மக்களின் ஒட்டுமொத்த ஆரோக்கியம் பற்றிய துப்புகளையும் காணலாம் . உதாரணமாக, பழங்கால மனிதர்களின் பற்களைப் படிப்பதன் மூலம் , பழங்கால நோயியல் வல்லுநர்கள் அவர்கள் எந்த வகையான உணவை சாப்பிட்டார்கள், எவ்வளவு அடிக்கடி சாப்பிட்டார்கள், உணவுகளில் என்ன ஊட்டச்சத்துக்கள் உள்ளன என்பதைக் கண்டறிய முடியும் . வரலாற்று தொல்லியல் தொல்பொருள் ஆராய்ச்சியில் எழுதப்பட்ட பதிவுகளை ஒருங்கிணைக்கிறது. மிகவும் பிரபலமான வரலாற்று எடுத்துக்காட்டுகளில் ஒன்று

தொல்லியல் என்பது ரொசெட்டா கல்லின் கண்டுபிடிப்பு மற்றும் புரிந்துகொள்ளுதல் ஆகும் . ரொசெட்டா ஸ்டோன் என்பது 1799 இல் பிரெஞ்சு தொல்பொருள் ஆராய்ச்சியாளர்களால் எகிப்தின் ரஷித் அருகே கண்டுபிடிக்கப்பட்ட ஒரு பெரிய பளிங்கு ஸ்லாப் ஆகும். இது வரலாற்று தொல்லியல் துறையின் முக்கிய கருவியாக மாறியது . பாரோ டோலமி சார்பாக செய்யப்பட்ட ஆணையுடன் கல் பொறிக்கப்பட்டுள்ளது . ஆணை மூன்று வெவ்வேறு மொழிகளில் எழுதப்பட்டு கல்லில் செதுக்கப்பட்டது: ஹைரோ கிளிஃபிக் , டெமோடிக் மற்றும் கிரேக்கம். ஹைரோகிளிஃபிக்ஸ் என்பது பண்டைய எகிப்தில் முறையான ஆவணங்களுக்குப் பயன்படுத்தப்படும் பட-குறியீடுகள் ஆகும் . டெமோடிக் என்பது பண்டைய எகிப்தின் முறையான எழுத்து வடிவமாகும் . ரொசெட்டா

ஸ்டோன் கண்டுபிடிக்கப்படுவதற்கு முன்பு, எகிப்தியலஜிஸ்டுகள் ஹைரோ கிளிபிக்ஸ் அல்லது டெமோடிக் பற்றி புரிந்து கொள்ளவில்லை. இருப்பினும், அவர்களால் கிரேக்க மொழியைப் புரிந்து கொள்ள முடிந்தது. ரொசெட்டா ஸ்டோனின் கிரேக்கப் பகுதியைப் பயன்படுத்தி, தொல்பொருள் ஆராய்ச்சியாளர்கள் மற்றும் மொழியியலாளர்கள் உரையை மொழிபெயர்க்கவும், ஹைரோ கிளிபிகளை புரிந்துகொள்ளவும் முடிந்தது. இந்த அறிவு எகிப்திய வரலாற்றைப் பற்றிய நமது புரிதலுக்கு பெரிதும் உதவியது. மத ஆய்வுகள் உட்பட பல துறைகளுக்கு வரலாற்று தொல்லியல் பங்களிக்கிறது. உதாரணமாக, சவக்கடல் சுருள்கள் சுமார் 900 ஆவணங்களின் தொகுப்பாகும். இறுக்கமாக உருட்டப்பட்ட காகிதத்தோல் மற்றும் பிற எழுத்துத் தாள்கள் 1947 மற்றும் 1956 க்கு இடையில் சவக்கடலுக்கு அருகிலுள்ள கும்ரான், மேற்குக் கரைக்கு அருகிலுள்ள 11 குகைகளில் கண்டுபிடிக்கப்பட்டன. சுருள்களில் ஹீப்ரு, அராமிக் மற்றும் கிரேக்க மொழிகளில் எழுதப்பட்ட ஹீப்ரு பைபிளின் நூல்கள் உள்ளன. சவக்கடல் சுருள்கள் இதுவரை கண்டுபிடிக்கப்பட்ட பைபிள் நூல்களின் பழமையான பதிப்புகள் ஆகும், இது கிமு மூன்றாம் நூற்றாண்டு முதல் கிபி முதல் நூற்றாண்டு வரை. சுருள்களில் இன்றைய பைபிளில் இல்லாத நூல்கள், சங்கீதங்கள் மற்றும் தீர்க்கதரிசனங்களும் உள்ளன. சுருள்களின் கண்டுபிடிப்பு யூத மதம் மற்றும் கிறிஸ்தவத்தின் வளர்ச்சி பற்றிய நமது அறிவை அதிகரித்தது. வரலாற்று தொல்லியல் துறையின் ஒரு துணைப்பிரிவு __

தொழில்துறை தொல்லியல் 1700 மற்றும் 1800களின் தொழிற்புரட்சிக்குப் பிறகு உருவாக்கப்பட்ட அல்லது பயன்படுத்தப்பட்ட பொருட்களை தூசி தொல்பொருள் ஆராய்ச்சியாளர்கள் ஆய்வு செய்கின்றனர். மேற்கு ஐரோப்பாவிலும் வட அமெரிக்காவிலும் தூசிப் புரட்சி மிகவும் வலுவாக இருந்தது. எனவே பெரும்பாலான தூசி தொல்பொருள் ஆராய்ச்சியாளர்கள் அங்கு காணப்படும் கலைப்பொருட்களை ஆய்வு செய்கின்றனர். தூசி நிறைந்த தொல்பொருள் ஆராய்ச்சியாளர்களுக்கான மிக முக்கியமான தளங்களில் ஒன்று இங்கிலாந்தின் ஷ்ரோப்ஷையரில் உள்ள அயர்ன்பிரிட்ஜ் பள்ளத்தாக்கு ஆகும். செவரன் நதி பள்ளத்தாக்கு வழியாக ஓடுகிறது, மேலும் தூசிப் புரட்சியின் போது, நிலக்கரி, சுண்ணாம்பு மற்றும் இரும்பு போன்ற மூலப்பொருட்களைக் கொண்டு செல்ல அனுமதித்தது. உண்மையில், உலகின் முதல் இரும்புப் பாலம் அங்குள்ள செவரனைக் கடந்து செல்கிறது கலைப்பொருட்கள் மற்றும் அம்சங்களைப் படிப்பதன் மூலம் (இரும்புப் பாலம் போன்றவை), தொல்பொருள் ஆராய்ச்சியாளர்கள் இப்பகுதியின் பொருளாதார வளர்ச்சியைக் கண்டறிய முடியும், ஏனெனில் அது விவசாயத்திலிருந்து உற்பத்தி மற்றும் வர்த்தகத்திற்கு மாறியது. பிற துறைகள் இன்று

மக்கள் பொருட்களை எவ்வாறு பயன்படுத்துகிறார்கள் மற்றும் ஒழுங்கமைக்கிறார்கள் என்பதை இன தொல்பொருள் ஆராய்ச்சியாளர்கள் ஆய்வு செய்கின்றனர். கடந்த காலத்தில் மக்கள் எவ்வாறு கருவிகளைப் பயன்படுத்தினார்கள் என்பதைப் புரிந்துகொள்ள அவர்கள் இந்த அறிவைப் பயன்படுத்துகின்றனர். உதாரணமாக, தென்னாப்பிரிக்காவின் பண்டைய சான் கலாச்சாரத்தை ஆராய்ச்சி செய்யும் தொல்பொருள் ஆராய்ச்சியாளர்கள் , நவீன சான் கலாச்சாரம் செயல்படும் விதத்தை ஆய்வு செய்கின்றனர். 20 ஆம் நூற்றாண்டின் நடுப்பகுதி வரை, சான் , வேட்டையாடுதல் மற்றும் சேகரிப்பதன் அடிப்படையில் ஓரளவு நாடோடி வாழ்க்கை முறையைப் பராமரித்து வந்தது. சான் கலாச்சாரம் கணிசமாக வளர்ந்திருந்தாலும் , நவீன சானின் கருவிகளைப் படிக்கும் தொல்பொருள் ஆராய்ச்சியாளர்கள் பண்டைய சான் விலங்குகளை கண்காணித்து வேட்டையாடிய விதம் மற்றும் பூர்வீக தாவரங்களை சேகரிக்கும் விதத்தை இன்னும் படிக்க முடியும் . சுற்றுச்சூழல் தொல்பொருள் ஆராய்ச்சியாளர்கள் கடந்த காலத்தில் மக்களை பாதித்த சுற்றுச்சூழல் நிலைமைகளைப் புரிந்துகொள்ள எங்களுக்கு உதவுகிறார்கள் . சில சமயங்களில், என்வி அயர்ன்மென்டல் தொல்லியல் மனித பேலியோகாலஜி என்று அழைக்கப்படுகிறது. பிரேசிலிய மலைப்பகுதிகளில் உள்ள டக்வாரா/இடராரே மக்களின் விரிவாக்கம் அதன் விரிவாக்கத்துடன் நெருங்கிய தொடர்புடையது என்று என்வி அயர்ன்மென்டல் தொல்பொருள் ஆராய்ச்சியாளர்கள் கண்டுபிடித்தனர்.

அங்கு பசுமையான காடு, தட்பவெப்பம் தணிந்ததால் காடு வளர்ந்தது . தகுவாரா/இடராரே மக்களுக்கு (மரம் , அத்துடன் பசுமையான மரங்களைச் சார்ந்திருக்கும் தாவரங்கள் மற்றும் விலங்குகள்) காடு அதிக வளங்களை வழங்கியதால் , அவர்கள் தங்கள் பிரதேசத்தை விரிவுபடுத்த முடிந்தது .

சோதனை தொல்பொருள் ஆராய்ச்சியாளர்கள் கடந்த காலத்தில் பொருட்களை உருவாக்க அல்லது பயன்படுத்த பயன்படுத்திய நுட்பங்கள் மற்றும் செயல்முறைகளை பிரதிபலிக்கின்றனர். பெரும்பாலும், பழங்காலப் பட்டறை அல்லது வீட்டை மீண்டும் உருவாக்குவது, பழங்கால மக்கள் அம்சங்கள் அல்லது கலைப்பொருட்களை உருவாக்கப் பயன்படுத்திய செயல்முறை அல்லது முறையைப் புரிந்துகொள்ள சோதனை தொல்பொருள் ஆராய்ச்சியாளர்களுக்கு உதவுகிறது . நோர்வே ஆய்வாளர் தோர் ஹெயர்டால் கட்டிய ஒரு பெரிய படகு கோன்-டிக்கி என்பது சோதனை தொல்லியல் துறையின் மிகவும் பிரபலமான எடுத்துக்காட்டுகளில் ஒன்றாகும் . 1947 ஆம் ஆண்டில், ஹெயர்டால் தென் அமெரிக்காவிலிருந்து பாலினேசியாவிற்கு கோன்-டிக்கி கப்பலில் பயணம் செய்தார், பண்டைய கடற்படையினர் , அதே கருவிகள் மற்றும் தொழில்நுட்பத்துடன் ,

பரந்த பசிபிக் பெருங்கடலில் செல்ல முடியும் என்பதைக் காட்டினார் . தடயவியல் தொல்பொருள் ஆராய்ச்சியாளர்கள் சில சமயங்களில் மரபணுவியலாளர்களுடன் இணைந்து DNA ஆதாரங்களை ஆதரிக்க அல்லது கேள்வி கேட்கிறார்கள் . பெரும்பாலும், அவர்கள் மோதல் பகுதிகளில் கொலை அல்லது இனப்படுகொலையால் பாதிக்கப்பட்டவர்களின் எச்சங்களை தோண்டி எடுக்கிறார்கள். உதாரணமாக, கம்போடியாவின் " கில்லிங் பீல்ட்ஸ் " பற்றிய புரிதலுக்கு தடயவியல் தொல்லியல் முக்கியமானது. 1970 களில் கெமர் ரூஜ் ஆட்சியில் பாதிக்கப்பட்ட மணற்பகுதிகளின் வெகுஜன புதைகுழிகளின் இடங்கள் கொலைக்களங்கள் ஆகும். கெமர் ரூஜின் வீழ்ச்சிக்குப் பிறகு , தடயவியல் தொல்பொருள் ஆராய்ச்சியாளர்கள் கில்லிங் பீல்ட்ஸில் உள்ள உடல்களின் எச்சங்களை ஆய்வு செய்தனர் , அவை எப்படி, எப்போது இறந்தன என்பதைக் கண்டுபிடித்தனர். தடயவியல் தொல்பொருள் ஆராய்ச்சியாளர்கள் , கெமர் ரூஜ் ஆட்சியின் எதிர்ப்பாளர்களை அமைதிப்படுத்த பட்டினி மற்றும் அதிக வேலை மற்றும் நேரடி கொலை ஆகியவற்றைப் பயன்படுத்தினர் என்பதை நிறுவ உதவியது . கலாச்சார வள மேலாண்மை துறையில் பணிபுரியும் தொல்பொருள் ஆராய்ச்சியாளர்கள் கட்டுமானம் நிகழ திட்டமிடப்பட்டுள்ள இடங்களில் எச்சங்களை மதிப்பீடு செய்து பாதுகாக்க உதவுகிறார்கள் . கலாச்சார வள மேலாளர்களாக பணிபுரியும் தொல்பொருள் ஆராய்ச்சியாளர்கள், கலைப்பொருட்கள் மற்றும் அம்சங்களால் பிரதிநிதித்துவப்படுத்தப்படும் வரலாற்று மற்றும் கலாச்சார நலன்களுடன் ஒரு சமூகத்தின் உள்கட்டமைப்பு மற்றும் வணிகத் தேவைகளை சமப்படுத்த உள்ளூர் அரசாங்கங்களுடன் அடிக்கடி இணைந்து ஆய்வு செய்கின்றனர். கட்டுமான தளங்களில் காணப்படுகிறது.

எங்கே தோண்டுவது?

பெரும்பாலான தொல்லியல் ஆய்வுகள் தோண்டுவதை உள்ளடக்கியது. காற்று மற்றும் வெள்ளம் மணல் , தூசி மற்றும் மண்ணை எடுத்துச் சென்று , கைவிடப்பட்ட அம்சங்கள் மற்றும் கலைப்பொருட்களின் மேல் அவற்றை வைப்பது . இந்த வைப்புக்கள் காலப்போக்கில் உருவாகி, எச்சங்களை புதைத்து விடுகின்றன. சில நேரங்களில் பேரழிவுகள் , எரிமலை வெடிப்புகள் போன்றவை , இந்த அடக்கம் செயல்முறையை துரிதப்படுத்துகின்றன. அமெரிக்க மாநிலமான அரிசோனாவில் உள்ள கிராண்ட் கேன்யனில் உள்ளதைப் போல, பூமி செதுக்கப்பட்ட இடங்களில் , பல நூற்றாண்டுகளாக ஒரு கேக்கின் அடுக்குகள் போன்ற மண் அடுக்குகளை நீங்கள் உண்மையில் காணலாம் . நகரங்கள் மற்றும் சமூகங்கள் அடுக்குகளில் கட்டப்படுகின்றன. ரோம், இத்தாலி, பல ஆண்டுகளாக ஒரு நகர்ப்புற மையமாக உள்ளது . ஜூலியஸ் சீசர் காலத்தில்

இருந்ததை விட இன்று ரோம் நகரத்தின் தெருக்கள் பல மீட்டர்கள் உயரத்தில் உள்ளன . பல நூற்றாண்டுகளாக ரோமானியர்கள் அதை உருவாக்கியுள்ளனர் - பண்டைய வீட்டின் மேல் இடைக்கால வீடு, இடைக்கால வீட்டின் மேல் நவீன வீடு . மக்கள் வசிக்கும் பகுதியில் அகழ்வாராய்ச்சி தளத்தை அமைப்பது மிகவும் கடினமான செயலாகும். அப்பகுதியில் வசிப்பவர்கள் சிரமத்திற்கு ஆளாகிறார்கள் என்பது மட்டுமல்லாமல் , தொல்பொருள் ஆராய்ச்சியாளர்களுக்கு அவர்கள் என்ன கண்டுபிடிப்பார்கள் என்று தெரியவில்லை. உதாரணமாக , ஒரு பண்டைய ரோமானிய கோட்டையைத் தேடும் தொல்பொருள் ஆராய்ச்சியாளர்கள் முதலில் மறுமலர்ச்சி பேக்கரி மற்றும் இடைக்கால மருத்துவமனையை தோண்ட வேண்டும். பெரும்பாலான கலைப்பொருட்கள் நிலத்தடியில் கிடப்பதால், அவை எங்கு தோண்ட வேண்டும் என்பதைக் கண்டறிய உதவும் முறைகளை விஞ்ஞானிகள் உருவாக்கியுள்ளனர். சில சமயங்களில் மக்கள் வாழ்ந்த இடம் அல்லது நிகழ்வுகள் நடந்த இடம் பற்றிய பழைய கட்டுக்கதைகள் மற்றும் கதைகளின் அடிப்படையில் தளங்களைத் தேர்வு செய்கிறார்கள் . கிமு 1190 இல் கிரேக்க கவிஞர் ஹோமரால் எழுதப்பட்ட பண்டைய நகரமான ட்ராய், ஒரு கற்பனைப் படைப்பாகக் கருதப்பட்டது . ஹோமரின் காவியக் கவிதை இலியாட் ட்ராய் பெயரிடப்பட்டது, கிரேக்கர்கள் இலியன் என்று அறிந்தனர். இலியாட்டை ஒரு வழிகாட்டியாகப் பயன்படுத்தி , ஜெர்மன் அமெச்சூர் தொல்பொருள் ஆராய்ச்சியாளர் ஹென்ரிச் ஷ்லிமேன் 1870 இல் துருக்கியின் ஹிசார்லிக் நகருக்கு அருகிலுள்ள நகரத்தின் இடிபாடுகளைக் கண்டுபிடித்தார். ட்ரோஜன் போர் உண்மையில் நடந்திருக்கலாம் என்பதற்கான ஆதாரத்தை வழங்க ஷ்லிமேனின் கண்டுபிடிப்பு உதவியது.

பண்டைய மனு எழுத்துக்கள் உண்மையின் அடிப்படையில் இருக்கலாம். சில நேரங்களில், தொல்பொருள் ஆராய்ச்சியாளர்கள் பண்டைய கலைப்பொருட்களைக் கண்டுபிடிக்க வரலாற்று வரைபடங்களைப் பயன்படுத்துகின்றனர் . எடுத்துக்காட்டாக, 1973 ஆம் ஆண்டில், உள்நாட்டுப் போரின் போது யூனியன் பயன்படுத்திய " இரும்பு உறை " கப்பலான யுஎஸ்எஸ் மானிட்டர் சிதைந்த இடத்தை தொல்பொருள் ஆராய்ச்சியாளர்கள் வரலாற்று வரைபடங்கள் மற்றும் நவீன தொழில்நுட்பத்தைப் பயன்படுத்தினர் . 1862 ஆம் ஆண்டில், வட கரோலினாவின் கேப் ஹட்டெராஸ் கடற்கரையில் புயலில் மானிட்டர் மூழ்கியது . தொல்பொருள் ஆராய்ச்சியாளர்கள் இரும்பு உறையை அடையாளம் கண்ட பிறகு , அமெரிக்கா அந்த பகுதியை நாட்டின் முதல் கடல் சரணாலயமாக நியமித்தது . ஒரு இடத்தைப் பாதுகாப்பதற்கு முன், ஒரு தொல்பொருள் குழு அந்தப் பகுதியை ஆய்வு செய்து , எஞ்சியுள்ள அறிகுறிகளைத் தேடுகிறது.

இவை தரையில் உள்ள கலைப்பொருட்கள் அல்லது பூமியில் உள்ள அசாதாரண மேடுகளை உள்ளடக்கியிருக்கலாம் . புதிய தொழில்நுட்பம் ஒரு பகுதியை ஆய்வு செய்யும் திறனை பெரிதும் அதிகரித்துள்ளது . எடுத்துக்காட்டாக, வான்வழி மற்றும் செயற்கைக்கோள் படங்கள் தரையில் இருந்து பார்க்க முடியாத வடிவங்களைக் காட்டலாம். மற்ற தொழில்நுட்பங்கள் மேற்பரப்பின் கீழ் என்ன இருக்கிறது என்பதற்கான துப்புகளை அளிக்கின்றன. இந்த நுட்பங்களில் ரேடார் மற்றும் சோனார் ஆகியவை அடங்கும். ரேடார் மற்றும் சோனார் தொழில்நுட்பங்கள் பெரும்பாலும் ரேடியோ அலைகள், மின்னோட்டங்கள் மற்றும் லேசர்களைப் பயன்படுத்துகின்றன . தொல்பொருள் ஆராய்ச்சியாளர்கள் இந்த சமிக்ஞைகளை பூமிக்கு அனுப்புகிறார்கள். சிக்னல்கள் திடமான ஒன்றைத் தாக்கும்போது, அவை மீண்டும் மேற்பரப்புக்கு மேலே செல்கின்றன. விஞ்ஞானிகள் நிலத்தடி நிலப்பரப்பைப் பற்றி அறிந்துகொள்ள சமிக்ஞைகள் எடுக்கும் நேரம் மற்றும் பாதைகளை ஆய்வு செய்கின்றனர். தற்செயலான கண்டுபிடிப்புகள் தொல்பொருள் ஆராய்ச்சியாளர்களை தளங்களை தோண்டுவதற்கு வழிவகுக்கும் . உதாரணமாக, விவசாயிகள் தங்கள் வயல்களை உழும்போது மட்பாண்டத் துண்டுகளைக் காணலாம். ஒரு கட்டுமானக் குழுவினர் ஒரு கட்டிடத் தளத்தின் அடியில் இடிபாடுகளைக் கண்டறியலாம்.

மற்றொரு நினைவுச்சின்ன கண்டுபிடிப்பு தற்செயலாக செய்யப்பட்டது. 1974-ல் சீனாவின் சியான் நகரில் விவசாயத் தொழிலாளர்கள் கிணறு தோண்டிக் கொண்டிருந்தனர். சீனாவின் முதல் பேரரசரான கின் ஷி ஹுவாங்டியின் மகத்தான கல்லறையாக மாறியவற்றின் எச்சங்களை அவர்கள் கண்டுபிடித்தனர். இந்த வளாகத்தில் 8,000 வாழ்க்கை அளவிலான களிமண் வீரர்கள், குதிரைகள், தேர்கள் மற்றும் பீரங்கிகள் ஆகியவை டெர்ரா கோட்டா வாரியர்ஸ் என்று பிரபலமாக அறியப்படுகின்றன . டெர்ரா கோட்டா வாரியர்ஸைச் சுற்றியுள்ள தொல்பொருள் ஆராய்ச்சி, கின் ஷி ஹுவாங்டியின் அமைப்பு மற்றும் தலைமைத்துவ பாணி மற்றும் சீன கலாச்சாரத்தின் வளர்ச்சி பற்றிய நுண்ணறிவை வழங்கியுள்ளது . ஒரு இடம் தேர்வு செய்யப்பட்டவுடன், தொல்பொருள் ஆராய்ச்சியாளர்கள் நில உரிமையாளரிடம் இருந்து அனுமதி பெற வேண்டும். அது பொது நிலமாக இருந்தால், அவர்கள் உள்ளூர், மாநில அல்லது மத்திய அரசிடமிருந்து முறையான அனுமதிகளைப் பெற வேண்டும் . அழுக்கை நகர்த்துவதற்கு முன், தொல்பொருள் ஆராய்ச்சியாளர்கள் அப்பகுதியின் வரைபடங்களை உருவாக்கி விரிவான புகைப்படங்களை எடுக்கிறார்கள். அவர்கள் தோண்டத் தொடங்கியவுடன், அசல் நிலப்பரப்பை அவர்கள் டெஸ் ட்ராய் செய்வார்கள் , எனவே விஷயங்கள் எப்படி இருந்தன என்பதை பதிவு செய்வது முக்கியம்.

தோண்டுவதற்கு முன் கடைசி படி , ஒவ்வொரு கண்டுபிடிப்பின் இருப்பிடத்தையும் கண்காணிக்க தளத்தை ஒரு கட்டமாகப் பிரிப்பதாகும் . பின்னர் தொல்பொருள் ஆராய்ச்சியாளர்கள் தோண்டுவதற்கு கட்டத்திலிருந்து மாதிரி சதுரங்களைத் தேர்வு செய்கிறார்கள் . இதன் மூலம் தொல்லியல் துறையினர் அப்பகுதியை முழுமையாக ஆய்வு செய்ய முடியும். அவர்கள் சில அடுக்குகளை கிரிட்டில் அப்படியே விட்டுவிடுகிறார்கள் . தொல்பொருள் ஆராய்ச்சியாளர்கள் தங்கள் தோண்டிய தளங்களின் சில பகுதிகளை எதிர்கால விஞ்ஞானிகள் ஆய்வு செய்ய விரும்புகிறார்கள் - இன்று கிடைக்கக்கூடியதை விட சிறந்த கருவிகள் மற்றும் நுட்பங்களைக் கொண்ட விஞ்ஞானிகள் . எடுத்துக்காட்டாக, 1930 களில் பெரும் மந்தநிலையின் போது , வேலைகளை உருவாக்குவதற்கான திட்டங்கள் அமெரிக்காவைச் சுற்றி பல தொல்பொருள் அகழ்வாராய்ச்சிகளுக்கு வழிவகுத்தன. இந்த அகழ்வாராய்ச்சிகளில் சில விஞ்ஞானிகள் மட்பாண்டங்கள் போன்ற கலைப்பொருட்களை அகற்றினர், ஆனால் கரி மற்றும் விலங்குகளின் எலும்புகளை தூக்கி எறிந்தனர் . இந்த பொருட்கள் குப்பையாக கருதப்பட்டன. இன்று, விஞ்ஞானிகள் கரி நிலக்கரியை கார்பன்-டேட் செய்ய முடியும் மற்றும் அந்த நேரத்தில் மக்கள் எந்த வகையான விலங்குகளை வளர்க்கிறார்கள் மற்றும் சாப்பிட்டார்கள் என்பதைக் காண எலும்புகளை பகுப்பாய்வு செய்ய முடிகிறது. இன்று தொல்பொருள் ஆராய்ச்சியாளர்கள் ஒவ்வொரு தளத்தின் சில பகுதிகளையும் அழகாக வைத்திருப்பது முக்கியம் . எல்லா தொல்லியல் துறைகளிலும் பூமியில் தோண்டுவது இல்லை. தொல்பொருள் ஆராய்ச்சியாளர்கள் மற்றும் பொறியாளர்கள் அதிநவீன தொழில்நுட்பத்துடன் பூமிக்கு இடையூறு இல்லாமல் கீழே பூமியை ஆய்வு செய்கின்றனர். நேஷனல் ஜியோகிராஃபிக் எம்ர்ஜிங் எக்ஸ்ப்ளோரர் டாக்டர். ஆல்பர்ட் யூ-மின் லின், மங்கோலியாவை மையமாகக் கொண்ட ஒரு புதுமையான தொல்பொருள் திட்டத்தை வழிநடத்துகிறார். கான்களின் பள்ளத்தாக்கு திட்டம் டிஜிட்டல் இமேஜிங், வான்வழி புகைப்படம் எடுத்தல் , ரேடார் மற்றும் டிஜிட்டல் சர்வேயிங் ஆகியவற்றைப் பயன்படுத்தி செங்கிஸ்கானின் கல்லறையைக் கண்டறிகிறது . செயற்கைக்கோள் தொழில்நுட்பத்தைப் பயன்படுத்தி , லின் மற்றும் அவரது குழுவினர் நிலத்தைத் தொந்தரவு செய்யாமல் அல்லது மங்கோலியாவுக்குச் செல்லாமல் திட்டத்தைப் பற்றிய தகவல்களை அணுக முடியும். பிக் டிக் ஒரு தோண்டிய தளத்தை ஆராய்ச்சி செய்து பாதுகாப்பதற்கான செயல்முறை பல ஆண்டுகள் ஆகலாம். தோண்டுதல் என்பது தொல்லியல் துறையின் களப்பணி . சில நேரங்களில், தொல்பொருள் ஆராய்ச்சியாளர்கள் புல்டோசர்கள் மற்றும் பேக்ஹோக்கள் மூலம் பூமியை நகர்த்த வேண்டியிருக்கும் . இருப்பினும், வழக்கமாக, தொல்பொருள் ஆராய்ச்சியாளர்கள் தூரிகைகள், கை மண்வெட்டிகள் மற்றும் பல

துலக்குதல் போன்ற கருவிகளைப் பயன்படுத்தி, தொல்பொருள்களைச் சுற்றியுள்ள பூமியைத் துடைப்பார்கள். தொல்பொருள் ஆராய்ச்சியாளர்கள் தோண்டுவதற்குப் பயன்படுத்தும் பொதுவான கருவி ஒரு தட்டையான துருவல் ஆகும். ஒரு மண்வெட்டி என்பது தோண்டுவதற்கும் மென்மையாக்குவதற்கும் பயன்படுத்தப்படும் கையால் பிடிக்கப்பட்ட மண்வெட்டி ஆகும். தொல்பொருள் ஆராய்ச்சியாளர்கள் மெதுவாக மண்ணைத் துடைக்க ட்ரோவல்களைப் பயன்படுத்துகின்றனர். மிகச் சிறிய அல்லது நுட்பமான எச்சங்களுக்கு, தொல்பொருள் ஆராய்ச்சியாளர்கள் பல் தேர்வுகள், கரண்டிகள் அல்லது மிக நுண்ணிய கத்திகள் மூலம் தோண்டி எடுக்கலாம். பெரும்பாலும், அவர்கள் நன்றாக கண்ணி திரை மூலம் அழுக்கு சல்லடை. மணிகள் போன்ற சிறிய எச்சங்கள் பெரும்பாலும் இந்த வழியில் காணலாம். தொல்பொருள் ஆராய்ச்சியாளர்கள் செயல்முறையின் ஒவ்வொரு அடியிலும் நிறைய குறிப்புகள் மற்றும் புகைப்படங்களை எடுக்கிறார்கள். சில நேரங்களில் அவை ஆடியோ மற்றும் வீடியோ பதிவுகளை உள்ளடக்கியது. குளோபல் பொசிஷனிங் சிஸ்டம் (ஜிபிஎஸ்) யூனிட்கள் மற்றும் புவியியல் தகவல் அமைப்புகளின் (ஜிஐஎஸ்) தரவுகள் பல்வேறு அம்சங்களின் இருப்பிடத்தை உயர் மட்ட துல்லியத்துடன் வரைபடமாக்க உதவுகின்றன. தொல்பொருள் ஆராய்ச்சியாளர்கள் எச்சங்களைக் கண்டறிந்தால், அவை பெரும்பாலும் நூற்றுக்கணக்கான அல்லது ஆயிரம் ஆண்டுகளுக்குப் பிறகு நிலத்தடியில் உடைந்து அல்லது சேதமடைகின்றன. சூரிய ஒளி, மழை, மண், விலங்குகள், பாக்கீரியா மற்றும் பிற இயற்கை செயல்முறைகள் கலைப்பொருட்கள் அரிப்பு, துரு, அழுகல், உடைப்பு மற்றும் சிதைவை ஏற்படுத்தும். இருப்பினும், சில நேரங்களில், இயற்கை செயல்முறைகள் பொருட்களைப் பாதுகாக்க உதவும். எடுத்துக்காட்டாக, வெள்ளம் அல்லது எரிமலை டிப்புகளிலிருந்து வரும் படிவுகள் பொருட்களைப் பொதிந்து அவற்றைப் பாதுகாக்கும். ஒரு சந்தர்ப்பத்தில், ஆல்பைன் பனிப்பாறையின் குளிர்ச்சியானது 5,300 ஆண்டுகளுக்கும் மேலாக ஒரு மனிதனின் உடலைப் பாதுகாத்தது! சவிட்சர்லாந்துக்கும் இத்தாலிக்கும் இடையில் உள்ள ஆல்ப்ஸ் மலையில் காணப்படும் " ஐஸ்மேன் " என்று அழைக்கப்படுவதைக் கண்டுபிடித்தவர், அவர் சமீபத்தில் கொலைக்கு பலியானார் அல்லது பனிப்பாறையின் பிளவுகளில் ஒருவர் என்று நினைத்தார். அவரது உடலை ஆய்வு செய்யும் தடயவியல் தொல்பொருள் ஆராய்ச்சியாளர்கள் அவர் கொலை செய்யப்பட்டவர் என்பதை அறிந்து ஆச்சரியமடைந்தனர் -இந்த குற்றம் 5,000 ஆண்டுகளுக்கு முன்பு நடந்தது. கண்டுபிடிக்கப்படாத கலைப்பொருட்கள் தொல்பொருள்கள் கண்டுபிடிக்கப்பட்டதால், தொல்பொருள் குழு புகைப்படங்கள், வரைபடங்கள் மற்றும் குறிப்புகள்

மூலம் செயல்முறையின் ஒவ்வொரு அடியையும் பதிவு செய்கிறது. கலைப்பொருட்கள் முற்றிலும் அகற்றப்பட்டவுடன், அவை சுத்தம் செய்யப்பட்டு, லேபிளிடப்பட்டு வகைப்படுத்தப்படுகின்றன. குறிப்பாக உடையக்கூடிய அல்லது சேதமடைந்த கலைப்பொருட்கள் ஒரு பாதுகாவலருக்கு அனுப்பப்படுகின்றன. கன்சர்வேட்டர்கள் கலைப்பொருட்களைப் பாதுகாப்பதிலும் மீட்டமைப்பதிலும் சிறப்புப் பயிற்சி பெற்றுள்ளனர், எனவே காற்று மற்றும் ஒளியில் வெளிப்படும் போது அவை அழிக்கப்படுவதில்லை. ஆடை மற்றும் படுக்கை உள்ளிட்ட ஜவுளிகள் குறிப்பாக வெளிப்பாட்டால் அச்சுறுத்தப்படுகின்றன. டெக்ஸ்டைல் கன்சர்வேட்டர்கள் காலநிலை மற்றும் துணி மற்றும் சாயங்களின் வேதியியல் கலவையை நன்கு அறிந்திருக்க வேண்டும், இது கலைப்பொருட்களைப் பாதுகாக்க வேண்டும். 1961 ஆம் ஆண்டில், ஸ்வீடிஷ் தொல்பொருள் ஆராய்ச்சியாளர்கள் வாசா என்ற கப்பலை மீட்டனர், இது 1628 இல் மூழ்கியது. பாதுகாவலர்கள் வாசாவின் மென்மையான ஓக் அமைப்பை பாலிஎதிலீன் கிளைகோல் (PEG) தெளிப்பதன் மூலம் பாதுகாத்தனர். கப்பல் 17 ஆண்டுகளாக PEG உடன் தெளிக்கப்பட்டது, மேலும் ஒன்பது வரை உலர அனுமதிக்கப்பட்டது. இன்று, வாசா அதன் சொந்த மகத்தான அருங்காட்சியகத்தில் அமர்ந்திருக்கிறது.

இது ஸ்வீடிஷ் பாரம்பரியத்தின் அடையாளமாகும். பின்னர் கலைப்பொருட்கள் ஆய்வுக்காக ஆய்வகத்திற்கு அனுப்பப்படுகின்றன. இது பொதுவாக தொல்லியல் துறையில் அதிக நேரத்தை எடுத்துக்கொள்ளும் பகுதியாகும். தோண்டியெடுக்கும் ஒவ்வொரு நாளும், தொல்பொருள் ஆராய்ச்சியாளர்கள் தங்கள் கண்டுபிடிப்புகளை ஆய்வகத்தில் பல வாரங்கள் செலவிடுகிறார்கள். இந்த பகுப்பாய்வு அனைத்தும்- எண்ணுதல், எடையிடுதல், வகைப்படுத்துதல் - அவசியம். தொல்பொருள் ஆராய்ச்சியாளர்கள் தங்கள் கண்டறிந்த தகவலைப் பயன்படுத்தி மற்ற விஞ்ஞானிகள் கண்டுபிடித்தவற்றுடன் இணைக்கின்றனர். மனிதகுலத்தின் கடந்த காலக் கதையைச் சேர்க்க அவர்கள் ஒருங்கிணைந்த தரவுகளைப் பயன்படுத்துகின்றனர். மக்கள் எப்போது கருவிகளை உருவாக்கினார்கள், அவற்றை எவ்வாறு பயன்படுத்தினார்கள்? அவர்கள் ஆடைகளைத் தயாரிக்க எதைப் பயன்படுத்தினார்கள்? அவர்களின் ஆடை பாணிகள் அவர்களின் சமூக நிலைகள் மற்றும் பாத்திரங்களைக் குறிக்கின்றனவா? என்ன சாப்பிட்டார்கள்? அவர்கள் பெரிய குழுக்களாக அல்லது சிறிய குடும்ப அலகுகளாக வாழ்ந்தார்களா? அவர்கள் மற்ற பகுதிகளைச் சேர்ந்தவர்களுடன் வர்த்தகம் செய்தார்களா? அவர்கள் போர்க்குணமிக்கவர்களா அல்லது அமைதியானவர்களா? அவர்களின் மத நடைமுறைகள் என்ன? தொல்பொருள் ஆராய்ச்சியாளர்கள் இந்தக் கேள்விகள் மற்றும் பலவற்றைக் கேட்கிறார்கள்.

விஞ்ஞானிகள் தங்கள் கண்டுபிடிப்புகளை எழுதி அறிவியல் இதழ்களில் வெளியிடுகிறார்கள். மற்ற விஞ்ஞானிகள் தரவைப் பார்த்து விளக்கங்களை விவாதிக்கலாம். இது மிகவும் துல்லியமான கதையைப் பெற எங்களுக்கு உதவுகிறது. நமது வரலாற்றைப் பற்றி விஞ்ஞானிகள் என்ன கற்றுக்கொள்கிறார்கள் என்பதை பொதுமக்களுக்குத் தெரியப்படுத்தவும் வெளியீடு உதவுகிறது.

இலக்கியம்

இலக்கியம் என்றால் என்ன ?

இலக்கியம் என்றால் என்ன என்ற விவாதம், தமிழிலே இதுவரையிலும் தோன்றியதில்லை. இப்பொழுது இந்த விவாதம் கிளம்பியிருக்கின்றது. இந்த விவாதம், “எது இலக்கியம்?” என்ற கேள்வியை எழுப்பியிருக்கின்றது. இதுவரையிலும் இலக்கியம் என்று ஈம்பி வந்த--டினைத்து வந்த--சில நூல்களைப்பற்றி, அவை இலக்கியம்தான் என்ற சந்தேகத்தையும் கேள்வியையும் உண்டாக்கியிருக்கின்றது, கண்முடித்தனமாக ஒன்றைப் பின்பற்றிச் செல்லும் போது சிந்தனைக்கு வழியில்லை. எந்த இடத்தில் சந்தேக மும், கேள்வியும் பிறக்கின்றனவோ அக்க இடத்தில்தான் அறிவும் ஆராய்ச்சியும் வளரும், இந்த உண்மையை வைத்து எண்ணும்போது, இலக்கியம் பற்றிய விவாதம் இலக்கிய வளர்ச்சிக்குப் பெரும் துணை செய்யும் என்பது உறுதி. ஒவ்வொருவருக்கும் தாம் எண்ணுவதைப்பற்றி வெளியிடும் கருத் துரிமையுண்டு, இத்தகைய கருத்துரிமைக்கு மதிப்புக் கொடுத்து, அக்கருத்தை ஆராயவேண்டும். இந்த முறை யைப் பின்பற்றியே இலக்கியம் என்றால் என்ன என்பதைப் பற்றி எழுதுகின்றோம்.

இலக்கியத்தின் அமைப்பு

பிழைபில்லாமல்- இலக்கண வழுவில்லாமல்- எழுதப்பட் டிருப்பது இலக்கியம் என்பது இலக்கண நூலார் தொள்கை. எழுத்துருவிலே உள்ளவைகள் அனை த்தும் இலக்கியம் என்பது ஒரு பொதுவான கருத்து. கணக்கு இலக்கியம், சரித்திர இலக்கியம், வைத்திய இலக்கியம், சோ திட இலக்கியம், விஞ்ஞான இலக்கியம், அரசியல் இலக்கியம், மத இலக்கியம் என்று பொதுவாக எல்லாவற்றைப்பற்றியும் இலக்கியம் என்று சொல்வது வழக்கம், இப்படிச் சொல் வது தொன்று தொட்ட வழக்கமாகும். ஆங்கிலத்திலும் இப் படித்தான் சொல்லுகின்றனர். ஆனால் இன்று இத்தகைய பொருள் நூல்கக இலக் கியம் என்று கொள்ளுவதில்லை. உள்ளத்திற்கு இன்பம் ஊட்டும் கற்பனை நிறைந்த தூல்களைப் பொதுவாக இலக் கியம் என்று நினைக்கின்றோம். படிக்கப் படிக்க மது நெஞ் சத்தைக் கவரும் நடை, உள்ளத்திற்கு மகிழ்ச்சியை--துன் பத்தை உண்டாக்கும் கருத்து, நம்மைச் சிர்த்திக்கத்தூண்டும் சிறந்த மொழிகள், ஒரு முறை படித்தபின் வீசி எறிந்துவிடா மல்

மீண்டும் படிக்க வேண்டும் என்னும் எண்ணத்தை எழுப்பும் தன்மை, அப்படியே திரும்பவும் படிக்கச் செய்யும் செயல், படித்தவைகளில் உள்ள பல செய்திகள் அப்படியே நம் உள்ளத்தில் தங்கிவிடும் இயல்பு, நமது வாழ்க்கையிலே தவறு நேராமல் நல்ல முறையில் நடந்துகொள்ளவேண்டும் என்னும் எண்ணத்தை உண்டாக்கும் ச தி; பல திறப்பட்ட அரிய பொருள்களை காம் அறிந்து இன்புறச் செய்யும் பண்பு இவைகளெல்லாம் அமைந்த நூல்களையே இலக்கியம் என்று எண்ணுகின்றோம். அந்த இயல்புகளுடன் அமைந்திருக்கும் நூல்கள் எவை யாயினும் அவைகள் இலக்கியங்கள் தாம். அவைகள் செய் யுள் வடிவிலும் இருக்கலாம்; உரை நடையிலும் - அதாவது வசன நடையிலும் இருக்கலாம்.

இலக்கியம் பற்றிய கருத்துக்கள்

இலக்கியம் என்பதற்குக் குறிக்கோள் என ஒரு பொருள் உண்டு. இலட்சியம், நோக்கம், குறிக்கோள் இவைகளைக் கொண்டதே இலக்கியம், வாழ்க்கைக்கு வழிகாட்டுவது இலக்கியம். பழைய வாழ்க்கையைச் சித்திரித்துக் காட்டிப் புதிய வாழ்க்கைக்கு வழி காட்டுவது இலக்கியம். ஒரு சமுதாயத்தின்--தேசத் தின்- பழமையான பண்பாட்டைக் காண்பதற்குத் துணை செய்வது இலக்கியம், இப்படி எழுதப்படும் இலக்கியங்களில் உள்ள சொற்களும் சொற்றொடர்களும் உள்ள த்தைக் கவருவதாக அமைந்திருக்க வேண்டும்; எழுத்து ஈடையில் கவர்ச்சித் தன்மை அமைந்திருக்க வேண்டும். இப்படி இருப்பதை இலக்கியம் என்று என யாராலும் கூற முடியாது-- இலக்கியத்தைப்பற்றி நமது கருத்து இது.

“இலக்கியம் என்பது மனித வாழ்வில் கண்ட உண்மை களை அநுபவங்களை-- வெளியிடுவது; இனிய சொற்களால் இவைகளை எடுத்துரைப்பது” என்று கூறுவோர் உண்டு, “மக்க நல்வழியிலே நடக்கச் செய்யும் தன்மையும், பெருமையும் உள்ள நூல்களே இலக்கியம் ஆகும்” என்பர் சில அறிஞர்கள். ,

படித்த பின், 'படித்துவிட்டோம்; இனி இந்தப் புத்தகத்தைப் படிக்கவேண்டிய அவசியம் இல்லை' என்று கருதி மூடி வைத்துவிடாமல்-அல்லது குப்பைக் கூடையில் போட்டுவிடாமல்- மீண்டும் அடிக்கடி படிக்கத் தூண்டுவதே இலக்கியம்” என்று கூறுவர் சிலர்.

இலக்கியம் என்பது சிறந்த கருத்துக்களின் தொகுப் பரகும்” என்றார் மற்றொரு அறிஞர், இவ்வாறு ;இலக்கியத்தைப்பற்றி அறிஞர்கள் கூறும் பலதிறக் கருத்துக்களையும் எண்ணிப் - பார்ப்போம், முன்னோர்கள் நூல் என்றால் என்ன என்பது பற்றிக் கூறி யிருக்கும் இலக்கண த்தையும் எண்ணிப் பார்ப்போம்.

இலக்கியத்தைப் பற்றி இக்கால அறிஞர்கள் கூறும் கருத்துக்கள் அனைத்தும் அறம் பொருள் இன்பம் ஆகிய மூன்றிலும் அடங்குவதைக் காணலாம். ஆதலால்; முன்னோர் நூல் என்று சொல்லியிருப்பதும், இன்று நாம் இலக்கியம் என்று வழங்குவதும் பெரும்பாலும்" ஒரே கருத்துள்ள சொற்கள்தாம். நன்றாகச் சிந்தித்துப் பார்த்தால் இந்த முடிவுக்குத்தான் வரக்கூடும்.

வாய்வழி ஆதாரங்கள்

வாய்வழி சான்றுகள் நேரடியாக இருக்க வேண்டும்

வாய்மொழி சான்றுகள் இயற்கையில் நேரடியாக இருக்க வேண்டும் என்ற உண்மையைப் பிரிவு மிகத் தெளிவாகக் கூறுகிறது. இந்த பிரிவில் காணப்படும் முக்கிய அம்சங்கள்:

- காணக்கூடிய உண்மைகள் மற்றும் அவர் அல்லது அவள் பார்த்ததாகக் கூறும் சாட்சியின் ஆதாரமாக இருக்க வேண்டும்,
- மேலும் தலையாய உண்மைகள், மற்றும் சாட்சியங்கள் சாட்சியால் கேட்கப்பட வேண்டும்.
- உண்மைகள் வேறு எந்த உணர்வாலும், அல்லது எந்த வகையிலும் உணரப்பட வேண்டும் என்பதையும், சாட்சியால் சாட்சி கேட்டிருக்க வேண்டும் அல்லது உணர்ந்திருக்க வேண்டும் என்பதையும் குறிக்கிறது;

கடந்த சில தசாப்தங்களில், வாய்மொழி வரலாறு அனைவரின் கவனத்தையும் கவர்ந்துள்ளது. இந்தியாவில் ரிது மேனன், ஊர்வசி புடாலியா மற்றும் கே லலிதா போன்றவர்கள் செய்த முன்னோடி பணியின் மூலம், வாய்வழி வரலாறு என்பது இதுவரை கேட்கப்படாத மற்றும் அங்கீகரிக்கப்படாத தனித்தனி குரல்கள் முன்னணியில் வந்த ஒரு முறையாக உருவெடுத்துள்ளது. இது வரலாற்றின் மறுகட்டமைப்பிற்கு வழிவகுக்கும், ஒழுக்கத்தை மிகவும் அணுகக்கூடியதாகவும் ஜனநாயகமாகவும் ஆக்குகிறது.

ஆராய்ச்சி முறையானது மக்களை நேர்காணல் செய்யவும், கடந்த காலத்தைப் பற்றிய ஆதாரங்களைப் பாதுகாக்கவும் ஒருவரை ஊக்குவிக்கிறது. பல்வேறு பின்னணியில் உள்ளவர்கள் கடந்த காலத்தை ஒத்திகை பார்க்கவும், மறுபரிசீலனை செய்யவும் மற்றும் மீண்டும் கண்டுபிடிப்பதற்கும் வாய்வழி வரலாற்றைப் பயன்படுத்துவதால், இந்த முறையியல் மாற்றம் நீடித்த தாக்கங்களை ஏற்படுத்தியுள்ளது. நமது சமூகத்தின் மேலாதிக்கம் இல்லாத, ஒதுக்கப்பட்ட பிரிவுகளில் பணியாற்றும் அறிஞர்கள், அரசியல் இயக்கங்களில் ஈடுபட்டுள்ளவர்களின் நேர்காணல்களைப் பதிவுசெய்யும் ஆர்வலர்கள், குடும்ப வரலாற்றைப் பாதுகாக்கும் நிறுவனங்கள், தொழில் வல்லுநர்கள், இந்தியாவில் உள்ள புகழ்பெற்ற நிறுவனங்களை வளர்ப்பதில்

ஈடுபட்டுள்ளவர்களின் கதைகளைக் காப்பகப்படுத்துதல், அருங்காட்சியகங்கள், அருங்காட்சியகங்கள், அதனால் மற்றும் முன்னும் பின்னும்மாக.

இரண்டு செயல்முறைகள் உள்ளன, இருப்பினும், வாய்வழி வரலாற்றுடன் உள்ளார்ந்த முறையில் இணைக்கப்பட்டுள்ளது. முதலாவதாக, வாய்வழி வரலாறு என்பது அதன் மறுசீரமைப்பு நிகழ்ச்சி நிரலை தெளிவாக அடிக்கோடிட்டுக் காட்டும் பதிவுச் செயலாகும்; இரண்டாவதாக, பதிவு செய்வதும் இதுதான்.

ஆர்வமுள்ள வாய்வழி வரலாற்றாசிரியர்கள் நேர்காணல்களைப் பதிவுசெய்யும் போது, அவர்கள் பெரும்பாலும் இரண்டாவது அம்சத்துடன் பிடிபடுகிறார்கள். நேர்காணல்களின் இடைநிலை பரிமாணம், நேர்காணல் செயல்பாட்டில் உள்ள ஆற்றல் இயக்கவியல், ஒருவரின் நேர்காணல் செய்பவர்களைக் கேட்கும் கலை, டிரான்ஸ்கிரிப்டை வடிவமைக்கும் அபாயங்கள், கதைகளில் பொதிந்துள்ள விளக்க மோதல்கள், மக்களின் கதைகளைச் சுமக்கும் நெறிமுறைப் பொறுப்பு மற்றும் நேர்காணல்களை காப்பகப்படுத்தும் அரசியல்.

இந்திய வாய்மொழி வரலாற்றுச் சங்கத்துடன் இணைந்து சாம்பவ்னா இந்தப் பயிலரங்கை நடத்துகிறது, இதில் வாய்மொழி வரலாற்றின் இரண்டு செயல்முறைகளிலும் நாங்கள் கவனம் செலுத்துகிறோம். நேர்காணல் செய்பவர் மற்றும் நேர்காணல் செய்பவர் இடையே பகிரப்பட்ட இடஞ்சார்ந்த உள்ளமைவில் வாய்வழி வரலாறு எவ்வாறு இணைந்து உருவாக்கப்படுகிறது என்பது குறித்த எங்கள் விவாதத்தை நீட்டிக்க, கேள்வித்தாளை வடிவமைத்தல், ஒருவரின் விவரிப்பாளர்களை அடையாளம் காணுதல் மற்றும் கேட்கக் கற்றுக்கொள்வது போன்ற அடிப்படை அம்சங்களுடன் தொடங்குவோம்.

இந்தப் பின்னணியில், அந்தந்த களங்களில் வாய்மொழி வரலாற்றைப் பயன்படுத்தும் அல்லது பயன்படுத்த விரும்பும் மாணவர்கள், அறிஞர்கள், பயிற்சியாளர்கள் மற்றும் ஆர்வலர்களுக்கு இந்தப் பட்டறை சிறந்ததாக இருக்கும் என்று நாங்கள் நம்புகிறோம்; குடியிருப்புத் திட்டம் இயற்கையில் மூழ்கும் மற்றும் ஊடாடக்கூடியதாக இருக்கும், இதில் பங்கேற்பாளர்கள் நேர்காணல்களைப் பதிவுசெய்து மற்றவர்களுடன் தங்கள் அனுபவங்களைப் பகிர்ந்துகொள்வார்கள்.

ஆவணக் காப்பகம்

ஆவணக் காப்பகம் அல்லது ஆவணகம் என்பது, ஒரு நாடு, சமூகம் அல்லது ஒரு நிறுவனத்தின் வரலாற்று ஆவணங்களைப் பல்வேறு தேவைகளுக்காகப் பாதுகாத்து வைக்கும் ஒரு இடமாகும். பல ஆவணக் காப்பகங்கள், நூற்றாண்டுகள் பழமைவாய்ந்த ஆவணங்களைப் பாதுகாத்து வருகின்றன. இதனால் இவை அந் நாடுகளினதும், சமுதாயங்களினதும் நினைவுகளைப்

பொதிந்து வைத்திருக்கின்றன என்று கூற முடியும். "மக்களுடைய நடவடிக்கைகள், கொடுக்கல் வாங்கல்கள் போன்றவற்றுக்கான சான்றுகளைச் சேகரித்து வைத்திருப்பதன் மூலம், ஆவணக் காப்பகங்கள், நிர்வாகத்துக்கு உதவி செய்வதுடன், தனிப்பட்டவர்களினதும், நிறுவனங்களினதும், நாடுகளினதும் உரிமைகளுக்கு அடிப்படையாக அமைந்துள்ளன" என்றும், "நாட்டு மக்கள், அதிகாரபூர்வத் தகவல்களையும், தமது வரலாறு தொடர்பான தகவல்களையும் பெற்றுக்கொள்ளும் உரிமையை உறுதி செய்வதன் மூலம், ஆவணக் காப்பகங்கள், குடியாட்சி, பொறுப்புத் தன்மை, நல்ல நிர்வாகம் ஆகியவற்றுக்கு அடித்தளமாக அமைவதாகவும், ஆவணக் காப்பகங்களின் அனைத்துலக சபையின் இணையத் தளம் சுட்டிக் காட்டுகின்றது.

பொதுவாக, ஆவணக் காப்பகங்களில் உள்ள பதிவுகள் நிரந்தரமாக தேர்வு செய்யப்பட்டுள்ள அல்லது நீண்டகால கலாச்சார, வரலாற்று, அல்லது தெளிவான மதிப்பீட்டின் அடிப்படை. காப்பகப் பதிவுகள் பொதுவாக வெளியிடப்படாதவையாகவும், தனித்துவமயகவும் இருக்கும், புத்தகங்கள் அல்லது இதழ்கள் போன்ற பல ஒத்த பிரதிகள் காப்பகங்களுக்கு இருக்காது. இதன் பொருள், காப்பகங்கள் தங்கள் பணிகளை மற்றும் அமைப்பிற்கான நூலகங்களில் இருந்து மிகவும் வித்தியாசமானதாக இருக்கின்றன, இருப்பினும் காப்பக சேகரிப்புகள் பெரும்பாலும் நூலக கட்டிடங்களில் காணப்படுகின்றன.

சொற்பிறப்பு

ஆரம்பத்தில் கிரேக்கம் மொழியில் 'ஆர்கியொன் (archeion)' என்று உருவாக்கப்பட்டுள்ளது இந்த சொல், அதாவது தலைவரின் வீடு அல்லது இருப்பிடத்தை குறிக்கும், இதில் முக்கியமான உத்தியோகபூர்வ மாநில ஆவணங்களை பதிவு செய்யப்பட்டு, ஆர்கோன்(தலைவன்) அதிகாரத்தின் கீழ் வைக்கப்பட்டுள்ளன. காப்பகத்திலிருந்து உருவாக்கப்பட்ட பெயர்ச்சொல் காப்பகம் ஆகும்.

வரலாறு

உத்தியோகபூர்வ ஆவணங்களை சேமித்து வைத்திருப்பது பழமையானது. மூன்றாம் மற்றும் இரண்டாவது நூற்றாண்டுகளுக்கும் கி.மு. முன்பு தொல்பொருள் ஆய்வாளர்கள் எப்லாவிலிருந்து, மாரி, Amarna, Hattusas, உகரிட், மற்றும் Pylons போன்ற தளங்களில் நூற்றுக்கணக்கான (சில நேரங்களில் ஆயிரக்கணக்கான) களிமண் மாத்திரை காப்பகங்கள் கண்டுபிடித்துள்ளனர். இந்த கண்டுபிடிப்புகள் மூலம் பண்டைய எழுத்துக்கள், மொழிகள், இலக்கியம், மற்றும் அரசியலை அறிய அடிப்படையாக அமைந்ததுள்ளது.

காப்பகங்களை பண்டைய சீனர்கள், பண்டைய கிரேக்கர்கள், மற்றும் பழங்கால ரோமர்கள் (தபுலூரியா என்று அழைத்தவர்கள்) நன்கு வளர்த்துவந்தார்கள். இருப்பினும், அவை

அழிக்கப்பட்டுவிட்டன. ஏனெனில் பாப்பிரஸ் மற்றும் காகித போன்ற பொருட்களில் எழுதப்பட்ட ஆவணங்கள் கல் மாத்திரையைப் போலல்லாமல் வேகமாக மோசமாகிவிட்டன. மத்திய காலங்களிலிருந்து தேவாலயங்கள், ராஜ்யங்கள் மற்றும் நகரங்களின் ஆவணக் காப்பகங்கள் உயிர் வாழ்கின்றன, மேலும் அவற்றின் அதிகாரப்பூர்வ நிலை இன்றும் தடையின்றி வைக்கப்படுகின்றன. அதுவே இன்காலாகட்டத்தின் வரலாற்று ஆராய்ச்சிக்கான அடிப்படை கருவியாகும்.

நவீன காப்பக சிந்தனை பிரெஞ்சு புரட்சியின் காலத்திலிருந்து பல வேர்களைக் கொண்டுள்ளது. பிரான்சின் தேசிய ஆவணக் காப்பகம், உலகின் மிகப் பெரிய காப்பகத் தொகுப்பைக் கொண்டிருக்கிறது, 625 ஏ.டி. வரை பதிவுசெய்யப்பட்ட பதிவுகள், 1790 ல் பிரெஞ்சு புரட்சியின் போது பல்வேறு அரசாங்கங்கள், சமய மற்றும் தனிப்பட்ட ஆவணங்களை புரட்சியாளர்களால் கைப்பற்றப்பட்டன.

இடைக்கால இந்திய வரலாற்றை அறிந்து கொள்வதற்கு மிகவும் முக்கியமாக இருப்பது அரசு வரலாற்று ஆசிரியர்களால் எழுதப்பட்ட வரலாறுகளும், காவியங்களும் ஆகும். இதை தவிர, மன்னர்களும், அவர்களது உறவினர்களும் எழுதியுள்ள வாழ்க்கைக் குறிப்புகள் இடைக்கால வரலாற்றை அறிய உதவுகின்றன. ஆனால் இந்நூல்களில் வரலாற்று உண்மைகளின் சதவீதம் எவ்வளவு என்பதை ஆய்வாளர் மிக கவனமாகப் பிரித்துத் தெரிந்து கொள்ளுதல் அவசியம். ஏனெனில் நடைமுறையில் இத்தகைய இடைக்கால இலக்கியங்கள் அரசனின் புகழ்பாடுபவை. தென்னகத்து வரலாற்றில் விஜய நகரத்து அரசி கங்காதேவி தனது கணவனான குமாரகம்பணாரின் வெற்றிகளை வருணித்து எழுதிய காப்பிய நூல் மதுராவிஜயம் அதனை வீரகம்பராஸ் சரித்திரம் எனவும் கூறுவர். சுல்தான்கள் ஆட்சியில் மௌலான ஸியா உதீன் பரணி எழுதிய தாரிகி பிரூஸ் ஷாஹி, பெரிஷ்டா எழுதிய தாரிகி பிரிஷ்டா, மொகலாயர் ஆட்சியில் பாபர் நாமா, குல்பதான் பேகம் இயற்றிய "ஹமாயூன் நாமா, அபுல்பசல் எழுதிய அயினி அக்பரி, பதௌனி எழுதிய தபகதி அக்பரி மற்றும் முண்ட் காபுல் தபாரிக் காபிகான் எழுதிய தாரிகி காபிகான் போன்ற நூல்களை உதாரணமாக கூறலாம்.

அடிக்குறிப்பு

ஆய்வறிக்கைக்கு அடிக்குறிப்பிடுதல் மிக இன்றியமையாத ஒன்றாகும். சான்றுகளின் வழி நடுநிலையோடு அறிவியலாய்வு என்பதைக் காட்டும் நெறி என்பதை மறக்கக் கூடாது. மூலப் பகுதியில் காட்டப்படும் ஆதாரங்களுக்கான விவரங்கள் அடிக்குறிப்பில் இடம்பெற வேண்டும். அந்தந்தத் துறைகளில் உழைத்தவர்களின் பெயர்களை அடிக்குறிப்புக்கள் காட்டி

விடுகின்றன. ஆய்வாளர் பிறரிடமிருந்து பெற்றது என்பதை அடிக்குறிப்புகள் காட்டி விடுகின்றன. மறுப்பாளரிடமிருந்து காத்துக் கொள்ளவும் இஃது உதவும். ஆய்வேட்டில் பிற இயல்களுடன் மாட்டெறிவதற்கு எதிர்குறிப்பாக இது பயன்படும்.

எடுத்தாண்ட நூல், கட்டுரை பற்றிய விவரம் அடிக்குறிப்பில் அமைய வேண்டும். மேற்கோள் எந்த நூலிலிருந்து எடுக்கப்பட்ட விவரமும் தெள:ளத் தெளிவாகத் தெரிந்துவிடும். ஒரு பொருள் பற்றிப் பல்வேறு ஆசிரியர்கள் கூறிய கருத்துக்களை மிகச் சுருக்கமாக அடிக்குறிப்பில் கொடுக்கலாம். ஆய்வேட்டிற்குரிய இன்றியமையாமை அடிக்குறிப்புத் தருவதில் ஏற்படுகிறது. ஆய்வேட்டில் கூறப்படும் கருத்துக்களுக்கும் முடிவுகளுக்கும் அடிக்குறிப்பே ஓர் அரணாக அமைந்து அழுத்தத்தையும் நிறைவையும் கொடுக்கின்றது. பிறரிடமிருந்து பெறப்பட்ட கருத்துக்களை அறிவிக்கப் பயன்படுகின்றது. சான்று ஆதாரங்களைத் தேடி அடிக்குறிப்பு உறுதுணை புரியும். எதிர்க்குறிப்பாகப் பயன்படும். ஒருவர் காட்டும் அடிக்குறிப்புக்கள் அவரது புலமையின் பரப்பையும் ஆழத்தையும் காட்டும். பிறரது கருத்திலிருந்து தமது சொந்தக் கருத்தைக் காட்டவும் தம்மைத் தாக்காமல் காட்டிக் கொள்ளவும் பயன்படும். பிறமொழி மூலத்தை அப்படியே அடிக்குறிப்பில் தந்துவிட்டு அதன் மொழிபெயர்ப்பை ஆய்வேட்டின் உடல் பகுதியில் தரவேண்டும். மேற்கோள் முடியும் இடத்தில் எண் இடவேண்டும். எண் தொடர்ச்சியாக அமைதல் வேண்டும். அந்தந்தப் பக்கத்தில் எண் இடுவதும் உண்டு. ஆசிரியர் பெயர், நூலின் பெயர், பக்க எண் முதலியவற்றை இடவேண்டும். டாக்டர் போன்றவற்றைத் தவிர்க்க வேண்டும். தமிழண்ணல் (இராம. பெரியகருப்பன்) என இடல் வேண்டும்.

நன்கு அறியப்பட்ட மெய்மைகளுக்கு மேற்கோள் காட்டத் தேவையில்லை. வெளியிடப்பட்ட நூல், கட்டுரை காட்டலாம். இன்றியமையாத இடமாக இருப்பின் கையெழுத்துப் படியினைக் காட்டலாம். ஒரே கருத்து பலர் கூறியிருந்தால், காலத்தால் முற்பட்டவர் கருத்தைக் காட்ட வேண்டும். பிறமொழி மொழிபெயர்ப்புத் தரலாம். அப்படியே தரவேண்டும் என்றால் அடிக்குறிப்பில் தரவேண்டும். தம் கருத்துக்கு அரணான இடங்களில் எடுத்துக்காட்ட வேண்டும். புறநடையான கருத்துக்களைச் சுட்டுமிடங்களில் தரலாம். அளவாகக் கொடுக்க வேண்டும். தருக்க முறையில் யுடிசநையைவழை தந்தால் போதுமானது. அந்தந்தப் பக்கத்தில் அடியிலேயே அமைத்தல் சிறந்த முறையாகும். இயல்தோறும் இறுதியில் அமைப்பதும் உண்டு.

ஒரு நூலின் அடிகளை, வரிகளை, கருத்தை, சாரத்தை, எடுத்து மொழியும் போது அவற்றை மேற்கோள் குறிகள் இட்டுக்காட்டி இறுதியில் எண் கொடுத்து அடிக்குறிப்பில் அந்நூற்பகுதி குறித்த விவரங்களைக் காட்ட வேண்டும். ஆராய்ச்சியில் உழைப்பையும் தரத்தையும் காட்டும் பகுதி

இது. ஒவ்வொரு நூலையும் படிக்கும்போதே சரியாகக் குறிப்பெடுத்துக் கொள்வது இவ்வடிக்குறிப்பிடுதலுக்குப் பெரிதும் உதவும். பக்கம் குறித்துக் கொள்ள மறந்து போனதால் நூலையே மேற்கோளாகக் காட்ட முடியாத நிலை ஏற்படுவதுண்டு.

ஒவ்வொரு பக்கத்திற்கும் தனித்தனியாகத் தொடர் எண்ணிடும் முறையும் ஒரு இயலுக்கே தொடர்ந்து எண்ணிடும் முறையும் வழக்கத்தில் உள்ளன. ஆய்வுரை எழுதும்போதே அடிக்குறிப்புக்கான தொடர் எண் முறை பின்பற்றப்பட வேண்டும். அடிக்குறிப்புக்களைச் சுருக்கமாகவும் தெளிவாகவும் முழுமையாகவும் தரவேண்டும். பெயர்களைக் குறிப்பிடும்போது முன்னெழுத்துக்களையும் குறிப்பிட வேண்டும். அடிக்குறிப்பை ஒரு நூலிலிருந்து முதன் முதலாகத் தரும்பொழுது முழு விவரம் தந்து, பிறகு வரும்போது ஆசிரியர் பெயரும் நூற்பெயரும் தரலாம். அதே நூலை மீண்டும் காட்ட நேருமானால் ஆசிரியர் பெயரும் நூற்பெயரும் தந்தால் போதுமானது.

ஒரு நூலிலிருந்து அடுத்தடுத்து மேற்கோள் காட்ட நேர்ந்தால் முதலில் ஆசிரியர் பெயர், நூற்பெயர் சுட்டிய பின்னர் பக்கங்களைப் போடவேண்டும். ‘மேலது’, ‘மேற்படி’ எனப் போட்டு பக்க எண் குறிப்பிடலாம். முற்காட்டிய நூலிலிருந்தே சில பக்கங்கள் இடைவெளிவிட்டு மீண்டும் காட்டுதல் நேர்ந்தால், ஆங்கிலத்தில் ழி.உவை. என்று ஆசிரியர் பெயருக்குப் பின் போட்டு ப.2 என எண்ணைக் குறிப்பிட வேண்டும். தமிழில் ஆசிரியர் பெயருக்குப் பின் மு.நா. எனப் போடவேண்டும்.

அடிக்குறிப்பு அமைத்திடும் முறைகள்

நூலாசிரியர் எழுதிய ஒரு நூலின் பகுதியை மேற்கோளாகக் காட்டும்போது அடிக்குறிப்பு அமைவதைப் பின்வருமாறு காணலாம்.

“தேள்கடி கோடைக் காலத்தில் மிகுதியாகக் காணப்படுகிறது. பெரியவர்களிடம், கொட்டிய இடத்தில் மட்டும் வலியும் எரிச்சலும் உண்டாகிறது. ஆனால் குழந்தைகளிடம் பொதுவான உடல் குறிகளுடன் இரத்த ஓட்ட அயர்வும் ஏற்படுவதனால், தோல் குளிர்ந்து இரத்த அழுத்தம் குறைந்து, நாடி வீழ்ந்து விடுகிறது. அரிதாக மிகுதாய்ச்சலுடன் இசிவும் ஏற்படலாம். சில வேளைகளில் தேக்க இதய அயர்வும் உண்டாகிறது. எந்த வயதிலும் இக்குறிகள் தேன்றக்கூடும்.”

மேற்குறித்த பகுதியை எடுத்துக்காட்டும் ஆசிரியர் அடிக்குறிப்பில், குழந்தை நல மருத்துவம் - தொகுதி 2, ஞா. இராஜராஜேஸ்வரி மற்றும் அ. ஜெகதீசன், தமிழ்ப் பல்கலைக்கழகம், தஞ்சாவூர், 2003, ப.338 எனக் குறிப்பிடவேண்டும்.

ஒருவருக்கு மேற்பட்டவரால் ஒரு நூல் எழுதப்பட்டிருப்பின், நூலின் தலைப்பில் நூலாசிரியர்கள் பெயர்கள் எவ்வரிசையில் குறிப்பிடப்பட்டு உள்ளனவோ அவ்வரிசையில்

அடிக்குறிப்பிலும் காட்டப்பெறல் வேண்டும். “முத்துச் சண்முகன், சு. வெங்கடராமன், இலக்கிய ஆராய்ச்சி நெறிமுறைகள், ப.111” என்றவாறு இடப்பெற வேண்டும். இருவர்க்கு மேற்பட்ட பலர் எழுதிய ஒரு நூலை அடிக்குறிப்பில் இடும்போது முதற்பெயரினை மட்டும் குறிப்பிட்டுவிட்டு ‘மற்றும் பிறர்’ எனக் குறிப்பிட வேண்டும். எனினும் துணைநூற் பட்டியலில் ஆசிரியர் அனைவர் பெயரையும் நூலிற் காணப்பெறும் வரிசையிலே இடம்பெறச் செய்தல் வேண்டும். எ.டு. ம.ரா.பொ. குருசாமி, சுப. அண்ணாமலை, கதிர் மகாதேவன் (மொ.பெ.), பழந்தமிழ் இலக்கியத்தில் இயற்கை, ப.131

இவ்வாறு அடிக்குறிப்பில் எழுதுவதோடு சுருக்கக் குறியீட்டு விளக்கத்தில் மொ.பெ. மொழிபெயர்ப்பு எனக் குறித்தல் வேண்டும்.

ஒரு நிறுவனம், ஓர் அமைப்பு, ஒரு கழகம், ஒரு குழு ஆகியவற்றின் சார்பாக ஒரு நூல் வெளியிடப்பட்டிருப்பின் அடிக்குறிப்பில், “தமிழ் நாட்டுப் பாடநூல் நிறுவனம், பன்னிரண்டாம் வகுப்புப்பொதுத் தமிழ்ப் பாடநூல், சென்னை 1996, ப.77” என்று குறிப்பிட வேண்டும்.

சிறு அறிக்கைகள், துண்டு வெளியீடுகள், ஒற்றைத்தாளில் விளம்பரம், செய்தித்தாளின் சிறுபகுதி ஆகியவற்றைக் குறித்துத் தெளிவாக பின்வருமாறு அடிக்குறிப்பு அமைதல் வேண்டும்.

- சுவடி தாரீர், மோ.கோ. கோவைமணி, தஞ்சாவூர், ப.2.
- நமது அவசரத் தேவை - மொழிக் கொள்கை, வா.செ. குழந்தைசாமி, இந்தியப் பல்கலைக்கழகத் தமிழாசிரியர் மன்ற வெளியீடு, ப.6.

இவ்வாறு அடிக்குறிப்பு இடம்பெறுவதோடு, சிறு அறிக்கைகள், துண்டு வெளியீடுகள், ஒற்றைத்தாள் விளம்பரங்கள், செய்தித்தாள்களில் பெட்டிச் செய்திகள் ஆகியவற்றை ஒளியச்சுச் செய்து பின்னிணைப்புக்களில் இணைத்தல் வேண்டும்.

அடிக்குறிப்பின் பயன்கள்

- ஆய்வாளர் எந்தெந்த நூல்களிலிருந்து ஆய்வுக்குத் தேவையான கருத்துக்களை எடுத்தாண்டுள்ளார் என்பதை அறியப் பயன்படுகிறது.
- பிறமொழி நூல்களிலிருந்து மேற்கோளை எடுத்தாண்டால், மொழிபெயர்ப்பை ஆய்வுப் பகுதியில் எழுதிவிட்டு, பிறமொழி நூல் மூலக் கருத்தை அப்படியே தர அடிக்குறிப்பு பயன்படுகிறது.
- ஆய்வேட்டின் முன்னும் பின்னும் வெவ்வேறு இடங்களில் கூறிய கருத்துக்களை ஒரிடத்தில் ஒப்பிட்டுக் காட்டவும், உறழ்ந்து காட்டவும் அடிக்குறிப்பு பயன்படுகிறது.

- இன்றியமையாத தேவையின்போது மூலத்தை அப்படியே தரவும் அடிக்குறிப்பு பயன்படுகிறது.
- சில செய்திகளைத் தெளிவாக ஆய்வுப் பகுதியில் விளக்க முடியாத நிலை ஏற்படும் பொழுது, விளக்கம் தர இடம் தருவது அடிக்குறிப்பே ஆகும்.
- ஆய்வுக் கட்டுரையிலுள்ள ஒரு செய்தியே பல இடங்களில் கொடுக்கப்பட்டிருந்தால் அதனைத் தெரிவிக்கவும் அடிக்குறிப்பு பயன்படுகிறது.
- எடுக்கப்படும் மேற்கோள், கருத்துகள், இடம்பெறும் நூலாசிரியருக்கு நன்றி தெரிவிக்கும் முகமாக அடிக்குறிப்பு அமைகிறது.
- ஆய்வாளரின் சிந்தனையோட்டமும், கருத்தோட்டமும் தடைபடாமல், சீரான முறையில் தெளிவாகக் கருத்துகளை ஆய்வுப் பகுதியில் எடுத்துக் கூற வழி வகுப்பது அடிக்குறிப்பே ஆகும்.

அடிக்குறிப்பில் ஆய்வாளர் பின்பற்ற வேண்டிய நெறிமுறைகள்

- நூலில் உள்ளவாறே ஆசிரியர் பெயரை எழுத வேண்டும். டாக்டர், பேராசிரியர், புலவர், கவிஞர், சித்த மருத்துவர், லயன், திரு., திருவாளர், திருமதி போன்ற சிறப்புப் பட்டங்களை அடிக்குறிப்பில் எழுதத் தேவையில்லை.
- மேற்கோள் எண்களுக்கேற்ப முறைப்படி அடிக்குறிப்பிட வேண்டும்.
- நூற்பெயரை அடிக்கோடிட்டுக் காட்ட வேண்டும். பகுதி, தொகுதிகள் இருந்தால் அவற்றிற்கும் அடிக்கோடிட வேண்டும். இது தட்டச்சு எந்திரம் மூலம் ஆய்வேடு தயார் செய்யும்போது கடைபிடிக்க வேண்டிய முறை. தற்போது கணிப்பொறியில் தட்டச்சு செய்வதால் Bold Lettersஇல் காட்டலாம்.
- கட்டுரையாயின் கட்டுரையின் தலைப்பை ‘ ’ என ஒற்றை மேற்கோளுள்ளும், கட்டுரை இடம்பெறும் நூற்பெயரை அடிக்கோடிட்டும் அமைக்க வேண்டும். அடிக்கோடிடுதலுக்கு மாற்றாக தற்போது கணிப்பொறியில் Bold Lettersஇல் காட்டலாம்.
- அடிக்குறிப்பில் மூலப்பகுதியை அமைக்கும்போது, இரட்டை மேற்கோள் குறியீட்டினுள் எழுத வேண்டும்.
- குறுக்க விளக்கங்களைத் தேவையான இடங்களில் முறைப்படி பயன்படுத்த வேண்டும்.
- அடிக்குறிப்பில் விளக்கம் அளிக்க வேண்டியிருப்பின் சுருக்கமாக விளக்கமளிக்க விழைதல் வேண்டும்.

- அடிக்குறிப்பில் விளக்கம் அதிகமாக அளிக்க வேண்டியிருப்பின் அதைப் பின்னிணைப்பில் எழுதுதல் நன்று. அடிக்குறிப்பில் இடம்பெற வேண்டிய விளக்கம் பின்னிணைப்பில் இருந்தால், அடிக்குறிப்பில் பின்னிணைப்பைப் பார்க்கவும் எனக் குறிப்பிட்டு, பின்னிணைப்பு எண்ணையும் குறிப்பிட வேண்டும்.
- அடிக்குறிப்பு எழுதும் முறையை முதற்படி எழுதும் போதே தொடங்க வேண்டும்.
- அடிக்குறிப்பை ஆளும் நெறிமுறைகளின் அடிப்படையில் அனைத்து அடிக்குறிப்புகளும் கையாளப்பட்டுள்ளனவா? என்பதை ஆய்வேடு முழுமையும் பார்த்துச் சரி செய்தல் வேண்டும்.

ஆதாரங்கள் பட்டியல் (Bibliography)

ஓர் ஆய்வுக் கட்டுரையானது எந்தெந்த நூல்களின் துணையுடன் எழுதப்பட்டது என்ற பட்டியலைத் தெரிவிப்பது தான் துணை நூற்பட்டியல். இது ஆய்வடங்கல் என்றும், கருவி நூற்பட்டியல் என்றும், பார்வை நூற்பாட்டியல் என்றும் அழைக்கப்படுவது வழக்கம். இந் நூற்பட்டியல் எதிர்கால ஆய்வுக்கு உதவியாக செயல்நூல் பட்டியல் (Working Bibliography) தயாரிக்க பெரும் உதவியாக இருக்கிறது. துணை நூற்பட்டியல் தயாரிக்க பெரும் உதவியாக இருக்கிறது. துணை நூற்பட்டியலை மூன்று வகைப்படுத்தலாம். அவை செயல் விபரத் தொகுப்பு (Working Bibliography), எடுத்தாண்ட துணை நூற்பட்டியல் (Annotated Bibliography), (Selected Bibliography) எனப்படும். பயன்படுத்திய நூல்களை மட்டுமே துணை நூற்பட்டியலில் சேர்ப்பது துணை நூற்பட்டியல் எனவும், அழைக்கப்படுகின்றன.

ஆய்வின் முன்னோடியாக, முதுகெழும்பாக துணைநூற்பட்டியல் கருதப்படுகிறது. துணைநூற்பட்டியலை இருவிதமாகக் கொடுக்கலாம். அடிப்படைச்சான்றுகள் அல்லது முதனிலைச்சான்றுகள், இரண்டாம் நிலைச்சான்றுகள் என வகைப்படுத்துதல் ஒருமுறை. இம்முறை தலைப்புகளுக்கேற்றவாறு வரிசைப்படுத்துதல் ஒரு முறை. இம்முறை தலைப்புகளுக்கேற்றவாறு வரிசைப்படுத்துதல் ஆகும். ஆசிரியரின் பெயர்களைக் கொண்டு அகரவரிசையில் வரிசைப்படியாகக் கொண்டு வரிசைப்படுத்தி துணை நூற்பாட்டியல் தயாரித்தலும் ஒருவகை உண்டு. இம்முறை பொதுவாக நடைமுறையில் அதிகம் பயன்படுத்துவதில்லை. அடிப்படை ஆதாரங்களைக் கொண்டு தயாரிக்கப்படும் துணை நூற்பட்டியல் உண்டு. இம்முறை பொதுவாக நடைமுறையில் அதிகம். நூலின் தலைப்பு 3. பதிபகம் வெளியீடு 4. பதிப்பு செய்த ஆண்டு உதாரணமாக ஆர். சத்தியநாத அய்யர், மதுரை நாயக்கர்கள் வரலாறு, இருப்பதால் பெயரின் விசுவாச குலப்பெயர் உள்ளது. பொதுவாக ஆசிரியர் பெயர் மட்டுமே நூல்பட்டியலில் இடம் பெற வேண்டும்.

ஆசிரியரின் மதம், இனம், இடம் மற்றும் பிற இருப்பின் பெயருக்குப் பின்னால் இருக்க வேண்டும். உதாரணமாக சென்னை இராமன் கே.வி. என பெயர் இருந்தால் இராமன் என எழுதுவது தவறு. சிறப்புப்பட்டங்கள் ஏதேனும் பெற்றிருந்தால் அதைப் போட வேண்டுமென்ற அவசியம் இல்லை . உதாரணமாக திரு. அ. கணபதி என்று இருப்பதால் அதை கணபதி, திரு. அ. என்று எழுதுவது போலதான் டாக்டர் பட்டங்களும் மற்ற பட்டங்களுமாகும். ஆசிரியரின் பெயர் மட்டும் தான் தேவையே தவிர. ஆசிரியர்களின் பட்டங்களும், மதிப்புகளும் அவசியமில்லாதது. எடுத்துக்காட்டாக, ஒரு அமைச்சர் நூல் எழுதியிருந்தால் அதில் அவரது பதவியைச் சேர்க்க வேண்டியதில்லை. உதாரணமாக பிரதமர் நேரு Discovery of India என்னும் நூல் எழுதியிருந்தால் நேரு என எழுதினால் போதுமானது. நேரு, மாண்புமிகு பிரதமர் என எழுதக்கூடாது. எனவே இனத்தின் பெயரையோ, ஊரின் பெயரையோ, பட்டம், பதவிகளையோ எழுதி ஆசிரியர்களைத் துணை நூற்பட்டியலில் மதிப்பு மரியாதைகளைப் பெற எண்ணுதல் தவறு. அங்ஙனம் எழுதுவது துணை நூற்பட்டியல் தயாரிப்பிற்குப் பணிச்சுமையாக இருப்பதுடன், அவை நிலையான மதிப்பாக கருத முடியாது. ஆசிரியரின் உண்மையான பெயரை நூலில் கொடுக்காத பொழுது, நூலில் கொடுக்கப்பட்ட பெயர் புனைப்பெயர் ஆயினும் அப்படியே எழுதத் தடையில்லை. உண்மையான பெயரை நூலில் கொடுக்காத பொழுது, நூலில் கொடுக்கப்பட்ட பெயர் புனைப்பெயர் ஆயினும் அப்படியே எழுதத் தடையில்லை. உண்மைப் பெயரைத் தேடி காலத்தாழ்ந்த வேண்டிய அவசியமில்லை. ஆறிவொளி தீபன் என்றே புனைப்பெயருடன் இருந்தால் அறிவொளிதீபன் என்றே எழுத வேண்டும். அதைப்பிரித்து எழுதல் கூடாது. நூலின் பெயர் ஆசிரியரின் பெயரை அடுத்து எழுதப் பெற வேண்டும். நூலின் பெருந்தலைப்பை மட்டுமே கொடுத்தால் போதுமானது. எடுத்துக்காட்டாக தென்னிந்திய கல்வெட்டுகள் தமிழ் நாடு மற்றும் கேரளா என்று இருந்தால் தென்னிந்திய கல்வெட்டுகள் என்று மட்டும் இருந்தால் அதுவே நிறைவான செயலாகும். இந்நூல் பல்வேறு தொகுதிகளைக் கொண்டிருக்குமெனில் அந்நூலுடன் தொகுதியையும் சேர்த்து இடம்பெறச் செய்தல் வேண்டும். அதாவது தென்னிந்தியா கல்வெட்டுகள் தொகுதி -1 என்று சேர்க்கப்பட்டிருக்க வேண்டும். மேற்கண்டவாறு உள்ள நூலில் அது வெளியிடப்பட்ட ஆண்டு குறிப்பிடப்படவில்லை என்றால் ஆண்டு எழுதும் இடத்தில் ஆண்டு இல்லை (M.,) என்று எழுத வேண்டும். அதேபோல என்ற போடப்பட்டால் பதிப்பக்கப்பட்ட இடம் குறிப்பிடப்படவில்லை என்று பொருள்.

நூலை பதிப்பித்து வெளியிடுவோர் இருந்தால் அச்சிடோர் பெயர் எழுத வேண்டியதில்லை. சில சமயத்தில் பதிப்பாளர் பெயர் குறிப்பிடப்படாமல் சென்னை பல்கலைக்கழகம், 1980. இந்நூலை ஆய்வுக்கு பயன்படுத்துவதாகக் கொள்வோம். இதில் ஆசிரியர் பெயர் இரு பிரிவாகத் தரப்பட்டுள்ளது.

இவ்விபரங்களைத் துணை நூற்பாட்டியலுக்குக் கொண்டு வரும் போது சத்தியநாத அய்யர், ஆர். மதுரை நாயக்கர் வரலாறு, சென்னை 1980. என்று எழுதலாம். ஏனெனில், ஆசிரியர் பெயர் சத்தியநாத அய்யர் என்று இருப்பதும் உண்டு. இது போன்ற சமயத்தில் அச்சிட்டோர் பெயரைக் குறிப்பிட்டு எழுதவேண்டும்.

நூல்கள் பல பதிப்புகளாக வெளிவருகின்றன. ஆய்வுக்குப் பயன்படுத்திய நூல் எந்தப் பாதிப்பு என்பதை குறிப்பிட வேண்டும். ஒவ்வொரு மறுபதிப்பும் பல மாற்றங்களுடன் வெளிவருவதால், கடைசியாக வெளிவந்த நூலைக் கட்டாயமாகப் பார்க்க வேண்டும்.

மாறாக, முதல் பதிப்பை மட்டுமே பார்த்திருந்தால் ஆய்வாளருக்கு மிகுந்த பயனைத் தராது.

நூல்களைத் தவிர காலமுறை இதழ்களும் பல புதிய செய்திகளைத் தாங்கி வருகின்றன. ஒவ்வொரு பாடத்திற்கும் தனித்தனி இதழ்கள் இருக்கின்றன.

ஆய்வாளர் இது போன்ற இதழ்களைப் பயன்படுத்துவதன் மூலம் புதிய செய்திகளை ஆய்வில் தர முடியும், இது போன்ற கால முறை இதழ்களில் மற்றும் சிறப்பு மலர்கள் போன்றவற்றில் வெளிவரும் ஆய்விற்குப் பயன்படும் கட்டுரைகளையும் துணை நூற்பட்டியலில் கொடுக்கப்படும் விதம் நூல்களிலிருந்து சற்று வேறுபட்டுக் குறிக்கப்படும்

அது கீழ்க்கண்டவாறு குறிக்கப்படும். 1. கட்டுரை ஆசிரியர் 2. கட்டுரையின் தலைப்பு 3. இதழின் பெயர் 4. இதழின் எண், துணை எண் 5. இதழை வெளியிடுபவர் 6. இதழ் வெளியாகும் இடம் 7. இதழ் வெளிவந்த ஆண்டு கட்டுரைகளை மேற்கண்டவாறு கொடுத்தாலும் சில விதி முறைகளையும் ஆய்வாளர்கள் கடைப்பிடிக்க வேண்டும்.

கட்டுரையின் தலைப்பினை மேற்கோள் குறியிட வேண்டும். இதழின் பெயரில் ஆய்வு எழுத்துக்களை (*italic*) இருக்க வேண்டும். கட்டுரை இடம் பெறும் பக்கங்கள் குறிப்பிடல் வேண்டும். தினசரியில் கட்டுரை எடுக்கப்பட்டால் தினசரியின் பெயர், தேதி, மாதம், ஆண்டு, ஆகியன குறிப்பிடல் சிறப்பு தினசரியின் பெயர் ஆய்வு எழுத்துக்களை (*italic*) துணை நூற்பட்டியல் எழுதும் போது ஆசிரியர் ஒருவரோ அல்லது அதற்கு மேற்பட்டவர்கள் இருந்தால் ஏற்படும் சிக்கல்களுக்குக் கீழ்க்கண்டவாறு விளக்கம் தரலாம்.

ஓர் ஆசிரியர் எனில் நூல்களுக்கு வழக்கம் போல, ஆசிரியர் பெயர், பெயரின் முதலெழுத்து, தலைப்பு ஆய்வு எழுத்துக்களை (*italic*) பதிப்பு செய்த இடம், ஆண்டு, இம் முறையைக் கையாளலாம்.

எடுத்துக்காட்டாக, (Krishnaswami Ayyangar S. Sources of Vijayanagar History. Madras; University of Madras, 1991.

ஆசிரியரும் தொகுப்பாசிரியராக இருவர் இருந்தால், தொகுத்தவர் நன. என தொகுப்பாசிரியருமாக பெயர் தலைப்பினைத் தொடர்ந்து எழுத வேண்டும். நூல் மற்றொருவரால் திருத்தி வெளியிடப்பட்டால், திருத்தி வெளியிட்டவர் பெயர் தலைப்பினைத் தொடர்ந்து இடம் பெறல் வேண்டும். மொழி பெயர்க்கப்பட்ட நூலாதலின் எம் மொழியிலிருந்து என்றே கூறலாம். உதாரணமாக, ராபர்ட் சி. பீங்கலி, மெய்தை இயலும் தேசியமும், நியூயார்க் ஹார்பெர்ரோ 1941, பக். 5.

யாருடைய பெயரில் நூல் வெளியிடப்படுகிறதோ அதை எழுதினால் போதுமானது. யாருக்காக அது வெளியிடப்பட்டிருந்தாலும் அதுபற்றி கவலை கொள்ள வேண்டிய அவசியமில்லை.

சில சமயங்களில் மூல நூல் கிடைக்காமல் போகும் வாய்ப்பு ஏற்படுமாயின் அதை மேற்கோள் காட்டும் நூலையும் சேர்த்துக் காட்டலாம்.

மேலும் சில நூல்கள் ஒருவரால் எழுதப்பட்டு வேறொருவரால் வெளியிடப்பட்டு இருக்கும் அவ்வேளையில் எழுதியவரே வெளியீட்டாளராகவும் இருக்குமோ என்ற எண்ணம் எழலாம். அப்படி சந்தேகம் கொள்ளத் தேவையில்லை. குடவாயில் பாலசுப்பிரமணி சோழ மண்டலத்து வரலாற்று நாயர்களின் சிற்பங்களும் ஓவியங்களும் என்னும் நூலை எழுதியுள்ளார். ஆனால் அதை தஞ்சாவூர் தமிழ்ப் பல்கலைக்கழகம் வெளியிட்டுள்ளது. எனவே இந்நூலின் வெளியீட்டுரிமை பல்கலைக் கழகத்திற்கே உரித்தாகும். வரைபடங்கள் (Maps) ஆய்வுத் தலைப்பின் தன்மையை பொறுத்து வரைபடங்கள் ஓர் ஆய்வுக்கட்டுரைகள் இடம்பெற வாய்ப்பு உள்ளது.

இத்தகைய வரைபடங்கள் ஆய்வுக்கட்டுரைகளில் கூறப்பட்டுள்ள கருத்தினை வலியுறுத்திக் கூறப்படப்படுத்த வேண்டும். அத்தகைய வரைபடங்களின் எண்ணிக்கைகள் தொடர்ச்சியாக ஓர் ஆய்வுக்கட்டுரையின் ஆரம்பத்தில் இருந்து முடிவு வரை எண்களால் மற்றும் வரைபடத்திற்குரிய தலைப்புகளாலும் குறிப்பிட வேண்டும். ஒரு ஆய்வுக்கட்டுரையில் இடம் பெற்றிருக்கும் அனைத்து வரைபடங்களின் எண்ணிக்கை, அதன் தலைப்புகள் இவை இடம் பெற்றிருக்கும் பக்கங்கள் போன்றவை வரிசையாகப் பொருளடக்கத்தில் இடம் பெற்றிருக்க வேண்டும். அட்ட வணைகள் (Tables) யாரால் மொழிபெயர்க்கப்பட்டது என்பதை தலைப்பினை அடுத்து எழுத வேண்டும்.

வாழ்வியற் களஞ்சியம் எழுதும் பொழுது கீழ்க்கண்ட முறையைக் கையாளலாம்.

வாழ்வியற் களஞ்சியம் தொகுதி எட்டு. தஞ்சாவூர் : தமிழ்ப் பல்கலைக்கழகம் 1991. பேட்டி எனில், பேட்டியளித்தவர் பதவி, போட்டியின் பேட்டியின் தலைப்பு, இடம், தேதி. விரிவுரை எனில், பேட்டியளித்தவர், பதவி பேட்டியின் தலைப்பு, இடம், தேதி பதிப்பிக்கப்படாத

ஆய்வேடுகளுக்கு முறையாக அனைத்தும் எழுதிவிட்டு, இறுதியில் பதிக்கப்படவில்லை (Unpublished) என அடைப்புக் குறிப்பில் குறித்தல் வேண்டும்.

அடிக்குறிப்புகள் (Footnotes) ஓர் ஆய்வுக்கட்டுரை எழுதும் ஆய்வாளர் ஆய்வுக்குத் தேவையான சான்றுகளை எதிலிருந்து எடுத்துள்ளார் என்பதைக் குறிப்பிடவும், தெரிந்த உண்மைச் சான்றுகளுக்கு நன்றி கூறும் முகமாகவும் குறிப்பிடுவதே” அடிக்குறிப்புகள் ஆய்வுக்கட்டுரையின் பக்கங்களின் அடியில் குறிப்பிடுவதே அடிக்குறிப்புகள் ஆகும். இவை கருத்துரை விளக்கவுரை மற்றும் தகவல் அளிப்பதற்கும் பயன்படுகின்றன. அதாவது சில எதிர்மறையான வாதங்கள் உண்மைகளை ஆய்வாளர் சந்திக்க நேர்ந்தால் அவற்றையும் அடிக்குறிப்பில் தெரியப்படுத்திவிட வாய்ப்பு உள்ளது. அடிக் குறிப்பின் மூலம் சில மேற்கோள்கள் முழுமையாக வரையறுத்துக் கூறுமுடியும். அடிக்குறிப்புகள் அடிக்குறிப்பு (1) ஆய்வுக் கட்டுரையில் அந்தந்த பக்கங்களுக்கு கீழாகவும் (2) ஆய்வுக் கட்டுரையின் ஒவ்வொரு அத்தியாயங்களுக்கு ஆசிரியர் இருவர் அல்லது மூவர் இருந்தால் அவர்கள் அனைவரின் பெயர்களை எழுதி அதன் பின் மேலே கூறப்பட்ட முறையையே கையாளலாம்.

மூன்றிற்கும் மேற்பட்ட ஆசிரியர்களை ஒரு நூல் பெற்றிருந்தால் ”et al” குறிப்பிடல் வேண்டும்.”et al ” என்றால் தமிழில் மற்றும் பிறர் எனக் கொள்ளலாம். உதாரணமாக,

NovoGrod J.R., et.al. Case Book in public Administration New York,; Holt, Rine chart and Winston, Inc, 1969.

நூல் தொகுத்து வெளியிடப்பட்டால் தொகுப்பாளர் பெயர் முதலில் இடம் பெற வேண்டும் தொகுப்பாளர் என்று அடைப்பிற்குள் காட்டுவது சிறந்த முறையாகக் கருதலாம் (எ.கா.)

Basham,A.L.ed. A Cultural History of India, Oxford; 1975. ஆசிரியர் பெயர் தெரியவில்லையேல் நூலை அகர வரிசையில் வகைப்படுத்தலாம். எ.கா- திருக்கோகரணம் ஸ்தல வரலாறு புதுக்கோட்டை தேவஸ்தான வெளியீடு, (M.,)

பின்னரும் (3) புத்தகம் அல்லது பி.எச்.டி ஆய்வுக் கட்டுரையின் அனைத்து அத்தியாயங்களுக்கு பின்னரும் கொடுக்கப்படலாம், (4) சமூக அறிவியல் (Social sciences) ஆய்வுக் கட்டுரைகளில் அடைப்புகளில் குறிப்புகள் கொடுக்கப்படுகின்றன (Paranthesical References). அதாவது, மேற் குறிப்பிட்ட முறைகளைத் தவிர கட்டுரையின் வரிகளுக்கு இடையே அடிக்குறிப்பு எண்ணுக்கு பதிலாக (ஆசிரியர் பெயர், நூலின் பெயர், ஆண்டு) இவை அடைப்புக்குள் கொடுக்கப்படுகின்றன. அடிக்குறிப்புகள் பயன்பாடு முக்கியமாக ஆடுயு (Morden Language Association for Researchers, USA). The Chicago Manual of Style, APA formating and Style Guides Curreap Loodu ஆய்வு முறையில் ஒன்றை தேர்ந்தெடுத்து

பயன்படுத்துவது நன்று. இங்கு ஆடுபு ஆய்வு முறை உதாரணமாக கொடுக்கப்பட்டுள்ளது. ஒரு ஆய்வாளர் தனது ஆய்வுக்கட்டுரையில் மேலே கொடுக்கப்பட்டுள்ள நான்கு முறைகளில் ஏதாவது ஒரு முறையைக் கையாளலாம். அதை ஆய்வாளரே முடிவெடுத்துக் கொள்ளலாம் என்றாலும், அடிக்குறிப்பு அந்தந்தப் பக்கங்களிலேயே கொடுக்கப்பட்டால் நல்லது. ஏனென்றால், ஆய்வுக் கட்டுரையைப் படிக்கும் போது ஏற்படும் சிரமம் குறையும். மேலும் ஆய்வாளர் அடிக்குறிப்புகளுக்கு எண்களிடுவதில் தவறு ஏற்பட வாய்ப்புக்கு இடமில்லை.

தலைப்புகளுக்குப் பின்னர் அடிக்குறப்பிடுவது தட்டெழுத்துச் செய்ய வசதியாக இருப்பதுடன் கட்டுரையின் பணி விரைவில் முடிவடைந்து விடும். இம்முறையில் அடிக்குறிப்பைப் பார்க்கும் ஆர்வம் குறைந்து விடும். இதே குறைபாடு மூன்றாவது முறையிலும் வருகிறது. எனவே இதையும் நல்ல முறையெனக் கருத முடியாது. என்றாலும் பல்கலைக்கழகங்களின் விதியானது ஒரு ஆய்வுக்கட்டுரை இத்தனை பக்கங்களுக்குக் குறைவாக இருக்கக் கூடாது என்று உள்ளதால் இம்மாதிரியான அடிக்குறிப்பு முறைகள் அவசியமாகிறது.

அடிக்குறிப்பு துணைப்பட்டியல் வேறுபாடு

அடிக்குறிப்புக்கும் துணை நூற்பட்டியலுக்கும் சில அடிப்படை வித்தியாசங்கள் உள்ளன. அடிக்குறிப்பில் இரண்டு வித்தியாசங்கள் தெளிவாகக் குறிக்கப்பட்டுள்ளன. அதாவது, அடிக்குறிப்பில் பக்கங்களின் எண்போட வேண்டியதுடன், நூலின் ஆசிரியர் பெயரை அப்படியே எழுதலாம். உதாரணமாக, எ.கணபதி என எழுதலாம். ஆனால் துணை நூற்பட்டியலில் கணபதி, எ. என எழுத வேண்டும். மேலும் அடிக்குறிப்பில் முதல் முறை அடிக்குறிப்பு இடும் போது தவிர நூலின் பதிப்பு, பதிப்பாளர், இடம், ஆண்டு போன்றவை குறிக்காமலும் சுருக்கத்தை கொடுக்கலாம்.

சுய மதிப்பீட்டு கேள்விகள்

1. ஆதாரங்களின் களஞ்சியங்களில் "கல்வெட்டு" என்பது என்ன? அதன் முக்கியத்துவம் என்ன?.....
2. ஆதாரங்களின் களஞ்சியங்களில் "காப்பகம்" மற்றும் "அரசாங்கப் பதிவுகள்" குறித்து அறிந்த அறிந்த முறைகளை கூறுக?.....

கூடுதல் வாசிப்பு நூல்கள்

1. E. Sreedharan, A Textbook of Historiography, 500 BC to AD 2000, Orient Longman, New Delhi, 2004
4. E.H.Carr, What is History?, Penguin Books Ltd., New Delhi, 2018.
- 5.
2. G. Venkatesan, A Study of Historiography (History of Historical Knowledge), V.C.Publications, 2018
3. K. Rajayyan, History in Theory and Method: A Study in Historiography, Raj Publications, Madurai, 1982
4. S.Manikam, On History & Historiography, Padumam Publishers, Madurai
8. SheikAli, History: Its Theory and Method, Laxmi Publications, 2019

References

1. John C.B. Webster, Studying History, Primus Books, Delhi, 2019
2. MarcBloch, The Historian's Craft, Aakar Books, Delhi, 2017
3. R.G.Collingwood, The Idea of History, OUP, Delhi, 1994